

SCHIȚE DIN VIAȚA MEA

Ellen G. White

Prefață

Istoria începutului experienței creștine și a activității publice a Ellenei White a fost publicată pentru prima dată în anul 1860 într-un mic volum de trei sute de pagini, intitulat „Experiența mea creștină, perspectivele și activitatea legată de apariția și progresul soliei îngerului al treilea”.

Această povestire a vieții și a activității desfășurate până în anul 1860 a fost dezvoltată ulterior de Ellen White și publicată din nou în anul 1880 ca parte a unei lucrări mai mari, cu titlul „Schite din viața lui James White și a Ellenei G. White”. Asemenea celei precedente, publicarea acestei autobiografii nu a fost reluată o perioadă lungă.

În volumul prezent vom găsi, așa cum spunea însăși autoarea, o scurtă povestire a copilăriei ei, a convertirii și a experiențelor creștine timpurii, legate de marea mișcare adventă din perioada 1840-1844. Ellen White relatează într-o manieră plină de viață necazurile și bucuriile activității ei din tinerețe și din anii care au urmat. Ea descrie încercările, luptele și succesele din activitatea câtorva persoane zeloase, ale căror eforturi au adus la existență acele biserici care, ulterior, s-au unit pentru a forma denomiinațiunea adventistă de ziua a șaptea.

Ellen White prezintă succint istoria călătoriilor și a activităților mai vaste, pe care le-a desfășurat alături de soțul ei, James White, de la data căsătoriei lor, în anul 1846, până la decesul acestuia, în anul 1881.

De la capitolul patruzeci și doi, istoria vieții ei este continuată de C. C. Crisler, care a completat biografia cu sprijinul fiului ei W. C. White și al lui D. E. Robinson.

În ultimele capitole, numeroasele incidente legate de călătoriile și de activitatea Ellenei White au fost relatate mai succint, cu scopul de a lăsa loc pentru citarea unora dintre cele mai inspiratoare și instructive declarații ale ei cu privire la dezvoltarea experienței creștine și la datoria fiecărui urmaș al Domnului Hristos de a fi un adevărat ucenic al Aceluia care și-a dat viața pentru mântuirea lumii. Paginile finale prezintă un raport al ultimei suferințe fizice și al serviciilor religioase funerare.

Despre Ellen White se poate spune cu siguranță că „a făcut tot ce a putut”. Viața ei a fost plină de inspirație pentru toți cei angajați în lucrarea de câștigare a sufletelor. Editorii.

Capitolul 1

Copilăria

M-am născut la Gorham, statul Maine, în data de 26 noiembrie 1827. Părinții mei, Robert și Eunice Harmon, locuiau de mulți ani în acest stat. Ei deveniseră încă din tinerețe membri devotați și serioși ai Bisericii Metodiste Episcopale, în care, timp de patruzeci de ani, au avut o contribuție remarcabilă în lucrarea de convertire a păcătoșilor și în promovarea cauzei lui Dumnezeu. În vremea aceasta, părinții mei au avut bucuria de a-și vedea toți copiii, în număr de opt, convertiți și strânși în staulul lui Hristos.

Accidentul

Pe vremea când eram doar un copil, părinții mei s-au mutat din Gorham la Portland, statul Maine. Aici, la vârsta de nouă ani, mi s-a întâmplat un accident care avea să-mi influențeze întreaga viață. Eram împreună cu sora mea geamănă și cu o colegă de școală. Tocmai traversam o piață a orașului Portland, când o fată de aproximativ treisprezece ani, supărată dintr-un motiv neînsemnat, a aruncat în mine cu o piatră care m-a lovit la nas. Lovitura m-a amețit și am căzut la pământ într-o stare de inconștiență totală.

Când mi-a revenit cunoștința, mă aflam în magazinul unui comerciant. Un domn amabil s-a oferit să mă ducă acasă cu șareta lui, dar eu, nedându-mi seama de starea de slăbiciune în care eram, i-am spus că prefer să merg pe jos. Nici unul dintre cei din preajmă nu s-a gândit că rana suferită era chiar atât de gravă, și mi-au dat voie să plec, dar, după ce am parcurs doar câțiva zeci de metri, am căzut la pământ într-o stare de confuzie și leșin. Sora mea geamănă și o colegă de școală m-au transportat până acasă.

Nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate în zilele de după accident. Mama mi-a spus că, timp de trei săptămâni, am fost ruptă de tot ce era în jur și am zăcut într-o stare de amorțire. Nimeni, cu excepția ei, nu mai credea că e posibil să mă vindec, dar, din motive necunoscute, mama era convinsă că voi trăi.

Când mi-a revenit cunoștința, mi s-a părut că mă trezesc dintr-un somn. Nu mi-am amintit de accident și nu am știut care era cauza suferinței mele. Au confecționat un pat special pentru mine, care semăna cu un leagăn mare, și am zăcut multe săptămâni. Pierdusem din greutate și ajunsesem aproape ca un schelet.

Atunci am început să mă rog Domnului, cerându-I să mă pregătească pentru moarte. Când ne vizitau familia, prietenii noștri creștini o întrebau pe mama dacă mi-a vorbit despre moarte. Eu auzeam de nenumărate ori aceste cuvinte și mă tulburau. Am dorit să devin creștină și m-am rugat stăruitor pentru iertarea păcatelor. După aceea, am simțit o pace deplină și i-am iubit pe toți, dorind ca fiecare să fie iertat de păcatele lui și să-L iubească pe Domnul Isus așa cum Îl iubeam eu.

Mi-am recăpătat puterile foarte greu. Când am fost în stare să ies la joacă împreună cu prietenii mei, am fost nevoită să învăț lecția amară că înfățișarea noastră influențează adesea felul în care suntem tratați de semenii.

Educația școlară

Sănătatea mea părea ruinată pentru totdeauna. Timp de doi ani nu am putut respira pe nas și nu am fost capabilă să frecventez școala, decât foarte puțin. Mi se părea imposibil să studiez și să memorez ce învățam. Fata care îmi provocase nenorocirea a fost numită de profesorul nostru să fie supraveghetoarea mea, iar una dintre îndatoririle ei era aceea de a mă ajuta să

scriu și să învăț lecțiile de la școală. Ea părea că regretă mereu cu sinceritate marea suferință pe care mi-o pricinuisese, deși eu eram întotdeauna atentă să nu-i amintesc nimic despre aceasta. Era o fată sensibilă și răbdătoare cu mine și se întrista când mă vedea chinându-mă să înving dificultățile serioase cu care mă confruntam în încercarea de a obține o educație școlară.

Sistemul meu nervos era slăbit, iar mâna îmi tremura așa de tare, încât cu greu reușeam să fac mici progrese la scriere. Nu puteam realiza mai mult de câteva simple copieri de mână, scrise cu o caligrafie distorsionată. Când încercam să mă concentrez la citit, literele începeau să se învălmășească înaintea ochilor mei. Pe frunte îmi apăreau broboane mari de sudoare și mă cuprindea o stare de amețală și de slăbiciune. Tușeam foarte tare, și întregul meu sistem nervos părea epuizat.

Profesorii m-au sfătuit să renunț la școală și să îmi reiau studiile mai târziu, când starea sănătății mele avea să fie mai bună. Cea mai cumplită frământare a copilăriei mele a fost aceea de a ceda stării de slăbiciune și de a mă hotărî să las școala, renunțând la speranța de a mai obține vreodată o educație.

Capitolul 2

Convertirea

În luna martie 1840, William Miller a vizitat localitatea Portland, din statul Maine, prezentând o serie de prelegeri despre a doua venire a lui Hristos. Aceste prelegeri au stârnit un interes deosebit, iar biserica din strada Casco, unde aveau loc adunările, era supraaglomerată zi și noapte. Atmosfera întrunirilor nu era caracterizată de un spirit de agitație necontrolată, ci mai degrabă de o solemnitate profundă, care pătrundea în sufletul ascultătorilor. Interesul mare față de predicile lui Miller nu s-a limitat doar la locuitorii orașului Portland, ci nenumărați oameni veneau zi de zi din satele aflate în apropiere, aducându-și prânzul în coșulețe și rămânând la biserică de dimineața și până seara, la încheierea adunării.

Am participat și eu la aceste adunări împreună cu prietenii mei. Domnul Miller prezenta profețiile, una după alta, cu o precizie care inspira convingere. El trata îndeosebi perioadele profetice și aducea multe dovezi în argumentarea poziției lui. Apoi, apelurile lui puternice și solemne, precum și îndemnurile adresate celor care nu erau pregătiți, impresionau mulțimea care părea fascinată.

Primele impresii

Cu patru ani înainte, în timp ce eram în drum spre școală, luasem întâmplător de pe jos o bucățică de hârtie pe care scria că un domn din England predica învățătura că pământul urma să fie nimicit în aproximativ treizeci de ani. Am luat hârtia acasă și am citit-o familiei. Când meditam la evenimentul prezis, eram cuprinsă de groază. Timpul mi se părea prea scurt pentru convertirea și mântuirea lumii. Cuvintele scrise pe bucățica aceea de

hârtie au avut o impresie atât de profundă asupra mea, încât, în nopțile următoare, abia am reușit să dorm. Mă rugam în continuu să fiu pregătită pentru venirea lui Isus.

Eu fusesem învățată că, înainte de venirea Mântuitorului pe norii cerului, trebuia să treacă o perioadă de o mie de ani, dar acum ascultam vestea uimitoare că Domnul Hristos urma să vină în anul 1843, ceea ce însemna că mai rămăsese un timp foarte scurt.

O reînviore spirituală

Au fost organizate adunări speciale, iar celor păcătoși li se oferea posibilitatea de a-L căuta pe Mântuitorul și de a se pregăti pentru evenimentele cutremurătoare, care urmau să aibă loc în curând. În întregul oraș se răspândiseră atât credința, cât și teama. În majoritatea denomiunilor se declanșase o stare generală de înviore spirituală. Erau organizate multe adunări de rugăciune, deoarece toți simțeau, într-o măsură mai mică sau mai mare, influența izvorâtă din solia apropiatei veniri a lui Hristos.

Când cei ce se simțeau păcătoși și doreau mântuirea erau invitați să vină în față, răspundeau sute de oameni. Iar eu, alături de ceilalți, căutam să-mi fac loc prin mulțimea aglomerată, pentru a mă afla în mijlocul celor ce căutau mântuirea. Cu toate acestea, în inima mea exista simțământul că nu voi reuși niciodată să fiu demnă de a mă numi copil al lui Dumnezeu. Căutasem adesea acea pace care există în Domnul Hristos, dar mi se părea că nu voi putea să găsesc eliberarea sufletească dorită. Inima mea era cuprinsă de o tristețe cumplită. Deși nu îmi puteam aminti nici o faptă care m-ar fi făcut să fiu tristă, aveam sentimentul că nu sunt suficient de bună pentru a intra în cer și că ar fi mult prea mult pentru mine să mă aștept la aceasta.

Lipsa încrederii în mine însămi și convingerea că îmi era imposibil să mă exprim în așa fel încât să poată înțelege cineva simțămintele mele m-au împiedicat să caut sfatul și ajutorul prietenilor mei creștini. Prin urmare, am continuat să rătăcesc zadarnic în confuzie și disperare, în timp ce ei, neînțelegând reținerea mea, erau întru totul neștiutori cu privire la adevărata mea stare de spirit.

Neprihănirea prin credință

În vara următoare, părinții mei au mers la o adunare de tabără metodistă, care a avut loc în Buxton, Maine, și m-au luat cu ei. Eu eram întru totul hotărâtă să-L caut pe Domnul cu stăruință acolo și să obțin, dacă era posibil, iertarea păcatelor. În inima mea exista o dorință fierbinte de a primi speranța și pacea creștină, care vin ca rezultat al credinței.

M-am simțit deosebit de încurajată, când am ascultat o predică întemeiată pe cuvintele din Estera 4, 16: „Voi intra la împărat... și, dacă va fi să pier, voi pieri”. În comentariul său, pastorul s-a referit la aceia care oscilează între speranță și teamă și care, deși doresc cu ardoare să fie mântuiți de păcate și să primească iubirea iertătoare a Domnului Hristos, rămân totuși prinși în lanțurile îndoielii din cauza timidității și a temerii că vor da greș. Pastorul îi sfătuia pe acești oameni să se predea lui Dumnezeu și să îndrăznească să primească harul Său fără întârziere. El le spunea că, dacă vor proceda astfel, vor descoperi un Mântuitor plin de îndurare, gata să le întindă sceptrul milei, asemenea lui Ahașveroș atunci când i-a arătat Esterei semnul favorii lui. Tot ce se cerea de la păcătosul care tremura în prezența Domnului era să întindă mâna credinței și să atingă sceptrul harului Său. Acea atingere îl asigura de primirea iertării și a păcii.

Cei care așteptau să devină mai buni prin propriile străduințe, ca să merite favoarea divină, înainte de a îndrăzni să apeleze la făgăduințele lui

Dumnezeu, făceau o greșeală fatală. Numai Domnul Isus poate curăți de păcat, doar El poate ierta fărădelegile noastre. Domnul și-a asumat angajamentul că va asculta cererile celor ce vin la El prin credință și va răspunde rugăciunilor lor. Mulți au o idee neclară, crezând că trebuie să facă eforturi uimitoare pentru a obține favoarea lui Dumnezeu. Dar orice biziuire pe sine este întru totul zadarnică. Păcătosul poate deveni un copil al lui Dumnezeu credincios și plin de speranță doar printr-o relație personală cu Domnul Isus, prin credință.

Aceste cuvinte mi-au adus mângâiere și m-au ajutat să înțeleg ce trebuie să fac pentru a fi mântuită.

Atunci am ajuns să înțeleg mai clar calea pe care trebuia s-o urmez, iar întunericul a început să se risipească. Am cerut cu stăruință iertarea păcatelor mele și m-am străduit să mă consacru Domnului pe deplin. Totuși sufletul îmi era tulburat adesea, deoarece nu trăiam acea stare de extaz spiritual, despre care credeam că reprezintă dovada acceptării mele de către Dumnezeu, și fără aceasta nu îndrăzneau să mă consider convertită. Câtă nevoie aveam să fiu învățată cu privire la simplitatea credinței!

Eliberarea de povară

Când am îngenuncheat în fața altarului, alături de cei care Îl căutau pe Domnul, singurele cuvinte care răsunau în inima mea erau: „Ajută-mă, Isuse, salvează-mă sau voi pieri! Nu voi înceta să Te implor până când rugăciunea mea nu va fi ascultată și până când păcatele nu îmi vor fi iertate”. Îmi simțeam starea de neajutorare ca niciodată mai înainte.

În timp ce mă rugam, deodată, povara m-a părăsit și mi-am simțit inima ușoară. La început am fost cuprinsă de un sentiment de îngrijorare și teamă și am încercat să revin la povara neliniștii mele anterioare. Aveam impresia că

nu am nici un drept să fiu veselă și fericită. Dar Domnul Isus părea foarte aproape de mine. M-am simțit în stare să vin la El cu toate întristările, cu încercările și nefericirile mele, așa cum veneau cei nevoiași la Isus, pe vremea când era pe pământ, pentru a fi ajutați. Inima îmi era stăpânită de siguranța că Isus înțelege încercările mele și simte împreună cu mine. Nu pot uita niciodată acel simțământ de asigurare a duioșiei pline de milă a Domnului Isus față de o ființă prea nevrednică pentru a fi luată în considerare de El. În acele momente, când mă aflam pe genunchi, alături de cei care se rugau, am învățat mai mult ca oricând despre caracterul divin al Domnului Hristos.

Una dintre mamele din Israel a venit la mine și m-a întrebat: „Copilă dragă, L-ai găsit pe Isus?” Când eram pe punctul de a-i răspunde: „Da”, ea a exclamat: „Într-adevăr, L-ai găsit. Pacea Lui este cu tine, văd aceasta pe fața ta!”

Mă întrebam în sinea mea din nou și din nou: „Oare aceasta să fie adevărata religie? Nu cumva săvârșesc o greșală?” Mi se părea că este prea mult să pot pretinde aceasta, mi se părea că beneficiaz de un privilegiu prea înalt. Deși eram prea timidă pentru a-mi exprima simțămintele, am avut siguranța că Mântuitorul mă binecuvântase și îmi iertase păcatele.

„În viața cea nouă”

La scurt timp după aceea, adunarea de tabără s-a încheiat și am plecat spre casă. Mentea îmi era plină de predicile, de îndemnurile și rugăciunile pe care le auzisem. Întreaga natură părea schimbată. Pe parcursul adunărilor, norii și ploaia predominaseră cea mai mare parte a timpului, iar simțămintele mele fuseseră în armonie cu vremea. Acum, soarele trimitea raze strălucitoare și limpezi, revărsând pe pământ căldură și lumină. Pomii și iarba erau de un verde mai proaspăt, iar cerul era de un albastru intens.

Pământul parcă zâmbea cuprins de pacea lui Dumnezeu. Tot astfel, razele Soarelui Neprihănirii străpunseseră norii și întunericul minții mele, risipind confuzia.

Mi se părea că toți oamenii trebuie să se împace cu Dumnezeu și să fie conduși de Duhul Său. Tot ce priveam părea că s-a schimbat. Copacii erau mai frumoși, iar păsările cântau mai plăcut ca oricând și toate păreau să intoneze cântece de laudă la adresa Creatorului. Eu nu am îndrăznit să vorbesc, de teamă că fericirea aceasta s-ar putea risipi și aș putea pierde dovada prețioasă a iubirii lui Isus față de mine.

Deodată, am început să privesc viața într-o lumină diferită. Mi se părea că suferința care îmi întunecase copilăria fusese îngăduită din har, pentru binele meu, ca să-mi îndepărteze inima de lume și de plăcerile ei nesatisfăcătoare și s-o îndrepte spre frumusețile durabile ale cerului.

Intrarea în biserica metodistă

Curând după întoarcerea noastră de la adunările de tabără, eu și alte câteva persoane am fost acceptate pentru cursul de pregătire în vederea intrării în biserică. Eram foarte preocupată de subiectul botezului. Deși eram tânără, înțelegeam că singura metodă de botez autorizată de Scriptură este scufundarea. Câteva dintre surorile mele metodiste au încercat să mă convingă de faptul că botezul biblic era cel prin stropirea cu apă, dar eforturile lor au rămas fără rezultat. Pastorul metodist a fost de acord să boteze prin scufundare candidații care, din motive de conștiință, preferau această metodă, deși, în particular, el era convins că Dumnezeu acceptă în aceeași măsură și botezul prin stropirea cu apă.

În cele din urmă, s-a stabilit data în care urma să participăm la această ceremonie solemnă. Era o zi răcoroasă și bătea vântul, când, alături de

ceilalți candidați, în total doisprezece, am intrat în apa mării pentru a fi botezați. Valurile erau înalte și se izbeau de țărniș, dar, când am luat asupra mea această cruce grea, am simțit pacea revărsându-se în sufletul meu ca un fluviu. La ieșirea din apă, puterile m-au părăsit aproape complet, căci puterea Domnului venise asupra mea. Am avut sentimentul că nu mai aparțin lumii acesteia, ci am înviat din mormântul de apă, într-o viață cu totul nouă. În după-amiaza aceleiași zile, am fost primiți ca membri cu drepturi depline ai Bisericii Metodiste.

Capitolul 3

Lupta cu îndoiala

Am devenit iarăși foarte nerăbdătoare să merg la școală și să mai fac încă o încercare de a dobândi o educație. Prin urmare, m-am înscris la seminarul de fete din Portland. Dar, în timp ce mă străduiam să-mi reiau studiile, sănătatea mea s-a înrăutățit rapid și a devenit evident faptul că, dacă aș fi continuat să frecventez școala, aș fi făcut-o cu prețul vieții. Cu o mare tristețe, m-am întors acasă.

Am constatat că îmi era greu să mă bucur de religia mea în seminar, deoarece eram înconjurată de influențe menite să-mi distragă gândurile și să le îndepărteze de Dumnezeu. O vreme, am trăit într-o stare de nemulțumire continuă cu privire la mine însămi și la realizările mele creștine și nu reușeam să păstrez un simțământ viu și continuu al iubirii și al milei lui Dumnezeu. Eram cuprinsă de descurajare, iar aceasta îmi producea o stare de tulburare profundă.

Lucrarea adventă în Portland

În iunie 1842, domnul Miller și-a prezentat cea de a doua serie de prelegeri în biserica de pe strada Casco, din Portland. Eu am considerat că este un mare privilegiu pentru mine să particip la aceste adunări, deoarece căzusem în descurajare și nu mă simțeam pregătită să mă întâlnesc cu Mântuitorul. În oraș, această a doua serie de prelegeri stârnise un interes mult mai mare decât cea precedentă. Cu câteva excepții, toate denominațiunile existente refuzau să-l primească pe domnul Miller. Multe dintre predicile rostite de la diferite amvoane încercau să demaște așa-zisele erori fanatice ale lui Miller, dar mulțimi de ascultători nerăbdători participau la adunările

sale și veneau într-un număr atât de mare, încât mulți nu mai aveau loc în sală. Participanții erau neobișnuit de atenți și de liniștiți.

Maniera de predicare a domnului Miller nu era oratorică sau cu înflorituri, ci el prezenta fapte simple și impresionante, care trezeau ascultătorii din starea de indiferență și dezinteres. Pe măsură ce înainta în subiect, domnul Miller își susținea afirmațiile și ideile folosind argumentul Scripturii. Cuvintele lui erau însoțite de o putere convingătoare, care le conferea o notă distinctă de autenticitate.

Domnul Miller era o persoană amabilă și plină de compătimire. Uneori, când toate locurile din sală erau ocupate, iar platforma și amvonul păreau supraaglomerate, l-am văzut coborând de la pupitru și mergând printre rânduri pentru a lua de braț câte un domn sau o doamnă în vârstă, pe care îi ajuta să-și găsească un loc pe scaun, după care se întorcea și își relua predica. Pe bună dreptate era numit „Părintele Miller”, deoarece manifesta o grijă atentă față de cei care ajungeau să fie păstoriți de el. Comportamentul lui era iubitor și politicos și avea o stare de spirit excepțională și o inimă plină de duioșie.

Miller era un vorbitor captivant, iar îndemnurile lui li se potriveau atât celor ce se declarau creștini, cât și celor nepocăiți, și erau pline de putere. Uneori, atmosfera adunărilor sale era de o solemnitate atât de profundă, încât devenea copleșitoare. Minteă nenumăraților ascultători era pătrunsă de simțământul crizei iminente a evenimentelor care aveau să urmeze în istoria omenirii. Mulți cedau în fața convingerii inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Bărbați cu părul cărunt și femei în vârstă își căutau cu pași slăbiți locuri în sală. Oameni aflați în puterea maturității, tineri și copii, toți erau profund tulburați. Suspine, plâns și voci care rosteau laude la adresa lui Dumnezeu se înălțau laolaltă de pe altarul de rugăciune.

Eu am crezut cuvintele solemne rostite de slujitorul lui Dumnezeu și mă durea inima când cineva li se opunea sau făcea din ele un subiect de batjocură. Am participat adesea la aceste adunări și am fost convinsă că Domnul Isus urma să vină în curând pe norii cerului, dar marea mea frământare era aceea de a fi pregătită să-L întâlnesc. Gândurile îmi erau preocupate continuu de subiectul sfințirii inimii. Mai presus de orice, doream cu ardoare să primesc această mare binecuvântare și să simt că sunt pe deplin acceptată de Dumnezeu.

Dificultățile în înțelegerea sfințirii

Printre metodiști, am auzit vorbindu-se mult despre sfințire, dar nu aveam nici o idee precisă cu privire la subiectul acesta. Mi se părea că o asemenea binecuvântare este inaccesibilă pentru mine. Era o stare de puritate a inimii, pe care nu credeam că o voi putea atinge vreodată. Văzusem persoane pierzându-și orice vlagă sub influența stărilor de exaltare mintală și auzisem că această manifestare era considerată dovada sfințirii. Dar nu puteam înțelege condițiile necesare pentru a ajunge pe deplin consacrat lui Dumnezeu. Prietenii mei creștini îmi spuneau: „Crede în Domnul Isus acum! Crede că El te acceptă acum!” Am încercat să procedez astfel, dar am constatat că îmi este imposibil să cred că am primit acea binecuvântare, despre care gândeam că ar trebui să electrizeze întreaga mea ființă. Am rătăcit în împietrirea inimii mele, fără a fi capabilă să experimentez acea stare de exaltare a spiritului, pe care o manifestau alții. Mi se părea că sunt diferită de ei și că nu voi avea niciodată șansa de a trăi bucuria deplină a sfințirii inimii.

Ideile mele cu privire la îndreptățire și la sfințire erau confuze și nedefinite. Aceste două stări spirituale îmi fuseseră prezentate ca fiind distincte și separate, totuși nu reușeam să înțeleg nici deosebirea, nici semnificația celor doi termeni, și toate explicațiile predicatorilor îmi sporeau nedumeririle. Nu m-am simțit capabilă să pretind că am această

binecuvântare și m-am întrebat dacă putea fi obținută doar în mijlocul metodiștilor sau dacă nu cumva, prin participarea la adunările adventiste, mă îndepărtam singură de ceea ce doream mai presus de orice -- sfințirea realizată de Duhul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, am observat că unii dintre cei care pretindeau că sunt sfințiți manifestau un spirit de răutate când li se prezenta subiectul celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Un astfel de spirit nu mi se părea a fi o reprezentare a sfințeniei pe care o mărturiseau ei. Nu am putut înțelege de ce era necesar ca predicatorii să se opună atât de mult doctrinei care spunea că a doua venire a Domnului Hristos era aproape. Predicarea acestei credințe a fost urmată de o reformă și mulți dintre cei mai consacrați pastori și laici o acceptaseră ca fiind adevărul. Mi se părea că aceia care Îl iubesc sincer pe Domnul Isus ar trebui să fie dispuși să accepte vestea bună a venirii Sale și să se bucure că aceasta este aproape.

Eu am considerat că tot ce puteam afirma era faptul că primisem ceea ce ei numeau îndreptățire. Am citit în Cuvântul lui Dumnezeu că, fără sfințire, nimeni nu va putea să-L vadă pe Dumnezeu. Pe lângă aceasta, erau și alte ținte înalte pe care trebuia să le ating înainte de a putea fi sigură de viața veșnică. Am studiat din nou și din nou subiectul acesta, deoarece credeam că Domnul Hristos urma să vină curând și mă temeam că mă va găsi nepregătită să-L întâlnesc. Ziși noapte, în urechile mele răsunau cuvinte de condamnare și strigam necontenit înaintea lui Dumnezeu: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuită?”

Doctrina despre pedeapsa veșnică

În gândirea mea, dreptatea lui Dumnezeu umbrea iubirea și mila Sa. Tulburarea sufletească prin care am trecut în această perioadă a fost foarte mare. Eu fusesem învățată să cred într-un iad care arde veșnic și, când mă

gândeam la situația nenorocită a păcătosului fără Dumnezeu și lipsit de speranță, mă cuprindea o disperare profundă. M-am temut că voi fi pierdută și va trebui să îndur toată veșnicia suferința celor nemântuiți. Eram obsedată fără încetare de gândul îngrozitor că păcatele mele sunt prea mari pentru a putea fi iertate și că voi fi pierdută pentru totdeauna.

Descrierile înfiorătoare pe care le auzisem despre sufletele pierdute se înrădăcinaseră adânc în mintea mea. În predicile de la amvon, pastorii descriau prin imagini vii starea celor pierduți. Ei spuneau că Dumnezeu Își propusese să nu mântuiască pe nimeni, cu excepția celor sfințiți, că ochii lui Dumnezeu ne urmăresc în permanență, că Dumnezeu Însuși păstrează rapoarte cu privire la noi, cu precizia înțelepciunii Sale infinite, și că toate păcatele pe care le-am săvârșit sunt înregistrate cu credincioșie, ca mărturie împotriva noastră, și vor fi pedepsite cu dreptate.

Satana era înfățișat asemenea unei fiare care stă la pândă, nerăbdător să se arunce asupra prăzii și să ne atragă în adâncimile disperării, pentru ca apoi să exalte triumfător, privind suferințele noastre în ororile unui iad care arde veșnic, unde, după torturile miilor și miilor de ani, valurile de flăcări aveau să aducă la suprafață victimele care se zvârcoleau, strigând cuprinse de agonie: „Până când, o, Doamne, până când?” Atunci, răspunsul lui Dumnezeu urma să răsună în abis, ca un tunet: „Până în vecii vecilor!” Iar valurile de flăcări îi înghițeau din nou pe cei pierduți, cufundându-i în adâncurile mării de foc, veșnic zbuciumate.

În timp ce ascultam aceste descrieri teribile, imaginația mea era atât de profund impresionată, încât începeam să transpir și cu greu mă stăpâneam să nu strig cuprinsă de groază, deoarece mi se părea că simt deja chinurile pierzării. După aceea, pastorul vorbea despre nesiguranța vieții, declarând că este posibil ca în clipa aceasta să fim aici, iar în clipa următoare să fim în iad sau în momentul acesta să fim pe pământ, iar în momentul următor, în cer. Vom alege noi iadul de foc și tovărășia demonilor sau binecuvântarea

Cerului și tovărășia îngerilor? Dorim noi să auzim gemetele și blestemele sufletelor pierdute pentru veșnicie sau să cântăm imnurile lui Isus înaintea tronului lui Dumnezeu?

Tatăl ceresc îmi era înfățișat ca fiind un tiran care își găsea plăcerea, asistând la agonia celor condamnați, și nu ca un Prieten duios și plin de milă al păcătoșilor, care iubește ființele pe care le-a creat cu o iubire ce întrece orice pricepere și dorește ca ele să fie salvate pentru Împărăția Sa.

Când am ajuns să fiu stăpânită de gândul că Dumnezeu simte plăcere torturând ființele făcute după chipul și asemănarea Sa, am simțit că un zid de întuneric mă desparte de El. În timp ce meditam la imaginea Creatorului universului aruncându-i în iad pe nelegiuți, ca să ardă acolo de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei, inima mea se cufunda într-o stare de groază, gândindu-mă cu disperare că nu poate fi cu putință ca o ființă atât de nemiloasă și de tirană să se îndure vreodată de mine pentru a mă salva din blestemul păcatului.

Am crezut că voi împărtăși soarta păcătoșilor condamnați și voi suporta flăcările veșnice ale iadului, atâta timp cât va exista Dumnezeu Însuși. Un întuneric aproape total m-a învăluit și mi se părea că nu mai exista nici o șansă de a ieși din această stare. Dacă mi-ar fi fost prezentat adevărul, așa cum îl înțeleg acum, aș fi fost scutită de multă confuzie și întristare. Dacă mi s-ar fi vorbit mai mult despre iubirea lui Dumnezeu și mai puțin despre dreptatea Lui neînduplecată, frumusețea și slava caracterului Său mi-ar fi inspirat o iubire adâncă și fierbinte față de Creatorul meu.

Capitolul 4

Începerea activității publice

Până la această dată, cu excepția câtorva cuvinte timide, rostite în cadrul adunărilor de rugăciune, nu mă rugasem niciodată în public. Dar acum mi-a fost inspirată convingerea că trebuie să mă adresez Domnului în rugăciune, cu ocazia micilor noastre întruniri sociale. Nu am îndrăznit să fac acest lucru, de teama că mă voi încurca și nu voi reuși să-mi exprim gândurile. Totuși sentimentul datoriei mi-a fost inspirat cu atâta putere, încât, atunci când am încercat să mă rog în taină, mi s-a părut că Îl jignesc pe Dumnezeu, pentru că evitasem să împlinesc voia Sa. M-a cuprins disperarea și, timp de trei săptămâni, nici o rază de lumină nu a reușit să străbată întunericul care mă învăluia.

Suferința mea sufletească era intensă. Uneori, nu îndrăzneam să închid ochii câte o noapte întreagă, ci așteptam până când sora mea geamănă adormea adânc, apoi coboram din pat în liniște și îngenuncheam pe podea, rugându-mă în tăcere, într-o stare de agonie indescriptibilă. Ororile iadului veșnic îmi apăreau fără încetare în minte. Știam că nu voi putea trăi multă vreme în această stare de spirit și nu aveam curajul să înfrunt moartea și să sufăr soarta cumplită a păcătoșilor. Oh, cu câtă invidie îi priveam pe aceia care se bucurau de acceptarea lui Dumnezeu! Cât de prețioasă părea speranța creștină pentru sufletul meu chinuit!

Adesea, stăteam în genunchi aproape întreaga noapte și mă rugam, gemând și tremurând, cuprinsă de o groază cumplită și de o disperare care întrece orice descriere. „Doamne, ai milă de mine!”, ceream eu și, asemenea sărmanului fruntaș al sinagogii, nu îndrăzneam să-mi ridic ochii spre cer, ci îmi plecam fața până la pământ înaintea lui Dumnezeu. Am ajuns foarte slabă și epuizată, dar nu i-am împărtășit nimănui suferința și disperarea mea.

Visul despre templu și despre miel

În timp ce mă aflam în acea stare de disperare, am avut un vis care m-a impresionat profund. Am visat un templu în care erau adunați foarte mulți oameni. Când trebuia să vină sfârșitul, singurii care aveau să fie salvați erau aceia care se refugiaseră în templu, iar cei rămași afară, urmau să fie pierduți pentru totdeauna. Toți cei de afară, care umblau pe diferitele lor căi, râdeau și îi ridiculizau pe cei care intrau în templu, spunându-le că acest refugiu era doar o invenție înșelătoare, deoarece în realitate nu exista nici un pericol de care să fugă. Aceștia ajunseseră chiar să îi rețină pe unii pentru a-i împiedica să intre în templu.

Temându-mă că voi fi ridiculizată, eu am considerat că era mai bine să aștept până când oamenii de afară se vor împrăștia sau până când voi reuși să intru fără a fi observată de ei. Dar, în loc să se micșoreze, numărul lor era tot mai mare și, pentru că mi-a fost teamă că voi ajunge prea târziu, am plecat de acasă în grabă și am început să-mi fac loc prin mulțime. În nerăbdarea mea de a ajunge la templu, nu am luat în considerare mulțimea care mă înconjura și nici nu mi-a păsat de ea.

La intrarea în templu, am văzut că vastul edificiu era susținut de un singur stâlp uriaș, de care era legat un miel înjunghiat în multe locuri și plin de sânge. Se părea că noi, cei prezenți, știam că mielul fusese înjunghiat și rănit în locul nostru. Trebuia ca toți cei care intrau în templu să vină înaintea mielului și să-și mărturisească păcatele. Chiar în fața lui, se aflau niște scaune înalte, pe care ședeau niște oameni ce arătau foarte fericiți. Lumina cerului părea că strălucește pe fața lor, și ei Îl lăudau pe Dumnezeu și cântau imnuri voioase de mulțumire, care păreau a fi asemenea unor coruri îngerești. Aceștia erau cei ce veniseră înaintea mielului, își mărturisiseră păcatele și primiseră iertarea, iar acum așteptau plini de bucurie sosirea unui

eveniment fericit.

Chiar și după ce am intrat în templu, eram cuprinsă de teamă și de rușine, pentru că trebuia să mă umilesc în prezența acelor oameni, dar am simțit o nevoie copleșitoare de a înainta. În timp ce îmi făceam loc, apropiindu-mă încetul cu încetul de stâlp pentru a ajunge în fața mielului, deodată, am auzit un sunet de trâmbiță, templul s-a cutremurat, iar adunarea sfinților a început să scoată strigăte de biruință. Clădirea întreagă s-a umplut de o lumină puternică și apoi s-a așternut un întuneric dens. Toți oamenii aceia fericiți dispăruseră o dată cu lumina strălucitoare, iar eu am rămas singură, în groaza tăcută a nopții.

M-am trezit din somn într-o stare de agonie și cu greu am reușit să mă conving că fusese doar un vis. Mi se părea că blestemul meu fusese hotărât și că Duhul Domnului mă părăsise pentru a nu mai reveni niciodată.

Visul în care l-am văzut pe Isus

Curând după aceasta, am avut un alt vis. Mi se părea că stau cu fața ascunsă în palme, într-o stare de disperare totală, gândindu-mă că, dacă Domnul Isus ar fi fost pe pământ, aș fi mers la El, m-aș fi aruncat la picioarele Lui și I-aș fi spus toate suferințele mele. Eram convinsă că Domnul nu mi-ar fi întors spatele, ci ar fi avut milă de mine, iar eu L-aș fi iubit și I-aș fi slujit pentru totdeauna.

Îndată după aceea, ușa s-a deschis și a intrat o persoană de o frumusețe deosebită. M-a privit plină de milă și m-a întrebat: „Dorești să-L vezi pe Isus? El este aici și, dacă dorești, poți să-L vezi. Ia cu tine tot ce ai și urmează-mă”.

Am ascultat cuvintele ei cu o bucurie nespusă, am împachetat fericită

puținele lucruri pe care le aveam, fiecare obiect neînsemnat la care țineam, și am plecat pe urmele călăuzei mele. Ea m-a condus spre o scară înaltă, ale cărei trepte păreau destul de fragile. Când am început să urc treptele, m-a avertizat să-mi păstrez privirile ațintite în sus, ca nu cumva să amețesc și să cad. Mulți dintre cei care urcaseră pe scara aceea căzuseră înainte de a ajunge la capăt.

În cele din urmă, am pășit pe ultima treaptă și m-am oprit în fața unei uși. Aici, călăuza m-a sfătuit să las toate lucrurile pe care le adusesem cu mine. Eu le-am lăsat binevoitoare. Apoi a deschis ușa și m-a îndemnat să intru. În clipa următoare m-am aflat în fața lui Isus. Înfățișarea aceea frumoasă era inconfundabilă. Expresia de bunătate și de maiestate a feței Lui nu putea aparține nici unei alte persoane. Când m-a privit țință, eu am știut imediat că El cunoștea bine toate amănuntele vieții mele și toate gândurile și sentimentele inimii mele.

Am încercat să mă ascund de privirea Lui, deoarece simțeam că nu sunt în stare să suport ochii Săi cercetători, dar El S-a apropiat cu un zâmbet și, punându-și mâna pe capul meu, a zis: „Nu te teme”. Tonul plăcut al glasului Său a făcut ca inima mea să tresalte de o fericire pe care nu o mai trăisem niciodată. Eram prea bucuroasă ca să pot rosti vreun cuvânt, dar, copleșită de emoție, am căzut la picioarele Sale în semn de adorare. În timp ce stăteam acolo fără putere, pe dinaintea ochilor mei au trecut scene pline de frumusețe și de slavă și am avut sentimentul că ajunseseam în pacea și siguranța cerului. În cele din urmă, puterile mi-au revenit și m-am ridicat. Ochii iubitori ai lui Isus erau încă îndreptați spre mine, iar zâmbetul Lui mi-a umplut sufletul de voieșie. Prezența Lui a stârnit în mine un respect sfânt și o iubire de nedescris.

Apoi, călăuza a deschis ușa și am ieșit împreună. Mi-a spus să iau din nou lucrurile pe care le lăsasem afară. După aceea, mi-a înmânat un șnur verde, înfășurat strâns și m-a sfătuit să-l așez lângă inimă, spunându-mi că,

ori de câte ori doresc să-L văd pe Domnul Isus, să scot șnurul și să-l întind cât se poate de tare. Călăuza m-a avertizat să nu îngădui ca șnurul să rămână prea multă vreme înfășurat, deoarece s-ar putea înnoda și nu voi mai putea să-l întind. Am așezat șnurul lângă inimă și am coborât fericită treptele, lăudându-L pe Domnul și spunându-le tuturor celor pe care îi întâlneam despre locul unde Îl pot găsi pe Isus.

Visul acesta mi-a dat speranță. În mintea mea, șnurul verde reprezenta credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să se aștearnă în sufletul meu.

Simpatia și sfaturile prietenești

În cele din urmă, i-am mărturisit mamei toate frământările și suferințele mele. Cu multă gingășie, ea m-a înțeles și m-a încurajat, recomandându-mi să cer sfatul fratelui Stockman care, în acea perioadă, predica doctrina adventă în Portland. Eu aveam o mare încredere în el, deoarece era un slujitor consacrat al lui Hristos. După ce a ascultat relatarea experienței mele, fratele Stockman și-a așezat cu duioșie mâna pe capul meu și mi-a spus cu lacrimi în ochi: „Ellen, tu ești doar un copil. Experiența ta este unică pentru cineva care se află la o vârstă atât de fragedă. Sunt sigur că Domnul Isus te pregătește pentru o lucrare specială”.

Apoi, mi-a spus că, și dacă aș fi fost o persoană matură și aș fi suferit din cauza îndoielii și a disperării, el mi-ar fi declarat cu certitudine că, prin dragostea lui Isus, pentru mine există speranță. Tocmai agonia sufletească prin care trecusem era dovada sigură că Duhul Domnului luptă alături de mine. El mi-a explicat că, atunci când se împietrește în vinovăție, păcătosul nu este conștient de imensitatea păcatului lui și se flatează cu gândul că starea lui este bună și că nu îl amenință nici un pericol deosebit. Duhul Domnului îl părăsește, iar păcătosul devine indiferent și dezinteresat sau

răzvrătit și sfidător. Acest om bun mi-a vorbit despre iubirea lui Dumnezeu față de copiii Lui care greșesc, explicându-mi că, în loc să se bucure de nimicirea lor, Domnul dorește cu ardoare să-i atragă la Sine și să-i ajute să se încreadă în El. Apoi mi-a descris marea iubire a Domnului Hristos și planul de răscumpărare.

Fratele Stockman s-a referit la accidentul suferit de mine în trecut, spunându-mi că fusese, într-adevăr, o nenorocire amarnică, dar m-a îndemnat să cred că mâna ocrotitoare a Tatălui iubitor încă nu era retrasă de la mine și că, în viitor, când întunericul apăsător din sufletului meu se va risipi, voi discerne înțelepciunea providențială, care păruse uneori atât de nemiloasă și de neînțeleasă. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. (Ioan 13, 7.) În viitorul măreț, nu vom mai vedea lucrurile ca și când le-am privi printr-o lentilă întunecată, ci vom ajunge față în față cu tainele iubirii divine.

„Mergi în pace, Ellen”, mi-a spus el, „întoarce-te acasă și încrede-te în Isus, căci El nu încetează niciodată să îi iubească pe toți aceia care Îl caută cu adevărat”. Apoi s-a rugat stăruitor pentru mine, iar eu am simțit că Dumnezeu va asculta cu siguranță rugăciunea sfântului Său, chiar dacă cererile mele umile ar rămâne neauzite. În timp ce ascultam sfatul înțelept și iubitor al acestui învățător al lui Israel, am simțit că sclavia apăsătoare a îndoielii și a fricii se îndepărta de la mine și că sufletul meu era eliberat. Am plecat de la el încurajată și mângâiată.

În cele câteva minute în care am primit îndrumările fratelui Stockman, reușisem să învăț despre dragostea și despre mila duioasă a lui Dumnezeu mai mult decât din toate predicile și sfaturile pe care le auzisem vreodată până atunci.

Prima mea rugăciune în public

M-am întors acasă și m-am rugat din nou Domnului, făgăduindu-I că voi face și voi suporta orice ar putea să-mi ceară, doar pentru ca zâmbetul lui Isus să-mi învioreze inima. Atunci, mi-a fost prezentată iarăși aceeași datorie care îmi pricinuisese și mai înainte atâta îngrijorare -- să-mi iau crucea și să vorbesc în mijlocul adunării poporului lui Dumnezeu. Ocazia nu s-a lăsat mult așteptată. Chiar în seara aceea am participat la o adunare de rugăciune, care a avut loc în casa unchiului meu.

Când ceilalți au îngenuncheat pentru rugăciune, m-am alăturat și eu, tremurând, și după ce s-au rugat câteva persoane, glasul meu a început să răsune înainte de a-mi da seama de aceasta. În clipa aceea, făgăduințele lui Dumnezeu mi s-au părut ca niște perle prețioase, care așteptau doar să fie cerute. În timp ce mă rugam, povara și agonia sufletească, pe care le îndurasem atâta vreme, au dispărut, iar binecuvântarea Domnului s-a revărsat asupra mea ca o rouă plăcută. L-am lăudat pe Dumnezeu din adâncul inimii mele. Mi se părea că totul dispăruse din jurul meu, rămânând numai Domnul Isus și slava Sa, și nu am fost conștientă de cele ce se petreceau în preajmă.

Duhul lui Dumnezeu coborâse asupra mea cu o asemenea putere, încât nu am fost în stare să merg acasă în seara aceea. Când mi-am revenit, am văzut că mă aflam în casa unchiului meu, unde avusese loc adunarea de rugăciune. Nici unchiul și nici mătușa mea nu erau preocupați de religie, deși unchiul meu făcuse cândva o mărturisire de credință, dar după aceea și-a pierdut interesul. Mi s-a spus că, atunci când a văzut puterea lui Dumnezeu venind asupra mea într-un mod atât de impresionant, s-a tulburat foarte tare și a început să umble prin încăpere profund neliniștit și îngrijorat. În momentul în care am căzut la pământ, unii dintre cei prezenți s-au alarmat foarte tare și erau pe punctul de a alerga să aducă un medic, crezând că suferisem o criză subită și periculoasă, dar mama i-a îndemnat să mă lase în pace, deoarece atât ea, cât și alți creștini cu experiență înțeleseseră clar că

starea mea era cauzată de manifestarea puterii minunate a lui Dumnezeu. A doua zi, când m-am întors acasă, am constatat că în sufletul meu avusese loc o schimbare totală. Nu îmi venea să cred că sunt aceeași persoană care plecase din casa părintească în seara precedentă. În minte, îmi răsuna continuu următorul pasaj: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic”. (Psalmii 23, 1.) În timp ce repetam în șoaptă aceste cuvinte, inima mea era plină de fericire.

Înțelegerea iubirii Tatălui

De acum, credința pusese stăpânire pe inima mea. Simțeam o iubire nespus de mare față de Dumnezeu și aveam din partea Duhului Sfânt dovada că păcatele îmi erau iertate. Ideile mele despre Dumnezeu erau schimbate. Acum Îl înțelegeam ca pe un părinte duios și bun și nu ca pe un tiran care îi obligă pe oameni la o ascultare oarbă. Inima îmi tresălta într-o iubire profundă și arzătoare față de El. Ascultarea de voia Lui mi se părea o bucurie și a fi în slujba Lui era o plăcere. Nici o umbră nu întuneca lumina care îmi dezvăluia voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Am simțit asigurarea locuirii lăuntrice a Mântuitorului și am înțeles adevărul cuvintelor lui Hristos: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8, 12.)

Pacea și fericirea mea erau într-un contrast atât de vizibil cu depresia și cu tulburarea de dinainte, încât mă simțeam ca și când fusesem salvată din iad și dusă în cer. Puteam chiar să Îl laud pe Dumnezeu pentru nenorocirea care fusese încercarea vieții mele, deoarece aceasta fusese mijlocul de a-mi îndrepta gândurile asupra veșniciei. Eu eram mândră și ambițioasă din fire și probabil că nu aș fi fost înclinată să-I dăruiesc inima mea lui Isus, dacă nu ar fi existat suferința, care mă îndepărtase într-o anumită măsură de succesele și deșertăciunile lumii.

Timp de șase luni, asupra inimii mele nu s-a abătut nici o umbră și nici nu am neglijat vreuna dintre îndatoririle cunoscute. Unica mea străduință a fost aceea de a împlini voia lui Dumnezeu și de a păstra fără încetare cerul și pe Domnul Isus în minte. Am fost surprinsă și impresionată de concepțiile clare, care îmi erau descoperite cu privire la ispășire și la lucrarea Domnului Hristos. Nu voi încerca să adaug detalii legate de frământările minții mele. Este suficient să afirm că lucrurile vechi s-au dus și toate s-au făcut noi. Nu exista nici un nor care să umbrească binecuvântarea mea desăvârșită. Eram dornică să vorbesc despre iubirea Domnului Isus și nu simțeam nici o dispoziție de a mă angaja în conversații obișnuite. Inima mea era atât de plină de dragoste față de Dumnezeu și de pacea care întrece orice pricepere, încât rugăciunea și meditația erau pentru mine o delectare.

Mărturia personală

În seara de după primirea acelei mari binecuvântări, am participat la o adunare adventă. Când a sosit momentul ca urmașii lui Hristos să ia cuvântul pentru a-și exprima gândurile cu privire la El, nu am putut să rămân în tăcere, ci m-am ridicat și mi-am povestit experiența. Nu mă gândisem nici o clipă la ce ar fi trebuit să spun, dar cuvintele se revărsau de pe buzele mele cu o libertate deplină, relatând cu simplitate iubirea lui Isus față de mine. Eram atât de fericită că sunt eliberată de lanțurile disperării întunecate, încât am pierdut din vedere prezența celor din jur și am avut sentimentul că sunt singură cu Dumnezeu. Am descoperit că nu întâmpin nici o dificultate în exprimarea păcii și a fericirii mele, cu excepția lacrimilor de mulțumire care îmi întrerupeau vorbirea.

Fratele Stockman era prezent. El mă văzuse recent în starea de disperare profundă în care fusesem, iar acum, când mă vedea eliberată din captivitate, plângea cu glas tare, bucurându-se împreună cu mine și laudându-L pe Dumnezeu pentru această dovadă a milei și a bunătății Sale duioase și iubitoare.

La scurt timp după ce am primit această mare binecuvântare, am participat la o conferință organizată în Biserica Creștină al cărei pastor era fratele Brown. Am fost invitată să îmi povestesc experiența și, în timp ce vorbeam cu simplitate despre iubirea lui Isus și despre bucuria de a fi acceptată de Dumnezeu, am simțit nu numai o mare libertate de exprimare, ci și o fericire deosebită. Pe când vorbeam, cu o inimă umilită și cu ochii plini de lacrimi, am avut simțământul că sufletul mi se înalță, plin de mulțumire, spre cer. Puterea impresionantă a Domnului s-a revărsat în inima celor adunați. Mulți plângeau și Îl lăudau pe Dumnezeu.

Cei păcătoși au fost invitați să se ridice pentru rugăciune și mulți au răspuns apelului. Inima mea era atât de mulțumitoare față de Dumnezeu pentru binecuvântarea pe care mi-o dăduse, încât doream nespus de mult să-i văd și pe alții împărtășind această bucurie sfântă. Eram profund preocupată de aceia care ar fi putut suferi din cauza poverii vinovăției și a simțământului respingerii din partea lui Dumnezeu. În timp ce îmi relatam experiența, am simțit că nimeni nu ar putea rezista în fața dovezilor iubirii iertătoare a lui Dumnezeu, care realizase în viața mea o schimbare atât de minunată. Realitatea adevăratei convertirii mi se părea atât de evidentă, încât am simțit o dorință deosebită să îi conduc la lumină pe prietenii mei tineri și să folosesc orice ocazie pentru a-mi exercita influența în sensul acesta.

Lucrarea pentru prietenii mei tineri

Am organizat adunări cu prietenii mei tineri. Unii dintre ei aveau o vârstă considerabil mai mare decât mine, iar câțiva erau deja căsătoriți. O parte dintre ei erau ușuratici și nechibzuiți, iar experiența mea li se părea o povestire banală și nu acordau atenție îndemnurilor pe care li le adresam. Dar eu eram hotărâtă să nu încetez să fac eforturi, până când nu voi vedea că aceste suflete dragi, pentru care nutream o iubire atât de mare, își vor preda

viața lui Dumnezeu. Am petrecut nopți la rând în rugăciune stăruitoare pentru cei pe care îi căutasem cu scopul de a lucra și de a mă ruga împreună cu ei.

Unii dintre ei au răspuns invitației mele din curiozitatea de a auzi ce doream să le spun. Alții, în special aceia care nu manifestau nici un interes, considerau că sunt prea insistenți în eforturile mele. Dar, la fiecare dintre micile noastre întruniri, eu am continuat să-i îndemn și să mă rog pentru fiecare în mod personal, până când fiecare a cedat în fața lui Isus, recunoscând meritele iubirii Lui iertătoare. În cele din urmă, toți au fost convertiți la credința în Dumnezeu.

Noapte de noapte, în visele mele, mi se părea că lucrez pentru salvarea sufletelor. În aceste momente speciale, îmi erau înfățișate diferite persoane, pe care le căutam după aceea și mă rugam împreună cu ele. În fiecare situație, cu excepția uneia singure, toate aceste persoane s-au consacrat lui Dumnezeu. Unii dintre membrii bisericii se temeau că eram prea zeloasă în ce privește convertirea sufletelor, dar mie mi se părea că timpul este atât de scurt, încât se cerea ca toți credincioșii care au nădejdea nemuririi și care așteaptă venirea lui Hristos să lucreze fără încetare pentru cei care încă erau victimele păcatelor lor și se aflau pe marginea prăpastiei îngrozitoare a pierzării.

Deși eram foarte tânără, Planul de Mântuire îmi era foarte clar, iar experiența mea personală fusese atât de remarcabilă, încât, ori de câte ori meditam la subiectul acesta, eram convinsă că trebuie să-mi continuu eforturile pentru salvarea sufletelor prețioase și să folosesc orice ocazie pentru a mă ruga și pentru a-L mărturisi pe Hristos. Întreaga mea ființă era consacrată în slujba Domnului meu. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla, eu eram hotărâtă să împlinesc voia lui Dumnezeu și să trăiesc ca una care așteaptă venirea Mântuitorului și răsplata celor credincioși. Mă adresam lui Dumnezeu ca un copilăș care vine la părintele său, cerându-I să îmi spună ce

anume dorește să fac. Apoi, când datoria îmi era descoperită cu claritate, cea mai mare bucurie a mea era să o aduc la îndeplinire. Uneori, eram tulburată de încercări deosebite. Cei mai în vârstă decât mine încercau să mă rețină și să tempereze zelul credinței mele, dar zâmbetul lui Isus îmi lumina viața și iubirea lui Dumnezeu locuia în inima mea, așa că eu mi-am urmat calea cu un spirit voios.

Capitolul 5

Despărțirea de biserică

Familia tatălui meu încă mai continua să participe ocazional la serviciile religioase ale Bisericii Metodiste și, de asemenea, la adunările grupei de studiu, care aveau loc în case particulare.

Într-o seară, am participat împreună cu fratele meu, Robert, la întâlnirea unei grupe de studiu. Prezbiterul era prezent. Când i-a venit rândul să ia cuvântul pentru a-și împărtăși experiența, fratele meu a vorbit cu o mare umilință, și totuși cu claritate despre necesitatea unei pregătiri depline în vederea întâlnirii cu Mântuitorul nostru, care urma să vină pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă. În timp ce vorbea, chipul lui, care de obicei era palid, a fost învăluit de o strălucire cerească. Părea purtat dincolo de lumea din jurul lui și vorbea ca și când s-ar fi aflat în prezența lui Isus.

Când am fost invitată să vorbesc, m-am ridicat în picioare, fără nici o emoție, cu inima plină de iubire și pace. Am relatat experiența suferinței intense, pe care o îndurasem din cauza sentimentului de păcătoșenie, și modul în care, în cele din urmă, promisem binecuvântarea atâta de mult căutată -- o conformare deplină față de voia lui Dumnezeu -- și mi-am exprimat bucuria cu privire la vestea bună a apropiatei venirii a Mântuitorului meu, care urma să-și ia copiii acasă.

Deosebiri de doctrinare

În simplitatea mea, m-am așteptat ca frații și surorile mele metodiste să-mi înțeleagă sentimentele și să se bucure împreună cu mine, dar am fost dezamăgită. În timp ce vorbeam, mai multe surori au început să murmure și

să-și mute scaunele zgomotos, întorcându-mi spatele. Nu am reușit să înțeleg ce anume le deranjase și, simțind atmosfera rece a dezaprobării lor, mi-am scurtat prezentarea.

Când am încetat să vorbesc, prezbiterul care conducea întrunirea m-a întrebat dacă nu ar fi mai plăcut să trăim o viață lungă și folositoare, făcându-le bine altora, decât să așteptăm ca Isus să vină curând și să-i nimicească pe sărmanii păcătoși. Eu am răspuns că aștept cu nerăbdare venirea Domnului Isus, deoarece atunci se va pune capăt păcatului și ne vom bucura de sfințire pentru totdeauna, fără să mai fie nici un diavol care să ne ispitească și să ne ducă în rătăcire.

Prezbiterul li s-a adresat celorlalți, exprimându-și marea bucurie a așteptării celor o mie de ani, când pământul urma să fie umplut ca un ocean de cunoașterea Domnului. El dorea cu ardoare să înceapă această perioadă glorioasă.

După ce s-a încheiat întrunirea, mi-am dat seamă că aceia care mai înainte fuseseră amabili față de mine mă tratau cu o răceală evidentă. Eu și fratele meu ne-am întors acasă întristați de faptul că a trebuit să fim atât de greșit înțeleși de frații noștri și că subiectul celei de a doua veniri a lui Isus stârnise o opoziție așa de înverșunată în inima celor prezenți.

Speranța celei de a doua veniri

Pe drumul spre casă, am discutat serios cu fratele meu despre dovezile speranței noastre și ale noii noastre credințe. „Ellen”, mi-a spus Robert, „oare ne înșelăm? Să fie oare această speranță a apropiatei venirii a Domnului Hristos pe pământ o erezie? De ce pastorii și profesorii noștri de religie i se opun cu atâta înverșunare? Ei spun că Isus nu va veni mii și mii de ani. Dacă ei ar fi chiar și pe aproape de adevăr, atunci sfârșitul lumii nu poate avea loc

în zilele noastre”.

Nu am îndrăznit să-i acord necredinței nici măcar o singură clipă de încurajare, ci am răspuns imediat: „Nu am nici o îndoială că doctrina predicată de domnul Miller constituie adevărul. Amintește-ți câtă putere însoțea cuvintele lui! Câtă convingere punea stăpânire pe inima păcătoșilor!”

În timp ce mergeam, am discutat din nou subiectul, cât se poate de obiectiv, și am ajuns la concluzia că era datoria și privilegiul nostru să așteptăm venirea Mântuitorului și că ar fi mai sigur să ne pregătim pentru venirea Sa și să fim gata să-L întâmpinăm cu bucurie. Dacă Isus va veni cu adevărat, care vor fi șansele celor ce declară acum: „Domnul meu Își întârzie venirea” și nu au nici o dorință de a-L vedea? Ne-am mirat de îndrăzneala cu care pastorii linișteau temerile păcătoșilor și îi rețineau de la pocăință, declarând: „Pace, pace!”, în timp ce solia de avertizare era vestită în toată țara. Această perioadă ni se părea foarte solemnă și simțeam că nu avem nici un timp de pierdut.

„Pomul se cunoaște după roadele lui”, a comentat Robert. „Ce a făcut pentru noi această credință? Ea ne-a convins că nu suntem pregătiți pentru venirea Domnului, că trebuie să avem o inimă curată, deoarece altfel nu vom putea să-L întâlnim pe Mântuitorul nostru în pace. Credința aceasta a stârnit în noi dorința de a căuta să primim o putere nouă și har de la Dumnezeu.

Ce a făcut pentru tine această credință, Ellen? Ai fi fost tu așa cum ești acum, dacă nu ai fi auzit niciodată despre doctrina apropiatei veniri a Domnului Hristos? Ce speranță a inspirat în inima ta, ce pace, ce bucurie și ce dragoste ți-a dăruit! Iar pentru mine, această credință a făcut totul. Îl iubesc pe Isus și pe toți creștinii. Îmi place să particip la adunările de rugăciune și simt o mare bucurie când mă rog și citesc Biblia.”

Amândoi ne-am simțit întăriți de conversația noastră și am hotărât să nu ne lăsăm abătuți de la convingerea noastră onestă cu privire la adevăr și cu privire la speranța binecuvântată a apropiatei veniri a Domnului Hristos pe norii cerului. Eram mulțumitori pentru faptul că reușiserăm să înțelegem lumina prețioasă și ne bucuram în așteptarea venirii Domnului.

Ultima mărturie personală prezentată în grupa de rugăciune

La scurt timp după aceea, am participat din nou la întrunirea grupei de studiu. Doream să ni se ofere o ocazie de a vorbi despre iubirea prețioasă a lui Dumnezeu, care ne însuflețise. Eu voiam să vorbesc îndeosebi despre bunătatea și despre mila Domnului față de mine. Schimbarea care avusese loc în viața mea era atât de mare, încât mă simțeam dator să folosesc orice prilej de a da mărturie în favoarea iubirii Mântuitorului.

Când a venit rândul meu să vorbesc, am prezentat dovezile bucuriei pe care o aveam datorită iubirii lui Isus, precum și faptul că așteptam plină de bucurie să-L întâlnesc în curând pe Răscumpărătorul meu. Credința că venirea Domnului Hristos era aproape stârnise în sufletul meu dorința de a căuta mai serios sfințirea împlinită de Duhul lui Dumnezeu.

În momentul acela, conducătorul grupei m-a întrerupt, declarând: „Ai primit sfințirea prin metodism, soră, nu printr-o erezie”.

Atunci, m-am simțit obligată să mărturisesc adevărul că nu prin metodism primisem această nouă binecuvântare, ci prin adevărurile tulburătoare cu privire la venirea personală a Domnului Isus. Prin ele găsisem pacea, bucuria și iubirea desăvârșită. Așa s-a încheiat mărturia mea, ultima pe care aveam să o adresez în grupa de studiu a fraților mei metodiști.

Apoi a vorbit Robert, în felul lui timid, dar atât de clar și mișcător,

încât unii plâneau și erau foarte impresionați, dar alții tușeau zgomotos și păreau vizibil deranjați de cuvintele lui.

După ce am părăsit încăperea, am discutat din nou despre credința noastră și am fost uimiți că frații și surorile noastre creștine nu puteau să suporte nici un cuvânt cu privire la venirea Mântuitorului. Am fost convinși că nu mai trebuie să participăm niciodată la adunările grupei de studiu. Speranța venirii glorioase a Domnului Hristos ne umplea sufletul, iar acest fapt avea să fie exprimat ori de câte ori ne ridicam să vorbim. Era limpede că nu ne vom mai simți bine în grupa de studiu, deoarece mărturia noastră provocase zâmbete disprețuitoare și batjocuri care au ajuns la urechile noastre la încheierea întrunirii, venind tocmai din partea unor frați și surori pe care îi respectaserăm și îi iubiserăm.

Răspândirea soliei advente

În acel timp, adventiștii organizau adunări în Sala Beethoven. Tatăl meu participa la aceste adunări aproape regulat împreună cu familia. Se credea că evenimentul celei de a doua veniri va avea loc în perioada anului 1843. Timpul rămas părea atât de scurt pentru salvarea sufletelor, încât am luat hotărârea să fac tot ce îmi stă în putere pentru a-i conduce pe cei păcătoși la lumina adevărului.

Acasă aveam două surori -- Sarah, care era cu câțiva ani mai mare ca mine, și Elizabeth, sora mea gemă. Am discutat cu ele despre subiectul acesta și am decis să lucrăm și să câștigăm cât mai mult cu putință pentru a investi banii în cumpărarea de cărți și broșuri, care urmau să fie oferite gratuit. Era tot ce puteam face și am realizat puținul acesta cu bucurie.

Tatăl nostru era pălărier, iar sarcina care îmi revenea mie era să confecționez panglicile pălăriilor, deoarece aceasta era partea cea mai ușoară

a meseriei. De asemenea, eu mă îndeletniceam și cu tricotarea ciorapilor, obținând douăzeci și cinci de cenți pentru o pereche. Inima îmi era atât de slăbită, încât, în timp ce lucram, trebuia să stau în pat sprijinită, dar, în ciuda faptului că lucram astfel zi după zi, eram fericită că degetele mele tremurânde puteau face ceva pentru a aduce un venit modest în sprijinul cauzei pe care o iubeam foarte mult. Nu reușeam să câștig mai mult de douăzeci și cinci de cenți într-o zi. Eram foarte atentă să economisesc prețioasele monede de argint obținute, urmând a fi investite în cumpărarea de literatură pentru iluminarea și redeșteptarea celor aflați în întuneric.

Nu am fost deloc ispitită să-mi cheltuiesc veniturile pentru satisfacerea plăcerilor proprii. Rochia mea era simplă și nu cumpăram nici un fel de ornamente inutile, deoarece dorința de etalare mi se părea un păcat. Prin urmare, aveam întotdeauna o mică rezervă de bani, cu care puteam cumpăra cărți importante. Acestea le erau încredințate persoanelor cu experiență pentru a fi trimise acolo unde era necesar.

Fiecare pagină de literatură mi se părea prețioasă, deoarece reprezenta un sol trimis să lumineze lumea, avertizându-i pe oameni să se pregătească pentru marele eveniment care se afla chiar la ușă. Mântuirea oamenilor era povara inimii mele și mă durea sufletul când îi auzeam pe aceia care se amăgeau singuri, spunându-și că se află în siguranță, în ciuda faptului că, în acel timp, solia de avertizare străbătea lumea întreagă.

Subiectul nemuririi

Într-o zi, am auzit o conversație dintre o soră și mama mea, cu privire la o predică pe care o ascultaseră recent și în care se afirmase, în cele din urmă, că sufletul nu avea o nemurire naturală. Ele au început să repete câteva dintre textele biblice, pe care pastorul le prezentase ca argumente. Dintre toate, îmi amintesc faptul că am fost impresionată în mod deosebit de

următoarele: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. (Ezechiel 18, 4.) „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită”. (Eclesiastul 9, 5.) „Care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin!” (1 Timotei 6, 15.16.) „Și anume va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”. (Romani 2, 7.)

După ce a citat pasajele anterioare, mama mea a întrebat: „De ce ar trebui să caute oamenii ceva ce au deja?”

Eu am ascultat aceste idei noi cu un interes profund și dureros. Când am rămas singură cu mama, am întrebat-o dacă ea crede cu adevărat că sufletul nu este nemuritor. Mi-a răspuns că se teme ca nu cumva să fi avut până atunci o concepție falsă cu privire la subiectul acesta, precum și cu privire la altele.

„Dar, mamă”, i-am spus eu, „tu chiar crezi că sufletul doarme în mormânt până la înviere? Crezi că, atunci când moare, creștinul nu merge îndată la cer și că păcătosul nu merge în iad?”

Ea mi-a răspuns: „Biblia nu ne oferă nici o dovadă cu privire la existența unui iad veșnic. Dacă ar exista un asemenea loc, ar trebui să fie menționat în Cartea Sfântă”.

„De ce, mamă”, am strigat eu, plină de uimire, „cuvintele tale sună ciudat! Dacă tu crezi această teorie stranie, măcar ai grijă să nu mai afle nimeni, deoarece mă tem că, dacă ar auzi o asemenea doctrină, păcătoșii s-ar simți în siguranță și nu ar mai dori niciodată să-L caute pe Domnul Isus”.

„Dacă acesta este adevărul Bibliei”, a răspuns ea, „nu va fi o predică în calea mântuirii păcătoșilor, ci un mijloc de a-i câștiga pentru Domnul Hristos. Dacă iubirea lui Dumnezeu nu va convinge un răzvrătit să I se supună, cu atât mai puțin va reuși teroarea iadului veșnic să-l conducă la pocăință. Pe lângă aceasta, nu pare a fi o metodă corectă să câștigi suflete pentru Isus, apelând la unul dintre cele mai neplăcute sentimente ale inimii, și anume frica disperată. Dragostea lui Isus atrage. Ea va convinge chiar și inima cea mai împietrită”.

După această conversație, timp de câteva luni, nu am mai auzit nimic despre nemurirea sufletului, dar, în toată această perioadă, mintea mea s-a frământat mult cu privire la subiectul nemuririi. Apoi am auzit o predică în care erau prezentate aceleași idei și am fost convinsă că ele constituie adevărul. De la data când am înțeles lumina privitoare la somnul celor morți, taina care învăluisese învățătura învierii s-a risipit din mintea mea, iar marele eveniment a dobândit o importanță nouă și minunată pentru mine. Mintea mea fusese tulburată adesea de efortul de a împăca ideea răsplătirii, sau a pedepsei imediate a celor decedați, cu faptul incontestabil al judecății și al învierii viitoare. Dacă la moarte sufletul primește îndată răsplata fericirii sau a nenorocirii veșnice, de ce mai e nevoie de învierea sărmanelor trupuri?

Dar această credință frumoasă și nouă mi-a arătat motivul pentru care scriitorii inspirați insistaseră atât de mult asupra subiectului învierii trupului, deoarece întreaga ființă a celor decedați rămânea în mormânt într-o stare de adormire. Acum puteam înțelege cu claritate falsitatea credinței noastre din trecut cu privire la acest subiect.

Vizita pastorului

Întreaga noastră familie era foarte interesată de doctrina celei de a doua

veniri a Domnului Isus. Tatăl meu fusese unul dintre stâlpii Bisericii Metodiste. El lucrase ca îndrumător spiritual și fusese conducătorul adunărilor care se țineau în casele celor care locuiau departe de orașe. Cu toate acestea, pastorul metodist ne-a făcut o vizită specială, folosind ocazia pentru a ne informa că metodismul și convingerile noastre religioase nu se puteau împăca. Nu ne-a întrebat nimic cu privire la temeiurile credinței noastre și nici nu a făcut vreo referire la Biblie, în scopul de a ne convinge de greșeala noastră, ci a declarat că noi adoptaserăm o doctrină nouă și ciudată, pe care Biserica Metodistă nu o putea accepta.

Tatăl meu i-a răspuns că greșește numind credința noastră o doctrină nouă și ciudată, deoarece Însuși Domnul Hristos, învățându-i pe ucenici, le predicase despre cea de a doua venire. Domnul a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14, 2.3.) Cu ocazia înălțării la cer, când urmașii Săi credincioși Îl priveau plecând din mijlocul lor, „iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer»”. (Faptele Apostolilor 1, 10.11.)

„Și”, a continuat tatăl meu, dezvoltându-și expunerea, „apostolul Pavel, cel inspirat, a scris o epistolă pentru a-i încuraja pe frații din Tesalonic, spunând: «Și să vă dea odihnă atât vouă, cari sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut, căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră». (2 Tesaloniceni 1, 7-10.) «Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu

glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte». (1 Tesaloniceni 4, 16-18.)

Aceasta este înalta autoritate a credinței noastre. Domnul Isus și apostolii Săi au vorbit într-o manieră triumfătoare și plină de bucurie despre cea de a doua venire, iar sfinții îngeri au proclamat că Domnul Hristos, care S-a înălțat la cer, va veni iarăși. Aceasta este vina care ni se aduce -- credința în cuvintele lui Isus și ale ucenicilor Săi. Dar credința noastră este foarte veche și în ea nu se află nici o urmă de erezie”.

Pastorul nu a încercat să facă referire nici măcar la un singur text care ar fi putut dovedi că greșim, ci s-a scuzat, motivând că este în criză de timp. El ne-a sfătuit să ne retragem discret din biserică, evitând o judecare publică. Noi eram conștienți că și alți frați erau tratați la fel, din aceleași motive, și nu doream să se înțeleagă că ne era rușine să recunoaștem propriile convingeri sau că nu eram în stare să le susținem pe temeiul Scripturii. Prin urmare, părinții mei au insistat să li se comunice motivele cererii lui.

Singurul răspuns al pastorului la această solicitare a fost o declarație neconcludentă, prin care spunea că noi am trăit contrar regulilor bisericii și că era cel mai bine să ne retragem din proprie inițiativă pentru a evita o judecare publică. Noi am răspuns că preferăm o judecare obișnuită și am cerut să ni se indice păcatul de care suntem acuzați, deoarece nu ne simțeam vinovați de nici o greșală, prin faptul că așteptam și doream venirea Mântuitorului nostru.

Judecata bisericii

La scurtă vreme după aceea, am fost anunțați că trebuie să fim prezenți la o adunare care urma să se desfășoare în cadrul comitetului bisericii. Au fost prezenți doar câțiva membri. Influența tatălui meu și a familiei sale fusese atât de mare, încât oponenții noștri nu doreau cu nici un chip să prezinte cazul într-o adunare mai numeroasă. Singura acuzație pronunțată a fost aceea că am trăit contrar regulilor lor. Când am întrebat care erau regulile pe care le-am încălcat, ni s-a răspuns, după o mică ezitare, că am participat la alte adunări și am neglijat prezența regulată la întâlnirile din grupa noastră de studiu.

Noi am declarat că, pentru un timp, o parte din familie fusese plecată la țară, dar nici unul dintre cei rămași în oraș nu absentase de la adunările grupei de studiu mai mult de câteva săptămâni și că aceștia fuseseră obligați moral să lipsească, deoarece mărturiile exprimate au fost tratate cu o dezaprobare cât se poate de evidentă. De asemenea, am amintit că anumiți membri, care nu participaseră la adunările grupei mai mult de un an, erau totuși tratați ca niște credincioși onorabili.

Am fost întrebați dacă suntem dispuși să mărturisim că ne-am îndepărtat de regulile lor și, de asemenea, dacă suntem de acord să ne conformăm acestor reguli în viitor. Noi am răspuns că nu îndrăznim să renunțăm la credința noastră și nici să ne dezicem de adevărurile sacre ale lui Dumnezeu, că nu putem ignora speranța apropiatei reveniri a Răscumpărătorului nostru și că, având în vedere atitudinea noastră, pe care ei o numeau erezie, trebuie să continuăm a ne închina Domnului.

În timp ce rostea cuvântul de apărare, tatăl meu a primit binecuvântarea lui Dumnezeu și cu toții am părăsit camera comitetului cu conștiința eliberată și cu sentimentul fericit al aprobării lui Isus.

În duminica următoare, la începutul serviciului divin de împărtășire, prezbiterul a citit numele noastre, șapte la număr, declarând că ne separaserăm de biserică. El a afirmat că nu eram excluși din cauza vreunei greșeli în conduita morală, că aveam un caracter impecabil și o reputație demnă de invidiat, dar că ne-am făcut vinovați de încălcarea regulilor Bisericii Metodiste. El a declarat, de asemenea, că, din acel moment, ușa este deschisă și toți cei care vor fi găsiți vinovați de aceeași încălcare a regulilor vor fi tratați la fel.

În biserică existau mulți credincioși care așteptau venirea Mântuitorului, iar amenințarea aceasta era menită să-i sperie, determinându-i să se supună. În unele cazuri, această strategie a adus rezultatele dorite, iar favoarea lui Dumnezeu a fost vândută pentru un loc în biserică. Mulți credeau, dar nu îndrăzneau să-și exprime credința, pentru că se temeau să nu fie dați afară din sinagogă. Totuși unii au plecat curând după aceea, alăturându-se grupului care aștepta venirea Mântuitorului.

În timpul acela, cuvintele profetului au fost nespuse de prețioase: „Ascultați Cuvântul Domnului, voi, care vă temeți de Cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui Meu: «Să-și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!» -- Dar ei vor rămâne de rușine!”. (Isaia 66, 5.)

Capitolul 6

Dezamăgirea din 1843-1844

Ne apropiam cu emoție și cu îngrijorare de timpul când era așteptată venirea Mântuitorului nostru. Ca popor al lui Dumnezeu, ne străduiam cu solemnitate să ne curățim viața, pentru a fi pregătiți să-L întâmpinăm pe Domnul Isus la venirea Sa. Adunările continuau să se desfășoare în case particulare din diferite zone ale orașului și aveau rezultatele cele mai bune. Credincioșii erau încurajați să lucreze pentru prietenii și pentru rudele lor, iar convertirile se înmulțeau zi de zi.

Adunările din sala Beethoven

În ciuda opoziției pastorilor și a bisericilor, Sala Beethoven din orașul Portland era supraaglomerată seară de seară și, îndeosebi duminica, numărul participanților era foarte mare. La adunări participau oameni din toate categoriile sociale. Bogați și săraci, persoane din înalta societate și oameni umili, pastori și laici, toți erau nerăbdători să asculte doctrina privitoare la cea de a doua venire. Mulți dintre cei care veneau nu reușeau să-și găsească un loc în sală și plecau dezamăgiți.

Programul întrunirilor era simplu. De obicei, se rostea o predică scurtă și la subiect, după care se oferea ocazia pentru întrebări și răspunsuri. Având în vedere numărul mare de participanți, se poate spune că adunarea se desfășura aproape întotdeauna în liniște deplină. Domnul împiedica manifestarea spiritului de opoziție, în timp ce slujitorii Lui explicau dovezile pe care se întemeia credința lor. Uneori, vorbitorul era lipsit de talente deosebite, dar Duhul lui Dumnezeu făcea ca adevărul Său să fie convingător și plin de putere. Prezența sfinților îngeri se simțea în adunare, iar numărul

credincioșilor din mica grupă creștea zi de zi.

Îndemnul din partea fratelui Brown

Într-una dintre ocazii, în timp ce fratele Stockman predica, fratele Brown, un pastor al Bisericii Creștine Baptiste, al cărui nume a mai fost menționat în această povestire, ședea la amvon, ascultând cu un interes profund. Era extrem de impresionat și, deodată, pe față i s-a așternut o paloare ca de mort și s-a prăbușit de pe scaun. Fratele Stockman a reușit să-l prindă în brațe, exact când era pe punctul de a se izbi de podea, și l-a întins pe canapeaua aflată în spatele amvonului, pe platformă, unde a rămas fără putere până când s-a încheiat predica.

Apoi s-a ridicat cu fața încă palidă, dar strălucind de lumina Soarelui Neprihănirii, și a rostit o mărturie foarte impresionantă. Părea că primise ungera sfântă a Cerului. De obicei, fratele Brown vorbea rar, cu o seriozitate lipsită de orice urmă de pasiune. Dar, în această ocazie, cuvintele sale solemne și bine alese erau însoțite de o nouă putere.

El și-a relatat experiența cu o asemenea simplitate și cu atâta căldură, încât mulți dintre cei care fuseseră stăpâniți de prejudecăți au fost impresionați până la lacrimi. Expresia feței și cuvintele lui erau marcate vizibil de prezența Duhului lui Dumnezeu. Cu un entuziasm sfânt, a declarat plin de curaj că a ales Cuvântul lui Dumnezeu ca îndrumător personal, că îndoielile i-au fost spulberate și credința îi era pe deplin confirmată. Apoi, i-a invitat cu seriozitate pe frații săi pastori, pe membrii bisericii, pe cei păcătoși și pe sceptici să cerceteze Biblia pentru ei înșiși, avertizându-i să nu îngăduie nici unui om să-i abată de la ținta de a descoperi adevărul.

Când a terminat de vorbit, cei care doreau să se înalțe rugăciuni pentru ei au fost invitați să se ridice în picioare. Sute de oameni au răspuns la apel.

Duhul Sfânt se revărsa asupra adunării. Cerul și pământul păreau că se ating. Întâlnirea a durat până noaptea târziu. Puterea Domnului a fost simțită de toți, tineri, vârstnici și oameni aflați în plină maturitate.

Fratele Brown nu s-a despărțit de Biserica Creștină nici atunci, și nici mai târziu, dar era privit cu un mare respect de către credincioșii bisericii sale.

Așteptarea plină de bucurie

Când ne-am întors acasă, din diferite direcții se auzeau voci care Îl laudau pe Dumnezeu. O voce răsuna dintr-o direcție, apoi, ca și când ar fi fost un răspuns, o altă voce se auzea dintr-o altă direcție și încă dintr-o altă direcție. Pretutindeni răsunau glasuri, strigând: „Slavă lui Dumnezeu, Domnul și-a luat în stăpânire Împărăția!” Oamenii se îndreptau spre casele lor, având pe buze cuvinte de laudă, și sunetul bucuriei se răspândea în liniștea nopții. Nici unul dintre cei care au participat la aceste adunări nu va putea uita vreodată acele evenimente însoțite de un interes deosebit de profund.

Cei care Îl iubesc sincer pe Domnul Isus pot aprecia sentimentele celor ce așteptau venirea Mântuitorului cu dorința cea mai arzătoare. Momentul așteptat era foarte aproape. Timpul când speram să-L întâlnim pe Isus era chiar în fața noastră. Ne apropiam de acea oră cu o liniște solemnă. Adevărații credincioși păstrau o comuniune plăcută cu Dumnezeu, ca o pregustare a păcii care urma să le aparțină definitiv, în lumina veșniciei nesfârșite. Nici unul dintre cei care au trăit și au crezut în această speranță nu va putea uita vreodată acele ceasuri prețioase de așteptare.

Preocupările lumești fuseseră abandonate de câteva săptămâni. Ne verificam cu atenție fiecare gând și fiecare emoție a inimii, ca și când am fi

fost pe patul de moarte, urmând ca, în câteva ore, ochii noștri să privească pentru ultima dată scenele acestui pământ. Nu s-a confecționat nici o „haină de înălțare la cer” în vederea marelui eveniment. Noi simțeam nevoia dovezii interioare că suntem pregătiți să-L întâlnim pe Isus, iar hainele noastre albe erau puritatea sufletului și caracterul curățit de păcat prin sângele ispășitor al Mântuitorului nostru.

Zile de confuzie

Cu toate acestea, timpul de așteptare a trecut. Aceasta a fost prima încercare serioasă pe care au trebuit să o îndure cei care crezuseră și speraseră că Domnul Isus urma să vină pe norii cerului. Dezamăgirea poporului așteptător al lui Dumnezeu a fost mare. Batjocoritorii erau triumfători și i-au câștigat de partea lor pe cei nestatornici și slabi. Se pare că unii care avuseseră, în aparență, o credință adevărată au fost influențați doar de teamă, iar acum curajul le revenise și li se alăturau cu îndrăzneală batjocoritorilor, declarând că nu fuseseră niciodată atât de amăgiți, încât să creadă cu adevărat în doctrina lui Miller, despre care spuneau că era un fanatic iresponsabil. Alții, care erau din fire instabili și înclinați să cedeze, păraseau discret grupul credincioșilor.

Noi eram încurcați și dezamăgiți, și totuși nu am renunțat la credință. Mulți continuau să nutrească speranța că Isus nu-și va întârzia multă vreme venirea. Cuvântul Domnului era sigur și nu putea să greșească. Simțeam că ne-am făcut datoria și am trăit în lumina credinței noastre prețioase. Eram dezamăgiți, dar nu descurajați. Semnele timpului arătau că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Noi trebuia să veghem și să fim pregătiți fără încetare pentru venirea Domnului, care putea să aibă loc în orice moment. Trebuia să așteptăm cu încredere și cu speranță, fără a neglija să organizăm adunări pentru a fi învățați, mângâiați și încurajați, astfel încât lumina noastră să crească, devenind tot mai strălucitoare în întunericul lumii.

O greșeală de calcul

Calculul nostru cu privire la timpul profetic era atât de simplu și de ușor, încât până și un copil îl putea înțelege. Pornind de la data decretului împăratului Persiei, descris în Ezra 7 și emis în anul 457 î.Hr., perioada de 2300 de ani, menționată în Daniel 8, 14, trebuia să se încheie în anul 1843. În conformitate cu acest calcul, am așteptat venirea Domnului la sfârșitul acestui an. După ce anul a trecut fără să vină Mântuitorul, am fost foarte triști și dezamăgiți.

La început, nimeni nu s-a gândit că exista posibilitatea ca decretul să nu fi fost pus în aplicare la începutul anului 457 î.Hr. și era posibil ca perioada de 2300 de ani să nu se încheie la sfârșitul anului 1843. Totuși s-a stabilit că decretul a fost dat aproape de sfârșitul anului 457 î.Hr. și, prin urmare, perioada profetică trebuia să ajungă până în toamna anului 1844. Așadar, profeția cu privire la timp nu întârzia, deși așa se părea. Am învățat să ne punem speranța în cuvintele profetului: „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit”. (Habacuc 2, 3.)

Prin dezamăgirea de la sfârșitul anului 1843, Dumnezeu și-a încercat poporul. Greșeala făcută în calcularea perioadelor profetice nu a fost descoperită imediat nici chiar de oamenii învățați, care se opuneau concepțiilor celor ce așteptau venirea lui Hristos. Teologii au declarat că Miller a avut dreptate în ce privește calcularea timpului, deși îl contraziceau în legătură cu evenimentul care avea să culmineze o dată cu încheierea acelei perioade. Cu toate acestea, atât împotrivorii, cât și poporul așteptător al lui Dumnezeu, greșiseră în privința timpului.

Cei dezamăgiți nu au fost lăsați multă vreme în întuneric, deoarece,

după ce au cercetat perioadele profetice cu rugăciuni stăruitoare, au descoperit unde greșiseră, identificând o prelungire a perioadei profetice, care acoperea timpul de aparentă întârziere. Datorită bucuriei produse de așteptarea venirii Domnului Hristos, aparenta întârziere a împlinirii profeției, la care se face referire în viziunea profetului, nu fusese luată în considerare și acest fapt a însemnat pentru ei o surpriză neașteptată și tristă. Totuși încercarea în sine a fost necesară pentru a-i ajuta pe credincioșii sinceri ai adevărului să se dezvolte și să devină mai tari.

Înnoirea speranței

Toate speranțele noastre se concentrau asupra venirii Domnului în anul 1844. Era, de asemenea, timpul vestirii soliei celui de-al doilea înger, care zbura prin mijlocul cerului, strigând: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare”. (Apocalipsa 14, 8.) Solia a fost proclamată pentru prima dată de slujitorii lui Dumnezeu în toamna anului 1844. Ca urmare, mulți credincioși au părăsit bisericile apostate. Împreună cu cea de a doua solie îngerească, a fost vestită și solia „Strigătului de la miezul nopții” [Vezi Matei 25, 1-13.]: „Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare”. Lumina privitoare la solia aceasta s-a răspândit în toate colțurile țării, iar mesajul ei a sensibilizat mii de oameni. Ea a străbătut oraș după oraș și sat după sat, mergând până în cele mai îndepărtate regiuni, și a ajuns atât la cei talentați și învățați, cât și la oamenii umili și neînsemnați.

Acesta a fost cel mai fericit an din viața mea. Inima îmi era plină de sentimentul unei așteptări fericite, dar simțeam o milă și o mare îngrijorare pentru cei care erau descurajați și nu mai aveau nici o speranță în Isus. Noi ne-am unit, ca popor, înălțând rugăciuni fierbinți pentru a primi o experiență adevărată, precum și dovada inconfundabilă a acceptării noastre din partea lui Dumnezeu.

Încercarea credinței

În acea perioadă am avut nevoie de multă răbdare, deoarece existau mulți batjocoritori. Adesea eram întâmpinați cu aluzii disprețuitoare, legate de dezamăgirea noastră precedentă. Bisericile protestante ortodoxe [Ortodoxismul protestant este reprezentat de bisericile protestante istorice care i-au avut ca inițiatori pe marii reformatori ai secolului al șaisprezecelea, Luther și Calvin, și care, atașându-se de învățăturile lor, au refuzat orice altă lumină nouă în dezvoltarea cunoașterii adevărului biblic. Aceste biserici au adoptat o poziție dogmatică, similară bisericilor tradiționale catolică și ortodoxă.] foloseau orice mijloace posibile pentru a împiedica răspândirea credinței în apropiata revenire a Domnului Hristos. În adunările lor, nimănui nu-i era permis să amintească despre speranța venirii lui Hristos. Tocmai cei care pretindeau că Îl iubesc pe Domnul Isus respingeau cu dispreț vestea bună că Acela despre care spuneau că este Prietenul lor cel mai bun urma să vină curând la ei. Erau agitați și furioși împotriva tuturor celor care propovăduiau vestea venirii Sale și care se bucurau că Îl vor vedea foarte curând pe Domnul în slavă.

O Perioadă de pregătire

Fiecare clipă mi se părea de o importanță maximă. Aveam sentimentul că îndeplinim o lucrare ale cărei rezultate sunt veșnice și că toți cei neglijenți și dezinteresați se află în cel mai mare pericol. Credința mea era deplină și îmi însușeam făgăduințele prețioase ale Domnului Isus. El le-a spus ucenicilor Săi: „Cereți și vi se va da”. Iar eu credeam cu tărie că Dumnezeu mi-ar fi dat orice aș fi cerut după voia Sa. Mă așezam cu umilință la picioarele Domnului Isus, iar inima mea era într-o armonie deplină cu voia Sa.

Adesea vizitam familii și mă rugam cu stăruință împreună cu cei

împovărați de temeri și de descurajare. Credința mea era așa de puternică, încât nu mă îndoiam nici măcar o singură clipă că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor mele. În toate situațiile, fără nici o excepție, ca răspuns la rugăciunile noastre umile, binecuvântarea și pacea Domnului Isus se revărsa peste noi, iar inima celor disperați era înviorată de speranță și de lumină.

Ne apropiam de timpul așteptat, cercetându-ne inima cu atenție și cu rugăciune și mărturisindu-ne cu umilință orice păcat. În fiecare dimineață, simțeam că prima datorie era aceea de a ne asigura că viața noastră se află în bună rânduială cu Dumnezeu. Eram conștienți că, dacă nu înaintăm în sfințire, cu siguranță vom da înapoi. Interesul nostru unii față de alții era tot mai mare și ne rugam mult împreună și unii pentru alții. Ne adunam în livezi și în dumbrăvi pentru a petrece timpul în comuniune cu Dumnezeu și pentru a înălța spre El rugăciunile noastre. Când ne aflam în mijlocul naturii create de El, aveam un sentiment mai viu al prezenței Sale. Dacă sufletul nostru era întunecat de umbrele îndoielii, nu îndrăzneau să adormim seara, până când orice nor nu era spulberat de siguranța acceptării Domnului.

Trecerea timpului

Cei care aparțineau poporului așteptător al lui Dumnezeu se apropiau de ceasul când, plini de dor, speraseră că venirea Mântuitorului va face ca bucuria lor să fie deplină. Dar timpul a trecut din nou, fără ca venirea Domnului Isus să aibă loc. O dezamăgire amară s-a abătut asupra micii turme a cărei credință fusese atât de puternică și a cărei speranță fusese atât de intensă. În ciuda acestui fapt, am fost surprinși că ne simțeam așa de liniștiți în Domnul și așa de susținuți de puterea și de harul Său.

Cu toate acestea, experiența din anul precedent s-a repetat, luând o amploare și mai mare. Un mare număr de credincioși au renunțat la credința lor. Unii care fuseseră foarte încrezători erau atât de profund răniți în

mândria lor, încât simțeau că ar fi vrut să dispară de pe fața pământului. Asemenea lui Iona, ei erau nemulțumiți de Dumnezeu și ar fi vrut mai degrabă să moară. Cei care își întemeiaseră credința pe dovezile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau dispuși acum să-și schimbe concepțiile. Această a doua mare încercare a dezvăluit existența unui număr mare de oameni lipsiți de valoare, care fuseseră absorbiți de curentul puternic al credinței adventiste și purtați de val pentru un timp, alături de credincioșii adevărați și de lucrătorii serioși.

Noi eram dezamăgiți, dar nu descurajați. Ne-am hotărât să nu murmurăm în această perioadă de încercare prin care Domnul ne curăța de tot ce era lipsit de valoare, așa cum se curățește aurul care este trecut prin foc. Am decis să ne supunem răbdători întregului proces de purificare, pe care Dumnezeu îl considera necesar pentru noi, și să așteptăm plini de speranță ca Mântuitorul să îi răscumpere pe credincioșii Săi încercați.

Eram convinși că predicarea unui timp precis al venirii Domnului a fost inspirată de Dumnezeu. Tocmai această lucrare i-a determinat pe oameni să cerceteze Biblia cu atenție și să descopere adevăruri neînțelese de ei până atunci. Iona a fost trimis de Dumnezeu să predice pe străzile cetății Ninive, avertizând că orașul avea să fie nimicit în patruzeci de zile, dar Dumnezeu a acceptat umilirea locuitorilor cetății și le-a prelungit timpul de probă. Cu toate acestea, solia lui Iona a fost trimisă de Dumnezeu, iar cetatea Ninive a fost încercată în conformitate cu voia Sa. Lumea considera că speranța noastră a fost o iluzie și că dezamăgirea pe care o suportam nu era altceva decât consecința acestei erori. Dar, în ciuda faptului că greșiserăm în privința identificării evenimentului care trebuia să aibă loc în perioada aceea, viziunea a cărei împlinire părea să întârzie nu conținea nici o greșeală.

Cei care așteptaseră venirea Domnului nu au fost lăsați fără mângâiere. Ei au dobândit o cunoaștere valoroasă prin cercetarea Cuvântului și înțelegeau mai bine Planul de Mântuire. În fiecare zi, au descoperit noi

frumuseți în paginile sfinte și o armonie minunată, care cuprindea toate învățăturile, o scriptură explicând-o pe cealaltă, fără să existe nici măcar un cuvânt lipsit de însemnătate.

Dezamăgirea noastră nu a fost atât de mare ca dezamăgirea ucenicilor. Când Fiul omului a intrat triumfător în Ierusalim, ei s-au așteptat să fie încoronat ca rege. Oameni, veniți din toate regiunile țării, erau adunați la un loc și strigau: „Osana, Fiul lui David”. (Matei 21, 9.) Iar când preoții și bătrânii I-au cerut Domnului Isus să liniștească mulțimea, El a declarat că, dacă oamenii ar tăcea, până și pietrele ar începe să strige, ca să se împlinească profeția. Cu toate acestea, după câteva zile, aceiași ucenici L-au văzut pe Domnul lor iubit, despre care crezuseră că va domni pe tronul lui David, ținut pe crucea nemiloasă și înconjurat de fariseii care Îl ridiculizau și Îl batjocureau. Totuși Domnul Hristos și-a împlinit făgăduințele. Cât de plăcută a fost mângâierea pe care a dat-o poporului Său și cât de bogată a fost răsplata acordată celor credincioși și loiali! Domnul Miller și cei care au fost alături de el au presupus că lucrarea de curățire a sanctuarului, despre care se vorbește în Daniel 8, 14, înseamnă curățirea pământului prin foc, înainte ca acesta să devină locul de reședință al sfinților. Ei credeau că această lucrare urma să se desfășoare la cea de a doua venire a lui Hristos. Prin urmare, noi am așteptat ca evenimentul revenirii să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile, adică ani. Dar, după dezamăgire, Scripturile au fost cercetate atent, cu rugăciune și seriozitate și, după o perioadă de incertitudine, lumina a alungat întunericul care ne învăluia, iar îndoiala și nesiguranța au fost spulberate.

În cele din urmă, am înțeles cu claritate că, în loc să se refere la curățirea pământului, profeția din Daniel 8, 14 indica ultima lucrare a Marelui nostru Preot în cer, și anume finalizarea ispășirii și pregătirea poporului pentru a întâmpina ziua venirii Sale.

Capitolul 7

Prima mea viziune

În anul 1844, la scurtă vreme după ce a trecut data la care fusese aşteptată venirea Domnului, am primit prima viziune. Eram în vizită la doamna Haines, din Portland, o scumpă soră de credinţă, de care eram profund ataşată sufleteşte. Cinci dintre noi, toate femeii, am îngenuncheat în linişte pentru altarul familiei. În timp ce ne rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea, aşa cum nu o mai simţisem niciodată înainte.

Mi se părea că sunt învăluită de lumină şi că mă înălţam tot mai mult, îndepărtându-mă de pământ. M-am uitat în jos, căutând poporul advent din lume, dar nu l-am putut găsi. Atunci, o voce mi-a zis: „Priveşte din nou, dar priveşte puţin mai sus”. Am privit mai sus şi am văzut o cărare îngustă şi dreaptă, suspendată mult deasupra pământului. Pe această cărare mergea poporul advent, călătorind spre cetatea care se afla la capătul ei. Poporul era luminat de o lumină strălucitoare, care se afla înapoia lui, la începutul cărării. Îngerul mi-a spus că acea lumină era „strigătul de la miezul nopţii”. Ea strălucea de-a lungul întregii cărări şi lumina paşii poporului, ca să nu se împiedice şi să cadă.

Dacă îşi ţineau privirile aţintite spre Domnul Isus, care Se afla chiar înaintea lor şi îi călăuzea spre cetate, credincioşii erau în siguranţă. Dar curând, unii au obosit şi au început să spună că cetatea era prea departe şi că ei se aşteptaseră să fi ajuns deja la ea. Atunci, Domnul Isus i-a încurajat ridicându-şi braţul Său glorios, şi din braţul Său a ieşit o lumină care s-a răspândit peste toţi, iar ei au strigat: „Aleluia!” Alţii au negat cu nesăbuinţă lumina din spatele lor, spunând că nu Dumnezeu fusese Cel care i-a condus până în clipa aceea. Lumina din spatele acestora a dispărut, iar paşii lor au rămas învăluiţi de un întuneric deplin. Ei s-au împiedicat, nu au mai văzut

indicatoarele și nici pe Domnul Isus și au căzut de pe cărare, în lumea întunecată și nelegiuită care se afla dedesubt.

Curând, am auzit glasul lui Dumnezeu, asemenea unui vuiet de ape, dezvăluindu-ne ziua și ceasul venirii lui Isus. Sfinții cei vii, în număr de 144.000, au cunoscut și au înțeles glasul, în timp ce nelegiuiții au crezut că era tunet și cutremur. Când a pronunțat data venirii, Dumnezeu a revărsat Duhul Sfânt peste noi, iar chipul nostru s-a luminat, strălucind de slava lui Dumnezeu, asemenea feței lui Moise, când cobora de pe Muntele Sinai.

Toți cei 144.000 fuseseră sigilați și alcătuiau un grup pe deplin unit. Pe frunțile lor scria: „Dumnezeu, Noul Ierusalim”, alături de un însemn luminos care conținea numele cel nou, primit de la Domnul Isus. Văzând starea noastră sfântă și fericită, cei nelegiuiți s-au înfuriat și s-au repezit cu violență să pună mâna pe noi și să ne arunce în închisoare. Dar noi ne-am întins mâinile spre cer în Numele Domnului, și ei au căzut la pământ fără putere. Apoi am văzut că aceia care făceau parte din sinagoga lui Satana au înțeles că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care ne-am spălat picioarele unii altora și i-am salutat pe frații noștri cu o sărutare sfântă, și s-au închinat la picioarele noastre.

Curând, privirile noastre au fost atrase spre răsărit, unde se ivise un mic nor negru, lat de aproape o jumătate de palmă, despre care toți știam că era semnul Fiului omului. Într-o tăcere solemnă, priveam cu toții norul care se apropia, devenind tot mai strălucitor și mai glorios, până când s-a transformat într-un nor mare și alb. Baza lui era asemenea focului, deasupra lui era un curcubeu și de jur-împrejur erau zeci de mii de îngeri, intonând imnurile cele mai plăcute, iar pe nor ședea Fiul omului. Părul Lui era alb și buclat, revărsându-se peste umeri, iar pe capul Lui se aflau multe coroane. Picioarele Lui păreau ca de foc, în mâna dreaptă ținea o seceră ascuțită, iar în stânga, o trâmbiță de argint. Ochii Săi erau ca para focului, în timp ce privea, căutându-și copiii în toate direcțiile. Atunci, toți oamenii au devenit palizi,

iar cei pe care Dumnezeu îi respinsese s-au făcut negri la față. Apoi, am strigat cu toții: „Cine poate sta în picioare? Este haina mea fără pată?” Îngerii au încetat să cânte și a urmat o tăcere solemnă, în timp ce Domnul Isus a zis: „Cei cu mâini și cu inimi curate vor fi în stare să stea; harul Meu este de ajuns pentru voi”. La aceste cuvinte, fața noastră s-a luminat și bucuria a umplut fiecare inimă. Îngerii au intonat o notă mai înaltă și au început să cânte din nou, în timp ce norul se apropia tot mai mult de pământ.

După aceea, Domnul Isus a sunat din trâmbița de argint și S-a coborât de pe nor, învăluit în flăcări de foc. A privit spre mormintele sfinților adormiți și, ridicându-și ochii și mâinile înspre cer, a strigat: „Trezii-vă! Trezii-vă! Trezii-vă! Voi, cei care dormiți în mormânt, înviați!” Apoi a urmat un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și morții au ieșit îmbrăcați în nemurire. Recunoscându-i pe prietenii lor, de care fuseseră despărțiți prin moarte, cei 144.000 au strigat „Aleluia!”. În aceeași clipă, am fost transformați cu toții și am început să ne înălțăm alături de cei înviați pentru a ne întâlni cu Domnul în văzduh.

Am intrat toți în nor și, timp de șapte zile, ne-am înălțat, ajungând la marea de cristal, unde Domnul Isus a luat coroanele și le-a așezat pe capul nostru cu mâna Sa. El ne-a dat harpe de aur și ramuri de palmier din aur, ca însemne ale victoriei. Cei 144.000 s-au așezat în formă de careu, pe marea de cristal. Coroanele unora erau foarte strălucitoare, însă ale altora străluceau mai puțin. Unele coroane păreau încărcate de stele, în timp ce altele aveau doar câteva. Toți erau pe deplin mulțumiți de coroanele lor și toți erau îmbrăcați în mantii lungi, albe și strălucitoare. În jurul nostru erau nenumărați îngeri, iar noi mergeam pe marea de cristal, îndreptându-ne spre poarta cetății. Când am ajuns în fața cetății, Domnul Isus și-a ridicat brațul puternic și glorios și a deschis poarta ornamentată cu perle și prinsă în balamale scânteietoare, rostind: „Pe toți cei care v-ați spălat hainele în sângele Meu și ați stat cu tărie de partea adevărului, vă invit să intrați”. Am intrat cu toții, simțind că avem drepturi depline în această cetate.

Aici am văzut pomul vieții și tronul lui Dumnezeu. Din tron izvora un râu cu apă curată și pe ambele maluri ale râului se afla pomul vieții. Un trunchi al pomului se afla pe un mal și un alt trunchi, pe celălalt mal, amândouă din aur fin și curat. La început, am avut impresia că erau doi pomi. Când am privit din nou, am văzut că trunchiurile erau unite la vârf, formând un singur copac. Ramurile lui coborau până în locul în care stăteam, iar fructele lui erau foarte atrăgătoare și semănau cu aurul amestecat cu argint.

Am pășit cu toții sub pom și, în timp ce ne așezam pentru a privi slava locului, fratele Fitch și fratele Stockman, care predicaseră Evanghelia împărăției și pe care Dumnezeu îi trecuse la odihnă pentru a-i scuti de dezamăgire, au venit la noi și ne-au întrebat despre evenimentele care au avut loc în timp ce ei dormiseră. Am încercat să ne amintim de marile noastre încercări, dar ele păreau așa de mici, în comparație cu răsplata mult mai mare a slavei care ne înconjură, încât nu am putut vorbi despre ele și am strigat cu toții: „Aleluia! Cerul este prea ieftin!” Și am început să cântăm cu harpele noastre de aur, făcând să răsunе bolțile cerului.

După ce am ieșit din viziune, totul în jur mi s-a părut schimbat. Orice lucru pe care îl priveam era învăluit de întuneric. Oh, cât de întunecată mi se părea lumea aceasta! Când mi-am dat seama că sunt pe pământ, am plâns și m-am simțit cuprinsă de dorul de casă. Văzusem o lume mai bună, iar lumea aceasta își pierduse farmecul pentru mine.

Le-am povestit credincioșilor din Portland viziunea aceasta, iar ei au fost pe deplin convinși că a fost de la Dumnezeu. Cu toții au crezut că Dumnezeu a ales această modalitate pentru a-l mângâia și încuraja pe poporul Său după marea dezamăgire din octombrie. Duhul Domnului a însoțit mărturia mea și asupra noastră s-a așternut atmosfera solemnă a

veșniciei. Eu m-am simțit cuprinsă de o teamă de nedescris, gândindu-mă că, deși eram așa de tânără, slabă și neînsemnată, am fost aleasă pentru a fi slujitorul prin care Dumnezeu îi oferea lumină poporului Său. Când eram cuprinsă de puterea Domnului, mă umpleam de bucurie și aveam sentimentul că sunt înconjurată de îngerii sfinți și că stau în curțile glorioase ale cerului, unde domnesc pacea și fericirea, iar revenirea la realitățile acestei lumi pieritoare însemna pentru mine o schimbare amară și tristă.

Capitolul 8

Chemarea de a călători

În cea de-a doua viziune, care a avut loc la aproximativ o săptămână după prima, Domnul mi-a dezvăluit o imagine de ansamblu a încercărilor prin care voi fi nevoită să trec și mi-a spus că trebuie să merg și să le spun și altora ce mi-a descoperit El. Mi-a fost arătat că lucrarea mea va întâmpina o mare opoziție, că inima îmi va fi cuprinsă de teamă, dar că harul lui Dumnezeu îmi va fi de ajuns pentru a mă susține în toate.

Când am ieșit din această viziune, am fost tulburată peste măsură, deoarece mi-a arătat datoria de a merge printre oameni și de a le prezenta adevărul. Sănătatea mea era atât de șubredă, încât am suferit continuu din punct de vedere fizic și, după toate aparențele, nu îmi mai rămăsese mult timp de trăit. Aveam doar șaptesprezece ani, eram mică de statură și firavă, neobișnuită cu societatea și atât de timidă și de retrasă din fire, încât, ori de câte ori făceam cunoștință cu persoane străine, mă simțeam penibil.

Mai multe zile la rând, m-am rugat până noaptea târziu, pentru ca această povară să fie luată de pe umerii mei și încredințată unei alte persoane mai capabile să o poarte. Dar sentimentul că am datoria să fac ce mi s-a arătat a rămas neschimbat, iar cuvintele îngerului răsunau continuu în urechile mele: „Fă-le cunoscut altora ce ți-am descoperit”.

Până atunci, ori de câte ori Duhul lui Dumnezeu mă îndemnase să-mi împlinesc datoria, m-am ridicat mai presus de propriile limite și, gândindu-mă la dragostea Domnului Isus și la lucrarea minunată pe care o făcuse pentru mine, am uitat orice simțământ de timiditate și de teamă.

Dar, în ce privește această lucrare, simțeam că îmi este imposibil să o îndeplinesc. Orice încercare mi se părea sortită unui eșec sigur. Consideram că acele greutăți cu care urma să fiu confruntată erau mai mult decât puteam suporta. Cum puteam eu, un copil, să călătoresc din loc în loc pentru a le dezvălui oamenilor adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu? Gândul acesta făcea să mi se strângă inima de groază. Fratele meu, Robert, cu numai doi ani mai în vârstă decât mine, nu mă putea însoți, deoarece avea o sănătate precară, era mai timid decât mine și nimic nu l-ar fi putut determina să se implice într-o asemenea lucrare. Tatăl meu avea o familie de întreținut și nu putea să-și părăsească locul de muncă, dar m-a asigurat de repetate ori că, dacă Dumnezeu mă chemase să lucrez în alte locuri, nu va întârzia să-mi deschidă o cale. Totuși aceste cuvinte de încurajare nu au însemnat o mângâiere prea mare pentru inima mea disperată. Drumul care mi se înfățișa părea plin de obstacole, peste care mă simțeam incapabilă să trec.

Mi-am dorit moartea, pentru a fi eliberată de responsabilitățile care apăsau asupra mea. În cele din urmă, pacea plăcută, de care mă bucurasem atât de mult timp, m-a părăsit, și disperarea mi-a cuprins din nou sufletul.

Încurajarea din partea fraților

Grupul de credincioși din Portland nu știa nimic despre frământările sufletești care mă aduseseră în acea stare de disperare. Ei știau că eram deprimată din anumite motive și considerau că această atitudine era un păcat din partea mea, având în vedere maniera plină de har, în care mi Se descoperise Domnul. Adunările de rugăciune aveau loc în casa părinților mei, dar eu eram atât de tulburată, încât un timp nu am participat. Povara mea devenise din ce în ce mai grea, până când agonia sufletească mi s-a părut mai mult decât puteam suporta.

În cele din urmă, am fost convinsă să particip la una dintre adunările

desfășurate în propria casă. Biserica făcuse din cazul meu un subiect special de rugăciune. Fratele Pearson care, cu ocazia experienței mele anterioare, se împotrivise manifestărilor puterii lui Dumnezeu asupra mea, se ruga acum pentru mine cu stăruință și mă sfătuia să mă supun voinței Domnului. Asemenea unui părinte duios, încerca să mă încurajeze și să mă mângâie, îndemnându-mă să am încrederea că nu sunt părăsită de Prietenul celor păcătoși.

Eu mă simțeam prea slabă și prea deprimată ca să mai fac vreun efort special, dar inima mea se alăturase rugăciunilor prietenilor mei. Nu îmi mai păsa de împotrivirea lumii și eram dispusă să fac orice sacrificiu, dorind doar ca favoarea lui Dumnezeu să îmi poată fi redată.

În timp ce se înălțau rugăciuni pentru mine, cerând ca Domnul să îmi dăruiască puterea și curajul de a vesti solia lui Dumnezeu, întunericul dens care mă învăluisese s-a retras de la mine și, deodată, asupra mea a coborât o lumină. Ceva care semăna cu o minge de foc m-a lovit în piept, chiar în dreptul inimii. Puterile m-au părăsit și m-am prăbușit la podea. Am avut sentimentul că mă aflu în prezența îngerilor. Una dintre acele ființe sfinte mi-a adresat din nou cuvintele: „Fă cunoscut altora ceea ce ți-am descoperit”.

Fratele Pearson, care nu putea să stea în genunchi din cauza reumatismului, a fost martor la acea întâmplare ciudată. Când mi-am revenit suficient ca să pot auzi și vedea, el s-a ridicat de pe scaun și a spus: „Am văzut ceva ce nu m-am așteptat să văd niciodată. O minge de foc a coborât din cer și a lovit-o pe sora Ellen chiar în dreptul inimii. Am văzut-o! Am văzut-o! Nu voi putea să uit niciodată. Acest lucru mi-a schimbat întreaga existență. Soră Ellen, ai curaj în Domnul. După seara aceasta nu mă voi mai îndoii niciodată cu privire la tine. Noi te vom ajuta de aici înainte și nu te vom mai descuraja.”

Teama de înălțare de sine

Una dintre marile temeri care mă frământau era aceea că, dacă voi asculta chemarea datoriei și voi începe să mă declar a fi persoana căreia Cel Preaînalt i-a făcut favoarea de a-i da viziuni și descoperiri pentru oameni, ar fi posibil să cedez păcatului mândriei și să mă înalț mai presus de poziția care mi se cuvenea, atrăgând asupra mea nemulțumirea lui Dumnezeu și pierzându-mi sufletul. Cunoscusem asemenea cazuri și mi se strângea inima în fața acestei încercări dificile.

M-am rugam stăruitor ca, dacă va trebui să merg și să relatez ce mi-a descoperit Domnul, să fiu păzită de o înălțare de sine necuvenită. Îngerul mi-a spus: „Rugăciunile tale sunt auzite și vor fi ascultate. Dacă vei fi amenințată de păcatul care te înspăimântă, mâna lui Dumnezeu se va întinde pentru a te salva. El te va atrage la Sine prin suferință și te va păstra într-o stare de umilință. Vesteste solia cu credincioșie. Suferă până la capăt și vei mânca din roadele pomului vieții și vei bea din apa vieții”.

După ce mi-am redobândit cunoștința, m-am consacrat Domnului, gata să îndeplinesc poruncile Lui, oricare ar fi ele.

Printre credincioșii din Maine

Nu a trecut multă vreme până când Domnul mi-a oferit posibilitatea de a merge împreună cu sora și cumnatul meu la Poland, la treizeci de mile depărtare de casă, unde am avut ocazia să-mi prezint mărturia. Timp de trei săptămâni, gâtul și plămâniile îmi fuseseră atât de bolnavi, încât am putut vorbi doar foarte puțin și pe un ton jos și răgușit. Cu această ocazie, m-am ridicat în picioare în timpul adunării și am început să vorbesc în șoaptă. Am continuat astfel aproximativ cinci minute, după care, deodată, răgușeala mi-a dispărut și glasul meu a devenit limpede și puternic. Am vorbit aproape două

ore cu o ușurință deplină și fără nici un efort. Când solia mea s-a sfârșit, glasul mi-a dispărut iarăși, până în momentul în care m-am ridicat din nou înaintea adunării, când revenirea vocii s-a repetat. Am avut un sentiment continuu de siguranță, știind că împlinesc voia lui Dumnezeu, și am văzut rezultatele evidente care însoțeau eforturile mele.

Apoi, în mod providențial, mi s-a oferit o nouă ocazie de a călători în partea răsăriteană a statului Maine. Fratele Wm. Jordan urma să plece într-o călătorie de afaceri la Orrington, însoțit de sora lui, și am fost îndemnată să merg împreună cu ei. Pentru că Îi făgăduisem Domnului că voi merge pe căile deschise de El, nu am îndrăznit să refuz. Duhul lui Dumnezeu a însoțit solia pe care am prezentat-o în locul acela. Inimile s-au bucurat auzind adevărul, iar cei deznădăjduiți au fost încurajați să-și înnoiască credința.

La Orrington, am făcut cunoștință cu pastorul James White care îi cunoștea bine pe prietenii mei. El însuși era angajat activ în lucrarea de salvare a sufletelor.

De asemenea, am vizitat Garland, unde s-au adunat foarte multe persoane, venite din cartiere diferite pentru a asculta solia mea.

Curând după aceea, am călătorit la Exeter, un mic sat, nu departe de Garland. Aici am avut sentimentul unei responsabilități apăsătoare, de care nu am putut fi eliberată, până când nu am relatat ce îmi fusese descoperit cu privire la niște oameni fanatici, care erau prezenți. Am declarat că acei oameni se înșelau, considerându-se conduși de Duhul lui Dumnezeu. Mărturia mea a fost foarte neplăcută pentru ei și pentru simpatizanții lor.

Curând după aceea, am revenit în Portland, unde am prezentat mărturia pe care o promisem din partea lui Dumnezeu și am văzut la fiecare pas dovezile aprobării Sale.

Capitolul 9

Răspunsuri la rugăciune

În primăvara anului 1845, am vizitat localitatea Topsham, statul Maine. Cu o ocazie, ne-am adunat într-un număr destul de mare în casa fratelui Stockbridge Howland. Fiica cea mare a fratelui Stockbridge, domnișoara Frances Howland, o foarte bună prietenă a mea, era bolnavă de febră reumatică, aflându-se sub îngrijirea medicului. Mâinile ei erau atât de inflamate, încât abia i se puteau distinge încheieturile. În timp ce ședeam, vorbind despre situația ei, fratele Howland a fost întrebat dacă are încredere că fiica lui ar putea fi vindecată ca răspuns la rugăciune. El a răspuns că s-a gândit la aceasta și că, în momentul acela, crede cu adevărat că este posibil.

Am îngenunchat cu toții, rugându-ne fierbinte lui Dumnezeu pentru acea tânără. Am apelat la făgăduința: „Cereți și veți căpăta”. (Ioan 16, 24.) Binecuvântarea lui Dumnezeu a însoțit rugăciunile noastre și am simțit asigurarea că El era dispus să-i vindece pe cei suferinzi. Unul dintre frații prezenți a strigat: „Este aici vreo soră care are o asemenea credință, încât să meargă, să o ia de mână și să-i poruncească să se ridice în Numele Domnului?”

Sora Frances se afla în camera de la etaj și, înainte ca fratele nostru să-și încheie apelul, sora Curtis plecase deja spre scări. Ea a intrat în camera suferindei, însoțită de Duhul lui Dumnezeu și, luând bolnava de mână, a spus: „Soră Frances, în numele Domnului, ridică-te în picioare și fii vindecată”. Deodată, un suflu de viață a străbătut întreaga ființă a fetei bolnave, inima ei a fost cuprinsă de o credință sfântă și, ascultând impulsul lăuntric, s-a sculat din pat, s-a ridicat în picioare și a început să meargă prin cameră, lăudându-L pe Dumnezeu pentru vindecare. A fost îmbrăcată imediat și a coborât în încăperea în care eram adunați. Înfațișarea îi strălucea

de o bucurie și de o mulțumire de nespus.

În dimineața următoare, tânăra a servit micul dejun împreună cu noi. Curând după aceea, în timpul serviciului de închinare din familie, tocmai când fratele White citea din capitolul al cincilea din Epistola lui Iacov, medicul a intrat în sufragerie și, ca de obicei, a urcat la etaj, pentru a-și vizita pacienta. Negăsind-o acolo, a coborât în grabă și, cu o privire speriată, a deschis ușa bucătăriei spațioase, unde eram adunați cu toții. Pacienta lui se afla împreună cu noi. A privit-o înmărmurit și plin de uimire și, în cele din urmă, a rostit: „Deci, Frances este mai bine!”

Fratele Howland i-a răspuns: „Domnul a vindecat-o”, iar cititorul și-a reluat capitolul, de unde fusese întrerupt: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului”. (Iacov 5, 14.) Medicul a ascultat cu o expresie de curiozitate amestecată cu uimire și îndoială, a dat din cap aprobator și a părăsit grăbit încăperea.

În aceeași zi, sora Frances a mers trei mile pe jos, întorcându-se acasă seara și, deși fusese o vreme ploioasă, nu s-a plâns de nici o durere, ci starea ei a continuat să se îmbunătățească repede, până la vindecarea deplină. După câteva zile, la cererea ei, a fost condusă în apa botezului. În ciuda faptului că vremea de afară și apa au fost foarte reci, ea nu a suferit deloc, ci din acel moment a fost eliberată de boală și s-a bucurat de sănătate.

În acel timp, fratele Wm. H. Hyde era foarte bolnav avea dizenterie. Simptomele bolii erau îngrijorătoare, iar medicul declarase că situația lui este aproape fără speranță. Noi l-am vizitat și ne-am rugat împreună cu el, dar fratele ajunsese sub influența unor oameni fanatici, care aduseseră dezonoare lucrării noastre. Noi doream să-l îndepărtăm din mijlocul lor și ne-am rugat Domnului să-i dea puterea de a părăsi locul acela. Ca răspuns la rugăciunile

noastre, fratele Hyde a fost întărit și binecuvântat și a putut să călătorească patru mile, până acasă la fratele Patten. Dar, după ce a ajuns acolo, starea lui a început să se înrăutățească tot mai rapid.

Fanatismul și erorile în care căzuse din cauza unei influențe rele păreau că îl împiedică să-și exercite credința, totuși el a acceptat cu recunoștință mărturia simplă care i-a fost adresată, și-a mărturisit greșeala cu umilință și a adoptat o poziție fermă în favoarea adevărului.

În camera bolnavului le era permis să intre doar câtorva persoane care aveau o credință puternică. Fanaticii a căror influență fusese atât de dăunătoare pentru el l-au urmărit cu insistență până acasă la fratele Patten. Dar li s-a interzis categoric să ajungă în prezența lui. În acest timp, noi ne rugam arzător pentru însănătoșirea lui. Rareori am avut ocazia să fiu martora unei asemenea exprimări a încrederii în făgăduințele lui Dumnezeu. Mântuirea Duhului lui Dumnezeu s-a dezvăluit și puterea cerească a coborât peste fratele nostru bolnav și peste noi cei prezenți.

Fratele Hyde s-a îmbrăcat imediat și a ieșit din cameră, laudându-L pe Dumnezeu, iar fața lui radia de strălucirea cerului. S-a pregătit îndată o cină simplă, așa cum se obișnuiește în casele fermierilor, iar fratele nostru a spus: „Dacă aș fi sănătos, ar trebui să pot mânca hrana aceasta și, pentru că eu cred că Dumnezeu m-a vindecat, îmi voi pune credința în aplicare”. El s-a așezat la masă alături de ceilalți și a mâncat cu poftă, fără să i se întâmple nici un rău. Vindecarea lui a fost deplină și definitivă.

Capitolul 10

Activitatea în New Hampshire

În acel timp, mi s-a descoperit că era de datoria mea să-i vizitez pe credincioșii noștri din New Hampshire. În perioada aceea, prietena și tovarășa mea credincioasă era Louisa Foss, o soră a lui Samuel Foss, soțul surorii mele Maria. Nu pot uita niciodată grija ei binevoitoare față de mine pe parcursul călătoriilor. De asemenea, am fost însoțite de fratele Files și soția lui, prieteni vechi și prețioși ai familiei mele, de frații Ralph Haskins și de pastorul James White.

Prietenii noștri din New Hampshire ne-au primit cordial, dar, în zona aceea, existau greșeli mari, care m-au întristat mult, deoarece am fost nevoiți să ne confruntăm cu un spirit al îndreptățirii de sine foarte deprimant.

O încurajare pentru pastorul Morse

Când am vizitat casa pastorului Washington Morse, eram foarte bolnavă. S-au înălțat rugăciuni pentru mine, și Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea. Atunci, am avut o viziune și mi-au fost descoperite unele fapte referitoare la situația fratelui Morse, în legătură cu dezamăgirea din anul 1844.

Fratele Morse fusese statornic și consecvent în credința că Domnul avea să vină la data aceea. Dar, după ce timpul a trecut, fără ca evenimentul așteptat să aibă loc, el s-a simțit încurcat și incapabil să explice întârzierea. În ciuda dezamăgirii amare, fratele Morse nu a renunțat la credința lui și nu a numit-o „o amăgire fanatică”, așa cum au procedat alții. Totuși era derutat și nu putea înțelege poziția poporului lui Dumnezeu cu privire la timpul

profetic. El fusese atât de zelos în proclamarea apropiatei reveniri a Domnului, încât, după ce timpul așteptat a trecut, a căzut într-o stare de deprimare și nu a mai făcut nimic pentru încurajarea celor dezamăgiți, care ajunseseră acum ca o turmă fără păstor, părăsită și lăsată pradă lupilor.

Atunci mi-a fost prezentat cazul lui Iona. Pastorul Morse era într-o stare asemănătoare profetului dezamăgit. El proclamase solia că Domnul va veni în anul 1844. Timpul trecuse. Simțământul de teamă care pusese parțial stăpânire pe oameni dispăruse, iar acum ei își îngăduiau să-i ridiculizeze pe cei care Îl așteptaseră pe Isus în zadar. Pastorul Morse simțea că era subiectul de batjocură al vecinilor, pe seama lui se făceau tot felul de glume, iar el nu reușea să se împace cu această postură. El nu se gândea la faptul că harul lui Dumnezeu îi oferea lumii un timp mai lung în vederea pregătirii pentru venirea Sa, astfel încât avertizarea cu privire la judecată să poată fi răspândită cât mai departe, iar oamenii să beneficieze de o lumină mai mare. El se gândea numai la umilința suferită de slujitorii lui Dumnezeu.

În loc să fie descurajat în urma dezamăgirii, așa cum fusese Iona, fratele Morse ar fi trebuit să alunge supărarea lui egoistă și să se bucure de razele luminii prețioase, pe care Dumnezeu o dăduse poporului Său. El ar fi trebuit să se bucure că lumii i se acorda o a doua șansă și să fie dispus să contribuie la înaintarea mării lucrări ce trebuia făcută pe întregul pământ, prin aducerea păcătoșilor la pocăință și la mântuire.

Lipsa adevăratei evlavii

În New Hampshire nu s-a putut face mult bine, deoarece am găsit aici o lipsă de spiritualitate. Mulți declarau că experiența lor legată de mișcarea din 1844 fusese o amăgire. Această categorie de credincioși era greu de abordat, deoarece noi nu puteam accepta poziția pe care îndrăzneau ei să o adopte. Câțiva dintre cei care fuseseră predicatori și îndrumători activi în anul 1844

păreau că și-au pierdut orice punct de sprijin și nu mai știau unde se află din perspectiva timpului profetic. Ei erau puternic influențați de spiritul lumii.

Magnetismul spiritist

În New Hampshire am fost nevoiți să ne confruntăm cu o formă de magnetism spiritist, asemănător mesmerismului. A fost prima noastră experiență de acest fel și s-a întâmplat astfel: Când am ajuns la Claremont, ni s-a spus că acolo există două grupări adventiste, una care își nega credința anterioară, și o alta, mai restrânsă ca număr, ai cărei membri continuau să creadă că, în providența Sa, Dumnezeu i-a călăuzit în experiența lor din trecut. Am fost îndrumați în special spre doi oameni despre care ni s-a spus că susțin concepții asemănătoare cu ale noastre. Aflaserăm că împotriva acestora existau multe prejudecăți, dar am presupus că erau persecutați din cauza neprihănirii. I-am căutat, iar ei ne-au primit binevoitori, tratându-ne cu amabilitate. Nu a trecut mult timp și am înțeles că ei pretindeau că sunt pe deplin sfinți și desăvârșiți și declarau că se află mai presus de orice posibilitate de a păcătui.

Acești oameni erau îmbrăcați în haine frumoase și manifestau o atitudine de mulțumire și de liniște. În timp ce stăteam de vorbă, în încăperea în care ne aflam a intrat un băiețel de vreo opt ani, îmbrăcat literalmente în niște zdrențe murdare. Am fost surprinși să aflăm că băiețelul era fiul unuia dintre cei doi. Mama lui părea extrem de stânjenită și rușinată, dar tatăl lui, total dezinteresat, a continuat să vorbească despre înaltele lui realizări spirituale, fără să schițeze nici cel mai mic gest de atenție față de băiat.

Deodată, sfințenia lui și-a pierdut orice farmec în ochii mei. Absorbit în rugăciune și meditație și desprins total de munca și de responsabilitățile vieții, acel bărbat nu se îngrijea să asigure cele necesare pentru nevoile zilnice ale familiei lui, sau să le acorde copiilor lui o atenție părintească. Se

pare că uitase faptul că, pe cât de mare este iubirea noastră față de Dumnezeu, pe atât de puternică ar trebui să fie iubirea noastră față de cei pe care ni i-a încredințat El. Mântuitorul nu i-a învățat niciodată pe oameni să devină inactivi și nefolositori, dedicându-se unei meditații abstracte și neglijându-și îndatoririle aflate la fiecare pas pe cărarea vieții.

Acest soț și tată a declarat că realizarea adevăratei sfințenii i-a absorbit mintea dincolo de toate gândurile privitoare la cele pământești. Totuși el se afla la o masă pământească și mânca o hrană pământească. El nu era hrănit printr-un miracol. Cineva trebuia să-i asigure mâncarea, deși el nu se interesa câtuși de puțin de aceasta, deoarece timpul lui era dedicat în întregime lucrurilor spirituale. Nu tot aceeași era situația soției lui, asupra căreia apăsa povara întregii familii. Ea trudea fără încetare, îngrijindu-se de toate treburile casei, iar el declara că soția lui nu fusese sfințită și că ea îngăduia ca lucrurile pământești să-i îndepărteze mintea de subiectele religioase.

M-am gândit la Mântuitorul nostru, care trudise atât de mult pentru binele altora. El a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”. (Ioan 5, 17.) Sfințirea prezentată de Domnul Isus era exemplificată prin faptele bunătății și ale milei, iar iubirea adevărată îi face pe oameni să-i privească pe semenii lor mai presus de ei înșiși.

În timp ce vorbea despre credință, unul dintre cei doi bărbați a spus: „Tot ce avem noi de făcut este să credem și orice Îi cerem lui Dumnezeu ne va fi dat”.

Fratele White a sugerat că există anumite condiții care însoțesc făgăduința aceasta. „«Dacă rămâneți în Mine», a spus Domnul Hristos, «și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da».” (Ioan 15, 7.) „Teoria voastră cu privire la credință”, a continuat el, „trebuie să aibă o temelie”.

Sora unuia dintre acești oameni mi-a cerut o întrevvedere particulară. Ea avea multe de spus despre consacrarea ei deplină față de Dumnezeu și se străduia să-mi lărgescă vederile cu privire la subiectul acesta. În timp ce vorbea, mă ținea de mână afectuos și îmi mângâia blând părul. M-am rugat ca îngerii lui Dumnezeu să mă apere de influența nesfântă, pe care această tânără încerca să o exercite asupra mea prin cuvintele ei plăcute și prin mângâierile ei tandre. Îmi vorbea mult despre realizările spirituale ale fratelui ei și despre marea lui credință. Mintea îi părea foarte preocupată de persoana și de experiența fratelui ei. Am simțit că trebuie să fiu atentă la ce îmi spuneam și am fost fericită când conversația s-a încheiat.

Acești oameni care făceau niște declarații atât de îndrăznețe îi înșelau pe cei nestatornici. Ei vorbeau mult despre binefacere, spunând că acoperă o mulțime de păcate. Eu nu am putut să fiu de acord cu ideile și sentimentele lor și am simțit că exercitau o influență teribilă spre rău. Am fost fericită când am reușit să plec de la ei și să scap de prezența lor.

Îndată ce ideile lor erau contrazise, ei manifestau un spirit de încăpățănare și de îndreptățire de sine și respingeau orice învățătură. Deși pretindeau că sunt foarte umili, erau plini de îngâmfare în sfințenia lor imaginară și se opuneau oricărui apel la rațiune. Am simțit că toate eforturile noastre de a-i convinge de greșeala lor erau inutile, deoarece adoptaseră poziția de învățători și nu acceptau să fie învățați.

Adunarea din casa fratelui Collier

După-amiază am mers acasă la fratele Collier, unde am propus să organizăm o adunare chiar în acea seară. I-am pus fratelui Collier câteva întrebări cu privire la acei oameni, dar el nu ne-a dat nici o informație. „Dacă Domnul v-a trimis aici”, a spus el, „veți descoperi spiritul care îi conduce și

ne veți ajuta să rezolvăm taina aceasta”.

La întrunirea din casa fratelui Collier au venit și cei doi bărbați. În timp ce mă rugam stăruitor pentru lumina și prezența lui Dumnezeu, ei au început să ofteze și să strige „Amin!”, exprimând o aparentă împreună-simțire cu rugăciunea mea. Dar, imediat am simțit că inima îmi este apăsată de o mare povară. Cuvintele mi-au pierit de pe buze și întreaga asistență a fost învăluită în întuneric.

Fratele White s-a ridicat și a spus: „Sunt tulburat. Duhul lui Dumnezeu a fost întristat. În Numele Domnului, mă împotrivesc acestei influențe. O, Doamne, respinge acest duh rău”.

M-am simțit eliberată imediat și m-am înălțat deasupra umbrelor. Dar, din nou, în timp ce rosteam cuvinte de încurajare pentru cei prezenți, oftaturile și aminurile celor doi m-au oprit. Încă o dată, fratele White a respins spiritul întunericului și, în timp ce le vorbeam oamenilor, puterea lui Dumnezeu a venit iarăși asupra mea. După aceea, agenții vrăjmașului au fost reținuți cu o asemenea putere, încât nu au mai fost în stare să-și exercite influența rea până la încheierea adunării.

După întrunire, fratele White i-a spus fratelui Collier: „Acum pot să-ți vorbesc despre acești doi bărbați. Ei sunt conduși de o putere satanică, dar Îi atribuie totul Duhului lui Dumnezeu”.

„Eu cred că Dumnezeu v-a trimis ca să ne încurajați”, a răspuns el. „Noi numim puterea lor mesmerism. Ei influențează mintea altora într-o manieră uimitoare și au reușit să-și exercite controlul asupra unora, provocându-le un mare rău. Nu putem organiza adunări aici decât rareori, deoarece acești oameni vin nechemăți și își impun prezența, iar noi nu ne putem asocia cu ei. Ei se manifestă prin simțăminte puternice, așa cum ați

observat în seara aceasta, dar distrug însuși spiritul rugăciunilor noastre și lasă în urmă o influență mai neagră decât întunericul din Egipt. Până în seara aceasta nu i-am văzut niciodată așa de reținuți”.

Teoria „nu mai pot să păcătuiesc”

În seara aceea, în timpul altarului familiei, Duhul Domnului a venit asupra mea și mi-au fost descoperite multe lucruri. Acei oameni mi-au fost prezentați provocând mari pagube lucrării lui Dumnezeu. Deși pretindeau că sunt sfinți, ei încălcau Legea sfântă, aveau o inimă coruptă, iar cei care erau asociați cu ei se aflau sub influența unei amăgiri satanice, urmându-și instinctele firești, în locul Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei susțineau că aceia care sunt sfințiți nu mai pot păcătui. Iar ideea aceasta conducea în mod natural la concepția că sentimentele și dorințele celor sfințiți sunt întotdeauna corecte și nu ar putea să-i îndemne la păcat niciodată. Susținând asemenea idei fanteziste, ei săvârșeau păcatele cele mai rele, pe care le ascundeau sub mantia sfințirii, reușind, prin puterea lor hipnotică și amăgitoare, să exercite o influență ciudată asupra unora dintre tovarășii lor, care nu înțelegeau caracterul rău al acestor teorii aparent frumoase, dar înșelătoare.

Puterea lor asupra oamenilor era teribilă, deoarece, în timp ce atrăgeau atenția și câștigau încrederea prin influența lor spiritistă, ei îi determinau pe cei nevinovați și nebănuitori să creadă că acea putere venea de la Duhul lui Dumnezeu. Ca urmare, cei care acceptau învățăturile lor erau amăgiți și făcuți să creadă că toți cei ce pretind a fi sfințiți pe deplin își pot permite să-și satisfacă orice dorință a inimii, fără a comite vreun păcat prin aceasta.

Amăgirile acestor învățători falși mi-au fost descoperite cu claritate și am văzut raportul înfiorător, scris împotriva lor în cărțile cerului, precum și

vinovăția teribilă care plana asupra lor, deoarece pretindeau o sfințenie desăvârșită, în timp ce faptele lor de zi cu zi erau ofensatoare în ochii lui Dumnezeu.

La un timp după evenimentele descrise, caracterul acelor persoane s-a dat pe față, iar viziunea primită cu privire la ei s-a confirmat pe deplin.

Adevărata sfințire

Acești oameni care pretindeau că sunt sfinți declarau: „Crede în Hristos. Trebuie doar să crezi. Aceasta este tot ce ți se cere. Doar să ai încredere în Isus”.

Cuvintele lui Ioan mi-au venit în minte cu insistență: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi”. (1 Ioan 1, 8.) Mi-a fost arătat că aceia care declară triumfător că sunt fără păcat dovedesc, chiar prin încumetarea lor, că sunt departe de a fi neprihăniți. Cu cât omul căzut înțelege mai bine caracterul Domnului Hristos, cu atât este mai neîncrezător în sine însuși și cu atât mai nedesăvârșite i se par faptele proprii, în contrast cu acelea care au caracterizat viața sfântului Răscumpărător. Dar cei care sunt departe de Isus, ale căror percepții spirituale sunt atât de întunecate de greșeli, încât nu pot înțelege caracterul marelui Exemplu, își închipuie că El a fost întru totul ca ei și îndrăznesc să afirme că sunt sfinți cu desăvârșire. Dar ei sunt departe de Dumnezeu, nu se cunosc pe ei înșiși și cu atât mai puțin pe Domnul Hristos.

Capitolul 11

Confruntarea cu fanatismul

Când am revenit în Portland, am observat că acolo existau dovezi tot mai evidente ale efectelor devastatoare ale fanatismului. Unii păreau să creadă că religia constă în sentimente de exaltare și în manifestări zgomotoase. Ei vorbeau într-o manieră care îi irita pe necredincioși și aveau o influență care stârnea ura acestora împotriva lor și a doctrinelor pe care le prezentau. După aceea se bucurau că sunt persecutați. Necredincioșii nu puteau înțelege rațiunea unui asemenea comportament. În unele locuri, frații erau împiedicați să organizeze adunări. Cei nevinovați sufereau împreună cu cei vinovați.

Îmi simțeam inima tristă și apăsată aproape tot timpul. Mi se părea așa de chinuitor faptul că lucrarea lui Hristos trebuia să sufere din cauza comportamentului acestor oameni lipsiți de judecată. Ei nu numai că își ruinau propriile suflete, dar puneau un stigmat greu de îndepărtat asupra întregii lucrări. Satana era încântat și îi convenea să vadă că adevărul era vestit de niște oameni nesfinți și era amestecat cu eroarea, pentru ca apoi să fie călcat în picioare o dată cu aceasta. El privea cu un sentiment de triumf starea confuză și derutată a copiilor lui Dumnezeu.

Noi ne cutremuram de teamă pentru bisericile care urmau să fie afectate de acest spirit al fanatismului. Mă durea inima pentru cei din poporul lui Dumnezeu. Oare era necesar ca ei să fie înșelați și duși în rătăcire de acest entuziasm fals? Am vestit cu credincioșie avertizările care mi-au fost încredințate de Domnul, dar se pare că au avut doar un efect slab, cu excepția faptului că i-au făcut pe aceia care susțineau concepții extremiste să-mi devină ostili.

Falsa umilință

Unii pretindeau că sunt foarte umili și, ca dovadă a umilinței lor, se târau pe podele ca niște copii. Ei declarau că, în această perioadă de așteptarea a revenirii Mântuitorului, cuvintele lui Hristos din Matei 18, 1-6 trebuie să fie împlinite literalmente. Prin urmare, mergeau de-a bușilea în jurul casei, pe străzi, pe poduri și chiar în biserică.

Eu le-am spus deschis că nu li se cere așa ceva și că umilința pe care o așteaptă Dumnezeu de la poporul Său trebuie să se evidențieze printr-o viață trăită asemenea lui Hristos, nu prin a merge de-a bușilea. Toate lucrurile spirituale trebuie tratate cu o demnitate sfântă. Umilința și blândețea sunt în armonie cu viața Domnului Hristos, dar ele trebuie exteriorizate cu demnitate.

Un creștin își exprimă adevărata umilință, manifestând amabilitatea lui Hristos, fiind întotdeauna gata să-i ajute pe alții, rostind cuvinte politicoase și îndeplinind fapte neegoiste, care înalță și înobilează cea mai sfântă solie adresată vreodată lumii noastre.

Rezultatele învățaturii „să nu muncești”

În Paris, statul Maine, erau unii care credeau că a munci este păcat. Domnul mi-a încredințat o solie de muștrare pentru inițiatorul acestei concepții greșite, arătându-mi că, prin faptul că evită să lucreze, convingându-i și pe alții să accepte erorile lui și condamându-i pe toți cei care le respingeau, el lucra împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Acest om a respins toate dovezile pe care Domnul i le-a dat pentru a-l convinge de greșeala lui și era hotărât să nu facă nici o schimbare în comportamentul său. El pleca în călătorii obositoare, mergând pe jos până în localități îndepărtate

și, în ciuda faptului că era respins și persecutat, credea că suferă pentru Hristos. El își urma propriile impulsuri, abandonând rațiunea și judecata sănătoasă.

Am văzut că Dumnezeu dorea să lucreze pentru mântuirea poporului Său, așa încât acest om răătăcit urma să fie demascat în curând, pentru ca toți cei cu adevărat sinceri să poată vedea că nu este condus de un spirit bun și, ca urmare, lucrarea lui avea să se încheie în scurt timp. Nu după multă vreme, amăgirile lui au fost date pe față și nu a mai avut nici o influență asupra fraților. El a condamnat viziunile, spunând că sunt inspirate de diavolul, și a continuat să-și urmeze propriile impulsuri, până când mintea i s-a tulburat, iar prietenii lui au fost nevoiți să-l interneze într-un spital de boli mintale. În cele din urmă, și-a făcut o funie din așternutul de pat cu care s-a spânzurat, iar adepții lui au ajuns să înțeleagă falsitatea învățăturilor lui.

Demnitatea muncii

Dumnezeu a rânduit ca ființele create de El să lucreze. Fericirea lor depinde de muncă. Nici o ființă din domeniul vast al creației nu a fost făcută pentru a rămâne inactivă și a trăi pe seama altora. Când ne angajăm într-o activitate folositoare, fericirea noastră sporește și capacitățile noastre se dezvoltă.

Acțiunea conferă putere. În universul lui Dumnezeu guvernează o armonie deplină. Toate ființele cerești se află într-o activitate continuă, iar, prin munca pe care a desfășurat-o în viața Sa pe pământ, Domnul Hristos a dat un exemplu pentru toți. El mergea pretutindeni, „făcând bine”. Dumnezeu a instituit legea ascultării dovedite prin fapte. Tăcute, dar neobosite, toate lucrurile și ființele pe care El le-a creat își îndeplinesc lucrarea care le-a fost încredințată. Oceanul se află într-o mișcare continuă. Iarba de pe câmp, care astăzi există, iar mâine va fi aruncată în foc, își

împlinește scopul ei, înfrumusețând pământul. Frunzele freamătă continuu, și totuși nu se vede nici o mână care le atinge. Soarele, Luna și stelele sunt folositoare și pline de slavă în îndeplinirea misiunii lor.

Organismul omenesc funcționează fără încetare. Inima bate zi după zi, îndeplinindu-și fără încetare misiunea și propulsând fluxul purpuriu în toate părțile corpului. Activitatea neîncetată este starea predominantă a întregului organism viu. Iar pentru a-și îndeplini misiunea care i-a fost rânduită, omul, cu mintea și cu trupul create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, trebuie să fie activ. El nu are voie să fie leneș. Lenevia este păcat.

O încercare serioasă?

În perioada confruntării mele cu fanatismul am fost supusă unei încercări foarte serioase. Ori de câte ori Duhul lui Dumnezeu venea asupra cuiva în timpul unei adunări și acea persoană începea să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu, unii se ridicau și declarau că este o manifestare a mesmerismului (spiritismului), iar dacă, în timpul unei adunări, Domnul binevoia să-mi inspire o viziune, ei spuneau că este rezultatul extazului și al mesmerismului.

Îndurerată și descurajată, mă retrăgeam adesea în locuri singuratice pentru a-mi deschide sufletul înaintea Aceluia care îi cheamă la El pe toți cei trudiți și împovărați, ca să găsească odihnă. Când apelam prin credință la aceste făgăduințe, mi se părea că Domnul Isus este foarte aproape de mine. Lumina plăcută a Cerului mă învăluia în strălucirea ei, simțeam că Mântuitorul mă cuprinde în brațele Sale și eram răpită în viziune. Dar, când intenționam să le relatez altora ce îmi descoperise Dumnezeu în singurătate, acolo unde nu mă putea afecta nici o influență pământească, eram îndurerată și uimită să-i aud pe unii declarând că tocmai aceia care trăiau cel mai aproape de Dumnezeu erau cei mai predispuși să fie înșelați de Satana.

Unii au încercat să mă convingă că nu eram influențată de nici un Duh Sfânt și că toate aceste experiențe, asemănătoare celor pe care le avuseseră oamenii sfinți ai lui Dumnezeu din vechime, erau doar un efect al mesmerismului sau al amăgirii lui Satana.

Cei care adoptaseră concepții extremiste cu privire la anumite texte ale Scripturii, abținându-se întru totul de la muncă și respingându-i pe toți cei care nu erau dispuși să accepte ideile lor cu privire la acest subiect și cu privire la altele, legate de îndatoririle religioase, mă acuzau de conformare cu lumea. Pe de altă parte, adventiștii milleriți mă acuzau de fanatism și se considera pe nedrept că promovez tocmai fanatismul pe care mă luptam fără încetare să îl combat.

De repetate ori au fost stabilite date pentru venirea Domnului, iar frații erau îndemnați cu insistență să le accepte. Dar Domnul mi-a arătat că aceste date vor trece, deoarece înainte de revenirea lui Hristos trebuia să aibă loc timpul strâmtorării și că, ori de cât ori se va fixa o dată și ea va trece, credința poporului lui Dumnezeu va fi slăbită. Din cauza acestei declarații, am fost acuzată că sunt slujitorul cel rău care spune: „Domnul meu întârzie să vină”. (Matei 24, 48.)

Toate aceste întâmplări au fost o povară grea pentru sufletul meu și, uneori, când treceam prin stări de confuzie, eram ispășită să mă îndoiesc de propria experiență.

Într-o dimineață, când mă aflam la altarul familial, puterea lui Dumnezeu a început să vină asupra mea. Atunci mi-a trecut prin minte gândul că era o influență spiritistă și m-am opus. Imediat, am suferit un atac de mușenie, mi-am pierdut cunoștința câteva clipe și am avut o viziune. Atunci am înțeles că am săvârșit un păcat, pentru că mă îndoisem de puterea

lui Dumnezeu și din acest motiv am fost lovită de muțenie, dar mi s-a spus că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, voi fi eliberată. Cineva ținea înaintea ochilor mei o tăbliță pe care erau scrise cu litere de aur capitolele și versetele a cincizeci de texte din Scriptură.

După ce am ieșit din viziune, am făcut semn să mi se aducă o tăbliță și am scris că sunt mută. De asemenea, am scris ce văzusem și faptul că doresc Biblia cea mare. Am luat Biblia în mână și am început să o răsfoiesc, deschizând-o la textele pe care le văzusem pe tăbliță [Notă. -- Pentru consultarea acestor texte, vezi Early Writings, 24-31, ediția nouă.].

Tot restul zilei, am fost incapabilă să vorbesc. În dimineața următoare, devreme, sufletul mi-a fost umplut de bucurie și limba mi-a fost dezlegată pentru a rosti laude la adresa lui Dumnezeu. După aceea, nu am mai îndrăznit să mă îndoiesc de puterea lui Dumnezeu sau să mă opun ei nici măcar o singură clipă, oricare ar fi fost părerea altora despre mine.

Până la acea dată nu putusem să scriu. Mâna îmi tremura atât de tare, încât nu eram în stare să mânuiesc instrumentul de scris. În timpul viziunii, îngerul mi-a poruncit să scriu ce mi se descoperise.

Eu am ascultat și am început să scriu îndată. Nervii mei au fost întăriți și, din ziua aceea și până astăzi, mâna mi-a fost sigură.

Îndemnuri la credincioșie

Îmi era foarte greu să le spun celor greșiți ce mi se descoperea cu privire la ei. Faptul că îi vedeam tulburați și întristați îmi producea o mare suferință. Când eram nevoită să vestesc soliile, adesea încercam să le îndulcesc pentru a le face să pară cât se poate de favorabile pentru persoana în cauză, iar apoi simțeam nevoia să mă retrag în singurătate și plângeam în

agonie sufletească. Mă uitam la cei care păreau să nu aibă nici o altă răspundere în afară de grija pentru propriul suflet și mă gândeam că, dacă aș fi fost în situația lor, nu aș fi murmurat. Nu îmi era ușor să le adresez oamenilor mărturiile clare și tăioase pe care mi le încredința Dumnezeu pentru ei. Urmăream cu nerăbdare rezultatele și, dacă persoanele mustrate nu acceptau solia și după aceea se opuneau adevărului, în mintea mea apăreau o mulțime de întrebări: Oare am transmis solia așa cum trebuia? Oare nu ar fi existat și alte modalități de a le salva? Așa că sufletul meu era copleșit de o asemenea durere și tulburare, încât simțeam adesea că moartea ar fi fost o eliberare binevenită pentru mine și mormântul, un loc plăcut de odihnă.

Nu mi-am dat seama că, prin îndoieli și prin întrebări de felul acesta, dovedeam lipsă de credincioșie și nu am înțeles pericolul și păcatul acestei atitudini, până când am fost răpită într-o viziune în care am fost dusă în prezența lui Isus. El a privit spre mine încruntat și apoi mi-a întors spatele. Nu pot descrie teama și agonia pe care le-am simțit atunci. Am căzut cu fața la pământ înaintea Lui, dar nu am avut puterea să rostesc nici un cuvânt. Oh, cât de mult doream să fiu ascunsă de prezența acelei priviri dezaprobatore! Atunci am reușit să înțeleg într-o anumită măsură simțămintele pe care le vor trăi cei pierduți, când vor striga la stânci și la munți: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului”. (Apocalipsa 6, 16.)

Apoi, un înger m-a îndemnat să mă ridic și înaintea ochilor mei s-a desfășurat o scenă foarte greu de descris. În fața mea se aflau mulți oameni care își smulseseră părul și își sfâșiaseră hainele. Înfățișarea lor era o reprezentare fidelă a disperării și a groazei. Ei s-au apropiat și și-au atins hainele de mine. Când m-am uitat la hainele mele, am văzut că sunt pătate de sânge. Am căzut din nou fără putere la picioarele îngerului meu însoțitor. Nu am putut rosti nici o scuză și am dorit cu disperare să fiu cât mai departe de locul acela sfânt.

Îngerul m-a ridicat în picioare și a spus: „Această scenă nu reprezintă situația ta din prezent, dar ți-a fost arătată, ca să știi care va fi starea ta, dacă neglijezi să le spui altora ce ți-a descoperit Domnul. Dacă vei fi credincioasă până la sfârșit, vei mânca din pomul vieții și vei bea din apa vieții. În viitor, vei avea mult de suferit, dar harul lui Dumnezeu îți este de ajuns”.

După această viziune, am fost dispusă să fac orice mi-ar fi cerut Domnul, ca să mă pot bucura de aprobarea Sa și să nu simt privirea Sa încruntată și înspăimântătoare.

Sigiliul aprobării Divine

În acel timp, am trecut printr-o perioadă agitată și dificilă. Dacă nu am fi rămas statornici, credința noastră s-ar fi ruinat. Unii au spus că suntem încăpățânați, dar a trebuit să mergem înainte cu fermitate, fără să ne abatem nici la stânga, nici la dreapta.

Ani la rând, ne-am trudit să ne împotrivim opoziției și prejudecăților care amenințau uneori să-i doboare pe aceia care purtau stindardul adevărului cu credincioșie, ca niște eroi ai credinței. Dar am văzut că aceia care L-au căutat pe Dumnezeu cu umilință au fost în stare să deosebească adevărul de minciună. „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa”. (Psalmii 25, 9.)

În acele zile, Dumnezeu ne-a dăruit o experiență valoroasă. Când ajungeam în conflict deschis cu puterile întunericului, așa cum s-a întâmplat adesea, aduceam întreaga situație înaintea puternicului nostru Ajutor. Ne-am rugat din nou și din nou pentru putere și pentru înțelepciune și nu am fost dispuși să cedăm, simțind că ajutorul va veni în mod sigur. Prin credința în Dumnezeu, armatele vrăjmașului au fost întoarse împotriva lui însuși, adevărul a obținut biruințe glorioase, iar noi am putut vedea că Dumnezeu

ne-a dat Duhul Său fără măsură. Dacă nu ar fi existat aceste dovezi speciale ale iubirii lui Dumnezeu și dacă El nu și-ar fi pus sigiliul asupra adevărului, prin manifestarea Duhului Său, noi am fi putut să ne descurajăm, dar dovezile vizibile ale călăuzirii divine și experiențele vieții în lucrurile lui Dumnezeu ne-au întărit, făcându-ne în stare să luptăm cu mult curaj în bătăliile Domnului. Cei credincioși au putut vedea cu o mai mare claritate modul în care Dumnezeu le deschidea calea, călăuzindu-i în mijlocul încercărilor, al dezamăgirilor și al conflictelor aprige. Pe măsură ce înfruntau obstacolele și le învingeau, ei deveneau tot mai puternici și dobândeau o experiență bogată la fiecare pas al înaintării lor.

Lecții din trecut

În anii care au urmat, mi-a fost descoperit că teoriile false susținute în trecut nu erau încă abandonate. Ele urmau să reînvie, îndată ce aveau să apară circumstanțe favorabile. Să nu uităm că tot ce trebuie zguduit va fi zguduit. Vrajmașul va reuși să distrugă credința unora, dar cei loiali față de principii nu vor fi clintiți. Ei vor rămâne fermi în mijlocul încercării și ispitei. Domnul a arătat aceste erori din trecut, iar cei care nu discern aspectele doctrine în care a intervenit Satana vor continua să meargă pe căi greșite. Domnul Isus ne îndeamnă să veghem și să întărim ce rămâne și ce este pe moarte.

Noi nu suntem chemați să ne angajăm în controverse cu aceia care susțin teorii false. Controversele nu aduc nici un folos. Domnul Hristos nu a intrat în nici un conflict doctrinar. Arma folosită de Răscumpărătorul lumii a fost: „Stă scris”. Să rămânem aproape de Cuvântul lui Dumnezeu. Să prezentăm mărturia Domnului Isus și a solilor Săi. Noi știm că mărturia lor este adevărată.

Domnul Hristos domnește asupra tuturor lucrărilor creației Sale. El este

Cel care i-a condus pe copiii lui Israel în stâlpul de foc, cunoscând trecutul, prezentul și viitorul. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să-L recunoască și să-L onoreze. Poruncile Sale să fie o putere conducătoare în viața poporului Lui.

Ispititorul vine cu presupunerea că Domnul Hristos și-a strămutat tronul puterii și al slavei într-un spațiu necunoscut și că oamenilor nu li se mai cere să se preocupe de promovarea caracterului Său și de ascultarea față de Legea Sa. El declară că ființele omenești își pot stabili propria lege. Aceste raționamente greșite înalță eul și Îl desconsideră pe Dumnezeu. În familia omenească, înfrânarea morală și stăpânirea de sine sunt anihilate. Abținerea de la viciu devine din ce în ce mai slabă. Lumea nu Îl mai iubește pe Dumnezeu și nu se mai teme de El. Iar cei care nu Îl iubesc și nu se tem de El, își vor pierde curând orice simț al responsabilității față de semenii. Ei au ajuns fără Dumnezeu și fără speranță în lume.

Învățătorii care nu aplică zilnic Cuvântul lui Dumnezeu în viața lor sunt într-un mare pericol. Ei nu au o cunoaștere mântuitoare a lui Dumnezeu și a lui Hristos. Tocmai cei care nu trăiesc adevărul sunt cei mai predispuși să inventeze teorii menite să le ocupe timpul și să le absoarbă atenția care ar fi trebuit să fie dedicată studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Neglijarea studiului Bibliei cu scopul de a cerceta teorii rătăcitoare constituie o greșeală periculoasă, deoarece teoriile abat mintea de la cuvintele lui Hristos și o îndreaptă spre erorile omenești.

Noi nu avem nevoie de o învățătură fantezistă cu privire la persoana lui Dumnezeu. Tot ce dorește Dumnezeu să cunoaștem despre El este revelat în Cuvântul și în lucrările Sale. Frumusețile naturii descoperă caracterul și puterea Sa în calitate de Creator. Ele sunt darurile Sale pentru neamul omenesc, ca să-i arate puterea Sa și faptul că El este un Dumnezeu al iubirii. Dar nimeni nu este autorizat să declare că Dumnezeu în persoană Se află în flori, în frunze sau pomi. Acestea sunt doar lucrările mâinilor Sale,

dezvăluind iubirea Lui față de omenire.

Descoperirea desăvârșită a lui Dumnezeu este Domnul Hristos. Toți cei care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu să studieze Cuvântul și învățăturile Domnului Hristos. Celor ce Îl acceptă și cred în El, le dă puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu.

Capitolul 12

Sabatul Domnului

În anul 1846, în timp ce eram în vizită la New Bedford, Mass., am făcut cunoștință cu fratele Joseph Bates. El acceptase de multă vreme credința adventistă și era un lucrător activ în promovarea ei. Am constatat că era un creștin manierat, amabil și binevoitor.

Prima oară când m-a auzit vorbind, a manifestat un interes profund față de cele spuse de mine. După ce am încetat să vorbesc, s-a ridicat și a spus: „Eu sunt un Toma necredinciosul. Nu cred în viziuni, dar, dacă aș putea crede că mărturia prezentată de sora noastră în seara aceasta este cu adevărat glasul lui Dumnezeu pentru noi, aș fi cel mai fericit om din lume. Inima mea este profund mișcată. Cred că vorbitoarea este sinceră, dar nu pot spune nimic în legătură cu modul în care i-au fost descoperite lucrurile pe care ni le-a relatat”.

Fratele Bates păzea sâmbăta, ziua a șaptea a săptămânii, și ne atrăgea atenția cu insistență asupra adevăratului Sabat. Eu nu am înțeles importanța acestui subiect și am crezut că greșește prin faptul că este preocupat de porunca a patra mai mult decât de celelalte nouă.

Atunci, Domnul mi-a dat o viziune a Sanctuarului ceresc. Templul lui Dumnezeu din cer era deschis și mi-a fost arătat chivotul lui Dumnezeu, deasupra căruia se afla tronul harului. De o parte și de alta a chivotului, stăteau doi îngeri cu fețele plecate și cu aripile întinse peste tronul harului. Îngerul care mă însoțea în viziune mi-a spus că acei îngeri reprezintă întreaga oștire a cerului, care privește cu respect și cu teamă Legea scrisă de Dumnezeu cu degetul Său. Domnul Isus a ridicat capacul chivotului și am

văzut tablele de piatră, pe care erau scrise Cele Zece Porunci. Am fost uimită când am văzut că porunca a patra era scrisă chiar în centrul Celor Zece Porunci, fiind înconjurată de un nimb de lumină. Îngerul mi-a spus: „Dintre toate poruncile, aceasta este singura care Îl descrie pe Dumnezeu cel viu ca fiind Acela care a creat cerurile, pământul și toate lucrurile de pe el”.

Sabatul a fost instituit o dată cu întemeierea pământului. Mi-a fost arătat că, dacă Sabatul adevărat ar fi fost respectat, nu ar fi existat niciodată ateii și păgâni. Păzirea Sabatului ar fi ferit lumea de idolatrie.

Dar porunca a patra era călcată în picioare, iar noi eram chemați să reparăm spărtura făcută în Lege și să apărăm Sabatul a cărui sfințenie era întinată. Omul fărădelegii, care s-a înălțat mai presus de Dumnezeu și a crezut că poate schimba vremile și Legea, a determinat o schimbare, transferând respectul cuvenit Sabatului zilei a șaptea, asupra zilei întâi a săptămânii. Prin aceasta, el a făcut o spărtură în Legea lui Dumnezeu. Chiar înainte de marea zi a lui Dumnezeu, este trimisă o solie pentru a-i avertiza pe oameni, îndemnându-i să revină la păzirea Legii lui Dumnezeu, pe care antihrist o desființase. Atât prin învățătură, cât și prin exemplu, noi trebuie să atragem atenția asupra călcării Legii.

Mi-a fost arătat că făgăduințele prețioase din Isaia 58, 12-14 li se aplică doar celor care luptă pentru restaurarea adevăratului Sabat.

De asemenea, mi-a fost arătat că îngerul al treilea, care proclamă poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, reprezintă poporul care acceptă solia și își înalță vocea pentru a avertiza lumea să păzească poruncile lui Dumnezeu și Legea Sa ca pe lumina ochilor și că mulți vor răspunde la această avertizare, acceptând Sabatul Domnului.

Capitolul 13

Căsătoria și asocierea în activitate

În data de 30 august 1846, m-am căsătorit cu fratele James White. El avea o experiență profundă în cadrul mișcării adventiste, iar activitatea pe care o desfășura în lucrarea de propovăduire a adevărului era binecuvântată de Dumnezeu. Inimile noastre s-au unit în această mare lucrare și, de-a lungul vieții, am călătorit și am trudit împreună pentru salvarea sufletelor.

Confirmarea credinței

În noiembrie 1846, împreună cu soțul meu, am participat la o întrunire în Topsham, Maine, la care a fost prezent și fratele Joseph Bates. La data aceea, fratele Bates nu era pe deplin convins că viziunile mele sunt inspirate de Dumnezeu. La întrunire s-a manifestat un interes deosebit față de cele prezentate. Duhul lui Dumnezeu a venit asupra mea. Am fost răpită într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și, pentru prima oară, am văzut alte planete. După ce am ieșit din viziune, am relatat ce văzusem. Atunci, fratele Bates m-a întrebat dacă studiasem astronomia. Eu i-am spus că nu îmi amintesc să fi răsfoit vreodată un tratat de astronomie. Apoi, a declarat: „Aceasta este lucrarea Domnului”. Fața lui strălucea de lumina cerului și el a vorbit cu putere, încurajând biserica.

Cu privire la atitudinea lui față de viziuni, fratele Bates a făcut următoarea declarație:

„În ciuda faptului că nu am putut vedea în ele nimic care să fie împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, totuși m-am simțit peste măsură de alarmat și încurcat. Multă vreme, nu am fost dispus să cred că sunt altceva

decât efectul unei stări de epuizare fizică.

Prin urmare, am căutat ocazii în care mintea ei să nu pară a fi sub influența emoțiilor (în afara adunărilor publice) și, fiind în prezența altor persoane, să-i pun întrebări, atât ei, cât și prietenilor care o însoțeau, în special surorii ei mai mari, pentru a descoperi, dacă era posibil, adevărul cu privire la aceste viziuni. În timpul vizitelor ei la New Bedford și Fairhaven și, de asemenea, la Topsham, Maine, pe când participam la adunările noastre, am văzut-o de câteva ori în viziune. Cei care au fost martori ai acelor scene emoționante știu bine cu cât interes și atenție am ascultat fiecare cuvânt și am urmărit fiecare gest pentru a sesiza vreo înșelăciune sau influență spiritistă. Acum Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ocazia pe care am avut-o, alături de alții, de a fi martor al acestor lucruri. Acum, în ceea ce mă privește, pot declara plin de convingere că eu cred că lucrarea este de la Dumnezeu și că este dată de El pentru a mângâia și întări poporul risipit, fărâmițat și slăbit după dezamăgirea din octombrie 1844, la încheierea lucrării noastre pentru lume.” [Dintr-o lucrare mai mare, intitulată *A Vision*, publicată în aprilie, 1847 (la tipografia lui Benjamin Lindsey, New Bedford) și retipărită de fratele James White în *A Word to the Little Flock*, 21, mai, 1847.]

O rugăciune fierbinte și eficientă

În timp ce participam la adunarea din Topsham, Domnul mi-a descoperit că, la întoarcerea noastră în Gorham, unde locuiau părinții mei pe vremea aceea, credința noastră va fi încercată, iar eu voi trece printr-o mare suferință.

După ce ne-am întors la Gorham, m-am îmbolnăvit foarte grav și am suferit cumplit. Părinții, soțul și surorile mele s-au rugat pentru mine, dar eu am suferit timp de trei săptămâni. Adesea cădeam în leșin și îmi pierdeam

cunoștința, dar când se înălțau rugăciuni pentru mine, îmi reveneam. Agonia mea a fost atât de mare, încât i-am rugat pe cei care vegheau la căpătâiul meu să nu se mai roage pentru mine, deoarece am crezut că rugăciunile nu făceau altceva decât să îmi prelungească suferințele. Vecinii noștri au fost convinși că voi muri. Domnul a considerat că este bine să încerce credința noastră pentru o vreme.

Fratele și sora Nichols, din Dorchester, Mass., au auzit despre suferința mea, iar fiul lor, Henry, a venit la Gorham pentru a mă încuraja. În timpul vizitei lui, prietenii noștri s-au rugat din nou pentru vindecarea mea. După ce s-au rugat toți ceilalți, fratele Henry Nichols a început să înalțe o rugăciune deosebit de stăruitoare și, în timp ce puterea lui Dumnezeu venise asupra lui, el s-a ridicat de pe genunchi, a traversat încăperea, și-a așezat mâinile pe capul meu și a zis: „Soră White, Isus Hristos te vindecă”. Apoi a căzut, copleșit de manifestarea puterii lui Dumnezeu. Am fost convinsă că Dumnezeu lucrase pentru mine și durerea m-a părăsit. Sufletul mi s-a umplut de mulțumire și de pace. Cuvintele inimii mele erau: „Dumnezeu este singurul nostru ajutor. Noi putem avea pace, numai dacă ne încredem în El și așteptăm să ne salveze”.

Lucrarea în Massachusetts

Câteva săptămâni mai târziu, în drumul nostru spre Boston, am luat un vapor din Portland. A izbucnit o furtună violentă și am fost într-un mare pericol, dar, prin harul lui Dumnezeu, am ajuns cu toții la țarm în siguranță.

În 14 martie 1847, la scurt timp după întoarcerea noastră acasă, soțul meu a scris din Gorham, Maine, următoarele cuvinte cu privire la activitatea desfășurată de noi în luna februarie și prima săptămână a lui martie în Massachusetts:

„Am fost plecați departe de prietenii noștri de aici timp de aproape șapte săptămâni și, în toată această perioadă, Dumnezeu a fost îndurător cu noi. El a fost tăria noastră pe mare și pe uscat. În cele șase săptămâni care au trecut, Ellen s-a bucurat de cea mai bună stare de sănătate din ultimii șase ani. Amândoi ne bucurăm de o sănătate bună...

De când am plecat din Topsham, am trecut prin situații grele. Am avut, de asemenea, multe perioade înviorătoare, minunate și glorioase. A fost una dintre cele mai bune vizite pe care le-am făcut vreodată în Massachusetts. Frații noștri din New Bedford și Fairhaven au fost mult întăriți în adevărul și în puterea lui Dumnezeu. Frații din alte locuri au fost, de asemenea, mult binecuvântați.”

O viziune a Sanctuarului ceresc

În 3 aprilie 1847, în timp ce participam la o adunare care a avut loc în casa fratelui Stockbridge Howland, ne-am simțit cuprinși de un spirit de rugăciune neobișnuit. Pe când ne rugam, Duhul Sfânt a venit asupra noastră. Ne-am simțit foarte fericiți. Eu am pierdut imediat legătură cu lucrurile pământești și am avut o viziune a slavei lui Dumnezeu.

Am văzut un înger zburând cu rapiditate spre mine. Îngerul m-a purtat repede până în cetatea sfântă din cer. Acolo am văzut un templu. Am intrat în templu și am ajuns în fața primei perdele. Perdeaua a fost ridicată și am intrat în prima încăpere, numită „Sfânta”. Aici am văzut altarul tămâierii, sfeșnicul cu șapte brațe și masa pe care se aflau pâinile pentru punerea înaintea. După ce am văzut slava din Sfânta, Domnul Isus a dat la o parte cea de a doua perdea și am intrat în Sfânta Sfintelor.

În Sfânta Sfintelor am văzut chivotul. Marginile laterale ale chivotului și partea de deasupra erau din aurul cel mai curat. La capetele chivotului se

afla câte un heruvim frumos, cu aripile întinse deasupra acestuia. Heruvimii erau așezați față în față, cu privirile îndreptate în jos. Între ei se afla o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o lumină extrem de strălucitoare, care semăna cu tronul lui Dumnezeu. Domnul Isus stătea lângă chivot și, când rugăciunile sfinților se înălțau spre El, tămâia din cădelniță începea să fumege, iar Domnul transmitea spre Tatăl rugăciunile lor împreună cu fumul de tămâie.

În chivot se afla un vas de aur, în care era mană. Alături de vas erau toiagul înmugurit al lui Aaron și tablele de piatră, așezate una peste alta, asemenea unei cărți închise. Domnul Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise de degetul lui Dumnezeu. Pe una dintre table erau scrise patru porunci, iar pe cealaltă, șase. Cea de a patra, porunca Sabatului, strălucea mai tare decât toate celelalte, deoarece Sabatul a fost consacrat ca zi de sărbătoare în cinstea Numelui Sfânt al lui Dumnezeu. Sfântul Sabat era plin de slavă -- înconjurat într-o aureolă. Am înțeles că porunca Sabatului nu fusese ținută pe cruce. Dacă ar fi fost așa, și celelalte nouă ar fi fost, de asemenea, ținute pe cruce, iar noi am fi avut libertatea să le călcăm pe toate, ca și pe cea de a patra. Mi-a fost arătat că Dumnezeu nu a schimbat sărbătoarea Sabatului, deoarece El nu Se schimbă niciodată. Dar papa schimbase sărbătoarea aceasta, transferând-o în prima zi a săptămânii, deoarece papa fusese cel care schimbase vremile și Legea.

Am înțeles că, dacă Dumnezeu ar fi schimbat sărbătoarea Sabatului din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, ar fi modificat și exprimarea din porunca privitoare la Sabat, scrisă pe tablele de piatră, care se aflau în chivotul din locul numit Sfânta Sfintelor din Templul ceresc și, prin urmare, ar fi fost scris astfel: „Prima zi este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”. Dar eu am văzut că textul era la fel cum fusese scris de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră, care i-au fost date lui Moise pe Sinai. „Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului Tău”. Am văzut că sfântul Sabat este și va rămâne pentru totdeauna zidul de separare dintre

adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul constituie marele subiect destinat să unească inimile scumpilor sfinți ai lui Dumnezeu, care Îl așteaptă să vină.

Am văzut că Dumnezeu are copii care nu înțeleg și nu respectă Sabatul. Ei nu au respins lumina cu privire la acest subiect. Iar, la venirea timpului de strâmtorare, noi am fost umpluți cu puterea Duhului Sfânt și am mers pretutindeni, vestind Sabatul cu mai multă claritate. Acest fapt a înfuriat bisericile și pe adventiștii milleriți, deoarece nu au fost în stare să combată adevărul despre Sabat. Atunci, toți cei aleși ai lui Dumnezeu au înțeles cu claritate că noi avem adevărul și au ieșit din bisericile lor, îndurând persecuția împreună cu noi. Am văzut sabia, foametea, epidemiile și marea confuzie de pe pământ. Cei nelegiuți credeau că noi am adus asupra lor judecățile divine și au început să se sfătuiască, în intenția de a ne șterge de pe fața pământului, gândindu-se că, în felul acesta, răul ar putea fi oprit.

În timpul strâmtorării, am fugit cu toții din orașe și din sate, dar nelegiuții ne-au urmărit și au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei și-au ridicat sabia să ne ucidă, dar sabia s-a frânt, la fel de slabă ca un pai. Apoi am strigat zi și noapte, rugându-ne să fim eliberați, iar strigătul nostru a ajuns până la Dumnezeu.

Soarele a răsărit, dar luna a rămas nemișcată. Râurile au încetat să curgă. Pe cer s-au adunat nori grei și întunecoși, lovindu-se unul de altul. Dar printre nori, era un spațiu senin și strălucitor, pe unde venea glasul lui Dumnezeu, asemenea multor ape, zguduind cerurile și pământul. Cerul s-a deschis și s-a închis și a avut loc un cutremur. Munții s-au prăbușit ca o trestie bătută de vânt, împrăștiind pretutindeni cu furie bucăți de stâncă. Marea fierbea ca un vas cu apă clocotită și a început să arunce pe pământ bucăți de stâncă.

Dumnezeu a anunțat ziua și ceasul venirii lui Isus și a rostit legământul cel veșnic făcut cu poporul Său, pronunțând câte o propoziție, după care se oprea, în timp ce cuvintele Lui se rostogoleau asupra pământului. Israelul lui Dumnezeu stătea în picioare, cu privirile ațintite în sus, și asculta cuvintele lui Iehova, care se răspândeau pe întregul pământ, asemenea tunetelor celei mai puternice furtuni. Era o solemnitate înfiorătoare. La încheierea fiecărei propoziții, sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Chipul lor era luminat de slava lui Dumnezeu și strălucea asemenea feței lui Moise când a coborât de pe muntele Sinai. Cei nelegiuți nu se puteau uita la ei din cauza strălucirii. Iar când a fost rostită binecuvântarea veșnică pentru cei care L-au onorat pe Dumnezeu prin păzirea Sabatului Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei.

Apoi a început Jubileul (anul sabatic), când pământul trebuia să se odihnească. L-am văzut pe sclavul cel credincios, ridicându-se triumfător și scuturându-și lanțurile cu care era legat, în timp ce stăpânul lui nelegiuit era cuprins de confuzie și nu știa ce să facă, deoarece nelegiuții nu puteau înțelege cuvintele rostite de Dumnezeu.

Curând s-a ivit un mare nor alb, mai frumos decât orice nor care s-a văzut vreodată. Pe el ședea Fiul omului. La început, nu L-am văzut pe Domnul Isus, dar, pe măsură ce norul s-a apropiat de pământ, am putut privi chipul Său frumos. Acest nor era semnul Fiului omului, despre care se spunea că va apărea pe cer.

Glasul Fiului lui Dumnezeu i-a chemat la viață pe sfinții adormiți, care au ieșit din morminte în slava nemuririi. Sfinții cei vii au fost schimbați într-o clipă și luați împreună cu ei în carul de nori. În timp ce se înălța, era plin de slavă. Pe fiecare parte a carului erau niște aripi, iar în partea de jos avea roți. Când a început să se înalțe, roțile au strigat „Sfânt!”, iar aripile în mișcare strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul cel Atotputernic!” Iar sfinții de pe nor strigau: „Slavă! Aleluia!” Carul s-a înălțat până la cetatea

sfântă. Domnul Isus a deschis porțile cetății de aur și ne-a condus înăuntru. Aici ni s-a spus bun venit, căci păzisem „poruncile lui Dumnezeu” și „aveam dreptul la pomul vieții”. (Apocalipsa 14, 12; 22, 14.)

Capitolul 14

Lupta cu sărăcia

Primul nostru fiu, Henry Nichols White, s-a născut la Gorham, Maine, în 26 august 1847. În luna octombrie, fratele și sora Howland, din Topsham, au avut bunăvoința de a ne pune la dispoziție o parte a casei lor, iar noi am acceptat cu bucurie și am început să amenajăm locuința cu mobilă împrumutată. Eram săraci și prevedeam timpuri grele, dar ne-am hotărât să nu depindem de alții, ci să ne întreținem singuri și să avem ceva pentru a-i ajuta și pe alții. Dar nu prosperam. Soțul meu muncea din greu, cărând piatră pentru construcția căii ferate, însă nu câștiga pe măsura muncii lui. Fratele și sora Howland ne dăruiau cu mărinimie din tot ce aveau, dar și ei erau într-o situație financiară dificilă. Ei fuseseră pe deplin convinși, atât de prima, cât și de a doua solie îngerească și oferiseră cu generozitate din avutul lor pentru înaintarea lucrării, până când au ajuns să depindă de munca lor zilnică.

Soțul meu a încetat să care piatră și a început să lucreze la tăiat lemne pentru cherestea. Muncea de dimineața devreme și până seara târziu, suferind o durere de spate continuă, dar nu câștiga decât vreo cincizeci de cenți pe zi. În ciuda acestei situații, am hotărât să ne păstrăm curajul și să ne încredem în Domnul. Eu nu am murmurat. Dimineața mă simțeam mulțumitoare față de Dumnezeu, pentru că ne ocrotise încă o noapte, iar seara Îi mulțumeam că ne-a păzit încă o zi.

Într-o zi, când proviziile noastre s-au terminat, soțul meu s-a dus la patronul său pentru a-i cere bani sau alimente. Era o zi furtunoasă și el a mers pe jos trei mile și înapoi prin ploaie. La întoarcere, a fost nevoit să treacă prin satul Brunswick, unde predicase adesea, iar oamenii l-au văzut cărând în spate sacul plin cu alimente distribuite în diferite compartimente. Când a intrat în casă foarte obosit, nervii mei au cedat de supărare. Primul

meu gând a fost acela că Dumnezeu ne uitase. I-am spus soțului meu: „Cum am ajuns în starea aceasta? Oare ne-a părăsit Dumnezeu?” Nu mi-am putut reține lacrimile și am plâns cu glas tare mai multe ore, până am căzut în leșin. Cei din casă au înălțat rugăciuni pentru mine. Curând am simțit puterea înviorătoare a Duhului lui Dumnezeu și am regretat faptul că mă lăsasem copleșită de descurajare. Noi dorim să-L urmăm pe Hristos și să fim asemenea Lui, dar uneori cădem sub presiunea încercărilor și rămânem departe de El. Suferințele și încercările ne aduc mai aproape de Domnul Isus. Cuptorul arde impuritățile și face aurul curat și strălucitor.

În acea vreme, mi-a fost descoperit că Domnul ne încercase pentru binele nostru, în scopul de a ne pregăti să lucrăm pentru alții. El ne scutura cuibul, ca nu cumva să ne obișnuim cu comoditatea. Misiunea noastră era aceea de a lucra pentru suflete, iar dacă am fi prosperat, căminul ar fi devenit un loc atât de plăcut, încât nu am mai fi fost dispuși să îl părăsim. Încercările au fost îngăduite pentru a ne pregăti în vederea unor greutăți și mai mari, cu care urma să ne confruntăm în călătoriile noastre. La scurt timp după aceea, am primit scrisori de la frați din diferite state, care ne invitau să îi vizităm, dar noi nu aveam bani să călătorim în afara statului. Am răspuns că nu avem posibilitatea de a-i vizita. Eu consideram că îmi va fi imposibil să călătoresc, din cauza copilului. Nu voiam să depindem de nimeni și eram atenți să nu cheltuim mai mult decât reușeam să câștigăm. Eram hotărâți mai degrabă să suferim, decât să facem datorii.

Nu a trecut mult timp și micul Henry s-a îmbolnăvit foarte grav, iar starea lui se înrăutățea atât de rapid, încât ne-am alarmat foarte tare. Zăcea într-o stare de inconștiență, respira greu și repede. I-am administrat medicamente, dar fără nici un efect. Apoi am chemat o persoană cu experiență în domeniul medical, care ne-a spus că vindecarea lui era nesigură. Ne-am rugat pentru el, dar nu s-a produs nici o schimbare. Noi făcuserăm din copil o scuză pentru a nu călători și pentru a nu lucra pentru binele altora și ne temeam că Domnul intenționa să-l îndepărteze de noi. Ne-

am adresat pentru a doua oară Domnului, rugându-L să aibă milă de noi și să cruțe viața copilului și ne-am hotărât solemn să mergem înainte, cu credință în Dumnezeu, oriunde ar dori El să ne trimită.

Rugăciunile noastre erau fierbinți și pline de durere. Am apelat prin credință la făgăduințele lui Dumnezeu și am avut încrederea că El ne ascultă strigătele. Lumina cerului a străpuns norii, strălucind asupra noastră. Rugăciunile ne-au fost ascultate cu bunăvoință. Din acel moment, starea de sănătate a copilului a început să se îmbunătățească.

Prima vizită în Connecticut

În timp ce ne aflam în Topsham, am primit de la fratele E. L. H. Chamberlain, din Middletown, Connecticut, o scrisoare în care ne îndemna să participăm la o conferință din acel stat, în aprilie, 1848. Am decis să mergem, cu condiția să obținem banii necesari pentru călătorie. Soțul meu a discutat cu patronul lui și au ajuns la concluzia că trebuia să mai primească zece dolari. Cu cinci dolari am cumpărat obiectele de îmbrăcăminte de care aveam foarte mare nevoie și apoi, eu am cârpit paltonul soțului meu, iar peticele erau cusute unul de altul, încât cu greu mai putea cineva să spună care fusese stofa originală. Ne mai rămăseseră cinci dolari pentru a călători până la Dorchester, Mass.

Bagajul nostru conținea aproape tot ce aveam pe pământ, dar ne bucuram de liniște sufletească și de o conștiință curată, iar acestea erau mai de preț decât toate bunurile pământești.

În Dorchester, am fost găzduiți în casa fratelui Otis Nichols, iar la plecare, sora Nichols i-a oferit soțului meu cinci dolari, cu care am plătit călătoria până la Middletown, Conn. Pentru cei din Middletown, eram niște străini, deoarece până atunci nu văzuserăm pe nici unul dintre frații din

Connecticut. Din banii pe care îi avuseserăm nu ne-au mai rămas decât cincizeci de cenți. Soțul meu nu a îndrăznit să-i cheltuiască pentru a închiria o trăsură, așa că a pus bagajul deasupra unei stive înalte de scânduri, din apropierea unui depozit de cherestea, și am plecat în căutarea cuiva de aceeași credință cu noi. L-a găsit îndată pe fratele Chamberlain, care ne-a condus la el acasă.

Conferința din Rocky Hill

Conferința de la Rocky Hill s-a desfășurat într-o încăpere mare, încă neterminată, în casa fratelui Albert Belden. Într-o scrisoare adresată fratelui Stockbridge Howland, soțul meu relatează următoarele despre această întrunire:

„În data de 20 aprilie, fratele Belden a trimis trăsura lui cu doi cai la Middletown pentru a ne aduce pe noi și pe frații aflați în acel oraș. Am ajuns aici pe la ora patru după-amiaza și, după câteva minute, au venit frații Bates și Gurney. În acea seară, am avut o adunare la care au participat aproximativ cincisprezece persoane. Vineri dimineața, frații au venit pe rând, adunându-se în cele din urmă aproape cincizeci de persoane. Nu toți cunoșteau adevărul pe deplin. Întâlnirea noastră din acea zi a fost foarte interesantă. Fratele Bates a prezentat cu claritate subiectul poruncilor, iar importanța lor a fost dovedită prin mărturii convingătoare. Cuvântul a avut rolul de a-i întări pe cei ce cunoșteau deja adevărul și de a-i sensibiliza pe aceia care nu erau încă pe deplin hotărâți.”

Câștigarea de mijloace financiare pentru a vizita New York-ul de vest

Cu doi ani înainte, Domnul îmi descoperise că va veni un timp, când va trebui să mergem în partea de vest a statului New York. La scurtă vreme după încheierea conferinței de la Rocky Hill, am fost invitați să participăm la

o adunare generală, care urma să se desfășoare în luna august, la Volney, N. Y. Fratele Hiram Edson ne-a scris că majoritatea fraților de acolo erau săraci și că nu poate să ne promită că vor face prea mult în vederea acoperirii cheltuielilor noastre, dar că el va face tot ce poate. Noi nu aveam bani pentru călătorie. Sănătatea soțului meu era șubredă. Cu toate acestea, i se oferise posibilitatea de a lucra la cositul fânului și s-a decis să accepte această muncă.

Se părea că suntem nevoiți să trăim prin credință. Când ne trezeam dimineața, îngenuncheam lângă pat, cerându-I lui Dumnezeu puterea de a lucra de-a lungul zilei și nu eram liniștiți, până când nu primeam asigurarea că Domnul auzise rugăciunile noastre. Apoi, soțul meu pleca la cosit prin puterea pe care i-o dăruia Dumnezeu. Seara, când venea acasă, Îl rugam din nou pe Dumnezeu să ne dea puterea de a câștiga banii necesari pentru răspândirea adevărului. Într-o scrisoare adresată fratelui Howland, în data de 2 iulie 1848, soțul meu a relatat această experiență, astfel:

„Astăzi este un timp ploios, așa că nu merg la cosit, altfel nu aș putea scrie. Muncesc cinci zile din săptămână pentru necredincioși și duminica pentru cei credincioși, iar sâmbăta mă odihnesc. Prin urmare, nu am prea mult timp pentru scris... Dumnezeu îmi dă puterea de a lucra din greu, de dimineața până seara... Fratele Holt, fratele John Belden și cu mine am luat o sută de acri de fân de cosit pentru optzeci și șapte de cenți și jumătate pe acru, fără să ni se asigure mâncarea. Lăudat fie Domnul! Sper să câștig câțiva dolari aici pentru a-i folosi în lucrarea lui Dumnezeu.”

Capitolul 15

Activitatea din vestul statului New York în anul 1848

În urma muncii la câmp, soțul meu a câștigat patruzeci de dolari. Cu o parte, am cumpărat câteva obiecte de îmbrăcăminte care ne erau necesare și ne-au mai rămas suficienți bani pentru a călători la New York și înapoi.

Sănătatea mea era șubredă și îmi era imposibil să călătoresc și, în același timp, să îngrijesc de copil. Așa că l-am lăsat pe micul Henry, care avea zece luni, în grija sorei Clarissa Bonfoey, la Middletown. Despărțirea de copil a însemnat o grea încercare pentru mine, dar nu îndrăzneam să îngăduim ca sentimentele noastre față el să ne împiedice în îndeplinirea datoriei noastre. Domnul Isus și-a dat viața pentru a ne mântui. Cât de mic este orice sacrificiu pe care îl putem face noi, în comparație cu sacrificiul Său!

Am ajuns în orașul New York în dimineața zilei de 13 august și ne-am dus la fratele D. Moody. A doua zi au venit frații Bates și Gurney.

Conferința de la Volney

În data de 18 august, a început prima noastră adunare generală din vestul statului New York și s-a desfășurat la Volney, în hambarul fratelui David Arnold. Au fost prezente aproape treizeci și cinci de persoane -- toți prietenii care puteau fi invitați din acea parte a statului. Dar, în mijlocul acestui grup, cu greu se găseau doi care să aibă aceeași părere. Unii susțineau greșeli serioase și fiecare își impunea cu înverșunare ideile proprii, declarând că erau în acord cu Scripturile.

Un frate susținea că cei o mie de ani din Apocalipsa capitolul 20 au trecut, iar cei o sută patruzeci și patru de mii, menționați în capitolele 7 și 14 din Apocalipsa, sunt cei care au înviat la învierea Domnului Hristos.

Când ne-am aflat în fața simbolurilor jertfei Domnului nostru, pregătindu-ne să comemorăm suferințele Sale, acest frate s-a ridicat în picioare și a declarat că el nu crede nimic din ce urma să îndeplinim, iar Cina Domnului era o continuare a sărbătorii Paștelui și ar trebui să fie oficiată doar o singură dată pe an.

Aceste deosebiri de opinie ciudate m-au îngrijorat foarte mult. Am văzut că multe greșeli erau prezentate ca fiind adevăr. Mi se părea că Dumnezeu este dezonorat. Sufletul meu a fost cuprins de o mare tristețe și am leșinat. Unii s-au temut că voi muri. Frații Bates, Chamberlain, Gurney, Edson și soțul meu s-au rugat pentru mine. Domnul a ascultat rugăciunea slujitorilor Săi și mi-am revenit.

Lumina cerului a coborât asupra mea și am pierdut imediat legătura cu lucrurile pământești. Îngerul meu păzitor mi-a arătat câteva dintre greșelile susținute de cei prezenți, precum și adevărul, în contrast cu erorile lor. Aceste idei contradictorii, despre care ei declarau că sunt în acord cu Sfintele Scripturi, erau doar opiniile lor personale. Am fost îndemnată să le spun că trebuie să renunțe la greșelile lor și să se unească în acceptarea adevărurilor soliei celui de-al treilea înger.

Întrunirea noastră s-a încheiat triumfător. Adevărul a obținut biruința. Frații noștri au renunțat la greșelile lor și s-au unit în acceptarea soliei îngerului al treilea, iar Dumnezeu i-a binecuvântat într-o mare măsură, adăugând multe suflete la numărul lor.

Vizita la fratele Snow, în Hannibal

De la Volney, am plecat în călătorie spre Port Gibson, la o distanță de șaiszeci de mile, pentru a fi prezenți la o altă întrunire, care urma să aibă loc în 27 și 28 august. „În drumul nostru”, scria soțul meu în data de 26 august, într-o scrisoare adresată fratelui Hastings, „ne-am oprit la fratele Snow, în Hannibal. Acolo sunt opt sau zece suflete prețioase. Fratele Bates, fratele și sora Edson și fratele Simmons au rămas întreaga noapte acolo. Dimineața, Ellen a fost răpită în viziune și toți frații au venit în încăperea în care se afla. Unul dintre cei prezenți nu era de aceeași părere cu noi în privința adevărului despre Sabat, dar era un om smerit și bun. În timpul viziunii, Ellen s-a ridicat în picioare, a luat în mână Biblia cea mare și a ridicat-o înaintea Domnului, citând din ea mai multe texte, și apoi s-a îndreptat spre fratele nostru și i-a pus Biblia în mâini. El a luat-o, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraz. După aceea, Ellen a venit și s-a așezat lângă mine. Viziunea a durat o oră și jumătate, timp în care nu a respirat de loc. A fost o experiență emoționantă. Toți plâneau de bucurie. L-am lăsat acolo pe fratele Bates și am plecat la fratele Edson.”

Întrunirea de la Port Gibson

Întrunirea de la Port Gibson s-a desfășurat în hambarul fratelui Hiram Edson. Acolo au fost prezenți mulți credincioși care iubeau adevărul, dar acceptaseră unele idei greșite. Cu toate acestea, înainte de încheierea întrunirii, Domnul a lucrat pentru noi cu putere. Mi s-a descoperit din nou în viziune cât de important este ca frații să abandoneze deosebirile de idei și să se unească în acceptarea adevărului Bibliei.

Vizita la fratele Harris în Certerport

Am plecat de la fratele Edson cu intenția de a petrece Sabatul următor

în orașul New York. Deoarece am ajuns prea târziu pentru pachebot, am luat o șalupă, plănuiind să schimbăm la întâlnirea cu următorul pachebot. Când am văzut pachebotul apropiindu-se, am început să ne pregătim pentru a urca la bord, dar pachebotul nu a oprit și a trebuit să sărim la bord din mers.

Fratele Bates ținea în mână banii pentru plata călătoriei, spunându-i căpitanului șalupei, „Poftim, luați-vă banii”. Când a văzut că șalupa se îndepărtează de pachebot, a sărit pentru a urca la bordul acestuia, dar piciorul i s-a împiedicat de marginea șalupei și a căzut în apă. Atunci, a început să înoate spre șalupă, cu portofelul într-o mână și o bancnotă de un dolar în cealaltă. Pălăria i-a căzut în apă și, încercând să o prindă, a pierdut bancnota de un dolar, reușind totuși să păstreze portofelul. Hainele îi erau îmbibate de apa murdară a canalului, și, când am ajuns în apropiere de Centerport, am hotărât să ne oprim la fratele Harris acasă, pentru ca fratele Bates să-și poată aranja hainele.

Vizita noastră s-a dovedit benefică pentru familia Harris. De mai mulți ani, sora Harris suferea de guturai. Ea inhala praf de tutun pentru alinarea suferinței și spunea că nu poate trăi fără el. Avea dureri mari de cap. I-am recomandat să se roage Domnului, Marele Medic, care îi putea vindeca boala. Ea a decis să procedeze astfel și ne-am rugat împreună. Apoi a încetat să folosească tutunul. Suferințele i-au fost ușurate într-o mare măsură și, din acel moment, sănătatea ei a fost mai bună decât fusese vreodată în ultimii ani.

În timp ce ne aflam în casa fratelui Harris, am avut o întrevedere cu o soră care purta bijuterii de aur, și totuși pretindea că este o așteptătoare a venirii lui Hristos. Am vorbit despre declarațiile explicite ale Scripturii, care erau contra purtării bijuteriilor. Dar ea a făcut referire la pasajul în care Solomon primise porunca de a înfrumuseța templul, precum și la afirmația că străzile cetății lui Dumnezeu erau din aur curat. Ea spunea că, dacă ne înfrumusețăm înfățișarea prin purtarea de bijuterii, putem avea o influență

mai mare în lume și susținea că această practică era corectă. Eu i-am răspuns că noi suntem doar niște sărmani muritori și, în loc să împodobim aceste trupuri, pe motivul că Templul lui Solomon fusese strălucit ornamentat, ar trebui să ne amintim de starea noastră căzută și de prețul suferinței și al morții Fiului lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră. Acest gând ar trebui să trezească în noi umilința și renunțarea la sine. Domnul Isus este modelul nostru. Dacă El ar fi renunțat la umilință și la suferință și ar fi spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să-și satisfacă toate plăcerile, să se bucure de tot ce oferă lumea și să fie ucenicul Meu”, mulțimile ar fi crezut în El și L-ar fi urmat. Dar Domnul Isus a venit printre noi în persoana Celui umilit și răstignit. Dacă dorim să fim cu El în ceruri, trebuie să fim asemenea Lui pe pământ. Lumea va pretinde ce este al ei și toți cei care doresc să fie biruitori trebuie să renunțe la cele lumești.

Vizita la fratele Abbey, în Brookfield

În ziua următoare, ne-am reluat călătoria cu pachebotul și am mers până la Madison Co., N. Y. De acolo, am închiriat o trăsură și am călătorit încă douăzeci și cinci de mile până la Brookfield, unde locuia fratele Ira Abbey. Deoarece când am ajuns în fața casei lui era vineri după-amiaza, s-a propus să mergă cineva la ușă pentru a vedea dacă este cineva acasă, iar în cazul care nu era nimeni să ne primească, să ne putem întoarce cu trăsura la un hotel, unde puteam să rămânem în timpul Sabatului.

Sora Abbey a venit la ușă, iar soțul meu s-a prezentat ca fiind un păzitor al Sabatului. Ea a spus: „Mă bucur să vă văd. Intrați.” El a răspuns: „Mai sunt trei persoane cu mine în trăsură. M-am gândit că, dacă am fi venit cu toții, ar fi fost posibil să vă speriați”. „Eu nu mă sperii niciodată de creștini”, a răspuns ea. Sora Abbey s-a arătat foarte bucuroasă de venirea noastră și am fost primiți cu toată inima, atât de ea, cât și de familia ei. Când a fost prezentat fratele Bates, ea a spus: „Oare este posibil ca dumnealui să fie fratele Bates, cel care a scris acea carte excepțională despre Sabat? Și a

venit să ne cunoască? Nu sunt vrednică să vă am sub acoperișul casei mele. Domnul v-a trimis la noi, căci suntem înfomețați după adevăr”.

Apoi a fost trimis un copil la câmp, să-l anunțe pe fratele Abbey că patru păzitori ai Sabatului au venit în vizită la ei. Totuși fratele Abbey nu a fost prea nerăbdător să ne cunoască, deoarece fusese tulburat de unii care îl vizitau adesea, încercând să-i impună ideile lor. Pretinzând că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, aceștia răspândiseră erori în mijlocul micii lor turme de credincioși, care se străduiau să rămână loiali adevărului. Fratele și sora Abbey luptaseră împotriva lor de atâta vreme, încât se temeau să mai intre în legătură cu ei. Fratele Abbey se temea că și noi facem parte din acea categorie. Când a intrat în casă, ne-a primit cu răceală și ni s-a adresat direct și deschis, întrebându-ne dacă păzim Sabatul și credem că ultimele solii au fost de la Dumnezeu. După ce a constatat că noi susținem adevărul, ne-a adresat un bun venit bucuros.

Adunările la care am participat în acest loc au fost încurajatoare pentru cei câțiva credincioși care iubeau adevărul. Ne-am bucurat că, în Providența Sa, Domnul ne condusese pe calea aceasta. Bindecuvântarea prezenței lui Dumnezeu s-a manifestat în mijlocul nostru și am fost mângâiați de faptul că am găsit acolo câțiva credincioși care au rămas statornici de-a lungul perioadei dificile prin care trecuseră, păstrând cu fermitate solia adevărului în mijlocul confuziei provocate de spiritism și de fanatism. Această familie dragă ne-a ajutat pe drumul nostru în căutarea celor evlavioși.

Capitolul 16

O viziune a sigilării

[După întoarcerea din vestul statului New York, în septembrie, 1848, fratele și sora White au călătorit în Maine, unde au participat la o întrunire a credincioșilor, care a avut loc în perioada 20-22 octombrie. Aceasta a fost conferința de la Topsham, în cadrul căreia frații au început să se roage pentru deschiderea unei căi în vederea publicării adevărilor privitoare la solia adventistă. O lună mai târziu, așa cum relatează fratele Joseph Bates într-un articol cu privire la „Solia sigilării”, s-au aflat împreună cu „un mic grup de frați și surori, care erau adunați la Dorchester, lângă Boston, Mass.” „Înainte de începerea adunării”, continuă el, „unii dintre noi examinăm câteva puncte privitoare la solia sigilării și existau unele deosebiri de opinie legate de corectitudinea concepției privitoare la cuvântul «înălțare». (Vezi Apocalipsa 7, 2), etc”.

Într-o scrisoare nepublicată, care conține un raport al acestei întruniri, fratele James White scrie: „Cu toții am simțit nevoia de a ne uni în rugăciune pentru a cere înțelepciune de la Dumnezeu cu privire la punctele aflate în discuție și, de asemenea, cu privire la aportul fratelui Bates în domeniul lucrărilor scrise. Am avut o întrunire deosebit de impresionantă. Ellen a fost răpită iarăși în viziune și a început să vorbească despre lumina Sabatului, care reprezenta sigiliul lui Dumnezeu. Ea spunea: «Cunoașterea adevărului a fost asemenea răsăritului de soare. Mai întâi lumina a fost slabă, dar treptat, lumină după lumină a strălucit asupra subiectului despre Sabat, până când adevărul a devenit clar, puternic și convingător. Asemenea răsăritului de soare, primele raze de lumină sunt reci, dar când soarele se ridică pe cer, razele lui devin calde și strălucitoare. Tot așa lumina adevărului a crescut până când razele ei au ajuns puternice, sfințind sufletul. Dar, spre deosebire de soare, această lumină nu va apune niciodată. Adevărul despre Sabat va

străluci în plinătatea lui, când sfinții vor fi nemuritori și va fi înălțat tot mai mult până la venirea nemuririi».

Cu privire la sigiliul Sabatului, Ellen a văzut multe lucruri pe care nu am timp să le relatez. Ellen l-a rugat pe fratele Bates să scrie despre lucrurile pe care le-a văzut și le-a auzit ea, precum și despre binecuvântarea lui Dumnezeu, care însoțește aceste descoperiri.”

După această viziune, Ellen White a fost înștiințată cu privire la misiunea soțului ei de a publica adevărul, precum și cu privire la faptul că, dacă va înainta prin credință, eforturile lui vor fi încununate de succes. (Vezi pagina 125.)]

La începutul Sabatului din 5 ianuarie 1849, pe când ne rugam împreună cu familia fratelui Belden, în Rocky Hill, Conn., Duhul Sfânt a venit asupra noastră. Eu am fost răpită în viziune și dusă în Sfânta Sfintelor din Templul ceresc, unde L-am văzut pe Domnul Isus mijlocind pentru Israel. Tivul hainei Sale era împodobit cu clopoței și rodii. Apoi am văzut că Domnul Isus urma să rămână în Sfânta Sfintelor, până când se va lua o decizie în dreptul fiecărui caz, fie spre mântuire, fie spre nimicire, și că mânia lui Dumnezeu nu putea să vină până când Domnul Isus nu Își va încheia lucrarea în Sfânta Sfintelor, după care urma să dezbrace mantia preoțească și să îmbrace veșmintele răzbunării. Apoi, Domnul Isus urma să nu mai stea între Tatăl și oameni și atunci Dumnezeu nu va mai tăcea, ci Își va revărsa mânia asupra celor care au respins adevărul Său. Am văzut că furia popoarelor, mânia lui Dumnezeu și timpul judecării celor morți erau evenimente separate și distincte, care urmau unul după altul. De asemenea, am văzut că Mihail încă nu Se ridicase în picioare și că acel timp de necaz cum n-a mai fost vreodată încă nu sosise. Acum, națiunile s-au înfuriat, dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în Sanctuar, Se va ridica în picioare, va îmbrăca veșmintele răzbunării și atunci va urma revărsarea ultimelor șapte plăgi.

Am văzut că acei patru îngerii trebuiau să țină cele patru vânturi până la încheierea lucrării Domnului Isus în Sanctuar, iar după aceea vor veni ultimele șapte plăgi. Aceste plăgi au stârnit mânia popoarelor lumii împotriva celor neprihăniți, deoarece credeau că noi am adus asupra lor judecățile lui Dumnezeu și că, dacă vor putea să ne șteargă de pe fața pământului, plăgile vor înceta. A fost promulgat un decret de exterminare a sfinților, iar acest decret i-a făcut să strige zi și noapte, cerând eliberarea de la Dumnezeu. Acesta a fost timpul strâmtorării lui Iacov. Apoi, toți sfinții au strigat îngroziți, iar Dumnezeu i-a eliberat. Cei o sută patruzeci și patru de mii au învins. Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu.

Apoi mi-a fost arătată o mulțime de oameni care urlau în agonie. Pe hainele lor era scris cu litere mari: „Ai fost cântărit în cumpănă și găsit prea ușor”. Am întrebat cine erau acei oameni. Îngerul mi-a spus: „Ei sunt cei care au păzit cândva Sabatul, dar au renunțat”. I-am auzit strigând: „Noi am crezut în venirea Ta și am vestit-o cu putere”. Și în timp ce vorbeau, privirile li s-au oprit asupra hainelor lor și, văzând cuvintele scrise pe ele, au început să plângă cu voce tare. Am văzut că acești oameni băuseră din apele adânci ale adevărului, dar călcaseră în picioare Sabatul și acesta era motivul pentru care, atunci când au fost puși în cumpănă, au fost găsiți prea ușori.

Apoi, îngerul meu însoțitor m-a condus iarăși spre cetate, unde am văzut patru îngeri zburând spre porțile cetății. Tocmai îi arătau o tăbliță de aur îngerului de la poartă, când am văzut un alt înger venind în zbor din direcția unei lumini foarte strălucitoare, strigând cu putere spre ceilalți îngeri și fluturând în sus și în jos un obiect pe care îl ținea în mână. I-am cerut îngerului meu însoțitor să-mi explice lucrurile pe care le vedeam. El mi-a spus că nu mi se îngăduie să văd mai mult cu această ocazie, dar îmi va arăta pe scurt ce însemnau lucrurile pe care urma să le văd.

În Sabat după-amiază, ne-am rugat pentru vindecarea unei persoane care era împreună cu noi. Ne-am unit cu toții în rugăciune, adresându-ne Medicului care nu a pierdut niciodată nici un caz, și, în timp ce puterea divină cobora, vindecând bolnavul, eu am fost luată în viziune.

Am văzut patru îngeri care aveau de îndeplinit o lucrare pe pământ și erau pe punctul de a o îndeplini. Domnul Isus era îmbrăcat în veșmintele preoțești. El a privit cu milă spre rămășiță, și-a ridicat mâinile și, vorbind cu o voce plină de duioșie, a spus: „Sângele Meu, Tată, Sângele Meu! Sângele Meu! Sângele Meu!” Atunci am văzut o lumină extrem de strălucitoare venind de la Dumnezeu, care ședea pe un tron mare alb, și lumina s-a răspândit pretutindeni în jurul Domnului Isus. Apoi am văzut un înger care venea cu o misiune din partea lui Isus. El zbura cu repeziciune spre cei patru îngeri care aveau de îndeplinit o lucrare pe pământ și flutura ceva în mână. El a strigat cu putere: „Opriți-vă! Opriți-vă! Opriți-vă! Opriți-vă! Așteptați până când slujitorii lui Dumnezeu vor primi sigiliul pe frunte”.

L-am întrebat pe îngerul meu însoțitor ce însemnau cuvintele pe care le-am auzit și ce trebuiau să facă cei patru îngeri. El mi-a spus că Dumnezeu ținea sub control puterile și că El le-a dat îngerilor Săi stăpânirea asupra lucrurilor de pe pământ. De asemenea, cei patru îngeri aveau de la Dumnezeu puterea de a reține cele patru vânturi și erau pe punctul de a le permite să se dezlănțuie, dar tocmai în clipa în care mâinile lor își slăbeau strânsoarea și cele patru vânturi erau gata să se dezlănțuie, ochiul plin de milă al lui Isus s-a uitat la rămășița care nu era sigilată și, ridicându-și mâinile spre Tatăl, a început să mijlocească înaintea Lui, spunând că El Își vărsase sângele pentru ei. Apoi a fost trimis un alt înger să zboare în grabă la cei patru îngeri pentru a le porunci să se oprească, până când slujitorii lui Dumnezeu vor primi sigiliul viului Dumnezeu pe frunte.

Capitolul 17

Încurajări providențiale

Mi s-a cerut din nou să renunț la mine însămi pentru binele altora. A trebuit să sacrificăm compania micului nostru Henry și să mergem înainte, dăruindu-ne fără rezerve lucrării lui Dumnezeu. Sănătatea mea era foarte șubredă și, dacă aș fi luat copilul cu mine în călătorii, grija pentru el mi-ar fi ocupat o mare parte din timp. A fost o încercare serioasă, totuși nu am îndrăznit să îngădui ca preocuparea pentru copil să stea în calea datoriei. Am fost convinsă că Domnul i-a cruțat viața pentru noi, când fusese foarte bolnav, și că, dacă aș fi permis să mă împiedice în îndeplinirea datoriei mele, Dumnezeu mi l-ar fi luat. Singură înaintea Domnului, cu inima îndurerată și cu multe lacrimi, am făcut acest sacrificiu și am renunțat la singurul meu copil, lăsându-l în grija altora.

L-am lăsat pe Henry în familia fratelui Howland, în care aveam o încredere deplină. Ei erau dispuși să poarte poveri, astfel încât să putem fi cât mai liberi pentru a lucra în folosul cauzei lui Dumnezeu. Știam că familia Howland putea să îngrijească de Henry mai bine decât noi, dacă l-am fi luat în călătoriile noastre. Știam că era spre binele lui să aibă parte de un cămin stabil și de o disciplină temeinică pentru ca temperamentul lui plăcut să nu fie afectat.

Mi-a fost greu să mă despart de copil. Zi și noapte îmi revenea în minte fața tristă pe care o avea atunci când îl părăseam. Cu toate acestea, prin puterea Domnului, înlăturam din gând această imagine și căutam să le fac bine altora.

Timp de cinci ani, familia fratelui Howland a purtat întreaga

răspundere a îngrijirii lui Henry. Ei au avut grijă de el fără nici o recompensă, asigurându-i toată îmbrăcămintea, cu excepția unui cadou pe care i-l aduceam o dată pe an, așa cum făcea Ana pentru Samuel.

Vindecarea lui Gilbert Collins

Într-o dimineață a lunii februarie 1849, în timp ce ne aflam la altarul familial, în casa fratelui Howland, mi-a fost arătat că trebuie să mergem la Dartmouth, Mass. Curând după aceea, soțul meu s-a dus la poștă și a adus o scrisoare din partea fratelui Philip Collins care ne solicita insistent să mergem la Dartmouth, deoarece fiul lor era foarte bolnav. Am plecat imediat și am constatat că băiatul, în vârstă de treisprezece ani, suferea de nouă săptămâni de o tuse violentă care îl epuizase, lăsându-l aproape ca un schelet. Părinții credeau că este bolnav de tuberculoză și erau foarte tulburați la gândul că își vor pierde singurul copil.

Ne-am unit în rugăciune pentru băiat, implorându-L pe Domnul cu stăruință să-i cruțe viața. În ciuda tuturor aparențelor, care indicau că nu exista nici o șansă de vindecare, aveam credința că se va face bine. Soțul meu l-a luat în brațe și, purtându-l prin cameră, a exclamat: „Nu vei muri, ci vei trăi!” Eram încredințați că vindecarea copilului l-ar fi adus slavă lui Dumnezeu.

După o absență de opt zile, ne-am întors la Dartmouth. Când ne-am apropiat de casă, micul Gilbert a ieșit în întâmpinarea noastră. Câștigase în greutate aproape două kilograme. Am găsit întreaga familie plină de bucurie înaintea lui Dumnezeu, datorită acestei manifestări a îndurării divine.

Vindecarea serei Temple

Sora Hastings din New Ipswich, N. H., era grav bolnavă. Am fost

chemați să o vizităm și am făcut din aceasta un subiect de rugăciune, primind un semn că Domnul va fi cu noi. Pe drum, ne-am oprit în Dorchester, la familia fratelui Otis Nichols, iar ei ne-au vorbit despre suferința sorei Temple din Boston. Ea avea o inflamație dureroasă pe braț și era foarte îngrijorată. Inflamația se extinsese prinzându-i încheietura cotului și producându-i mari neplăceri. Sora Temple trecea printr-o suferință teribilă și apelase zadarnic la mijloacele omenești de vindecare. Ultima încercare provocase o extindere a bolii spre plămâni și simțea că, dacă nu va fi ajutată imediat, boala se va transforma în tuberculoză.

Sora Temple ne lăsase vorbă să venim și să ne rugăm pentru ea. Am mers plini de îngrijorare, deoarece nu primiserăm nici o asigurare că Dumnezeu va lucra în favoarea ei. Am intrat în camera suferindei, bazându-ne doar pe făgăduințele lui Dumnezeu. Brațul sorei Temple era într-o asemenea stare, încât nici măcar nu l-am putut atinge și am fost nevoiți să îl ungem cu ulei. După aceea, ne-am unit în rugăciune și am apelat la făgăduințele lui Dumnezeu. În timp ce ne rugam, durerea și usturimea au dispărut și am lăsat-o pe sora Temple plină de bucurie în Domnul. Când ne-am întors, după opt zile, am găsit-o pe deplin sănătoasă, spălând rufe.

Familia Leonard Hastings

Când am ajuns la fratele Leonard Hastings, întreaga familie era profund tulburată. Sora Hastings m-a întâmpinat cu lacrimi în ochi, exclamând: „Domnul v-a trimis la noi în ceasul încercării”. Ea avea un copil de aproximativ opt săptămâni, care plângea continuu. Aceasta afectase și sănătatea ei, aducând-o în scurt timp într-o stare de epuizare totală.

Ne-am rugat lui Dumnezeu în mod stăruitor pentru această mamă, urmând îndrumările date în Epistola lui Iacov, și am avut asigurarea că rugăciunile noastre au fost ascultate. Isus era cu noi, ca să învingă puterea lui

Satana și să sfărâme lanțurile robiei. Cu toate acestea, eram siguri că mama nu-și va putea recăpăta puterile, până când nu vor înceta strigătele copilului. Am uns copilul și ne-am rugat pentru el, cu încrederea că Domnul le va dăruia pace și odihnă, atât mamei, cât și copilului. Rugăciunea noastră a fost ascultată. Strigătele copilului au încetat și i-am lăsat pe amândoi într-o stare bună. Mulțumirea mamei nu putea fi exprimată în cuvinte.

Întrevederea noastră cu această familie iubită a fost foarte prețioasă. Inimile noastre s-au unit, în special inima mea și a sorei Hastings printr-o legătură asemenea celei dintre David și Ionatan. Prietenia noastră a durat cât a trăit ea.

Mutarea la Connecticut în 1849

[Notă -- După vizita la familia Hastings din New Ipswich, fratele și sora White s-au întors în Maine, călătorind prin Boston și ajungând la Topsham în data de 21 martie 1849. În următorul Sabat, în timp ce se închinau împreună cu micul grup de credincioși din acel loc, sora White a primit o viziune în care i s-a descoperit că unul dintre frații din Paris, Maine, trecea printr-o perioadă critică în ce privește credința și că ea trebuie să viziteze grupul de credincioși de acolo. „Am plecat”, scria ea într-o scrisoare adresată fratelui și sorei Hastings, „și am văzut că au o mare nevoie de ajutor... Am petrecut o săptămână împreună cu ei... În timp ce eram acolo, Dumnezeu mi-a dat două viziuni, în cea mai mare parte pentru mângâierea și pentru întărirea fraților și a surorilor. Fratele Stowell s-a convins pe deplin de adevărul prezent, de care se îndoiește”.

După întoarcerea la Topsham, familia White a fost foarte preocupată de alegerea unui loc în care urmau să petreacă vara. Frații din New York și cei din Connecticut le trimiseseră invitații, dar, pentru că nu aveau nici o lumină în favoarea vreunei opțiuni, s-au decis să răspundă invitației din New York.

Au scris o scrisoare cu privire la sosirea lor în Utica, unde puteau să întâlnească niște frați. Cu toate acestea, la scurt timp, sora White s-a simțit împovărată și apăsată. Văzând tulburarea ei, fratele White a ars scrisoarea, a îngenuncheat și s-a rugat ca povara ei să fie îndepărtată.

A doua zi, au primit o scrisoare de la fratele Belden, din Rocky Hill, Conn., care insista să accepte invitația lui, trimițându-le în același plic suficienți bani pentru a fi în stare să se mute în Connecticut. Fratele și sora White au văzut în această invitație călduroasă o manifestare a providenței lui Dumnezeu și au hotărât să răspundă, cu credința că Domnul le deschide o cale.]

În luna iunie, 1849, sora Clarissa M. Bonfoey ne-a propus să locuim împreună cu ea. Părinții ei decedaseră recent și, în urma împărțirii bunurilor din casa părintească, primise tot ce îi era necesar unei mici familii pentru amenajarea gospodăriei. Ea ne-a oferit cu bunăvoință posibilitatea de a folosi aceste obiecte și a lucrat pentru noi. Ne-am mutat în casa fratelui Belden din Rocky Hill. Sora Bonfoey era un copil prețios al lui Dumnezeu. Avea un spirit voios și fericit, nu era supărată niciodată, dar nu era nici ușuratică sau superficială.

Ape vii -- un vis

Soțul meu participa la adunările din New Hampshire și din Maine. În timpul absenței sale am fost foarte îngrijorată, temându-mă că ar putea să se îmbolnăvească de holera care bântuia în perioada aceea. Într-o noapte am visat că, deși în jurul nostru mulți oameni mureau de holeră, soțul meu mi-a propus să facem o plimbare împreună. În timp ce mergeam, am observat că ochii lui păreau injectați, fața i se înroșise și buzele îi deveniseră palide. I-am spus că mă tem ca ar putea fi o victimă ușoară pentru holeră. El a spus: „Mergi încă puțin și îți voi arăta un remediu sigur pentru holeră”.

Pe când continuam să mergem pe jos, am ajuns la un pod peste un râu. Deodată, el s-a îndepărtat de mine și a sărit în râu, dispărând în adânc. Eu m-am speriat, dar el a ieșit imediat la suprafață, ținând în mână un pahar cu apă limpede. Apoi a băut apa, spunând: „Această apă vindecă orice boală”. S-a scufundat din nou și a adus un alt pahar cu apă limpede și, în timp ce îl ținea în mână, a repetat aceleași cuvinte.

Eu m-am întristat că nu mi-a oferit și mie din apa aceea. El a spus: „Pe fundul acestui râu există un izvor secret, care vindecă orice fel de boală, dar toți cei ce vor să obțină apă din acest izvor trebuie să se scufunde în adâncime. Nimeni nu o poate obține pentru altcineva. Fiecare trebuie să se scufunde pentru sine”. În timp ce bea din paharul cu apă, m-am uitat la el. Culoarea feței era naturală și plăcută. Arăta ca un om sănătos și puternic. Când m-am trezit, toate temerile mele s-au risipit și l-am încredințat pe soțul meu în grija Dumnezeului nostru iubitor, cu credința deplină că El mi-l va aduce înapoi acasă, în siguranță.

Capitolul 18

Începutul lucrării în Domeniul publicațiilor

În luna noiembrie, 1848, pe când mă aflam la o adunare desfășurată în Dorchester, Mass., am primit o viziune cu privire la propovăduirea soliei despre sigilare și cu privire la datoria fraților de a publica lumina care strălucea pe cărarea noastră.

După ce am ieșit din viziune, i-am spus soțului meu: „Am o solie pentru tine. Trebuie să începi să tipărești o mică revistă și să le-o trimiți oamenilor. La început poate fi de mici dimensiuni, dar, pe măsură ce o vor citi, oamenii îți vor trimite banii necesari pentru tipărire și revista va avea un succes deplin. Mi-a fost arătat că acest mic început va fi asemenea razelor de lumină care vor străluci pretutindeni în lume”.

În vara anului 1849, în timp ce eram în Connecticut, soțul meu a fost profund convins că sosise timpul să scrie și să publice adevărul prezent. Când a luat această decizie, a fost deosebit de încurajat și de binecuvântat. Dar din nou a fost înclinat să se îndoiască pentru că nu avea mijloace financiare. Existau unii care aveau bani, dar aleseseră să îi păstreze. În cele din urmă, soțul meu s-a descurajat și a renunțat, hotărându-se să caute de lucru la cosit fânul.

Îndată ce a plecat de acasă, m-am simțit copleșită de o povară și am leșinat. Au început să se roage pentru mine și am fost binecuvântată și răpită într-o viziune. Am văzut că Domnul îl binecuvântase pe soțul meu în anul care trecuse, dându-i puterea de a lucra la câmp, că banii câștigați fuseseră folosiți așa cum se cuvenea și că va avea însutit în viața aceasta, iar, dacă va fi credincios, va primi o răsplată bogată și în Împărăția lui Dumnezeu, dar mi

s-a spus că, de data aceasta, Domnul nu îi va da putere să muncească la câmp, pentru că El are o altă lucrare pentru soțul meu și că, dacă îndrăznește să înceapă munca la câmp, va fi doborât de boală, deoarece trebuie să scrie, să scrie și să scrie, înaintând prin credință. Soțul meu a început imediat să scrie și, când ajungea la un pasaj dificil, ne rugam împreună, cerându-I lui Dumnezeu să ne ajute să înțelegem adevărata semnificație a Cuvântului Său.

„Adevărul prezent”

Într-o zi, în iulie, soțul meu a adus acasă din Middletown o mie de exemplare din primul număr al revistei sale. În perioada aranjamentelor, fusese nevoit să meargă de mai multe ori pe jos opt mile până la Middletown și înapoi, dar în acea zi a împrumutat calul și trăsură fratelui Belden pentru a aduce revistele acasă.

Prețioasele foi tipărite au fost aduse în casă și așezate pe podea. Apoi, un mic grup de persoane interesate de această lucrare s-a adunat în cameră și am îngenuncheat în jurul revistelor, cerând cu inima umilită și cu multe lacrimi ca Domnul să binecuvânteze acești soli ai adevărului.

După ce am împăturit revistele, soțul meu le-a introdus în plicuri și le-a adresat aceloră despre care credeam că le vor citi. Apoi, le-a pus într-un sac și le-a dus la oficiul poștal din Middletown.

În lunile iulie, august și septembrie, au fost tipărite la Middletown patru numere ale revistei. Fiecare număr conținea opt pagini. [Dimensiunile paginilor erau de aproximativ șase inci pe nouă și jumătate. (Adică aprox. 16 pe 24 cm.)] Întotdeauna, înainte de a fi trimise prin poștă, revistele erau aduse înaintea Domnului și se înălțau rugăciuni fierbinți, amestecate cu lacrimi, cerând ca binecuvântarea lui Dumnezeu să însoțească acești soli tăcuți. La scurt timp după expedierea primului număr, am primit mai multe

scrisori în care erau banii necesari pentru a continua publicarea revistei și, de asemenea, vești bune despre nenumărate suflete care acceptau adevărul.

Deși am început lucrarea în domeniul publicațiilor, nu am încetat eforturile pentru predicarea adevărului, ci am călătorit din loc în loc, prezentând doctrinele care ne aduseseră atâta lumină și bucurie, încurajându-i pe cei credincioși, corectând greșeli și făcând ordine în biserică. Pentru a continua activitatea de publicare în paralel cu eforturile întreprinse în diferitele zone ale lucrării, sediul publicației a fost mutat din când în când în diferite locuri.

Vizita în Maine

În data de 28 iulie 1849, mi s-a născut cel de-al doilea copil, James Edson White. Când era de numai șase săptămâni, am plecat în Maine. În data de 14 septembrie am participat la o întrunire desfășurată la Paris. Acolo au fost prezenți frații Bates, Chamberlain și Ralph, precum și frații și surorile din Topsham. Puterea lui Dumnezeu a făcut să coboare asupra noastră ceva ca în Ziua Cincizecimii, și patru sau cinci persoane, care fuseseră amăgite și duse în eroare și fanaticism, au căzut pline de umilință pe podea. Părinții și-au mărturisit greșelile față de copiii lor, iar copiii și-au mărturisit greșelile față de părinți și apoi unii față de alții. Profund impresionat, fratele J. N. Andrews a exclamat: „Sunt dispus să dau o mie de idei greșite pentru un singur adevăr”. Rareori am asistat la o asemenea scenă de mărturisire și de implorare a lui Dumnezeu pentru iertare. Acea adunare a fost ca o oază în deșert pentru copiii lui Dumnezeu din Paris și a însemnat pentru ei începutul unor zile mai bune. Domnul l-a ales pe fratele Andrews pentru o lucrare viitoare și i-a dăruit o experiență care urma să fie deosebit de prețioasă pentru activitatea lui din viitor.

Înaintând prin credință

La o adunare desfășurată în Topsham, câțiva dintre frații prezenți și-au exprimat dorința să vizităm încă o dată statul New York, dar sănătatea șubredă mă făcea să mă simt descurajată. Le-am spus că nu îndrăznesc să pornesc în călătorie, dacă Domnul nu mă va întări pentru această lucrare. Ei s-au rugat pentru mine, iar norii îngrijorării au fost risipiți, totuși nu primisem acea putere pe care o doream așa de mult. M-am hotărât să înaintez prin credință și să plec în călătorie, încrezându-mă în făgăduința: „Harul Meu îți este de ajuns”.

Pe drumul spre New York, credința noastră a fost încercată, dar am câștigat biruința. Puterile mele fizice au sporit și am putut să mă bucur în Domnul. De la prima noastră vizită, mulți primiseră adevărul, totuși mai era mult de făcut pentru ei, iar perspectivele lucrării care se deschideau în acel loc aveau nevoie de toată puterea noastră.

Rămânerea la Oswego

În timpul călătoriilor din lunile octombrie și noiembrie, am fost în călătorie, iar publicarea revistei a fost întreruptă, dar soțul meu continua să simtă că este de datoria lui să scrie și să publice. În Oswego, am închiriat o casă și am amenajat-o, împrumutând câteva piese de mobilier de la frați. Acolo, soțul meu a scris, a publicat și a predicat. [Numerele 5 și 6 ale publicației „Present Truth” au fost publicate din Oswego, N.Y., în decembrie 1849; Numerele de la 7 la 10 au fost publicate din același loc, în lunile martie-mai, 1850. În acest timp, au fost publicate și unele broșuri.]

Adesea a fost nevoit să se confrunte cu adventiștii cu numele, care susțineau greșeli și trebuia să fie în gardă în permanență. Unii stabiliseră date precise pentru venirea lui Hristos. Noi am declarat ferm că datele stabilite de

ei vor trece. Atunci, aceștia au încercat să-i instige pe toți împotriva noastră și împotriva învățaturii noastre. Mi-a fost descoperit că aceia care sunt sinceri își vor da seama într-o zi de amăgirea în care au căzut și vor fi conduși să cerceteze adevărul.

Capitolul 19

Vizitarea turmei împrăștiate

La începutul anului 1850, pe când ne aflam în Oswego, N. Y., am fost invitați să vizităm Camden, un orașel aflat la aproximativ patruzeci de mile în est. Înainte de a pleca, mi-a fost arătat în viziune micul grup de credincioși de acolo și, printre ei, am văzut o femeie care pretindea că este foarte evlavioasă, dar era o ipocrită și înșela poporul lui Dumnezeu.

La Camden, N. Y.

La serviciul divin din Sabat dimineața, s-a adunat un număr destul de mare de credincioși, dar acea femeie înșelătoare nu era prezentă. Am întrebat-o pe o soră dacă aceștia erau toți credincioșii din grupul lor. Ea a răspuns că sunt toți. Femeia pe care o văzusem în viziune locuia la patru mile distanță de locul acela, iar sora respectivă nu se gândise la ea. Dar, la scurt timp după aceea, femeia a intrat în locul de închinare și am recunoscut-o îndată ca fiind cea pe care o văzusem în viziune și al cărei caracter mi-l descoperise Domnul.

În timpul adunării, ea a vorbit destul de mult, spunând că are o iubire desăvârșită, că se bucură de sfințenia inimii și că nu mai are nici o încercare și nici o ispită, ci se bucură de o pace deplină și de o supunere totală față de voia lui Dumnezeu.

După adunare, m-am întors acasă la fratele Preston, cu o mare tristețe în suflet. În noaptea aceea, am visat că mi s-a deschis o încăpere secretă, plină de gunoaie și mi s-a spus că era lucrarea mea să o curăț. La lumina lămpii, am îndepărtat tot gunoiul și le-am spus celor aflați împreună cu mine

că încăperea ar putea fi umplută cu lucruri mai valoroase.

Duminică dimineața, ne-am întâlnit cu frații, iar soțul meu s-a ridicat să predice din parabola celor zece fecioare. Atunci, a simțit că există ceva care îl împiedică să vorbească și a propus să ne rugăm. Am îngenuncheat înaintea Domnului și am început să ne rugăm cu ardoare.

Norul întunecos a fost risipit, iar eu am fost răpită în viziune și din nou mi-a fost descoperit cazul acestei femei. Ea îmi era înfățișată ca fiind învăluită într-un întuneric total. Domnul Isus privea încruntat, atât spre ea, cât și spre soțul ei. Acea privire încruntată și paralizantă m-a făcut să tremur. Am văzut că femeia aceea era o ipocrită, prefăcându-se că are o sfințire desăvârșită, în timp ce inima ei era plină de nelegiuire.

După ce am ieșit din viziune, plină de teamă, și totuși cu credincioșie, am relatat ce văzusem. Femeia a răspuns calm: „Mă bucur că Domnul îmi cunoaște inima. El știe că eu Îl iubesc. Dacă inima mea ar putea fi deschisă, ca să vedeți ce se află în ea, ați vedea că este curată”.

Unii s-au tulburat în sufletul lor. Nu știau ce să creadă: ce îmi descoperise Domnul sau declarația aparent convingătoare împotriva mărturiei pe care o prezentasem eu?

Nu la multă vreme după aceea, femeia a fost cuprinsă de o teamă cumplită. Stăpânită de groază, ea a început să-și mărturisească păcatele. Mai mult decât atât, a mers din casă în casă, printre vecinii ei necredincioși, mărturisindu-le că bărbatul cu care locuia de ani de zile nu era soțul ei și că fugise din Anglia, unde își părăsise soțul și copilul. Ea a mărturisit multe alte fapte nelegiuite. Pocăința ei părea adevărată și, în unele cazuri, a reparat unele greșeli pe care le făcuse.

Ca rezultat al acestei experiențe, frații și surorile noastre din Camden, precum și vecinii lor, s-au întărit pe deplin în credința că Dumnezeu îmi dezvăluise lucrurile pe care le spusese și că solia le-a fost prezentată cu iubire și milă, pentru a-i feri de amăgire și de greșeli periculoase.

În Vermont

În primăvara anului 1850, am decis să mergem în Vermont și Maine. L-am lăsat pe micuțul meu Edson, de numai nouă luni la data aceea, în grija soriei Bonfoey, iar noi am plecat să împlinim voia lui Dumnezeu. Munceam din greu, suferind multe lipsuri, dar cu realizări puține. Pe frați și surori i-am găsit într-o stare de confuzie și dezbinare. Aproape fiecare dintre ei susținea câte o idee greșită și toți păreau zeloși în apărarea propriilor opinii. Adesea am suferit chinuri sufletești intense, deoarece găseam așa de puțini oameni dispuși să asculte adevărul Bibliei și atât de mulți dornici să-și susțină ideile greșite și fanatismul. Pentru a ajunge la Sutton, unde eram programați să facem o vizită, am fost nevoiți să călătorim în condiții foarte anevoioase, oprindu-ne la fiecare patruzeci de mile.

Biruința asupra descurajării

În prima seară, după ce am ajuns la locul de întâlnire, m-a cuprins o stare de descurajare. Am încercat să o înving, dar mi se părea imposibil să-mi stăpânesc gândurile. Gândul la copiii mei era apăsător. Aveam un băiețel de doi ani, pe care îl lăsasem în statul Maine, și un altul de nouă luni, în New York. Tocmai făcuserăm o călătorie anevoioasă, în timpul căreia eu am suferit mult și mă gândeam la aceia care se bucurau de compania copiilor lor în casele lor liniștite. Am reflectat la ultima perioadă a vieții noastre și mi-am amintit cuvintele pe care mi le adresase o soră, doar cu câteva zile înainte, spunându-mi că trebuie să fie foarte plăcut să călătorești prin țară, fără să te îngrijoreze nimic. Era un stil de viață despre care ea declara că i-ar face o

mare plăcere. În momentul acela, sufletul meu tânjea de dor după copii, și îndeosebi după micuțul din New York, și tocmai ieșisem din dormitor, unde mă luptasem cu simțămintele mele și Îl căutasem pe Domnul cu lacrimi, cerându-I puterea de a învinge orice murmurare și de a renunța cu bucurie la mine însămi pentru Isus.

Am adormit cu această stare de spirit și am visat că un înger înalt stătea în picioare alături de mine și mă întreba de ce sunt tristă. I-am împărtășit gândurile care mă tulburaseră și i-am spus: „Eu pot face atât de puțin bine, de ce nu putem fi alături de copiii noștri, ca să ne bucurăm de prezența lor?” El a răspuns: „I-ai dăruit Domnului două flori frumoase, al căror parfum este mai plăcut înaintea Lui decât mireasma unei jertfe de tămâie și care sunt mai prețioase în ochii Lui decât aurul și argintul, deoarece sunt un dar al inimii. El izvorăște din fiecare fibră a inimii tale, așa cum nu o poate face nici un alt sacrificiu. Nu trebuie să privești la aparențele de acum. Îndreaptă-ți toate gândurile spre datoria ta, cu singura țintă de a-L slăvi pe Dumnezeu și de a te lăsa condusă de providența Sa, iar calea se va lumina înaintea ta. Fiecare act de renunțare la sine și fiecare sacrificiu sunt înscrise cu credincioșie în rapoartele Cerului și își vor primi răsplata.”

În Canada East

Conferința noastră din Sutton a fost însoțită de binecuvântarea lui Dumnezeu. După încheierea adunării, am plecat spre Canada East. Sufeream din cauza gâtului și nu puteam vorbi nici măcar în șoaptă, decât cu dureri mari. Pe tot parcursul drumului, ne-am rugat să primim putere pentru a suporta călătoria.

Am continuat drumul în felul acesta, până când am ajuns la Melbourne. Aici ne așteptam să ne confruntăm cu o atitudine de împotrivire. Mulți dintre cei ce pretindeau a crede în apropiata revenire a Mântuitorului nostru luptau

împotriva Legii lui Dumnezeu. Am simțit că avem nevoie de putere de la Dumnezeu. Ne-am rugat ca Domnul să-și manifeste prezența alături de noi. Eu mă rugam stăruitor să fiu vindecată de boala de gât și să-mi revină glasul. Atunci am avut dovada atingerii mâinii Domnului. Dificultatea de vorbire a fost îndepărtată îndată și glasul mi s-a limpezit. Lumina Domnului a strălucit asupra noastră în timpul acelei întruniri și ne-am bucurat de o mare libertate în exprimare. Copiii lui Dumnezeu au fost deosebit de întăriți și încurajați.

Adunarea de la Johnson, Vermont

Am revenit în scurt timp în Vermont și am organizat o adunare remarcabilă la Johnson. Pe drum, ne-am oprit câteva zile în casa fratelui E. Butler și am aflat că el și alți frați din Vermontul de nord fuseseră extrem de tulburați și încercați din cauza învățăturilor false și a unui fanatism necontrolat, manifestat de un grup de oameni care pretindeau că au sfințirea desăvârșită și care, sub haina unei mari sfințenii, aveau un mod de viață și un comportament care erau o dezonoare la adresa numelui lui Hristos.

Cei doi conducători ai acelei mișcări fanatice aveau un caracter și un comportament asemănător cu al celor pe care îi cunoscusem cu patru ani în urmă la Claremont, N. H. Ei propovăduiau doctrina sfințirii absolute, pretinzând că nu mai pot păcătui și că sunt pregătiți pentru strămutarea în cer. Acești oameni practicaau mesmerismul și susțineau că primesc iluminarea divină prin intermediul unei stări de transă.

Cei doi bărbați nu aveau nici o ocupație și erau însoțiți de două femei care nu erau soțiile lor. Ei călătoreau din loc în loc, profitând de ospitalitatea oamenilor. Printr-o influență hipnotică subtilă, își asiguraseră o mare simpatie din partea unora dintre copiii mai mari ai fraților noștri.

Fratele Butler era un om de o integritate fermă. El era pe deplin

conștient de influența rea a ideilor fanatice și se împotriva învățăturilor false și pretențiilor arogante ale acestor oameni. Mai mult decât atât, el ne-a declarat deschis că nu are nici o încredere în nici un fel de viziuni.

Deși manifesta o atitudine destul de reținută, fratele Butler a fost de acord să participe la adunarea din casa fratelui Lovejoy, din Johnson. Cei doi bărbați care conduceau acea mișcare fanatică și care îi înșelaseră și îi necăjiseră mult pe copiii lui Dumnezeu au venit la întrunire, însoțiți de cele două femei care erau îmbrăcate în haine albe și aveau un păr negru, lung, atârându-le liber pe umeri. Hainele albe trebuiau să reprezinte neprihănirea sfinților.

Eu am avut o solie de mustrare pentru ei, și, în timp ce vorbeam, cel mai mare dintre cei doi mă privea fix și insistent, așa cum procedaseră și alți hipnotizatori în ocazii precedente. Dar eu nu m-am temut de influențele lui hipnotice, deoarece promisem putere din cer pentru a mă ridica deasupra puterii lor satanice. Copiii lui Dumnezeu, care fuseseră legați în lanțuri, au început să respire în libertate și să se bucure în Domnul.

În timpul adunării noastre, acești fanatici au încercat să se ridice și să vorbească, dar nu au reușit să găsească ocazia. Li s-a spus clar că prezența lor nu este dorită, dar ei au ales să rămână. Atunci, fratele Samuel Rhodes a apucat spătarul scaunului pe care ședea una dintre cele două femei, a scos-o din încăperea și, trecând-o prin antreu, a dus-o până în curte. Apoi s-a întors și a scos-o și pe cea de a doua, în aceeași manieră. Cei doi bărbați au părăsit locul de adunare, dar au încercat să revină.

În timp ce se înălța rugăciunea de încheiere, al doilea dintre ei a venit la ușă și a început să vorbească. Ușa i-a fost închisă în față. El a deschis-o și a început din nou să vorbească. Atunci, puterea lui Dumnezeu a venit asupra soțului meu. S-a făcut palid la față și, ridicându-se de pe genunchi, și-a

îndreptat mâinile spre omul acela și a exclamat: „Domnul nu dorește mărturia ta aici. Domnul nu vrea ca tu să deranjezi și să lovești poporul Său”.

Puterea lui Dumnezeu a umplut încăperea. Omul părea îngrozit și, trecând prin sufragerie, s-a retras într-o altă încăpere, împiedicându-se. S-a învârtit amețit prin acea încăpere, a căzut și s-a lovit de perete, apoi, recăpătându-și echilibrul, a reușit să găsească ușa de la ieșire. Prezența Domnului, care fusese atât de dureroasă pentru acei păcătoși fanatici, a inspirat întregii adunări o solemnitate plină de fiori. După ce fiii întunericului au plecat, pacea plăcută a Domnului s-a așternut peste grupul nostru. După această întrunire, viclenii pretendenți ai sfințeniei desăvârșite nu au mai fost niciodată în stare să-și restabilească puterea de influență asupra fraților noștri.

Experiențele acestei adunări i-au inspirat fratelui Butler încrederea și prietenia față de noi.

Întoarcerea la New York

După cinci săptămâni de absență, am revenit în New York. La North Brookfield, i-am găsit pe sora Bonfoey și pe micul Edson. Copilul era foarte slăbit. Ceva se schimbase la el. Mi-a fost greu să-mi stăpânesc gândurile de nemulțumire. Dar știam că singurul nostru ajutor se afla la Dumnezeu, așa că ne-am rugat pentru copil și el a început să se simtă mai bine. Apoi l-am luat cu noi în călătoria spre Oswego, unde trebuia să luăm parte la o conferință.

Capitolul 20

Reluarea activității de publicare

De la Oswego am plecat la Centerport însoțiți de fratele și de sora Edson și ne-am stabilit în casa familiei Harris, unde am publicat o revistă lunară, intitulată Advent Review. [Revista Advent Review, tipărită în Auburn, N.Y., în vara anului 1850, nu trebuie confundată cu Advent Review and Sabbath Herald, al cărei prim număr a fost realizat în Paris, Maine, în noiembrie 1850. Advent Review a fost realizată în perioada dintre numerele 10 și 11 ale revistei Present Truth. Cu privire la scopul acestei publicații, fratele James White scria, în pagina introductivă a ediției de 48 de pagini a revistei Advent Review, următoarele:

„Scopul pe care-l urmărim prin această publicație este acela de a-l încuraja și întări pe adevăratul credincios, arătându-i împlinirea profeției în trecut, prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu de a-i chema să se despartă de lume și de biserica oficială pe cei care așteaptă a doua venire a scumpului nostru Mântuitor”.]

Eforturile lui Satana de a împiedica lucrarea

Starea de sănătate a copilului meu devenea tot mai rea și, de trei ori pe zi, ne rugam pentru el. Uneori era binecuvântat, iar boala înceta să se agraveze, dar, când simptomele deveneau alarmante, credința noastră era greu încercată.

Eu eram foarte deprimată și frământată de întrebări. De ce nu voia Dumnezeu să asculte rugăciunile noastre și să-l însănătoșească pe copilul meu? Satana, care este întotdeauna gata să ispitească, îmi sugera că starea

copilului se înrăutățea din cauza greșelilor noastre. Nu am reușit să identific nici o faptă anume prin care să-L fi supărat pe Domnul, cu toate acestea, sufletul meu era împovărat până la disperare. Mă îndoiam de acceptarea lui Dumnezeu și nu puteam să mă rog. Nu aveam suficient curaj pentru a-mi ridica ochii spre cer. Am suferit o stare de teamă intensă, până când soțul meu a început să se roage Domnului pentru mine. El nu a vrut să cedeze până când nu m-am alăturat lui în rugăciune pentru eliberare. Binecuvântarea a venit, și eu am început să sper iarăși. Credința mea șovăitoare se prindea de făgăduințele lui Dumnezeu.

Apoi, Satana a venit într-o altă formă. Soțul meu s-a îmbolnăvit foarte grav. Semnele bolii lui erau alarmante. Avea niște spasme musculare care se repetau și suferea dureri îngrozitoare. Picioarele și extremitățile îi erau reci. Eu i-am făcut masaj, până nu am mai avut putere. Fratele Harris lucra la o depărtare de câteva mile. Singurele persoane prezente erau surorile Harris și Bonfoey și sora mea, Sarah, iar eu căutam să-mi fac curaj pentru a îndrăzni să cred în făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă mi-am simțit vreodată slăbiciunea cu adevărat, aceasta s-a întâmplat atunci. Știam că trebuie să intervenim imediat. Cu fiecare clipă care trecea, starea soțului meu devenea tot mai critică. Era un caz evident de holeră. El ne-a cerut să ne rugăm și nu am îndrăznit să-l refuzăm. Copleșite de slăbiciune, am îngenuncheat înaintea Domnului. Cu un profund simțământ de nevredețenie, mi-am pus mâinile pe capul său și i-am cerut Domnului să-și manifeste puterea. Imediat s-a produs o schimbare. Fața lui și-a recăpătat culoarea naturală și chipul lui a strălucit de lumina cerului. Cu toții eram plini de o recunoștință de nedescris. Niciodată nu mai asistasem la un răspuns atât de remarcabil la rugăciune.

În acea zi trebuia să mergem la Port Byron pentru a corecta revista ce urma să fie tipărită la Auburn. Am înțeles că Satana încerca să împiedice lucrarea de publicare a adevărului pe care ne pregăteam să-l punem la dispoziția oamenilor. Am simțit că trebuie să înaintăm prin credință. Soțul meu a spus că dorește să meargă la Port Byron pentru a lua revista. L-am

ajutat să lege calul și am mers împreună cu el. Domnul l-a întărit pe parcursul călătoriei. El a primit revista și o notă în care era înștiințat că materialele vor fi tipărite în ziua următoare și că trebuia să mergem la Auburn pentru a le ridica.

În noaptea aceea, am fost treziți de țipetele micuțului nostru Edson, care dormea în camera de deasupra. Era pe la miezul nopții. Copilul s-a agățat de sora Bonfoey, după care i-a dat drumul și s-a zbătut cu ambele mâini în aer, strigând îngrozit: „Nu, Nu!” apoi s-a agățat cu putere de noi. Am știut că această manifestare era efortul lui Satana de a ne tulbura și am îngenuncheat în rugăciune. Soțul meu a certat spiritul cel rău în numele Domnului și Edson a adormit liniștit în brațele sorei Bonfoey, odihnindu-se bine pe tot parcursul nopții.

Apoi, soțul meu a suferit din nou un atac și avea dureri mari. Eu am îngenuncheat pe marginea patului și m-am rugat Domnului să ne întărească credința. Știam că Dumnezeu lucrase pentru el și alungase boala și nu puteam să-L rugăm să facă lucrarea pe care o făcuse deja. Dar ne-am rugat ca Domnul să continue această lucrare. Am repetat cuvintele: „Tu ai ascultat rugăciunea. Tu ai lucrat. Noi credem fără nici o îndoială. Continuă lucrarea pe care ai început-o!” Ne-am rugat astfel Domnului timp de două ore și, în timp ce ne rugam, soțul meu a adormit și s-a odihnit bine până a doua zi. Când s-a trezit, era foarte slăbit, dar noi nu voiam să luăm în considerare aparențele.

Biruință prin credință

Ne-am încrezut în făgăduința lui Dumnezeu și am decis să înaintăm prin credință. În acea zi, eram așteptați la Auburn pentru a primi primul număr al revistei. Eram convinși că Satana încearcă să ne împiedice, dar soțul meu s-a hotărât să meargă, încrezându-se în Domnul. Fratele Harris și-a

pregătit trăsura, iar sora Bonfoey ne-a însoțit în călătorie. Soțul meu a trebuit să fie ajutat să urce în trăsură, dar, cu fiecare milă de drum, s-a simțit tot mai bine. Ne-am păstrat gândurile îndreptate spre Dumnezeu și ne-am exercitat fără încetare credința, continuându-ne călătoria fericiți și plini de pace.

După ce am primit toate revistele tipărite și ne-am înapoiat la Centerport, am fost siguri că ne-am împlinit datoria și am făcut ce trebuia. Binecuvântarea lui Dumnezeu era cu noi. Deși am fost foarte loviți de Satana, în cele din urmă, prin puterea lui Hristos, am ieșit biruitori. Aveam un mare număr de reviste ce conțineau adevărul prețios pentru poporul lui Dumnezeu.

Copilul nostru a început să se însănătoșească, iar lui Satana nu i s-a mai îngăduit să-l lovească. Am lucrat de dimineața devreme și până seara târziu, uneori fără a ne permite nici măcar să stăm la masă. Mâncam doar câte ceva în timp ce lucram. Din cauza efortului excesiv pentru împachetarea revistelor, am început să sufăr o durere intensă la umăr, care nu a încetat ani de zile.

Ne gândeam la o călătorie spre est, și starea copilului nostru devenise iarăși suficient de bună pentru a călători. Prin urmare, am luat pachebotul spre Utica, unde ne-am despărțit de sora Bonfoey, de sora mea, Sarah, și de copilul nostru, pe care fratele Abbey i-a luat acasă la el, iar noi ne-am continuat drumul spre est. A trebuit să facem niște sacrificii, despărțindu-ne de cei de care eram legați prin legăturile duioase ale sufletului. Inima noastră era legată în special de micul Edson, a cărui viață fusese în mare pericol. După aceea, am călătorit spre Vermont și am organizat o conferință la Sutton.

„Review and Herald”

Din luna noiembrie, 1850, revista a fost realizată la Paris, Maine. Aici, conținutul ei a fost extins, iar numele a fost schimbat cu cel pe care îl poartă și astăzi, Advent Review and Sabbath Herald. Am locuit la familia fratelui A. Eram dispuși să trăim în așa fel încât să cheltuim cât mai puțin, ca să putem susține revista din punct de vedere financiar. Prietenii lucrării erau puțini la număr și săraci în privința bogățiilor lumești, iar noi încă eram nevoiți să luptăm cu sărăcia și cu descurajarea. A trebuit să muncim mult și adesea lucram până la miezul nopții, iar uneori, până la orele două-trei dimineața pentru a verifica materialele ce urmau a fi tipărite.

Munca excesivă, răspunderea, îngrijorarea, lipsa unei hrane corespunzătoare și hrănitoare, precum și expunerea la frig în călătoriile din timpul iernii au însemnat prea mult pentru soțul meu, care a căzut sub povară. El a ajuns atât de slăbit, încât cu greu mai putea merge pe jos până la biroul editurii. Credința noastră a fost încercată până la limită. Am îndurat cu bunăvoință lipsurile, munca și suferința, dar, cu toate acestea, eforturile noastre au fost interpretate greșit și am fost priviți cu neîncredere și gelozie. Puțini dintre cei pentru binele cărora suferiserăm păreau să aprecieze eforturile noastre.

Eram atât de împovărați, încât abia reușeam să dormim și să ne odihnim. Orele în care ar fi trebuit să ne refacem puterile și să dormim erau folosite adesea pentru a scrie lungi răspunsuri la provocările cauzate de invidie. În timp ce alții dormeau, noi petreceam ceasuri nenumărate înaintea Domnului, în rugăciuni și cu lacrimi disperate. În cele din urmă, soțul meu a spus: „Nevastă, nu este de nici un folos să mai continuăm lupta. Aceste lucruri mă doboară și mă vor duce curând în mormânt. Nu mai pot înainta. Am scris o notă pentru revistă, menționând că voi înceta activitatea de publicare”. Când a ieșit pe ușă pentru a duce nota la biroul de editură, eu am leșinat. El s-a întors și s-a rugat pentru mine. Rugăciunea i-a fost ascultată și

starea mea s-a îmbunătățit.

În dimineața următoare, în timpul altarului familial, am fost răpită în viziune și mi-au fost date sfaturi cu privire la aceste dificultăți. Am văzut că soțul meu nu trebuia să renunțe la revistă, deoarece Satana lucra prin slujitorii lui, încercând să-l determine să facă tocmai acest pas. Mi-a fost descoperit că trebuie să continuăm activitatea de publicare și că Domnul ne va susține.

La scurtă vreme după aceea, am primit invitații urgente de a organiza conferințe în diferite state și am decis să participăm la adunările generale de la Boston, Mass., Rocky Hill, Conn., Camden și West Milton, N. Y. Toate acestea au fost adunări de lucru, dar foarte valoroase pentru frații noștri, care erau răspândiți în diferite locuri.

Mutarea la Saratoga Springs

Am rămas la Ballston Spa mai multe săptămâni, până când am ajuns la convingerea că trebuie să mutăm sediul lucrării de publicare la Saratoga Springs. Ca urmare, am închiriat o casă și i-am chemat pe fratele și sora Stephen Belden și pe sora Bonfoey, care era la data aceea în Maine, unde îngrijea de micul Edson, și, cu lucruri împrumutate, ne-am amenajat o gospodărie. În acest loc, soțul meu a publicat cel de-al doilea volum al revistei Advent Review and Sabbath Herald.

Sora Annie Smith, care se odihnește acum în Domnul Isus, a venit să locuiască împreună cu noi, pentru a ne ajuta în lucrare. Ajutorul ei a fost prețios. Într-o scrisoare adresată fratelui Howland, la data de 20 februarie 1852, soțul meu scria despre simțămintele lui cu privire la această perioadă următoare: „Toți suntem neobișnuit de bine, cu excepția mea. Nu voi mai putea suporta multă vreme efortul călătoriilor și munca în domeniul

publicațiilor. Miercuri noaptea, am lucrat până la orele două dimineața, împăturind și împachetând numărul 12 din Review and Herald. Apoi, m-am retras și am tușit până când s-a luminat de ziuă. Roagă-te pentru mine. Lucrarea progresează glorios. Poate că Domnul nu va mai avea nevoie de mine și îmi va îngădui să mă odihnesc în mormânt. Sper să fiu eliberat de responsabilitatea revistei. Am apărat-o în condiții de împotrivire extremă, iar acum, când are mulți prieteni, mă simt liber să o încredințez altcuiva, dacă se va găsi cineva care să se ocupe de ea. Sper că mi se va lumina calea. Fie ca Domnul să ne îndrume”.

Capitolul 21

În Rochester, New York

În luna aprilie, 1852, ne-am mutat la Rochester, N. Y., în împrejurări dintre cele mai descurajatoare. La fiecare pas, am fost nevoiți să înaintăm prin credință. Încă eram strâmtorați din cauza sărăciei și obligați să trăim în cea mai strictă economie și renunțare la sine. Vă voi reda un scurt pasaj, dintr-o scrisoare adresată familiei Howland, în 16 aprilie 1852:

„Tocmai ne stabilim în Rochester. Am închiriat o casă veche cu suma de o sută șaptezeci și cinci de dolari pe an. Am instalat mașina de tipărit în casă, deoarece, pentru închirierea unui birou de editură, ar fi trebuit să plătim cincizeci de dolari pe an. Ați zâmbi, dacă ați putea vedea mobila pe care o folosim. Am cumpărat două paturi vechi cu douăzeci și cinci de cenți fiecare. Soțul meu mi-a adus acasă șase scaune vechi, pentru care a plătit un dolar, dar nu sunt două la fel. La scurt timp după aceea, a venit cu alte patru scaune vechi, fără fund, pentru care a plătit șaiszeci și doi de cenți. Partea de lemn este în stare bună, iar eu le-am confecționat funduri din material textil. Untul este atât de scump, încât nu îl putem cumpăra, nu ne putem permite să cumpărăm nici măcar cartofi. Folosim sos în loc de unt și napi în loc de cartofi. Am servit prima noastră masă pe o tablă așezată pe două butoaie de făină goale. Suntem dispuși să suportăm lipsurile, dacă prin aceasta putem ajuta la înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Credem că mâna Domnului ne-a condus în locul acesta. Câmpul de lucru este mare, dar lucrătorii sunt puțini. Adunarea din ultimul Sabat a fost excelentă. Domnul ne-a înviorat cu prezența Sa.”

Moartea lui Robert Harmon

Curând după ce familia noastră s-a stabilit în Rochester, am primit o scrisoare de la mama mea, în care ne informa că fratele meu, Robert, care locuia cu părinții mei în Gorham, Maine, suferea de o boală periculoasă. Când a aflat vestea aceasta, sora mea, Sarah, s-a hotărât să meargă imediat la Gorham.

După toate aparențele, fratele meu mai avea de trăit doar câteva zile, dar, în ciuda așteptărilor tuturor, a zăcut șase luni, îndurând o mare suferință. Sora mea l-a vegheat cu credincioșie până la sfârșit. Am avut privilegiul de a-l vizita înainte de moarte. A fost o întâlnire emoționantă. Era schimbat mult, dar expresia feței lui slăbite era luminată de bucurie. Strălucirea speranței viitorului îl susținea fără încetare. Ne-am adunat de mai multe ori pentru rugăciune în camera lui, iar Domnul Isus părea foarte aproape. Am fost nevoiți să ne despărțim de fratele nostru drag, știind că nu-l vom mai vedea niciodată în lumea aceasta, până la înviere. Curând după plecarea noastră, fratele meu a adormit în Isus, cu deplina speranță că va avea parte de prima înviere.

Mereu înainte

În Rochester, am continuat să trudim, trecând prin multe descurajări și încercări. În oraș, izbucnise holera și, după un atac violent, uruitul carelor ce transportau decedații spre cimitirul Mount Hope s-a auzit toată noaptea. Boala aceasta nu i-a atacat doar pe săraci, ci a făcut victime în toate clasele sociale. Cei mai iscușiți medici au fost doborâți de boală și duși la Mount Hope. Când mergeam pe străzile orașului Rochester, aproape la fiecare colț, întâlneam căruțe care transportau sicrie din lemn de brad.

Micul nostru Edson a fost atacat de boală, iar noi l-am adus în

rugăciune înaintea Marelui Medic. L-am luat în brațele mele și am certat boala în Numele lui Isus. El s-a simțit vindecat îndată și, când o soră a început să se roage Domnului pentru el, micuțul, de numai trei ani, a privit în sus uimit și a spus: „Nu mai trebuie să se roage, pentru că Domnul m-a vindecat”. Era foarte slăbit, dar boala a încetat să înainteze. Cu toate acestea, starea de slăbiciune persista, iar credința noastră era încercată în continuare. Timp de trei zile nu a mâncat nimic.

Aveam întâlniri programate pentru o perioadă de două luni, începând cu Rochester, N. Y., și până la Bangor, Maine, iar călătoria trebuia să o facem cu trăsura noastră acoperită și cu bunul nostru cal, Charlie, care ne fusese dăruit de frații din Vermont. Abia îndrăzneau să lăsăm copilul într-o stare atât de critică, dar ne-am hotărât să plecăm, dacă situația lui nu se înrăutățea. Am înfățișat cazul înaintea Domnului, considerând că, dacă apetitul copilului va reveni, acesta va fi semnul că putem îndrăzni să plecăm. În prima zi după aceea, nu s-a produs nici o schimbare în bine. Copilul nu putea să mănânce nimic. În ziua următoare, pe la prânz, a cerut să mănânce o supă ușoară și aceasta i-a făcut bine.

Ne-am început călătoria în acea după-amiază. Pe la orele patru, mi-am pus copilul bolnav pe o pernă și am mers douăzeci de mile. În timpul acelei nopți, a fost foarte agitat. Nu a putut să doarmă și l-am ținut în brațe aproape toată noaptea.

În dimineața următoare, ne-am sfătuit dacă ar fi mai bine să ne întoarcem la Rochester sau să mergem mai departe. Familia care ne găzduise a spus că, dacă vom pleca mai departe, copilul va muri pe drum și, după toate aparențele, așa avea să fie. Dar eu nu am îndrăznit să mă întorc la Rochester. Eram convinși că suferința copilului era o lucrare a lui Satana, în scopul de a ne împiedica să călătorim, iar noi nu am îndrăznit să-i cedăm. I-am spus soțului meu: „Dacă ne întoarcem, ne putem aștepta să moară copilul. Dacă mergem înainte se poate întâmpla același lucru. Să continuăm călătoria, cu

încredere în Domnul”.

Aveam de făcut o călătorie de aproape o sută de mile, pe care trebuia să le parcurgem în două zile, totuși eram convinși că Domnul va lucra pentru noi în aceste condiții de criză. Eu eram foarte obosită și mă temeam că aș putea să ațipesc și să scap copilul din brațe, așa că l-am luat în poală, l-am legat de brâul meu și am dormit amândoi cea mai mare parte a călătoriei din acea zi. Copilul și-a revenit, continuând să prindă putere pe parcursul întregii călătorii, iar când l-am adus acasă, era deja destul de refăcut.

Domnul ne-a binecuvântat în mod deosebit în călătoria noastră la Vermont. Soțul meu a avut mult de lucru. La diferitele conferințe la care am participat, el a ținut cele mai multe predici, a vândut cărți și a lucrat la extinderea ariei de răspândire a publicației. Îndată ce se încheia o conferință, ne grăbeam să ajungem la următoarea. La prânz, luam masa și hrăneam calul pe marginea drumului. Apoi, soțul meu își așeza hârtia de scris pe cutia de alimente sau pe suprafața tare a pălăriei și scria articolele pentru Review și pentru Instructor.

Convertirea directorului tipografiei

În timpul cât am lipsit din Rochester, din cauza călătoriei în est, directorul tipografiei a suferit un atac de holeră. Era un tânăr care nu fusese convertit. Atât stăpâna casei în care locuia, cât și fiica ei, muriseră de aceeași boală. După aceea, tânărul căzuse la pat și nimeni nu avea curajul să îngrijească de el, de teama bolii. Lucrătorii de la tipografie s-au ocupat de el până când boala a părut că cedează, apoi l-au adus la noi acasă. Dar, după aceea, a suferit o recădere, și medicul care îl trata a făcut tot ce i-a fost cu putință pentru a-l salva. În cele din urmă, i-a spus că starea lui este fără speranță și că este posibil să nu mai supraviețuiască peste noapte. Cei care îl cunoșteau pe tânăr nu puteau suporta să-l vadă murind fără speranță. S-au

rugat lângă patul lui, în timp ce el suferea în agonie. S-a rugat și el ca Domnul să aibă milă și să-i ierte păcatele. Totuși nu s-a produs nici o ușurare a bolii. Frații au continuat să se roage pe tot parcursul nopții ca tânărul să fie cruțat pentru a avea posibilitatea să se pocăiască de păcatele lui și să păzească poruncile lui Dumnezeu. În cele din urmă, tânărul s-a consacrat lui Dumnezeu și I-a făgăduit Domnului că va păzi Sabatul și Îi va sluji. Îndată s-a simțit vindecat.

În dimineața următoare a venit medicul și, pe când intra în casă, a spus: „I-am spus soției mele că, după toate probabilitățile, pe la ora unu, în dimineața aceasta, tânărul va scăpa de orice suferință”. Atunci i s-a spus că tânărul este în viață. Medicul a fost surprins și a urcat imediat în camera lui. Când i-a luat pulsul, a spus: „Tinere ești mai bine, crizele au trecut, dar nu priceperea mea te-a salvat, ci o putere mai înaltă. Cu o bună îngrijire, te vei face bine”. Tânărul s-a refăcut repede și curând și-a reluat locul la tipografie, de data aceasta ca om convertit.

Nathaniel și Anna White

După ce ne-am întors din călătoria noastră în est, mi-a fost descoperit că suntem în pericolul de a lua asupra noastră sarcini pe care Dumnezeu nu ne ceruse să le purtăm. Noi aveam partea noastră de realizat în lucrarea lui Dumnezeu și nu trebuia să adăugăm la numărul grijilor și altele, mărin numărul membrilor familiei noastre, doar pentru a fi pe placul dorințelor unora. Am văzut că, pentru a salva suflete, trebuia să fim dispuși să purtăm poveri și să-i îngăduim fratelui soțului meu, Nathaniel, și surorii lui, Anna, să vină să locuiască împreună cu noi. Amândoi erau invalizi, totuși noi le-am adresat o invitație călduroasă să vină în casa noastră. Ei au acceptat invitația.

Îndată ce l-am văzut pe Nathaniel, ne-am temut că tuberculoza lui era atât de gravă, încât nu va mai avea mult de trăit. Deși obrajii îi erau înroșiți

de febră, totuși ne-am rugat Domnului și am sperat că viața îi va fi cruțată, pentru ca talentul lui să poată fi folosit în slujba cauzei lui Dumnezeu. Dar Domnul a considerat că este mai bine altfel.

Nathaniel și Anna au acceptat adevărul cu precauție, totuși în mod inteligent. Ei au cântărit dovezile poziției noastre, hotărându-se în mod conștient să primească adevărul.

În data de 6 mai 1853, i-am pregătit cina lui Nathaniel, dar el a spus că se simte slăbit și nu știe de ce, dar presimte că va muri. A trimis după mine și, îndată ce am intrat în camera lui, am știut că este pe moarte și i-am spus: „Dragă Nathaniel, încrede-te în Dumnezeu. El te iubește și tu Îl iubești. Încrede-te în El, așa cum se încrede un copil în părinții lui. Nu fi tulburat. Domnul nu te va părăsi”. El a răspuns: „Da, da”. Ne-am rugat și el a rostit: „Amin, lăudat fie Domnul!” Nu părea să aibă dureri. Nu a scos nici un sunet, nu a făcut nici un efort și nici măcar nu și-a mișcat mușchii feței, ci a respirat din ce în ce mai superficial, până când a adormit, în cel de-al douăzeci și doilea an al vieții lui.

Capitolul 22

Înainte, prin greutăți

După moartea lui Nathaniel, în mai 1853, soțul meu a fost foarte afectat. Îngrijorarea și neliniștea i-au creat o stare de depresie profundă. Avea febră mare și era nevoit să stea în pat. Ne-am unit în rugăciune pentru el, dar, deși se simțea mai bine, continua să fie foarte slăbit. Avea mai multe întâlniri planificate la Mill Grove, N. Y., și la Michigan, dar se temea că nu va fi capabil să le onoreze. Cu toate acestea, am hotărât să mergem cel puțin la Mill Grove și, dacă nu avea să se simtă mai bine, să revenim acasă. În timp ce ne aflam în casa fratelui R. F. Cottrell, la Mill Grove, a avut o stare de slăbiciune extremă și s-a gândit că nu va mai fi în stare să continue călătoria.

Eram într-o situație foarte dificilă și nu știam ce să facem. Oare trebuia să fim împiedicați să lucrăm, din cauza infirmităților fizice? I se va permite Satanei să-și exercite puterea asupra noastră și să ne prejudicieze viața și capacitatea de a fi folositori atâta timp cât vom mai fi nevoiți să rămânem în această lume? Știam că Dumnezeu poate să restrângă puterea lui Satana. Probabil că El îngăduia să fim încercați în cuptorul suferințelor pentru a ne curăți și pregăti să facem lucrarea Sa.

Eu m-am retras într-o cabană din apropiere și acolo mi-am deschis sufletul înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să îndepărteze boala și să-l întărească pe soțul meu pentru a suporta călătoria. Situația era urgentă și credința mea apela cu insistență la făgăduințele lui Dumnezeu. Acolo am primit dovada că, dacă vom pleca în călătorie spre Michigan, îngerul lui Dumnezeu va merge cu noi. Când i-am împărtășit soțului meu gândul acesta, el mi-a răspuns că s-a simțit inspirat în același fel și am decis să mergem, încrezându-ne în Domnul. Soțul meu era atât de slăbit, încât nici măcar nu

putea să încheie curelele geamantanului și l-a rugat pe fratele Cottrell să facă acest lucru.

Cu fiecare milă cu care înaintam, soțul meu se simțea tot mai întărit. Domnul l-a susținut. În timp ce predica, am simțit asigurarea că Dumnezeu este alături de el.

Prima vizită la Michigan

La Jackson, Mich., am găsit biserica într-o stare de mare confuzie. În timp ce mă aflam în mijlocul fraților, Domnul m-a îndrumat cu privire la situația lor și am încercat să le adresez o mărturie directă. Unii au refuzat să asculte sfatul și au început să lupte împotriva mărturiei mele. Aici a început mișcarea care, mai târziu, avea să fie cunoscută ca „partida Messenger”.

Cu privire la activitatea noastră pe parcursul acestei călătorii printre grupele de credincioși păzitori ai Sabatului din Michigan, am scris într-o scrisoare, datată 23 iunie 1853, următoarele:

„În timpul șederii noastre în Michigan, am vizitat Tyrone, Jackson, Sylvan, Bedford și Vergennes. Prin puterea Domnului, soțul meu a suportat cu bine călătoria și efortul lucrării. O singură dată, la Bedford, puterile l-au părăsit în totalitate și nu a fost în stare să predice. A mers la locul de adunare și, în timp ce stătea la amvon și predica, deodată, i s-a făcut rău și a fost nevoit să se așeze. L-a rugat pe fratele J. N. Loughborough să preia subiectul de unde rămăsese și să încheie predica. Apoi, a ieșit la aer, și s-a întins pe iarba verde până când și-a revenit într-o oarecare măsură, iar, după aceea, fratele Kelsey i-a permis să ia calul său și a călărit singur o milă și jumătate, până la fratele Brooks acasă.

Fratele Loughborough a prezentat întregul subiect, vorbind cu multă

libertate. Toți au participat cu interes la acea întrunire. Duhul Domnului a venit asupra mea și m-am simțit pe deplin liberă să-mi aduc mărturia. Puterea lui Dumnezeu s-a manifestat în locul acela și aproape toți cei prezenți au fost impresionați până la lacrimi. Unii au luat o poziție hotărâtă pentru adevăr.

După încheierea adunării, am mers printr-o pădure, până la un lac frumos, unde șase persoane au fost înmormântate cu Hristos în apa botezului. Apoi ne-am întors la fratele Brooks și l-am găsit pe soțul meu într-o stare mult mai bună. În ziua aceea, în timp ce era singur, mintea i-a fost preocupată de subiectul spiritismului și acolo s-a hotărât să scrie cartea intitulată *Signs of the Times*.

A doua zi am plecat la Vergennes, mergând pe un drum anevoios și plin de noroi. Cea mai mare parte a drumului, m-am simțit atât de slăbită, încât am fost pe punctul de a leșina, dar inimile noastre erau înălțate spre Dumnezeu în rugăciune, cerându-I putere, iar El a fost prezent alături de noi și ne-a ajutat, așa că am fost în stare să ajungem la destinație și să prezentăm mărturia noastră”.

Scriind și călătorind

La scurt timp după ce ne-am întors în Rochester, N. Y., soțul meu a început să scrie cartea „*Signs of the Times*”. Era încă slăbit și nu putea să doarmă decât foarte puțin, dar Domnul a fost sprijinul lui. Când mintea îi era într-o stare de confuzie și suferință, îngenuncheam înaintea lui Dumnezeu și strigam în nefericirea noastră spre El. El a ascultat rugăciunile noastre stăruitoare și adesea l-a binecuvântat pe soțul meu, dându-i puterea de a-și continua lucrul cu spiritul înviorat. De mai multe ori pe zi, ne înfățișam în rugăciune fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Cartea nu a fost scrisă prin propriile puteri.

În toamna anului 1853, am participat la mai multe conferințe în Buck's Bridge, N. Y., Stowe, Vt., Boston, Dartmouth și Springfield, Mass., Washington, N. H. și New Haven, Vt. A fost o călătorie obositoare și destul de descurajatoare. Mulți dintre cei care acceptaseră adevărul, aveau inima și viața nesfîințite, fiind răzvrățiți și certăreți și a fost necesară o acțiune de curățire a bisericii.

Eliberarea de boală

În timpul iernii și al primăverii, am suferit mult din cauza unei boli de inimă. Când stăteam întinsă pe spate, respiram greu și nu puteam să dorm decât stînd aproape în șezut. Pe pleoapa ochiului stîng, aveam o excrescență care părea a fi un cancer. De mai bine de un an, aceasta crescuse treptat, pînă când devenise foarte dureroasă și îmi afecta vederea.

Un medic renumit, care acorda consultații gratuite, a venit în Rochester și m-am hotărât să-l rog să-mi examineze ochiul. El a considerat că excrescența se va dovedi a fi un cancer, dar, când mi-a luat pulsul, a spus: „Ești foarte bolnavă și vei muri de apoplexie, înainte ca excrescența aceasta să se mărească”. Cuvintele lui nu m-au alarmat deloc, deoarece eram conștientă că, dacă sănătatea mea nu se va restabili rapid, va trebui să ajung în mormânt. Alte două femei care veniseră pentru consultație sufereau de aceeași boală. Medicul a declarat că eu eram într-o stare mai gravă decât cele două femei și că, în cel mult două, trei săptămâni, voi suferi un atac de paralizie.

După aproximativ trei săptămâni, am leșinat și am căzut pe podea, rămânînd într-o stare de inconștientă aproape treizeci și șase de ore. Toți s-au temut că nu voi mai trăi, dar, ca răspuns la rugăciune, mi-am revenit. După o săptămână, am suferit un șoc în partea stîngă. Aveam o senzație

ciudată de răceală și de amorțeală a capului și o durere puternică în tâmples. Limba mi se părea grea și amorțită și nu puteam să vorbesc clar. Brațul și partea stângă erau fără putere.

Frații și surorile s-au adunat pentru a face din cazul meu un subiect special de rugăciune. Am primit binecuvântarea lui Dumnezeu și am avut asigurarea că El mă iubea, dar durerea a continuat și, cu fiecare oră care trecea, puterile îmi slăbeau. Frații și surorile s-au adunat încă o dată pentru a prezenta cazul meu înaintea Domnului. Eu eram atât de slăbită, încât nu mă puteam ruga cu glas tare. Felul în care arătam părea să slăbească credința celor adunați în jurul meu. Atunci, făgăduințele lui Dumnezeu mi-au venit în minte într-o manieră în care nu le-am înțeles niciodată mai înainte. Mi se părea că Satana luptă să mă despartă de soțul și de copiii mei și să mă ducă în mormânt, și în mintea mea s-au ivit mai multe întrebări: Ești în stare să crezi în făgăduința lui Dumnezeu, așa cum este dată? Poți să înaintezi prin credință, fără să ții cont de faptele care par a fi realitate? Credința mi-a revenit. I-am șoptit soțului meu: „Am convingerea că mă voi vindeca”. El a răspuns: „Aș dori să pot crede și eu”. În seara aceea, nu s-a produs nici o îmbunătățire, totuși mă încredeam ferm în făgăduințele lui Dumnezeu. Nu am putut să dorm, dar mi-am continuat rugăciunea tăcută. Chiar înainte de venirea zilei, am adormit.

M-am trezit la răsăritul soarelui, total eliberată de orice durere. Oh, ce schimbare! Mi se părea că un înger al lui Dumnezeu mă atinsese în timp ce dormeam. Senzația de apăsare din piept dispăruse și am fost foarte fericită. Eram plină de mulțumire. Buzele mele rosteau laude la adresa lui Dumnezeu. L-am trezit pe soțul meu și i-am relatat lucrarea minunată pe care o făcuse Domnul pentru mine. El nu a înțeles la început, dar, când m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat și am început să umblu prin casă, a început să-L laude pe Dumnezeu împreună cu mine. Ochiul bolnav nu mă mai durea. În câteva zile, excrescența a dispărut și vederea mi-a fost restabilită total. Lucrarea era deplină.

Am consultat încă o dată medicul și, îndată ce mi-a luat pulsul, a declarat: „Doamnă, în organismul dumneavoastră s-a produs o schimbare totală. Cele două femei care au venit și ele pentru consultație, când ați fost data trecută aici, au murit”. După ce am plecat, doctorul i-a spus unui prieten al meu: „Cazul ei este un mister. Nu îl înțeleg”.

La Michigan și la Wisconsin -- 1854

În primăvara anului 1854, am vizitat din nou statul Michigan și, deși am fost nevoiți să călătorim pe drumuri neumblate și prin noroi, puterile nu m-au părăsit. Am simțit că Domnul dorea să vizităm statul Wisconsin și am convenit să lăsăm căruțele la Jackson noaptea târziu.

Pe când ne pregăteam să luăm trenul, am avut un simțământ de solemnitate și am propus să ne rugăm. În timp ce ne încredințam în mâna lui Dumnezeu, nu ne-am putut abține să nu plângem. Am plecat la gară cu sentimente de profundă solemnitate. Când ne-am urcat în tren, am mers în vagonul din față, care avea scaune cu spătare înalte, sperând că vom putea dormi puțin în noaptea aceea. Vagonul era plin și am trecut în următorul, unde am găsit locuri. Eu nu mi-am scos boneta, așa cum obișnuiam când călătoream noaptea și am continuat să țin bagajul de mână, ca și când aș fi așteptat ceva. Amândoi am vorbit despre simțământul comun pe care îl aveam.

Trenul ajunsese la aproximativ trei mile depărtare de Jackson, când, deodată, mișcările lui au devenit foarte violente, zguduindu-ne înainte și înapoi. După aceea s-a oprit. Eu am deschis fereastra și am zărit un vagon care era ridicat aproape pe verticală. Se auzeau strigăte de durere și era o mare confuzie. Locomotiva fusese aruncată de pe linii, dar vagonul în care eram noi se afla pe linie, la o depărtare de aproape o sută de picioare (30 de

metri) de cel din fața lui. Legătura nu se rupsesse, dar vagonul nostru se desprinsese de cel din fața lui, ca și când un înger le-ar fi despărțit. Vagonul de bagaje nu era prea afectat, iar cușorul nostru mare, în care se aflau cărțile, era intact. Vagonul de clasa a doua era sfărâmat în bucăți, iar pasagerii fuseseră aruncați de o parte și de alta a liniei. Vagonul în care încercaserăm noi să găsim locuri era foarte accidentat, iar unul dintre capete se urcase pe o grămadă de ruine. Patru călători au murit și mulți alții au fost grav răniți. Nu puteam decât să recunoaștem că Dumnezeu trimisese un înger pentru a ne păzi viața.

Ne-am întors acasă la fratele Cyrenius Smith, lângă Jackson, iar în ziua următoare, am luat trenul spre Wisconsin. Vizita noastră în acel stat a fost binecuvântată de Dumnezeu. Ca rezultat al eforturilor noastre s-au convertit mai multe suflete. Domnul m-a întărit pentru a suporta călătoria obositoare și lungă.

Întoarcerea la Rochester

Ne-am întors de la Wisconsin foarte obosiți, dorind să ne odihnim, dar am fost necăjiți, deoarece am găsit-o pe sora Anna bolnavă. Boala ei se agravase și era foarte slăbită. În jurul nostru, încercările deveneau tot mai numeroase. Aveam foarte multe de făcut. Muncitorii de la tipografie locuiau cu noi, astfel că familia noastră număra între cincisprezece și douăzeci de persoane. Conferințele importante și adunările din Sabat se țineau tot în casa noastră. Deoarece unele dintre surori obișnuiau să vină cu copiii lor mai târziu, nu mai aveam nici un Sabat liniștit. În general, frații și surorile nu se gândeau la deranjul, la grijile și cheltuielile suplimentare pe care le aduceau asupra noastră. Când muncitorii de la tipografie au început să vină unul după altul acasă bolnavi, având nevoie de o îngrijire suplimentară, mi-a fost teamă că ne vom prăbuși sub povara îngrijorării și a nevoilor. Adesea credeam că nu mai putem suporta, totuși încercările s-au mărit și am descoperit cu surprindere că nu am fost copleșiți. Am învățat că putem suporta mult mai

multe suferințe și încercări decât credeam că este posibil. Ochiul Domnului a vegheat asupra noastră, ca să nu fim nimiciți.

În 29 august 1854, prin nașterea lui Willie, s-a adăugat încă o responsabilitate pentru familia noastră. El mi-a abătut oarecum gândurile de la necazurile din jurul meu. Cam în această perioadă, a apărut primul număr al publicației, pe nedrept numită, The Messenger of Truth. Cei ce răspândeau minciuni despre noi în această publicație erau niște oameni pe care îi mustrasem pentru greșelile lor. Dar ei nu au putut să accepte mustrea și, în secret la început, apoi din ce în ce mai deschis, și-au folosit influența împotriva noastră.

Domnul mi-a descoperit caracterul și sfârșitul acestei grupări, precum și faptul că era supărat pe cei ce aveau legătură cu acea publicație, că mâna Sa era îndreptată împotriva lor și că, deși păreau că prosperă pentru o vreme, înșelându-i chiar și pe unii dintre cei sinceri, totuși, în cele din urmă, adevărul va triumfa și toate sufletele sincere se vor îndepărta de amăgirea care pusese stăpânire pe ele și vor fi eliberate de sub influența acestor oameni nelegiuiți, care vor trebui să se prăbușească atunci când mâna lui Dumnezeu se va îndrepta împotriva lor.

Moartea lui Anna White

Starea sorei Anna a continuat să fie din ce în ce mai rea. Tatăl, mama și sora ei mai mare au venit de la Maine pentru a o vizita în timpul suferinței ei. Anna era liniștită și voioasă. Ea dorise mult această întâlnire cu părinții și cu sora ei. Când s-au întors la Maine, ea le-a spus rămas-bun pentru a nu-i mai vedea niciodată, până când Dumnezeu îi va chema pe credincioșii Săi la sănătate și nemurire.

În ultimele zile ale suferinței ei, Anna și-a aranjat lucrurile cu mâinile

ei tremurânde, lăsându-le într-o ordine perfectă și destinându-le, așa cum a considerat de cuviință. Ne-a spus că dorește ca părinții ei să accepte Sabatul și să locuiască în apropiere de noi. „Dacă aș ști că aceasta s-ar întâmpla vreodată”, a spus ea, „aș putea muri pe deplin mulțumită”.

Ultimul lucru pe care l-a făcut cu mâinile ei slăbite și tremurânde a fost să le scrie câteva rânduri părinților ei. Și oare n-avea să țină seama Dumnezeu de ultimele ei dorințe și rugăciuni pentru părinți? În mai puțin de doi ani, tatăl și mama White păzeau Sabatul Bibliei, locuind fericiți la aproximativ o sută de picioare (30 metri) de casa noastră.

Noi am fi dorit să o avem pe Anna cu noi, dar am fost nevoiți să-i închidem ochii și să o conducem la locul de odihnă. De multă vreme împărtășea speranța în Isus și aștepta cu o plăcută anticipare dimineața învierii. Am așezat-o lângă iubitul nostru Nathaniel, în cimitirul Mount Hope.

Capitolul 23

Mutarea în Michigan

În anul 1855, frații din Michigan au creat posibilitatea ca lucrarea de publicare să fie mutată la Battle Creek. La data aceea, soțul meu era dator cu o sumă între două și trei mii de dolari, iar tot ce avea, cu excepția unui mic lot de cărți, erau doar niște chitanțe pentru cărți, iar unele dintre ele nu erau sigure. În aparență, lucrarea ajunsese într-un impas. Cererile pentru publicații erau foarte puține și mici. Sănătatea soțului meu era foarte precară. Suferea de tuse și avea dureri de plămâni, iar sistemul lui nervos era slăbit. Ne temeam că va muri, lăsând datoriile neplătite.

Asigurări mângâietoare

Acele zile au fost triste. Priveam la cei trei micuți ai mei și mă temeam că în curând vor rămâne fără tată. Minteă îmi era copleșită de astfel de gânduri: Soțul meu va muri, fiindcă a muncit prea mult pentru cauza adevărului prezent, și cine va înțelege motivul suferinței lui? Cine cunoaște poverile pe care le-a purtat ani de zile, responsabilitatea extremă care i-a distrus spiritul și i-a ruinat sănătatea, ducându-l în cele din urmă în mormânt și lăsându-i familia lipsită și nevoiașă? Adesea mă întrebam: Oare lui Dumnezeu nu-I pasă de aceste lucruri? Îngăduie El ca toate acestea să treacă neobservate? Am fost mângâiată să știu că există în ceruri Cineva care judecă fără părtinire și că fiecare sacrificiu, fiecare act de renunțare la sine și fiecare tulburare provocată de teamă, suportate pentru cauza Lui, sunt înregistrate cu credincioșie în cer și vor fi răsplătite. Ziua Domnului va aduce la lumină și va arăta lucrurile care încă nu se văd.

Mi-a fost arătat că Dumnezeu a plănuit să-l întărească pe soțul meu

încetul cu încetul, că trebuia să exercităm o credință puternică, deoarece fiecare efort pe care îl vom face, va fi întâmpinat de un contraatac nemilos al lui Satana, că trebuia să ne îndepărtăm privirile de la aparențe și să credem. De trei ori pe zi, ne retrăgeam în singurătate pentru a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu, rugându-ne stăruitor pentru redobândirea sănătății lui. Domnul a ascultat cu bunăvoință strigătele noastre fierbinți și soțul meu a început să se refacă. Nu-mi pot descrie simțămintele din acea perioadă mai bine decât am făcut-o într-o scrisoare adresată soriei Howland:

„Sunt mulțumită că acum pot să mă ocup personal de copiii mei. [În toamna anului 1853, când s-au întors din turneul în est, în casa lor din Rochester, fratele și sora White l-au adus cu ei pe Henry, cel mai mare dintre copiii lor, care fusese îngrijit cu o deosebită dragoste de către fratele și sora Howland.] Săptămâni întregi am fost însetată și înfometată după mântuire și ne-am bucurat de o comuniune aproape neîntreruptă cu Dumnezeu. De ce să rămânem departe de fântână, când putem merge să bem? De ce să murim de foame, când există un depozit plin, care se află la dispoziția noastră? Oh, sufletul meu, mănâncă și soarbe zi de zi bucuria cerească! Nu-mi voi reține cuvintele. Lauda lui Dumnezeu este în inima mea și pe buzele mele. Putem să ne bucurăm în plinătatea iubirii Mântuitorului. Putem să gustăm măreția Lui plină de slavă. Sufletul meu mărturisește despre aceasta. Întristarea mi-a fost risipită de această lumină prețioasă și nu o voi putea uita niciodată. Doamne, ajută-mă să păstrez amintirea ei vie. Oh, sufletul meu, trezește-te cu toate puterile tale! Trezește-te și adoră-L pe Răscumpărătorul tău pentru iubirea Sa minunată!

Vrăjmașii noștri pot să pară biruitori. Ei pot rosti cuvinte amare și buzele lor pot născoci minciuni, înșelăciuni și batjocuri, totuși noi vom rămâne statornici. Noi știm în cine am crezut. Alergarea noastră nu a fost zadarnică și munca noastră nu a fost fără folos. Vine o zi a răsplătirii, când toți vor fi judecați după faptele lor, făcute în trup. Este adevărat că lumea se află în întuneric. Împotrivirea poate să pară foarte puternică. Batjocoritorii și

mincinoșii pot să se înrădăcineze tot mai mult în nelegiuirea lor. Cu toate acestea, noi nu vom renunța, ci ne vom sprijini pe brațul Celui Atotputernic, ca să primim putere”.

Eliberarea din robie

Din momentul în care ne-am mutat la Battle Creek, Domnul a început să ne elibereze din robie. În Michigan am găsit prieteni plini de simpatie, care erau dispuși să poarte poverile împreună cu noi și să ne ajute în împlinirea nevoilor. Prietenii noștri vechi și încercați, din statele New York și New England, și îndeosebi cei din Vermont au simțit împreună cu noi în suferință și au fost gata să ne susțină în timpul necazului. În noiembrie, 1856, la conferința din Battle Creek, Dumnezeu a lucrat pentru noi. Lucrarea Sa a primit o nouă viață și activitatea predicatorilor noștri a fost însoțită de succes.

Publicațiile erau solicitate și se dovedeau a fi corespunzătoare cu nevoile lucrării. Messenger of Truth a dat faliment în scurt timp, iar spiritele aducătoare de discordie, care vorbiseră prin intermediul acestei publicații, s-au risipit. Soțul meu a fost în stare să-și plătească toate datoriile. Tusea i-a încetat, durerea de plămâni și de gât și tulburările respiratorii au dispărut, iar sănătatea lui a început să se refacă treptat, așa încât a fost capabil să predice cu ușurință de trei ori în Sabat și în ziua întâi. Această minunată restabilire a sănătății lui a fost de la Dumnezeu și Lui I se cuvine toată slava.

Capitolul 24

Activitatea din vestul mijlociu 1856-1858

În toamna anului 1856, în timp ce vizitam un grup de păzitori ai Sabatului din Round Grove, Ill., mi-a fost arătat că grupul de frați din Waukon, Iowa, avea nevoie de ajutor; capcana lui Satana trebuia nimicită, iar aceste suflete prețioase trebuiau să fie salvate. Nu am putut avea liniște în suflet până când nu ne-am decis să-i vizităm.

O victorie la Waukon, Iowa

Când am ajuns la Waukon, la sfârșitul lunii decembrie, 1856, am observat că aproape toți păzitorii Sabatului de acolo erau nemulțumiți de venirea noastră. Existau multe prejudecăți împotriva noastră, deoarece se spusese multe minciuni, cu intenția de a ne prejudicia influența.

La adunarea de seară, am fost luată în viziune și puterea lui Dumnezeu a venit asupra întregului grup. Am relatat mesajul pe care Domnul mi-l încredințase pentru poporul Său, astfel: „Întoarceți-vă la Mine și Eu Mă voi întoarce spre voi și voi vindeca toate căderile voastre. Aruncați murdăria de la ușa inimii voastre și deschideți ușa, iar Eu voi intra și voi cina cu voi”. Am văzut că, dacă ar fi deschis calea și și-ar fi mărturisit greșelile, Domnul Isus ar fi pășit în mijlocul nostru cu putere.

După ce mi-am prezentat mărturia, o soră a început să-și mărturisească greșelile, într-un mod deschis și categoric și, în timpul mărturisirii ei, porțile cerului au părut că se deschid deodată, iar eu am fost copleșită de puterea lui Dumnezeu. Locul acela mi s-a părut înfiorător și glorios în același timp. Adunarea a continuat până după miezul nopții și s-a înfăptuit o mare lucrare.

În ziua următoare, adunarea a început în punctul în care se încheiase în noaptea precedentă. Cei care au fost binecuvântați la adunarea precedentă și-au păstrat binecuvântarea. Ei nu au putut dormi mult, deoarece Duhul lui Dumnezeu rămăsese asupra lor întreaga noapte. Unii și-au mărturisit sentimentele de respingere față de noi și starea lor decăzută. Adunarea a continuat fără întrerupere, de la zece dimineața până la cinci seara.

În seara aceea, am fost eliberați de povară. Ea a fost preluată de frații și surorile din Waukon, iar ei au lucrat unii pentru alții cu zel și cu puterea lui Dumnezeu. Chipurile care erau triste când am ajuns în acel loc, străluceau acum de lumina cerească. Se părea că îngerii cerului au trecut de la unul la altul în încăpere pentru a încheia lucrarea bună care fusese începută. Curând am fost în stare să ne luăm rămas-bun de la frații din Waukon și să ne începem călătoria spre casă.

Viziunea de la Lovett's Grove, Ohio

În primăvara anului 1858, am vizitat Ohio și am participat la conferințele de la Freen Springs, Gilboa și Lovett's Grove. La Lovett's Grove, binecuvântarea Domnului a venit asupra noastră cu o putere deosebită. În Sabat după-amiaza, a avut loc un serviciu de înmormântare la școala unde se desfășurau adunările noastre. Soțul meu a fost invitat să vorbească. El a fost binecuvântat cu libertate în exprimare și cuvintele rostite păreau să-i impresioneze pe ascultători.

Când a încheiat cuvântarea, m-am simțit îndemnată de Duhul Domnului să-mi prezint și eu mărturia. În timp ce eram inspirată să vorbesc despre venirea lui Hristos, despre înviere și despre speranța încurajatoare a creștinilor, sufletul meu s-a umplut de bucurie în Dumnezeu, am băut cu nesaț din apele mântuirii. Locurile plăcute ale cerului mi-au atras sufletul ca

un magnet și am fost răpită într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Acolo mi-au fost descoperite multe subiecte importante pentru biserică.

Scrierea cărții „Daruri spirituale”, volumul 1

În viziunea de la Lovett's Grove, în cea mai mare parte, descoperirile, pe care le avusesem cu zece ani înainte, în viziunea cu privire la marea luptă de veacuri dintre Hristos și Satana, s-au repetat și mi s-a poruncit să le scriu. Mi-a fost arătat că, deși voi fi nevoită să lupt cu puterile întunericului, deoarece Satana va face eforturi serioase pentru a mă împiedica, totuși trebuie să îmi pun încrederea în Dumnezeu, și îngerii nu mă vor părăsi în lupta aceasta.

La două zile după aceea, în timp ce călătoream spre Jackson, Mich., am plănuțit ca, îndată ce ne vom întoarce acasă, să ne ocupăm de scrierea și de publicarea unei cărți intitulată „The Great Controversy between Christ and His Angels, and Satan and His Angels” (Marea luptă între Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui), cunoscută ca Spiritual Gifts (Daruri Spirituale), volumul 1. [Acest volum, care tratează căderea omului, Planul de Mântuire și istoria bisericii, din timpul lui Hristos și până la noul pământ, corespunde cu partea a doua a cărții Early Writings (Experiențe și viziuni) paginile 145-295 (ediția nouă). O parte a cărții, dezvoltată de-a lungul anilor ulteriori, este publicată în prezent sub titlul general, „The Great Controversy between Christ and Satan”. (Marea luptă.)] În acea perioadă, mă simțeam bine, ca de obicei.

După ce am sosit cu trenul la Jackson, am mers la fratele Palmer. Nu am stat în casă decât scurt timp, dar, în timp ce conversam cu sora Palmer, la un moment dat, nu am mai putut să vorbesc. Am avut senzația că limba îmi era amorțită și mare, refuzând să pronunțe cuvintele pe care voiam să le spun. Am simțit o lovitură ciudată și rece în inimă, care s-a extins și la cap,

coborând apoi în partea dreaptă a corpului. Mi-am pierdut cunoștința, dar, după un timp, am fost trezită de glasul unei rugăciuni stăruitoare. Am încercat să-mi mișc mâna și piciorul stâng, dar erau complet paralizate. Pentru un scurt timp, am crezut că nu voi mai trăi. Acesta a fost cel de-al treilea șoc de paralizie, și, cu toate că mă aflam la cincizeci de mile de casă, nu credeam că îmi voi mai vedea copiii vreodată. Mi-am adus aminte de perioada triumfătoare de care m-am bucurat la Lovett's Grove. M-am gândit că aceea a fost ultima mea mărturie și m-am împăcat cu ideea morții.

Totuși rugăciunile fierbinți ale prietenilor mei se înălțau la cer pentru mine și curând am avut senzația că mâinile și picioarele îmi sunt împuse de mii de ace. Am început să le mișc puțin și L-am lăudat pe Domnul pentru aceasta. Domnul a auzit rugăciunile credincioase ale copiilor Lui și a răspuns, iar puterea lui Satana a fost învinsă. În acea noapte am suferit mult, dar, în ziua următoare, am fost suficient de puternică pentru a mă întoarce acasă.

În timpul conferinței de la Battle Creek, în iunie 1858, mi-a fost arătat în viziune că, prin atacul subit de la Jackson, Satana intenționase să-mi ia viața pentru a împiedica lucrarea pe care eram pe punctul să o scriu, dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să mă salveze. Am văzut, de asemenea, printre altele, că voi fi binecuvântată cu o sănătate chiar mai bună decât cea de dinaintea atacului.

Capitolul 25

Încercări personale

Înainte de mutarea noastră din Rochester, soțul meu ajunsese într-o stare de slăbiciune atât de accentuată, încât se gândise să se elibereze de responsabilitatea lucrării de publicare. El a propus ca biserica să preia sarcina acestei lucrări, care urma să fie administrată de un comitet pentru publicații, numit de biserică, astfel încât nici unul dintre cei implicați în activitatea editurii să nu obțină de pe urma acestei ocupații un beneficiu financiar mai mare decât salariul pentru munca lui.

Eforturile pentru consolidarea lucrării de publicații

Deși subiectul fusese adus în atenția lor de repetate ori, frații noștri nu au luat nici o hotărâre în această privință până în anul 1861. Până la această dată, soțul meu fusese proprietarul legal al casei de editură și singurul administrator al lucrării. El s-a bucurat de încrederea prietenilor activi din lucrare, care îi încredințau mijloacele financiare, pe care le donau din când în când, după necesitățile crescânde ale lucrării pentru a susține activitatea de publicare. În ciuda faptului că în Review se declara frecvent că proprietarul propriu-zis al casei de editură era biserica, deoarece singurul posesor legal era soțul meu, vrăjmașii noștri au profitat de această situație și, acuzându-l de speculă, au făcut tot ce le-a stat în putere, ca să-i aducă prejudicii și să împiedice progresul lucrării. Având în vedere aceste circumstanțe, soțul meu a pledat pentru nevoia unei organizații, fapt ce a condus la înființarea, în primăvara anului 1861, a asociației „Seventh-day Adventist Publishing Association”, în conformitate cu legile statului Michigan.

Grijile părintești

Deși grijile care s-au abătut asupra noastră, din cauza activității în domeniul publicațiilor și în alte ramuri ale lucrării, au implicat multe dificultăți, cel mai mare sacrificiu pe care a trebuit să-l fac pentru cauza lui Dumnezeu a fost acela de a-mi lăsa adesea copiii în grija altora.

Henry a fost despărțit de noi timp de cinci ani, iar Edson s-a bucurat doar de puțină îngrijire din partea noastră. La Rochester, ani de zile, familia noastră a găzduit un număr foarte mare de persoane și, o mare parte din timp, casa noastră a fost asemenea unui hotel. Cea mai profundă grijă a mea fusese aceea de a le oferi copiilor mei condiții în care să poată crește departe de influența oricărui obicei rău și adesea am fost întristată, când mă gândeam la contrastul dintre situația mea și situația acelor care nu voiau să poarte responsabilități și griji și puteau fi în permanență alături de copiii lor pentru a-i sfătui și instrui, petrecându-și timpul aproape în exclusivitate cu familiile lor. Atunci am întrebat: Oare Dumnezeu cere atât de mult de la noi, în timp ce pe alții îi lasă fără nici o povară? Este corect așa? Suntem noi obligați să alergăm de la o nevoie la alta, dintr-o parte în alta și să nu mai avem timp pentru a ne crește copiii?

Pierderea copiilor

În anul 1860, moartea a pășit pragul căminului nostru, lovind cea mai fragedă mlădiță a familiei. Micul Herbert, născut în 20 septembrie 1860, a murit în ziua de 14 decembrie a aceluiași an. Când s-a frânt această mlădiță firavă, inima noastră a sângerat cum nimeni nu va ști vreodată, cu excepția acelor care și-au condus la mormânt unul dintre micuții lor copii ai făgăduinței.

Dar, oh, când a murit nobilul nostru Henry [Decesul lui Henry N.

White a avut loc la Topsham, Maine, în 8 decembrie 1863.], la vârsta de șaisprezece ani -- când cântărețul nostru drag a fost dus spre mormânt și noi știam că nu vom mai auzi cântecul lui de dimineață -- casa noastră a devenit un loc pustiu. Atât părinții, cât și cei doi fii rămași au suferit mult de pe urma acestei lovituri atât de adânci și dureroase. Dar Dumnezeu ne-a mângâiat în singurătatea noastră și am mers înainte cu credință și curaj, în lucrarea pe care El ne-a încredințat-o, în speranța strălucitoare că îi vom întâlni pe copiii noștri în lumea aceea, unde boala și moartea nu vor veni niciodată.

Capitolul 26

Bătălia împotriva bolii

[Notă istorică -- „În poporul nostru se dezvoltă un interes general pentru subiectul sănătății”, scria fratele James White într-un editorial din The Review and Herald, 13 decembrie, 1864, „și, pentru a împlini nevoia actuală, ar trebui să avem publicații cu privire la acest subiect și acestea să fie la un preț accesibil celor mai săraci”. În numerele precedente, am anunțat o serie de broșuri, publicate sub titlul generic: Viața sau Cum să trăiești.

Convingerea profundă a fratelui și a soriei White cu privire la marea importanță a expunerii reformei sănătății este exprimată într-o notă a revistei The Review and Herald, 24 ianuarie, 1865, atrăgând atenția la publicarea primei broșuri din această serie, astfel:

„Dorim să le atragem atenția fraților de pretutindeni asupra acestor lucrări, pregătite cu o grijă deosebită, pentru a expune subiectul important al reformei în stilul de viață, care este extrem de necesară și care, așa cum înțelegem noi, se va înlăptui în mod sigur în orice popor care se consideră pregătit pentru înălțarea la cer, în vremea sfârșitului”.

Această serie de lucrări a fost publicată de-a lungul primelor cinci luni ale anului 1865. Cele șase broșuri conțineau articole scrise de sora White, despre „Boala și cauzele ei” și alte subiecte asociate, numeroase extrase din scrierile diferiților medici și ale altor persoane preocupate de principiile reformei sănătății. Au fost incluse prescripții privitoare la igienă, precum și recomandări referitoare la folosirea apei ca mijloc de tratament. Pe lângă aceasta, au fost evidențiate efectele dăunătoare ale alcoolului, tabacului, ceaiului, cafelei, condimentelor și ale altor stimulente și narcotice.

Iarna anului 1864-1865 a fost o perioadă de încercare și de stres. Deși se asociase cu soția sa în pregătirea subiectelor de sănătate și temperanță ce urmau a fi publicate, fratele White a înțeles că era necesar să se ocupe serios de problema păzitorilor Sabatului care erau chemați în serviciul militar. Pe lângă suprasolicitarea fizică, această lucrare a fost însoțită de multe dificultăți și temeri și i-a atras multă antipatie. La acestea, s-au mai adăugat și grijile administrative, legate de sesiunea Conferinței Generale, desfășurată în mai 1865.

Cu toate că erau istoviți de munca din domeniul scrierii și al publicării și se ocupau de coordonarea a nenumărate activități în diferite ramuri ale lucrării, fratele și sora White nu erau niciodată lăsați să se odihnească. Imediat după sesiunea Conferinței Generale, au fost solicitați să meargă în Wisconsin și Iowa, unde au avut mult de suferit. Curând după revenirea în Michigan, fratele White a fost lovit de un atac de paralizie parțială. Câteva luni mai târziu, în *The Review and Herald*, February 20 and 27, 1866, fratele White a prezentat un raport cu privire la suferința sa și cu privire la impulsul pe care această suferință l-a adus în mod indirect mișcării reformei sănătății. Acest capitol constituie un fragment din textul raportului.]

Boala fratelui James White

Într-o dimineață, pe când ne făceam plimbarea obișnuită dinaintea micului dejun, am intrat în grădina fratelui Lunt și, în timp ce soțul meu încerca să desfacă un știulete, am auzit un zgomot ciudat. Privind spre el, am văzut că fața lui era de un roșu aprins, iar brațul drept îi atârna fără vlagă pe lângă corp. Orice încercare de a-și ridica brațul era fără efect -- mușchii refuzau să-l asculte.

L-am ajutat să intre în casă, dar nu a putut să-mi vorbească până când

nu am ajuns înăuntru, unde l-am auzit rostind într-o manieră aproape inteligibilă: „Roagă-te, roagă-te”. Am căzut pe genunchi și am strigat către Dumnezeu, care fusese întotdeauna pentru noi un ajutor în vreme de nevoie. Curând, soțul meu a început să înalțe cuvinte de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu, deoarece putea să miște din nou brațul. Apoi, mâna i s-a refăcut parțial, dar nu pe deplin.

Atât soțul meu, cât și eu am simțit nevoia unei legături mai strânse cu Dumnezeu. Prin rugăciune și mărturisire, ne-am apropiat de Dumnezeu și am avut asigurarea binecuvântată că El S-a apropiat de noi. Acele ore de comuniune cu Dumnezeu au fost extrem de prețioase.

Primele cinci săptămâni de suferință, le-am petrecut în propria casă. Dintr-un motiv înțelept, Tatăl nostru ceresc nu a considerat potrivit să-l însănătoșească imediat pe soțul meu, așa cum ne rugam noi stăruitor, deși El părea foarte aproape de noi, susținându-ne și mângâindu-ne prin Duhul Său Sfânt.

Vizita la Dansville, N. Y.

Aveam încredere în metodele de tratament bazate pe folosirea apei, pe care le consideram unele dintre remediile rânduite de Dumnezeu, dar nu credeam în medicamente. Cu toate acestea, eu eram mult prea epuizată pentru a încerca să aplic metodele hidroterapeutice în cazul soțului meu, prin urmare, am considerat că ar fi potrivit să-l duc la Dansville, N. Y., unde se putea odihni și unde putea să beneficieze de îngrijirea unor medici specializați în hidroterapie. Nu am îndrăznit să acționăm după propria judecată, ci am cerut sfatul lui Dumnezeu. După ce ne-am rugat și am reflectat asupra acestui subiect, am decis să mergem. Soțul meu a suportat bine călătoria.

Am rămas la Dansville aproximativ trei luni. Am obținut camere la o mică distanță de instituția medicală și amândoi am fost în stare să mergem pe jos în cea mai mare parte a timpului. Am urmat tratamentul în fiecare zi, cu excepția Sabatului și a primei zile din săptămână.

Unii ar putea crede că plecarea noastră la Dansville pentru a apela la îngrijirea medicilor a însemnat o renunțare la credința că Dumnezeu va reface sănătatea soțului meu, ca răspuns la rugăciune. Dar nu a fost așa. Deși apreciam mijloacele pe care Dumnezeu le așezase la îndemâna noastră pentru redobândirea sănătății, eram conștienți de faptul că Dumnezeu Se afla mai presus de toate și că Acela care ne pusese la dispoziție aceste mijloace naturale de tratament dorea ca noi să le folosim, venind astfel în ajutorul naturii noastre suprasolicitate pentru a-și redobândi energiile epuizate. Noi am crezut că Dumnezeu va binecuvânta eforturile noastre pentru restabilirea sănătății.

Ore de rugăciune și de binecuvântare

De trei ori pe zi, aveam ore speciale de rugăciune, cerând ca Domnul să-i restabilească sănătatea soțului meu și să ne susțină în suferință, prin harul Său special. Acele ore de rugăciune au fost deosebit de prețioase pentru noi. Deseori, inima ne era plină de o mulțumire de nedescris, deoarece aveam un Tată ceresc în care puteam să ne încredem fără teamă, în vreme de necaz.

În data de 4 decembrie 1865, soțul meu a avut o noapte agitată de suferință. Eu m-am rugat, ca de obicei, lângă patul lui, dar Domnul nu a dorit să-i aline durerea. El era profund tulburat și credea că va coborî în mormânt. A spus că moartea nu îl înspăimântă cu nimic.

Eu am fost foarte afectată de această situație. Nu am crezut nici o clipă

că soțul meu va muri. Dar nu știam cum să-i inspir credință. M-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume și să nu-mi îngăduie să fac un pas greșit, ci să-mi dea înțelepciunea de a alege o cale corectă. Cu cât mă rugam mai stăruitor, cu atât mai puternică era convingerea că trebuia să îl duc pe soțul meu în mijlocul fraților, chiar dacă aceasta însemna să plecăm de la Dansville.

A doua zi dimineața, când ne-a chemat doctorul Lay, eu i-am spus că, dacă în cel mult două sau trei săptămâni nu va avea loc nici o îmbunătățire evidentă a stării soțului meu, îl voi lua acasă. El a răspuns: „Nu puteți să-l luați acasă, pentru că nu este în stare să suporte o asemenea călătorie”. Eu i-am răspuns: „Trebuie să merg. Îl voi duce pe soțul meu prin credință, bazându-mă pe Dumnezeu. Mă voi opri mai întâi la Rochester, unde vom rămâne câteva zile, apoi vom continua călătoria spre Detroit și, dacă va fi necesar, vom sta și acolo câteva zile pentru a se odihni, iar după aceea vom merge la Battle Creek”.

Aceasta a fost prima dată când soțul meu a aflat de intențiile mele. Nu a rostit nici un cuvânt. În acea seară, ne-am împachetat bagajele, iar, în dimineața următoare, am plecat. Soțul meu a călătorit foarte confortabil.

În cele trei săptămâni cât am rămas în Rochester, am petrecut cea mai mare parte a timpului în rugăciune. Soțul meu a propus să trimitem vorbă la Maine, ca să-l chemăm pe fratele J. N. Andrews la Olcott, unde erau fratele și sora Lindsey, și la Roosevelt, cerându-le celor care aveau credință în Dumnezeu și care considerau că este de datoria lor, să vină și să se roage pentru el. Prietenii noștri au venit ca răspuns la cererea lui și, timp de zece zile, am avut adunări de rugăciune speciale și stăruitoare. Toți cei care au participat la aceste adunări de rugăciune au fost deosebit de binecuvântați. Adesea am fost atât de înviorați de revărsarea torentelor de har ceresc, încât am putut spune: „Paharul meu este plin de dă peste el”. Am plâns și L-am lăudat pe Dumnezeu pentru mântuirea Sa minunată.

Cei din Roosevelt au fost nevoiți să se întoarcă acasă la scurt timp după aceea. Fratele Andrews, fratele și sora Lindsey au rămas cu noi și am continuat să înălțăm spre cer cererile noastre fierbinți. Parcă era o luptă cu puterile întunericului. Uneori, credința șovăitoare a soțului meu reușea să se prindă de făgăduințele lui Dumnezeu, iar biruința de care se bucura după aceea era plăcută și prețioasă.

În seara de Crăciun, pe când ne umileam inima înaintea lui Dumnezeu, cerând cu ardoare eliberarea, am avut sentimentul că lumina cerului strălucește asupra noastră și am fost răpită într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Mi se părea că am fost transportată cu rapiditate în cer, unde domnea sănătatea, frumusețea și slava. Am auzit o muzică plăcută, melodioasă și încântătoare. Mi s-a îngăduit să mă bucur puțin timp de această scenă și, după aceea, atenția mi-a fost atrasă spre lumea întunecată, spre evenimentele care aveau loc pe pământ. [Un fragment al instrucțiunilor date în timpul acestei viziuni memorabile, care îndemna la înființarea unei instituții de sănătate de către denominațiunea Adventistă de Ziua a șaptea, este redat în Mărturii pentru comunitate 1:485-495, 553-564.] A fost o viziune încurajatoare cu privire la situația soțului meu.

Condițiile nu păreau în favoarea plecării noastre spre Battle Creek, dar în mintea mea stăruia gândul că trebuie să mergem. Călătoria s-a încheiat cu bine. La sosirea trenului în Battle Creek, am fost așteptați de mai mulți dintre frații noștri credincioși, care ne-au întâmpinat cu bucurie. Soțul meu s-a odihnit bine pe parcursul nopții. În Sabatul următor, deși era slăbit, a mers la casa de adunare și a vorbit aproape trei sferturi de oră. De asemenea, am participat la ora de rugăciune de seara. El înainta prin credință, iar Domnul îl întărea.

Boala îndelungată a soțului meu însemnase o grea lovitură, nu numai

pentru mine și copiii mei, ci și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Bisericile au fost lipsite atât de contribuția soțului meu, cât și de a mea. Satana a triumfat, văzând că lucrarea adevărului este împiedicată în felul acesta, dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că nu i-a îngăduit să ne distrugă. După ce am fost ruși de orice activitate timp de cincisprezece luni, am îndrăznit încă o dată să lucrăm împreună în mijlocul bisericilor.

Capitolul 27

Lupte și biruințe

Ajungând la convingerea deplină că, dacă va rămâne inactiv, soțul meu nu se va reface de pe urma bolii sale îndelungate și că venise timpul ca eu însămi să-mi continui activitatea și să le vestesc oamenilor mărturia mea, am decis să întreprindem o călătorie în nordul statului Michigan, în ciuda stării de slăbiciune extremă a soțului meu și a frigului puternic al iernii. Pentru a lua hotărârea de a ne asuma un risc atât de mare, a fost nevoie de mult curaj și de credință în Dumnezeu, dar eu știam că am de făcut o lucrare și mi se părea că Satana era hotărât să mă împiedice. A rămâne multă vreme departe de lucrare însemna pentru mine ceva mai rău decât moartea, iar, dacă începeam să lucrăm, tot ce ni se putea întâmpla era să murim. Așadar, pe data de 19 decembrie 1866, am părăsit Battle Creek, plecând spre Wright, Michigan, pe o furtună de zăpadă.

Soțul meu a suportat călătoria de nouăzeci de mile mult mai bine decât crezusem și, când am ajuns în casa fratelui E. H. Root, părea la fel de bine cum fusese când am plecat din Battle Creek. Această familie iubită ne-a primit călduros și s-a îngrijit de noi, așa cum îngrijesc niște părinți creștini de copiii lor suferinzi.

Activitatea din Wright, Michigan

Aici a început prima noastră activitate propriu-zisă, de la îmbolnăvirea soțului meu. El a început să lucreze ca în anii de mai înainte, în ciuda faptului că era foarte slăbit. Putea să vorbească timp de treizeci, patruzeci de minute în Sabat dimineața și în prima zi a săptămânii, în timp ce eu ocupam restul timpului. După aceea, am predicat în fiecare zi, după-amiaza,

aproximativ o oră și jumătate. Am fost ascultați cu cea mai mare atenție. Eu am văzut că soțul meu devenea tot mai puternic, era mai limpede în gândire și se concentra tot mai bine asupra predicilor lui. Într-o ocazie, când a vorbit o oră întreagă cu claritate și cu putere, având pe suflet povara lucrării, așa cum o avusese înainte de boală, simțămintele mele de mulțumire au întrecut orice posibilitate de exprimare.

Activitatea mea în Wright a fost foarte obositoare. M-am îngrijit mult de soțul meu ziua și uneori noaptea. Îi făceam băi, îl scoteam la plimbare și, de două ori pe zi, mergeam pe jos, alături de el, indiferent că era frig, vânt sau timp frumos. El îmi dicta rapoartele pentru Review, iar eu le scriam. Am scris de asemenea multe scrisori, pe lângă mărturiile personale, precum și cea mai mare parte a lucrării „Testimony for the Church, Nr.11”. (din seria Mărturii pentru comunitate -- nota redactorului.)

La Greenville, Michigan

În data de 29 ianuarie 1867, am plecat din Wright și am călătorit până la Greenville, la o distanță de patruzeci de mile. Era o zi extrem de friguroasă și am fost bucuroși când am putut să ne adăpostim de furtună și de frig acasă la fratele A. W. Maynard. Această familie iubită ne-a primit cu bucurie în inimă și în casă. Timp de șase săptămâni, am rămas în această zonă, lucrând pentru bisericile din Greenville și Orleans și transformând casa ospitalieră a fratelui Maynard în sediul nostru de activitate.

Domnul mi-a dăruit libertate de exprimare, pentru a le vorbi oamenilor. În fiecare efort îndeplinit, am văzut puterea Lui susținătoare. Pe măsură ce ajungeam la convingerea deplină că mi se încredințase o mărturie pentru oameni, pe care puteam să le-o vestesc datorită legăturii cu activitatea soțului meu, deveneam tot mai încrezătoare în faptul că el își va redobândi sănătatea, pentru a fi activ în lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce îndrăzneam să lucrez,

încercându-se în Dumnezeu și fără a ține cont de starea lui de slăbiciune, cu fiecare efort, se întărea, devenind din ce în ce mai puternic.

Vizita la Battle Creek -- martie 1867

Am hotărât să ne întoarcem la Battle Creek și să rămânem acolo în perioada în care drumurile erau noroioase și inaccesibile, pentru ca, în acest timp, să pot încheia scrierea lucrării. „Testimony nr. 12” (Mărturia nr. 12). Soțul meu era foarte nerăbdător să-i revadă pe frații din Battle Creek, să le vorbească și să se bucure împreună cu ei de lucrarea pe care Dumnezeu o înfăptuia pentru el. După câteva zile, eram din nou la Battle Creek, după o absență de aproape trei luni. În Sabatul din 16 martie, soțul meu a vorbit cu claritate și cu putere, iar eu de asemenea mi-am prezentat mărturia cu ușurința obișnuită.

M-am întors acasă la Battle Creek, ca un copil trist, care avea nevoie de mângâiere și de încurajare. Dar, la întoarcere, ne-am confruntat cu niște rapoarte care nu aveau nici o legătură cu adevărul. Am fost umiliți până la pământ și mai întristați decât se poate exprima în cuvinte.

În această stare de lucruri, am plecat pentru a participa la o întrunire planificată la Monterey. În timpul călătoriei, am încercat să-mi dau seama de ce frații nu înțelegeau lucrarea noastră. Eram destul de sigură că, atunci când îi vom întâlni, vor reuși să înțeleagă spiritul de care eram conduși și credeam că Duhul lui Dumnezeu va lucra în inima lor, așa cum lucrase în inima noastră, umilii Săi slujitori, unindu-ne gândurile și sentimentele. Dar, în loc să se întâmple așa, am fost priviți cu neîncredere și suspiciune, lucru care mi-a produs cea mai mare nedumerire pe care am simțit-o vreodată.

Încrederea în Dumnezeu

În timp ce gândeam astfel, un fragment din viziunea pe care o primisem la Rochester, N. Y., mi-a trecut prin minte ca un fulger și i-am relatat-o imediat soțului meu.

Mi s-a arătat un pâlț de copaci stând unul lângă altul, în formă de cerc. Pe trunchiul copacilor se agățaseră ramurile unei vițe de vie, care se uneau la vârfuri, formând un umbrar. Îndată după aceea, am văzut copacii legănându-se înainte și înapoi, ca și când ar fi fost mișcați de un vânt puternic. Ramurile viței au fost smulse de pe trunchi, una după alta, până când via s-a desprins de pe copaci, cu excepția câtorva mlădițe care rămăseseră agățate de ramurile aflate în partea de jos. Atunci a venit cineva, a smuls mlădițele rămase și le-a lăsat împrăștiate pe pământ.

Mulți au trecut pe acolo și au privit cu milă vița de vie, iar eu așteptam nerăbdătoare să văd dacă va exista o mână prietenoasă care să le ridice, dar nu s-a oferit nimeni să ajute. Am întrebat de ce nu a ridicat nimeni vița de vie. Atunci, am văzut un înger apropiindu-se de vița care părea părăsită. El și-a întins brațele și a cuprins dedesubt ramurile viței, s-a înălțat cu ele, până când acestea s-au îndreptat, și a spus: „Stai dreaptă spre cer și prinde-ți mlădițele de Dumnezeu. Ai fost scuturată și desprinsă de suportul omenesc. Acum poți să stai în picioare și să crești prin puterea lui Dumnezeu, fără sprijinul omenesc. Sprijină-te numai pe Dumnezeu și nu va mai fi niciodată în zadar, nici nu vei mai fi doborâtă la pământ”.

Când am văzut că vița de vie neglijată începuse să fie îngrijită, am simțit o liniște inexprimabilă și o bucurie imensă. M-am întors spre înger și l-am întrebat ce însemnau toate aceste lucruri. El mi-a spus: „Tu ești vița de vie. Vei trece prin toate aceste experiențe, iar când se vor întâmpla, vei înțelege pe deplin parabola viei. Dumnezeu va fi ajutorul tău în vreme de

necaz”.

Din acel moment, mi-am înțeles misiunea și m-am simțit mai liberă ca oricând în vestirea mărturiei mele înaintea oamenilor. După ce ne-am întors de la Monterey la Battle Creek, am considerat că este datoria mea să înaintez în puterea lui Dumnezeu și să nu mai țin cont de suspiciunile și de vorbele care circulau cu scopul de a ne face rău. Mi-am vestit mărturia și am relatat lucrurile care mi-au fost arătate în trecut cu privire la unele situații prezente, avertizându-i pe oameni de pericolele care îi așteptau și muștrându-i pentru faptele și atitudinile lor greșite. Am menționat că ajunseseam într-o situație dintre cele mai neplăcute. Când anumite familii sau persoane îmi erau înfățișate în viziune, adesea se întâmpla să mi se dezvăluie unele aspecte de natură particulară, care muștrau păcatele lor secrete. Cu unele persoane am lucrat luni la rând pentru a îndrepta greșeli despre care ceilalți nu știau nimic. Când vedeau că aceste persoane erau întristate și le auzeau exprimându-și îndoielile cu privire la acceptarea lor de către Dumnezeu și sentimentele lor de descurajare, frații mă acuzau pe mine, ca și cum eu aș fi fost vinovată că ele erau încercate.

Cei ce mă învinuiau nu știau nimic despre lucrurile pe care le spuneau. Eu am protestat împotriva acelor persoane care își asumaseră rolul de judecători ai activității și ai comportamentului meu. Lucrarea care mi se încredințase, de a muștra păcatele personale ale unora, nu era plăcută. Dacă aș fi prezentat o explicație detaliată a comportamentului meu pentru a împiedica gelozia și suspiciunea la adresa mea, aș fi păcătuit împotriva lui Dumnezeu și aș fi greșit față de acele persoane. De aceea, a trebuit să păstrez încuiate în adâncul inimii mele toate muștrările personale și greșelile particulare ale acelor persoane. Să judece alții cât vor dori, dar eu nu voi trăda niciodată încrederea care mi-a fost acordată de cei greșiți care se pocăiau și nici nu le voi dezvălui altora ce trebuia să le spun doar celor vinovați. Le-am declarat celor adunați că trebuie să mă lase să acționez așa cum consider eu, în temere de Dumnezeu.

Capitolul 28

Printre bisericile din New England

Înviorați de rezultatele bune ale activității noastre în biserica din Battle Creek, care s-a încheiat în luna octombrie, 1867, l-am însoțit cu bucurie pe fratele J. N. Andrews, într-o călătorie în statul Maine. Pe drum, am organizat o întrunire la Roosevelt, N. Y., care s-a desfășurat între 26 și 27 octombrie. Această întrunire a implicat o muncă grea și au fost adresate mărturii foarte precise. Au avut loc mărturisiri personale, urmate de o întoarcere generală la Domnul, din partea celor ce păcătuiseră și alunecaseră de pe cale.

În Maine

Lucrarea noastră în Maine a început pe întâi noiembrie, cu conferința din Norridgewock. Adunarea a fost numeroasă. Ca de obicei, soțul meu și cu mine am prezentat o mărturie precisă și clară în favoarea adevărului și a unei discipline și ordini corespunzătoare în biserică și împotriva diferitelor forme de confuzie, fanatism și dezordine, care se dezvoltaseră necontrolat, din cauza lipsei de disciplină. Această mărturie era aplicabilă îndeosebi cu privire la starea de lucruri din Maine. Diferite persoane turbulente, care pretindeau că păzesc Sabatul, erau răzvrătite și se străduiau să-și răspândească sentimentele de nemulțumire pretutindeni în conferință.

Ca o consecință a acestui spirit de răzvrătire, lucrarea noastră din Maine a necesitat șapte săptămâni de muncă extrem de dificilă, obositoare și neplăcută. Totuși, când am plecat din acest stat, ne-am simțit mângâiați de faptul că toți își mărturisiseră răzvrătirea, iar câteva persoane din afara bisericii fuseseră conduse să-L caute pe Domnul și să accepte adevărul.

Probabil că modalitatea cea mai bună de a oferi o idee cu privire la activitatea noastră, desfășurată până la adunarea din Vermont, este aceea de a reda un fragment dintr-o scrisoare pe care i-am adresat-o fiului nostru la Battle Creek, în 27 decembrie 1867:

„Dragul meu fiu Edson,

După încheierea adunării din Topsham, Maine, am plecat la Westbrook, Maine, unde stabiliserăm o întâlnire cu frații din Portland și din zonele învecinate. Am fost găzduiți în casa amabilei familii a fratelui Martin. Eu nu am fost în stare să stau în picioare în acea după-amiază, dar, fiind nevoită să particip la adunarea de seară, m-am deplasat la școală, unde avea loc adunarea, deși simțeam că nu voi avea puterea să mă ridic și să le vorbesc oamenilor.

Sala a fost plină de ascultători profund interesați. Fratele Andrews a făcut introducerea și a vorbit puțin, după aceea a urmat tatăl tău, rostind câteva fraze. Apoi m-am ridicat eu și, după câteva cuvinte, am simțit că puterile mi se înnoiesc. Toată slăbiciunea părea că dispăruse și am vorbit aproape o oră, cu o libertate de exprimare deplină. Am simțit o recunoștință nespusă pentru acest ajutor din partea lui Dumnezeu, care a venit exact în momentul când aveam cea mai mare nevoie de el.

Miercuri seara am vorbit cu ușurință aproape două ore. Faptul că puterile mi-au fost înnoite într-o manieră atât de neașteptată, deși, înainte de începerea celor două adunări, mă simțisem total epuizată, a fost pentru mine sursa unei mari încurajări.

Adunările de înviore spirituală din Washington, N. H.

Călătoria noastră spre Washington, N. H., a fost istovitoare. În cele din

urmă, am ajuns acasă la fratele C. K. Farnsworth, unde am fost găzduiți în condiții bune. Gazdele au făcut tot ceea ce le-a stat în putință să ne simțim bine și totul a fost pregătit în așa fel încât să ne putem odihni cât mai mult cu putință.

În Sabat, tatăl tău a vorbit la serviciul divin de dimineață și, după o pauză de aproximativ douăzeci de minute, am vorbit eu, prezentând o solie de mustrare pentru mai multe persoane. Adunarea de seara a fost planificată să aibă loc în casa fratelui Farnsworth. În dimineața următoare, am participat din nou la întrunirile care s-au desfășurat în sala de adunări. Am încercat să-i ajutăm pe cei care pretindeau că au adevărul să înțeleagă starea de întuneric înspăimântător și de îndepărtare de Dumnezeu în care se aflau și să-și mărturisească greșelile cu umilință.

Din nou am avut o adunare de seară în casa fratelui Farnsworth. Fratele Andrews a vorbit despre suferința pentru cauza lui Hristos și Domnul l-a ajutat în seara aceea. A fost menționat exemplul lui Moise, care «n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire». (Evrei 11, 24-26.)

Luni, adunarea a început la ora 10 dimineața. S-a discutat din nou despre starea bisericii. Noi le-am adresat participanților cele mai serioase îndemnuri, să se întoarcă la Dumnezeu și să fie corecți înaintea Lui. Domnul ne-a ajutat în această lucrare. Adunarea de dimineață s-a încheiat pe la orele trei sau patru după-amiaza. În toate aceste ore, am vorbit pe rând, fiind preocupați îndeosebi de lucrarea pentru tinerii neconvertiți.

Mărți seara am predicat cu o mare ușurință timp de o oră. Fratele Andrews a vorbit într-o manieră mișcătoare și arzătoare. Duhul Domnului a

fost prezent la întrunire. Îngerii lui Dumnezeu păreau a fi foarte aproape de noi, alungându-i pe îngerii răi. Atât pastorii, cât și poporul au plâns ca niște copii. Am simțit că reușiserăm să fim tot mai bine întemeiați în credință și că puterile întunericului fuseseră învinse. Întâlnirea s-a încheiat cu bine.

Am plănuit încă o întâlnire pentru ziua următoare, începând cu orele zece dimineața. Eu am vorbit aproape o oră despre umilirea și proslăvirea lui Hristos. Apoi am început lucrarea pentru tineri. Părinții și-au adus copiii la întrunire, ca să primească binecuvântarea. Le-am adresat copiilor apeluri stăruitoare, până când treisprezece dintre ei s-au ridicat în picioare, exprimându-și dorința de a deveni creștini. Un tânăr de aproximativ douăzeci de ani venise pe jos patruzeci de mile pentru a ne vedea și pentru a auzi adevărul. El nu aderase până atunci la nici o biserică, dar, înainte de a pleca, a trecut de partea Domnului.

Aceasta a fost una dintre cele mai bune adunări. Ne-am despărțit cu toții în lacrimi, simțind că binecuvântarea Cerului sălășluiește asupra noastră”.

În Vermont și în New York

Întrunirea de la West Enosburg, Vt., a fost însoțită de un profund interes. Ne-a părut bine să ne reîntâlnim și să vorbim cu vechii și încercații noștri prieteni din acest stat. Într-un timp scurt, s-a realizat o lucrare bună și mare. Majoritatea prietenilor din acest loc erau săraci și munceau din greu pentru cele necesare, în condițiile în care aici un dolar se câștigă cu mai multă muncă decât doi dolari în vest; cu toate acestea au fost darnici față de noi. Nu există în nici un stat credincioși mai loiali cauzei lui Dumnezeu, ca în vechiul Vermont.

Următoarea noastră adunare a avut loc la Adams Center, N. Y.,

Participarea a fost numeroasă. În acest loc și în împrejurimi, se aflau mai multe persoane ale căror cazuri îmi fuseseră descoperite și pentru care nutream un interes deosebit. Erau oameni de înaltă ținută morală. Unii se aflau în situații care făceau greu de purtat crucea adevărului prezent sau, cel puțin, așa credeau ei. Alții, care ajunseseră la mijlocul vieții, fuseseră învățați din copilărie să păzească Sabatul, dar nu purtaseră crucea lui Hristos. Aceștia se aflau într-o poziție din care păreau greu de schimbat. Încrederea în propriile fapte bune trebuia să fie zguduită, iar ei aveau nevoie să fie ajutați să-și simtă starea pierdută în care se aflau, fără Hristos. Nu puteam renunța la aceste suflete, așa că am făcut tot ce ne-a stat în putință. În cele din urmă, au fost impresionați și, după aceea, am fost bucuroasă să aud vești bune despre unii dintre ei și despre toți ceilalți.

Dumnezeu convertește oameni foarte înstăriți, aducându-i în rândul credincioșilor. Dacă doresc să prospere în viața creștină, să crească în har și la sfârșit să culeagă o răsplată bogată, acești oameni vor trebui să-și folosească bogăția pentru înaintarea cauzei adevărului.

Întoarcerea la Michigan

După ce am plecat din Adams Center, ne-am oprit câteva zile la Rochester și, de acolo, am venit la Battle Creek, unde am rămas în Sabat și în prima zi a săptămânii. Apoi ne-am întors acasă în Greenville unde am petrecut Sabatul următor și ziua întâi, împreună cu frații care se adunaseră din diferite locuri.

Recâștigarea celor pierduți

După ce am ajuns acasă, ne-am simțit extrem de oboseți în urma activităților istovitoare din călătoria noastră în est. Multe persoane îmi solicitau, prin scrisori, să le scriu ce le spuseseam din descoperirile pe care Domnul mi le făcuse cu privire la ele. Dar mai erau mulți alții cărora nu le vorbisem și ale căror cazuri erau importante și urgente. În starea de oboseală în care eram, sarcina de a scrie așa de mult mi se părea mai mult decât puteam suporta și mi-am pus întrebarea dacă era de datoria mea să scriu așa de mult și pentru atât de multe persoane, dintre care unele nu meritau deloc. Mi se părea că, în această privință, în mod sigur se strecurase undeva o greșeală.

Un vis încurajator

Într-o noapte, am visat că o persoană mi-a adus un val de pânză albă și m-a îndemnat să croiesc haine de toate mărimile, pentru toate categoriile de oameni și pentru toate situațiile. Mi s-a spus să le croiesc și să le pregătesc, ca să poată fi gata, atunci când vor fi cerute. Am avut impresia că mulți dintre cei pentru care mi se cerea să croiesc haine nu erau vrednici. Am întrebat dacă aceea era ultima haină pe care trebuia să o croiesc și mi s-a răspuns că nu și că, îndată ce o voi termina pe aceasta, mai existau și altele de care urma să mă ocup.

M-am simțit descurajată de munca imensă ce mă aștepta și am declarat că, de mai bine de douăzeci de ani, eram angajată în confecționatul hainelor pentru alții, dar efortul meu nu fusese apreciat și nici nu reușisem să văd că munca mea ar fi adus prea mult bine. Am vorbit cu persoana care îmi

adusesse stofa despre o anumită femeie, pentru care îmi spusese să croiesc o haină. I-am spus că această femeie nu va prețui haina și că va fi o pierdere de timp și de material. Era o femeie foarte săracă, lipsită de capacități intelectuale și neglijentă, așa că, avea să murdărească haina foarte curând.

Persoana mi-a răspuns: „Croiește haina. Aceasta este datoria ta. Nu tu vei fi cea care va pierde, ci eu. Dumnezeu nu îi vede pe oameni așa cum îi vede omul. El încredințează o lucrare pe care o dorește îndeplinită, iar tu nu știi care va avea rezultate, aceasta sau aceea. La sfârșit, se va vedea că multe asemenea suflete sărmene vor intra în împărăție, în timp ce altele, care sunt favorizate cu toate binecuvântările vieții, dețin un intelect bun și trăiesc în condiții plăcute, care le oferă toate avantajele pentru dezvoltare, vor fi lăsate afară. Atunci, se va vedea că aceste suflete sărmene au trăit în conformitate cu lumina firavă pe care au avut-o și, folosind mijloacele limitate pe care le-au avut la dispoziție, au trăit o viață mult mai acceptabilă decât alții care s-au bucurat de o lumină deplină și de suficiente mijloace de dezvoltare”.

După aceea, mi-am ridicat mâinile pline de bătăături, din cauza îndelungatei folosiri a foarfecelor și am declarat că sunt înspăimântată de gândul că va trebui să îndeplinesc acest fel de lucrare. Persoana a repetat: „Croiește hainele. Lucrarea ta încă nu s-a încheiat”.

Cu o senzație de oboseală, m-am ridicat pentru a începe lucrul. În fața mea se aflau niște foarfece noi și ascuțite, pe care am început să le folosesc. Îndată, senzația de oboseală și descurajarea m-au părăsit, iar foarfecele păreau să taie fără prea mult efort din partea mea, așa că am croit haină după haină, cu destulă ușurință.

Vizitarea bisericilor din Michigan

Cu încurajarea care mi-a fost inspirată de acest vis, am decis îndată să-i

însoțesc, pe soțul meu și pe fratele Andrews, în districtele Gratiot, Saginaw și Tuscola, cu încredințarea că Domnul îmi va da putere să lucrez. Așadar, în data de 7 februarie, am plecat de acasă și am călătorit cincizeci și cinci de mile până la Alma. Aici am lucrat, ca de obicei, cu destul de multă ușurință și energie. Prietenii din ținutul Gratiot păreau interesați să asculte.

La Tittabawasse, am găsit o casă de închinare spațioasă, construită recent de frații noștri, și un număr destul de mare de păzitori ai Sabatului. Frații păreau dispuși să audă mărturia noastră și ne-am bucurat de libertate. În ziua următoare, au fost botezate cincisprezece persoane.

La Vassar, adunările din Sabat și din prima zi a săptămânii s-au desfășurat în clădirea școlii. Aici era un loc disponibil, în care se puteau organiza întruniri, și munca noastră a avut rezultate bune. În după-amiaza primei zile a săptămânii, aproximativ treizeci de persoane care renunțaseră la credință și mai mulți copii care încă nu primiseră botezul au venit în față pentru rugăciuni.

Grija pentru bolnavi

Ne-am întors acasă din această călătorie chiar înainte de a începe o ploaie mare care a topit zăpada. Această furtună a împiedicat desfășurarea adunării din următorul Sabat și imediat am început să pregătesc materialul pentru „Testimony nr. 14”. Am avut, de asemenea, privilegiul de a îngriji de iubitul nostru frate Seneca King pe care l-am adus în casa noastră cu niște răni cumplite pe cap și pe față. L-am luat la noi ca să moară, deoarece nu credeam că este posibil ca o persoană care avea capul atât de rănit să poată fi vindecată. Dar, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, după o folosire foarte atentă a apei, cu un regim alimentar foarte ușor până la dispariția febrei și o cameră bine aerisită, în trei săptămâni, a fost capabil să se întoarcă acasă și să se ocupe de îngrijirea fermei. De la începutul suferinței și până la

vindecare, nu a luat nici măcar un medicament. Deși era considerabil slăbit din cauza hemoragiilor cauzate de răni și a regimului alimentar precar, din clipa în care a fost în stare să mănânce în cantități mai mari, a început să-și revină rapid.

Adunările de înviorare spirituală din Greenville

Aproximativ în aceeași perioadă, am început să lucrăm pentru frații și prietenii noștri din apropiere de Greenville. Așa cum se întâmplă în multe locuri, frații noștri aveau nevoie de ajutor. Erau unii care respectau Sabatul, deși nu aparțineau nici unei biserici, dar erau și unii care renunțaseră la respectarea Sabatului. Ne-am simțit îndemnați să ajutăm aceste suflete sărmane, dar comportamentul din trecut și atitudinea prezentă a membrilor de seamă ai bisericii față de aceste persoane au făcut să ne fie aproape imposibil să ne apropiem de ele.

Unii dintre frații noștri fuseseră prea rigizi în tratarea celor greșiți și prea aspri în exprimare. Când unii nu au vrut să accepte sfatul lor și s-au îndepărtat de ei, frații au fost înclinați să spună: „Ei bine, dacă vor să plece, să-i lăsăm să plece”. În timp ce așa-zișii urmași ai lui Isus manifestau o lipsă atât de mare în ce privește compasiunea, îndelunga răbdare și amabilitatea Sa, aceste suflete sărmane, greșite, lipsite de experiență și lovite de Satana erau destinate unui eșec sigur în păstrarea credinței. Oricât de mari ar fi păcatele și greșelile celui căzut, frații noștri trebuie să învețe să manifeste nu numai duiosia Marelui Păstor, ci și grija neobosită și iubirea pentru oaia sărmană și rătăcită. Pastorii noștri lucrează din greu și predică săptămână după săptămână, bucurându-se de cele câteva suflete care acceptă adevărul. Cu toate acestea, niște frați cu o gândire pripită și aspră pot distruge în numai cinci minute întreaga lor lucrare, îngăduindu-și să cultive simțăminte care îi îndeamnă la cuvinte ca acestea: „Ei bine, dacă vor să plece, să-i lăsăm să plece”.

Am ajuns la concluzia că nu putem face nimic pentru oile rătăcite din apropierea noastră, până când nu vom corecta mai întâi greșelile multora dintre membrii bisericii. Aceștia lăsaseră sufletele sărmăne să se îndepărteze, fără a simți vreo povară pentru ele. Am scris mărturii precise, nu numai pentru cei care greșiseră grav, ajungând astfel în afara bisericii, ci și pentru acei membri din interior, care greșiseră la fel de mult, prin faptul că nu au plecat în căutarea oilor pierdute.

Oaia pierdută

Domnul le adresează celor greșiți, slabi și șovăitori și chiar celor care s-au îndepărtat de adevăr o chemare specială de a se întoarce în staul. Dar mulți nu au învățat că este datoria lor să meargă în căutarea acestor oi pierdute.

Fariseii murmurau, spunând că Isus îi acceptă pe vameși și pe păcătoșii de rând și stă la masă cu ei. În neprihănirea lor, ei îi disprețuiau pe acei păcătoși sărmani, care ascultau cu bucurie cuvintele lui Isus. Pentru a muștra acest spirit al cărturarilor și al Fariseilor și pentru a le oferi tuturor o lecție impresionantă, Domnul le-a spus parabola cu oaia pierdută. Observați îndeosebi următoarele aspecte:

Cele nouăzeci și nouă de oi sunt lăsate de păstor pentru a căuta cu atenție acea singură oaie care s-a pierdut. Toate eforturile lui sunt făcute pentru oaia nenorocită. Tot astfel, efortul bisericii ar trebui să fie orientat pentru acei membri care se înstrăinează de turma lui Hristos. Au rătăcit ei până departe? Atunci, nu așteptați până când se vor întoarce pentru a încerca să-i ajutați numai după aceea, ci mergeți în căutarea lor.

După ce a fost găsită, oaia pierdută a fost adusă acasă cu bucurie și a

urmat o mare sărbătoare. Aceasta ilustrează lucrarea binecuvântată și voioasă pentru cei greșiți. O biserică angajată cu succes în această lucrare este o biserică fericită. Cel al cărui suflet este cuprins de compasiune și de dragoste pentru cei greșiți și care lucrează pentru a-i aduce în turma Marelui Păstor sunt angajați într-o lucrare binecuvântată. Și, oh, cât de înălțător și de minunat este gândul că, atunci când un păcătos este recâștigat, în cer este mai multă bucurie decât pentru celelalte nouăzeci și nouă de persoane care n-au greșit! Sufletele egoiste, exclusiviste și severe, care se comportă de parcă le-ar fi teamă să-i ajute pe cei greșiți, ca și când s-ar întina dacă ar proceda astfel, nu gustă plăcerea lucrării misionare. Ele nu simt acea binecuvântare care umple de bucurie întregul cer pentru salvarea celui rătăcit.

Acea biserică sau acele persoane, care se sustrag de la responsabilitatea pe care o au pentru alții, preocupându-se în exclusivitate doar de ele însele, vor suferi în curând o slăbiciune spirituală. Munca îl păstrează pe om puternic. Iar munca spirituală, efortul și purtarea poverilor sunt tocmai ceea ce va da putere bisericii lui Hristos.

Pe drumul spre Battle Creek

În Sabatul din 18 aprilie și în ziua următoare, ne-am bucurat de o ședere plăcută în compania fraților și a surorilor de la Greenville. Frații M. E. Cornell și M. G. Kellogg au fost cu noi. Soțul meu a botezat opt persoane. Pe 25 și 26, am vizitat biserica din Wright. Acești credincioși dragi erau întotdeauna dispuși să ne adreseze un bun venit. Aici, soțul meu a botezat opt persoane.

În data de 2 mai, am participat la o adunare numeroasă, în casa de închinare din Monterey. Soțul meu a vorbit cu claritate și cu putere despre parabola oii pierdute. Predica a fost deosebit de binecuvântată pentru ascultători. Unii dintre cei care se îndepărtaseră de credință, se aflau în afara

bisericii și nu exista nici o preocupare pentru a le veni în ajutor. De fapt, atitudinea aspră, rigidă și lipsită de dragoste a unora din biserică era menită să împiedice întoarcerea lor, dacă ar fi fost dispuși să o facă. În prima zi, în Allegan, am vorbit de trei ori în prezența unei adunări destul de numeroase.

Planul nostru fusese să ne întâlnim cu biserica din Battle Creek în data de 9 mai, dar am simțit că lucrarea noastră din Monterey era doar la început și, prin urmare, am decis să ne întoarcem acolo și să ne continuăm activitatea pentru această biserică încă o săptămână. Lucrarea a avut succes, depășind așteptările noastre. Casa a fost plină și nu am mai asistat niciodată la o asemenea lucrare în Monterey, într-un timp așa de scurt. În prima zi, cincisprezece persoane au venit în față pentru rugăciuni. Frații au fost adânc mișcați de situația oilor pierdute și și-au mărturisit indiferența și răceala, schimbându-și atitudinea în bine. Paisprezece persoane au fost botezate. Lucrarea a înaintat cu solemnitate, cu mărturisiri și cu multe lacrimi. În felul acesta, s-a încheiat activitatea asiduă din acel an de conferințe.

Conferința Generală din mai 1868

Adunarea Conferinței Generale a fost însoțită de interesul cel mai adânc. Soțul meu a depus o muncă deosebită în cadrul numeroaselor întruniri care au avut loc. În timpul Conferinței, frații au avut față de noi o deosebită simpatie, bunăvoință și o grijă atentă.

Capitolul 30

Călătoria pe calea îngustă

În luna august, 1868, în timp ce ne aflam în Battle Creek, am visat că eram în mijlocul unui grup numeros de oameni. Câțiva dintre ei erau pregătiți și au plecat într-o călătorie. Căruțele noastre erau foarte încărcate. În timp ce mergeam, drumul părea că începe să urce. Pe o parte a drumului era o prăpastie adâncă, pe partea cealaltă se afla un zid înalt, neted și alb, asemenea pereților tencuiți și finisați ai încăperilor unei case.

În timp ce ne continuam călătoria, drumul devenea tot mai îngust și mai abrupt. În unele locuri părea atât de îngust, încât am ajuns la concluzia că nu vom mai putea duce cu noi căruțele încărcate. În cele din urmă, am dezhamat caii, am luat o parte dintre bagajele aflate în căruțe, le-am așezat pe cai și am pornit mai departe călare.

Pe măsură ce înaintam, calea continua să devină tot mai îngustă. Eram nevoiți să mergem foarte aproape de zid, ca să nu cădem de pe drumul îngust, în prăpastia adâncă. Bagajele de pe cai atingeau zidul, împingându-ne foarte aproape de prăpastie. Ne-a fost teamă să nu cădem și să fim zdrobiți de stânci. Atunci, am dat jos bagajele de pe cai, iar acestea au căzut în prăpastie. Am continuat să mergem călare, ajungând în locuri în care drumul era atât de îngust încât, uneori, ne era foarte teamă că ne vom dezechilibra și vom cădea. În asemenea momente, se părea că o mână invizibilă lua hăturile și ne conducea pe drumul periculos.

Deoarece calea devenise mai îngustă, am hotărât că nu vom mai fi în siguranță mergând călare, așa că am lăsat caii și am mers pe jos, unul după altul, în șir, călcând fiecare pe urmele celuilalt. În acel moment, de pe vârful

zidului alb și neted, au fost coborâte niște funii subțiri. Noi ne-am prins imediat de ele pentru a ne ajuta să ne păstrăm echilibrul pe cale. Pe măsură ce ne continuam călătoria, funiile se deplasau o dată cu noi. În cele din urmă, cărarea a devenit atât de îngustă, încât am ajuns la concluzia că vom putea să mergem cu mai multă siguranță, dacă vom renunța la încălțăminte. Așa că ne-am descălțat și am continuat să mergem așa o anumită parte a drumului. În curând, ne-am dat seama că am putea merge cu mai multă siguranță fără șosete și am renunțat și la acestea, continuând călătoria desculți.

Atunci, ne-am gândit la cei care nu se obișnuiseră cu lipsurile și cu greutatele. Oare unde erau ei acum? Am observat că nu se aflau în grup. La fiecare schimbare, unii erau lăsați în urmă, și rămâneau doar cei care se obișnuiseră să suporte greutatele. Dificultățile drumului nu făceau decât să-i determine să fie mai nerăbdători să ajungă la capăt.

Pericolul de a cădea de pe cale a devenit tot mai mare. Deși mergeam lipiți de zidul alb, nu mai aveam unde să punem piciorul, deoarece drumul era prea îngust. Atunci, ne-am prins aproape cu toată greutatea de funii, exclamând: „Suntem susținuți de sus! Suntem susținuți de sus!” Aceste cuvinte au fost rostite de toți cei care se aflau încă pe calea îngustă. Când am auzit glasurile și strigătele de veselie și de petrecere, care păreau să vină din prăpastia de jos, ne-am cutremurat. Am auzit cuvinte profanatoare, glume vulgare și josnice și cântece ordinare. Am auzit cântece de război și cântece de dans. Am auzit muzică de orchestre și râsete zgomotoase, amestecate cu blesteme, strigăte de groază și proteste amare și am fost mai atenți ca oricând, ca să nu cădem de pe calea îngustă și grea. Cea mai mare parte a timpului am fost nevoiți să ne agățăm cu toată greutatea de funiile care, pe măsură ce înaintam, deveneau tot mai groase.

Am observat că zidul alb, frumos era pătat cu sânge. Petele de pe zid mi-au provocat un simțământ de părere de rău. Totuși acest simțământ a durat doar o clipă, deoarece imediat m-am gândit că așa trebuia să fie. Cei

care vor veni după noi, vor ști că și alții au trecut înaintea lor pe calea îngustă și dificilă și se vor gândi că, dacă alții au fost în stare să meargă înainte, vor fi și ei în stare să facă la fel. Iar când sângele va țâșni din picioarele lor rănite, nu vor cădea în descurajare, ci, văzând sângele de pe zid, vor ști că și alții au suportat aceeași durere.

În cele din urmă, am ajuns în pragul unei prăpastii adânci, la care drumul se termina. De data aceasta, nu mai era nici un semn de orientare, nici un loc în care să ne oprim pentru odihnă. Singurul nostru sprijin erau funiile care crescuseră în grosime, ajungând tot atât de groase ca trupurile noastre. În acest punct, pentru un timp, am fost cuprinși de confuzie și tulburare. Ne întrebam cu șoapte pline de teamă: „De ce este prinsă funia?” Soțul meu se afla chiar în fața mea. De pe fruntea lui curgeau broboane mari de sudoare, venele de la gât și de la tâmpile deveniseră de două ori mai proeminente decât erau de obicei și auzeam ieșind de pe buzele lui gemete înăbușite de durere cumplită. Pe fața mea curgeau stropi mari de sudoare și simțeam o teamă atât de înfiorătoare, cum nu mai simțisem vreodată. Urma un efort teribil. Dacă am fi căzut aici, toate greutatea pe care le-am îndurat de-a lungul călătoriei ar fi fost zadarnice.

În fața noastră, pe partea cealaltă a prăpastiei, era o pajiște frumoasă, cu iarbă verde de vreo cincisprezece centimetri. Nu am putut vedea Soarele, dar pajiștea era luminată de raze plăcute, care străluceau asemenea aurului și argintului curat. Nimic din ce văzusem pe pământ nu se putea compara în frumusețe cu slava acestei pajiști. „Dar oare vom reuși să ajungem acolo?”, ne întrebam plini de teamă. Dacă funiile se rupeau, eram pierduți.

Din nou ne-am întrebat în șoaptă, plini de teamă: „Ce susține funia?” Pentru o clipă, am ezitat să ne aventurăm. Apoi am exclamat: „Singura noastră speranță este să credem pe deplin că funia ne va susține. Ea a fost unica noastră susținere pe tot drumul acesta greu. Nu ne va dezamăgi tocmai acum”. Continuam totuși să ezităm și să fim tulburați. Atunci am auzit

cuvintele: „Dumnezeu susține funia. Nu trebuie să ne temem”. Aceste cuvinte au fost repetate de cei care se aflau înapoia noastră în grup, care au adăugat: „El nu ne va părăsi acum. El ne-a condus până aici în siguranță”.

Atunci, soțul meu și-a luat avânt și a sărit peste prăpastia înspăimântătoare, ajungând pe pajiștea aceea frumoasă. Eu l-am urmat îndată. Și, oh, ce eliberare și ce mulțumire față de Dumnezeu am simțit! Am auzit multe voci care înălțau laude triumfătoare la adresa lui Dumnezeu. Am fost fericită, pe deplin fericită.

Capitolul 31

Purtătorii de poveri

În data de 25 octombrie 1869, în timp ce ne aflam la Adams Center, N. Y., mi-a fost descoperit că unii dintre pastorii noștri nu își purtau toate responsabilitățile, așa cum aștepta Dumnezeu de la ei. Această lipsă necesita o muncă suplimentară din partea celor ce sunt purtători de poveri. Unii pastori nu luau inițiative și nu îndrăzneau să facă nimic semnificativ pentru cauza și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Uneori sunt necesare decizii importante, dar, ca oameni muritori, noi nu putem vedea sfârșitul de la început, iar unora le este teamă să riște și să înainteze pe calea pe care îi conduce providența lui Dumnezeu. Cineva trebuie să înainteze, cineva trebuie să aibă curajul să acționeze în temere de Dumnezeu, încrezându-se în El pentru rezultat. Pastorii care se sustrag de la această parte a lucrării pierd mult. Ei nu reușesc să câștige acea experiență pe care a plănuț-o Dumnezeu pentru ei, în scopul de a-i face oameni puternici și eficienți, pe care să te poți baza în orice situație de criză.

În perioada suferinței soțului meu, Domnul și-a încercat poporul pentru a dezvălui ce anume se află în inima copiilor Săi și, procedând astfel, El le-a arătat că existau aspecte care nu erau în acord cu Duhul lui Dumnezeu. Domnul le-a demonstrat copiilor Săi că înțelepciunea omenească este o nebunie și că, dacă nu se vor încrede cu fermitate în Dumnezeu și nu vor depinde de El, planurile și calculele lor vor da greș. Trebuie să învățăm din toate aceste lucruri. Dacă se comit greșeli, acestea trebuie să fie pentru noi niște lecții, nu să ne determine să evităm poverile și responsabilitățile. Chiar dacă există implicații majore, consecințe vitale, care trebuie să fie luate în considerare, și probleme importante de rezolvat, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să-și asume responsabilitatea în mod personal. Ei nu pot împlini voia lui Dumnezeu, dacă își lasă jos poverile.

Unii pastori sunt lipsiți de aptitudinile necesare pentru consolidarea bisericilor și nu doresc să trudească în lucrarea lui Dumnezeu. Ei ar trebui să fie dispuși a se dărui în întregime cauzei lui Dumnezeu, cu un interes neîmpărțit, cu un zel neabătut, cu o răbdare și cu o perseverență neobosite.

Dumnezeu l-a avertizat pe soțul meu cu privire la păstrarea puterilor lui. Mi-a fost arătat că el fusese întărit de Domnul și se afla în viață printr-o minune a harului -- nu cu scopul de a aduna iarăși pe umerii lui aceleași poveri sub care mai căzuse odată, ci pentru ca poporul lui Dumnezeu să beneficieze de pe urma experienței sale, în vederea progresului intereselor generale ale cauzei și în vederea împlinirii lucrării și a responsabilităților pe care Domnul mi le încredințase.

De-a lungul anilor care au urmat vindecării soțului meu, Domnul a deschis înaintea noastră un domeniu vast de activitate. Deși la început am ocupat cu timiditate poziția de vorbitor, totuși, pe măsură ce providența lui Dumnezeu mi-a oferit ocazia, am avut curajul de a vorbi în prezența unor adunări numeroase. Am participat împreună cu soțul meu la adunările de tabără și la alte întruniri mari, de la Maine la Dakota, din Michigan și până în Texas și California.

Lucrarea începută în slăbiciune și anonimă a continuat să crească și să fie tot mai puternică. Casele de editură și misiunile din multe țări dovedesc dezvoltarea ei. În locul primei ediții a publicației noastre, care fusese transportată la poștă într-o pătură, acum, din birourile caselor de editură erau expediate lunar sute de mii de exemplare de publicații periodice diferite. Mâna lui Dumnezeu a condus lucrarea Sa la prosperitate și a dezvoltat-o.

Povestirea vieții mele de mai târziu va cuprinde istoricul multora dintre instituțiile care s-au ridicat în mijlocul nostru și care au avut o strânsă

legătură cu activitatea mea de o viață. Pentru înființarea și dezvoltarea acestor instituții, soțul meu și cu mine am lucrat prin mesajele noastre scrise și rostite. A aminti, chiar și numai pe scurt, experiențele din acei ani activi și plini de evenimente, ar depăși cu mult limitele acestei schițe. Eforturile lui Satana de a împiedica lucrarea și de a-i distruge pe lucrători nu au încetat nici o clipă, dar Dumnezeu S-a îngrijit atât de slujitori, cât și de lucrarea Sa.

Când retrăiesc istoria noastră, parcurgând fiecare pas al progresului până în situația de acum, pot spune: Lăudat fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Domnul, sunt plină de uimire și de încredere în conducerea lui Hristos. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră.

Noi suntem datori față de Dumnezeu să folosim fiecare avantaj cu care ne-a înzestrat pentru a înfrumuseța adevărul prin sfințenia caracterului și pentru a le transmite soliile de avertizare, de mângâiere, de speranță și dragoste tuturor celor care se află în întunericul rătăcirii și al păcatului.

Capitolul 32

Un vis solemn

În noaptea de 30 aprilie 1871, m-am retras să mă odihnesc, fiind foarte deprimată. Timp de trei luni fusesem cuprinsă de o stare de descurajare profundă. Adesea mă rugasem să fiu eliberată de sentimentul de teamă. Implorasem ajutorul și puterea lui Dumnezeu, ca să fiu în stare să mă înalț deasupra descurajărilor serioase, care îmi paralizau credința și speranța și mă făceau incapabilă să-mi îndeplinesc lucrarea.

În noaptea aceea, am avut un vis care mi-a inspirat o fericire deosebită. Am visat că participam la o întrunire importantă, unde erau adunați o mulțime de oameni. Mulți erau îngenuncheați înaintea lui Dumnezeu, rugându-se stăruitor și păreau a fi apăsați de o povară. Ei Îl implorau pe Domnul pentru o lumină specială. Câțiva păreau într-o stare de agonie, simțămintele lor erau intense și strigau cu glas tare și cu lacrimi, cerând ajutor și lumină. În această scenă impresionantă, erau implicați frații noștri cei mai de seamă. Fratele A. era pe genunchi, cu fața până la podea și părea într-o stare de descurajare profundă. Soția lui stătea în mijlocul unui grup de batjocoritori și se comporta ca și când dorea ca toți să înțeleagă disprețul pe care ea îl avea pentru cei care se umileau în felul acesta.

Am visat că Duhul Domnului a venit asupra mea și m-am ridicat în mijlocul strigătelor și al rugăciunilor, spunând: „Duhul Domnului este peste mine. Mă simt îndemnată să vă spun că trebuie să începeți o lucrare individuală, fiecare pentru el însuși. Voi priviți spre Dumnezeu și așteptați ca El să îndeplinească în locul vostru lucrarea pe care v-a încredințat-o vouă. Dacă vă veți face lucrarea pe care știți că sunteți datori să o faceți, Dumnezeu vă va ajuta, când veți avea nevoie. Voi ați lăsat nefăcute tocmai acele lucruri pe care Dumnezeu vi le-a încredințat. Voi L-ați rugat pe El să

facă lucrarea voastră. Dacă ați fi urmat lumina pe care v-a dat-o, Dumnezeu ar fi făcut să strălucească asupra voastră o lumină mai mare, dar atâta vreme cât neglijați sfaturile, avertizările și muștrările care v-au fost adresate, cum puteți aștepta ca Dumnezeu să vă dea lumină și binecuvântări mai mari, doar pentru a le neglija și pentru a le disprețui? Dumnezeu nu este ca omul, El nu se lasă batjocorit”.

Am luat Biblia prețioasă și am pus în jurul ei mai multe „Mărturii pentru biserică”, adresate poporului lui Dumnezeu. „Iată”, am spus eu, „aici sunt abordate aproape toate situațiile. Păcatele care trebuie evitate sunt arătate. Sfaturile pe care le doresc ei pot fi găsite aici, adresate în contextul unor situații asemănătoare cu ale lor. Dumnezeu a binevoit să vă dea învățătură peste învățătură și poruncă peste poruncă. Dar nu mulți dintre voi știu cu adevărat ce conțin Mărturiile. Voi nu sunteți familiarizați cu Scripturile. Dacă ați fi studiat Cuvântul lui Dumnezeu, cu dorința de a atinge standardele Bibliei și desăvârșirea creștină, nu ați fi avut nevoie de Mărturii. Tocmai pentru că ați neglijat să vă familiarizați cu Cartea inspirată a lui Dumnezeu, El a încercat să vă vorbească prin intermediul unor mărturii simple și directe, atrăgându-vă atenția la cuvintele inspirației, pe care voi ați neglijat să le respectați, și îndemnându-vă să vă corectați viața în conformitate cu învățăturile ei înalte.

Prin mărturiile adresate, Domnul intenționează să vă avertizeze, să vă mustre, să vă sfătuiască și să vă convingă de importanța adevărului aflat în Cuvântul Său. Mărturiile scrise nu au menirea de a oferi o lumină nouă, ci de a întipări adânc în inima voastră adevărurile inspirației, care sunt deja descoperite. Datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii lui a fost exprimată clar în Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate acestea, doar puțini dintre voi respectă lumina care le-a fost dată. Prin Mărturii nu sunt scoase la lumină adevăruri noi, dar Dumnezeu simplifică marile adevăruri deja descoperite și le aduce înaintea poporului Său, pe calea aleasă de El Însuși pentru a trezi interesul și pentru a-i impresiona pe oameni, astfel încât nici unul să nu aibă

vreo scuză.

Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia au întunecat capacitatea de a înțelege, iar adevărul care ar fi putut să vă facă înțelepți pentru mântuire și-a pierdut puterea de atracție și de control asupra minții. Tocmai principiile esențiale ale evlaviei nu sunt înțelese, deoarece nu există foame și sete după cunoașterea Bibliei, după curăția inimii și după sfințirea vieții. Mărturiile nu trebuie să micșoreze importanța Cuvântului lui Dumnezeu, ci să îl înalțe, atrăgând interesul față de el, pentru ca simplitatea frumoasă a adevărului să-i poată impresiona pe toți oamenii”.

În continuare am declarat: „Așa cum Cuvântul lui Dumnezeu este străjuit de jur-împrejur de aceste cărți și broșuri, tot astfel v-a înconjurat Dumnezeu pe voi cu muștrări, sfaturi, cu avertizări și încurajări. Voi strigați aici înaintea lui Dumnezeu, cu sufletele pline de durere, cerând mai multă lumină. Eu sunt autorizată de Dumnezeu să vă spun că nici o altă rază de lumină nu va mai străluci pe calea voastră prin Mărturii până când nu veți pune în practică lumina pe care deja ați primit-o. Domnul v-a înconjurat cu lumină, dar voi nu ați apreciat-o, ci ați călcat-o în picioare. Unii au disprețuit lumina, în timp ce alții au ignorat-o sau au urmat-o într-o manieră neglijentă. Puțini s-au hotărât să respecte cu adevărat lumina pe care Dumnezeu a binevoit să le-o dea.

Unii, care au primit avertizări speciale prin mărturie, au uitat muștrările după numai câteva săptămâni. Unora, mărturiile le-au fost repetate, dar ei nu le-au acordat suficientă importanță și nu le-au ascultat cu atenție, ci le-au tratat ca pe niște simple povești. Dacă ar fi respectat lumina primită, ar fi reușit să evite eșecurile și încercările, pe care acum le consideră grele și aspre. Ei și-au luat singuri un jug, despre care au constatat că este foarte greu de purtat. Acesta nu este jugul pe care li l-a pus Hristos. Dumnezeu și-a manifestat iubirea și grija față de ei, dar sufletul lor egoist, rău și neîncrezător nu a putut să înțeleagă bunătatea și îndurarea Lui. Ei s-au grăbit

să acționeze după propria înțelepciune, până când, doborâți de încercări, încurcați de dificultăți, au fost înșelați de Satana. Dacă veți aduna razele de lumină pe care vi le-a dăruit Dumnezeu în trecut, El vă va oferi o lumină mai mare”.

Am menționat Israelul din vechime. Dumnezeu le-a încredințat israeliților Legea Sa, dar ei nu au fost dispuși să o respecte. Apoi, le-a dat ceremonii și rânduieli pentru ca, prin împlinirea lor, să-și amintească fără încetare de Dumnezeu. Israelii erau așa de înclinați să-L uite pe Dumnezeu și cerințele Sale, încât era necesar ca mintea lor să fie ținută trează pentru a-și da seama de obligația lor de a-L asculta pe Creatorul lor și de a-L onora. Dacă ar fi fost ascultători și dacă și-ar fi găsit plăcerea în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, nu ar fi fost necesare așa de multe ceremonii și rânduieli.

Dacă poporul, care pretinde acum că este comoara aleasă a lui Dumnezeu, ar respecta cerințele Sale, așa cum sunt precizate în Cuvântul Său, nu i-ar fi adresate mărturii speciale, care să-l conștientizeze cu privire la simțul datoriei și să-l convingă de păcătoșenia lui și de pericolul teribil de a neglija ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Conștiința s-a tocit, deoarece lumina a fost ignorată, neglijată și disprețuită. Iar Dumnezeu va lua de la poporul Său aceste Mărturii și îl va lăsa fără putere și îl va umili.

Am visat că, în timp ce vorbeam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea în maniera cea mai impresionantă și mi-am pierdut toate puterile, deși nu am avut nici o viziune. Am văzut că soțul meu s-a ridicat în picioare în fața poporului și am exclamat: „Aceasta este puterea minunată a lui Dumnezeu. El a făcut din Mărturii un mijloc puternic de a ajunge la suflete și El va lucra cu încă și mai multă putere prin ele decât a făcut-o până acum. Cine va fi de partea Domnului?”

Am visat că o mulțime de oameni s-au ridicat imediat în picioare și au răspuns la apel. Alții au rămas în tăcere, unii au dat pe față dispreț și batjocură, iar câțiva au părut total neimpresionați. Cineva s-a ridicat lângă mine și a spus:

„Dumnezeu te-a chemat și ți-a încredințat solii pe care să le transmiți copiilor Săi pentru a ajunge la inima lor. El ți-a dat aceste solii așa cum nu i-a dat nici unei alte persoane. El a modelat mărturiile tale, astfel încât să se potrivească situațiilor în care este nevoie de ajutor. Nu trebuie să te lași influențată de batjocuri și de râsete, de reproșuri sau de critică. Pentru a fi instrumentul special al lui Dumnezeu, nu trebuie să te bazezi pe nimeni, ci să depinzi numai de El și, asemenea viei, să te prinzi de El. Dumnezeu te va face un mijloc prin care le va transmite oamenilor lumina Sa. Tu trebuie să primești zi de zi putere de la Dumnezeu, ca să fii întărită, astfel încât nici o împrejurare să nu micșoreze și să nu umbrească lumina căreia El i-a îngăduit să strălucească asupra poporului Său, prin tine. Scopul special al lui Satana este acela de a împiedica această lumină să ajungă la poporul lui Dumnezeu, care are o nevoie așa de mare de ea în mijlocul pericolelor acestor zile din urmă.

Succesul tău constă în simplitate. Îndată ce te vei îndepărta de aceasta și îți vei adapta mărturia, în așa fel încât să se potrivească mentalității cuiva, puterea ta va dispărea. Aproape tot ce există în acest veac este artificial și iluzoriu. Lumea abundă de mărturii rostite pentru a plăcea, pentru a încânta și pentru a înălța eul. Mărturia ta are un caracter diferit. Ea trebuie să răspundă situațiilor concrete ale vieții, salvând de la moarte credința slabă și convingându-i pe credincioși cu privire la necesitatea de a străluci ca lumini în lume.

Dumnezeu ți-a încredințat mărturii prin care să-i arăți celui păcătos și apostat adevărata lui stare, precum și pierderea imensă pe care o suferă, continuând o viață de păcat. Dumnezeu te-a ajutat să înțelegi toate acestea,

dezvăluindu-le înaintea ochilor tăi într-o manieră de care nu a beneficiat nici o altă persoană aflată în viață, și îți va cere să dai socoteală, în conformitate cu lumina pe care ți-a dat-o. «Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu -- zice Domnul oștirilor!» «Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!». (Zaharia 4, 6; Isaia 58, 1.)”

Visul acesta a avut asupra mea o influență puternică. Când m-am trezit, depresia mea dispăruse, sufletul meu era voios și am simțit o mare pace. Suferințele care mă împiedicaseră să lucrez au fost îndepărtate și am simțit o putere și o vigoare așa cum nu mă mai simțisem de luni de zile. Mi se părea că îngerii lui Dumnezeu fuseseră însărcinați să-mi aducă liniștea. O recunoștință de nedescris mi-a umplut inima pentru această minunată schimbare de la descurajare la lumină și fericire. Am știut că ajutorul venise de la Dumnezeu. Această manifestare mi s-a părut ca o minune a harului lui Dumnezeu și nu am vrut să fiu lipsită de recunoștință pentru bunătatea Lui iubitoare.

Capitolul 33

Lucrarea misionară

[Notă. -- Încă din primele zile ale vestirii soliei, adventiștii de ziua a șaptea au avut o idee cu privire la dezvoltarea lucrării, care ar fi putut cuprinde în cele din urmă mai multe națiuni. Conducătorii mișcării adventiste au început să înțeleagă faptul că misiunea lor era menită să se extindă în întreaga lume, până la începutul anilor »70. Cu toate acestea, în anul 1872, versetul: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” a fost interpretat în mod simplu ca fiind „un semn evident al zilelor din urmă” și împlinindu-se prin extinderea Misiunilor Protestante. Împlinirea totală a acestui text nu era în nici un fel asociată cu răspândirea Mișcării Adventiste pretutindeni în lume. (Vezi The Review and Herald, 16 aprilie, 1872 și The Review and Herald, 16 iulie, 1872.) Dar, în anul 1873, declarațiile conducătorilor adventiști de ziua a șaptea, cu privire la datoria lor de a avertiza lumea, au început să evidențieze o schimbare vizibilă a concepției. (Vezi editorialul numărului din The Review and Herald, 26 august, 1873 și multe alte articole la fel de importante din edițiile care au urmat.) Pe la încheierea anului 1874, această schimbare a concepției pare să se fi realizat aproape în totalitate.]

În 10 decembrie 1871, mi-a fost arătat că Dumnezeu dorea să realizeze o mare lucrare prin intermediul adevărului, dacă oameni consacrați și cu spirit de sacrificiu s-ar fi dedicat fără rezerve în lucrarea de a-l predica acelor care se aflau în întuneric. Cei care cunosc adevărul prețios și care sunt consacrați lui Dumnezeu trebuie să folosească orice ocazie favorabilă de a prezenta adevărul. Îngerii lui Dumnezeu influențează inima și conștiința multor oameni din țări străine și sufletele sincere sunt alarmate, când văd că semnele timpului se împlinesc în starea de neliniște a națiunilor. În mintea

lor se naște întrebarea: Care va fi sfârșitul tuturor acestor lucruri? În timp ce Dumnezeu și îngerii Săi lucrează pentru a impresiona inimile, slujitorii lui Hristos par să doarmă. Doar puțini lucrează în colaborare cu solii cerești.

Dacă pastorii și oamenii ar fi suficient de conștienți cu privire la datoria lor, nu ar rămâne atât de inactivi și de indiferenți, în timp ce Dumnezeu îi onorează prin faptul că i-a făcut depozitarii Legii Sale, întipărint-o în mintea lor și scriind-o în inima lor. Aceste adevăruri de importanță vitală trebuie să pună la încercare lumea. Chiar și în țara noastră există orașe și sate, care nu au auzit niciodată solia de avertizare. Tinerii, care se simt impresionați de apelurile pentru ajutor în această mare lucrare de înaintare a cauzei lui Dumnezeu, întreprind unele acțiuni, dar nu iau asupra lor responsabilitatea misiunii într-o asemenea măsură, încât să realizeze tot ce ar putea.

Dacă tinerii care încep să lucreze în această privință ar avea spirit misionar, ar dovedi că sunt cu adevărat chemați de Dumnezeu. Dar, prin faptul că nu merg în locuri noi, ci se mulțumesc să călătorească din biserică în biserică, ei dovedesc că nu au luat asupra lor povara lucrării. Tinerii noștri predicatori nu au o viziune suficient de vastă. Zelul lor este prea slab. Dacă s-ar trezi și s-ar consacra Domnului, tinerii ar fi atenți în fiecare clipă și ar căuta să se pregătească pentru a deveni lucrători în câmpul misionar.

Tinerii trebuie să se califice pentru lucrare, învățând bine limbile străine, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi ca mijloace de transmitere a adevărului Său mântuitor în mijlocul celor ce trăiesc în alte țări. Acești tineri pot învăța limbi străine chiar în timp ce sunt angajați în lucrarea de salvare a păcătoșilor. Dacă își folosesc timpul în mod eficient, ei își pot dezvolta intelectul, se pot instrui și se pot pregăti pentru a fi capabili să îndeplinească o lucrare mult mai mare. Dacă s-ar consacra lui Dumnezeu, tinerele, care nu au fost obișnuite să poarte răspunderi mari, s-ar putea pregăti pentru a fi folositoare, studiind și familiarizându-se cu limbile străine. Ele ar putea să se dedice activității de traducător.

Publicațiile noastre trebuie să fie tipărite în alte limbi, ca să poată ajunge la cei ce trăiesc în țări străine. [În 1871, când erau scrise aceste cuvinte, pregătirea și publicarea literaturii bisericii în diferite limbi străine, vorbite în Europa și în alte țări erau doar la începuturi.] Prin intermediul presei, se poate realiza mult, dar s-ar putea realiza mai mult, dacă influența lucrării predicatorilor ar însoți publicațiile noastre. Este nevoie de misionari, care să meargă în țările noastre pentru a predica adevărul cu atenție și înțelepciune. Cauza adevărului prezent poate fi mult extinsă printr-un efort personal.

Când vor vedea tineri zeloși, dornici să se instruiască pentru a-și extinde activitatea în orașe și în sate care nu au cunoscut niciodată adevărul, și când vor vedea misionari care se oferă ca voluntari pentru a merge în alte țări, în scopul de a le duce adevărul, bisericile vor fi mult mai încurajate și întărite, decât dacă ar beneficia ele însele de munca unor tineri lipsiți de experiență. Când vor vedea inimile pastorilor lor radiind de iubire și zel pentru adevăr și pline de dorința de a salva suflete, bisericile se vor trezi ele însele. În general, bisericile au darurile spirituale necesare și capacitatea de a se binecuvânta, de a se întări singure și de a aduna oile și mieii în staul. Ele trebuie lăsate să-și folosească propriile resurse, pentru ca toate darurile care există într-o stare latentă să poată fi implicate într-o slujire activă.

Domnul a lucrat la inima unor oameni care cunosc limbi străine și i-a adus sub influența adevărului, ca să poată fi instruiți și pregătiți să lucreze pentru cauza Sa. El i-a adus în legătură cu birourile editurilor, pentru ca administratorii să se poată folosi de serviciile lor, dar ei nu sunt conștienți de nevoile cauzei. Sunt necesare publicații în alte limbi pentru a stârni interesul și spiritul de cercetare în mijlocul națiunilor străine.

Așa cum lucrarea de predicare a lui Noe a avertizat și a slujit ca

mărturie pentru locuitorii lumii, înainte ca potopul să-i nimicească de pe fața pământului, tot astfel adevărul lui Dumnezeu din aceste zile din urmă îndeplinește o lucrare asemănătoare, avertizând, încercând și slujind ca mărturie pentru lume. Publicațiile care pleacă din biroul de editură poartă semnătura Celui Veșnic. Ele sunt răspândite pretutindeni în țară și hotărăsc destinul sufletelor. Acum este o mare nevoie de oameni capabili să scrie și să traducă publicațiile noastre în alte limbi, pentru ca solia de avertizare să poată ajunge la toate popoarele și să le poată confrunta cu lumina adevărului, astfel încât, înțelegând lumina, bărbații și femeile să se poată întoarce de la nelegiuire la ascultarea de Legea lui Dumnezeu.

Trebuie să fie folosită orice ocazie de a extinde vestirea adevărului în alte națiuni. Această lucrare va fi însoțită de cheltuieli considerabile, dar, în nici un caz, cheltuielile nu trebuie să împiedice îndeplinirea ei. Banii au valoare doar în măsura în care sunt folosiți pentru progresul intereselor Împărăției lui Dumnezeu. Domnul le-a încredințat oamenilor mijloacele financiare necesare tocmai pentru acest scop, ca să fie folosite spre a le vesti adevărul semenilor lor.

Acum este timpul să folosim banii pentru Dumnezeu. Acum este timpul să fim bogați în fapte bune, adunându-ne în cer o comoară bună pentru viitor, ca să ne putem pune nădejdea în viața veșnică. Un suflet salvat pentru Împărăția lui Dumnezeu este mai valoros decât toate bogățiile pământului. Noi suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele celor cu care suntem puși în legătură și, cu cât legătura noastră cu semenii este mai apropiată, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră. Noi suntem o mare familie, iar binele semenilor trebuie să constituie preocuparea noastră cea mai importantă. Nu avem nici o clipă de pierdut. Dacă am fost neglijenți în această privință, acum este momentul cel mai potrivit să răscumpărăm cu seriozitate timpul pierdut, pentru ca sângele sufletelor să nu fie găsit pe veșmintele noastre. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu este scutit de îndatorirea de a lua parte la marea lucrare a lui Hristos

pentru salvarea semenilor noștri.

Va fi greu să învingem prejudecata și să-i convingem pe cei necredincioși că eforturile pe care le depunem pentru a-i ajuta sunt dezinteresate. Dar aceasta nu trebuie să împiedice lucrarea noastră. Nu există în Cuvântul lui Dumnezeu nici o instrucțiune care să ne spună să le facem bine doar celor care apreciază eforturile noastre și răspund și să-i binecuvântăm doar pe cei care ne vor mulțumi pentru aceasta. Dumnezeu ne-a trimis să lucrăm în via Lui. Responsabilitatea noastră este să facem tot ceea ce ne stă în putință. „Dimineța, seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea”. (Eclesiastul 11, 6.)

Noi avem prea puțină credință. Noi Îl limităm pe Sfântul lui Israel. Ar trebui să fim recunoscători că Dumnezeu este dispus să ne folosească pe toți ca slujitori ai Săi. Orice rugăciune rostită cu credință va fi ascultată. Răspunsul ar putea să nu fie exact așa cum ne-am așteptat noi, dar va veni; probabil nu așa cum am plănuțit, dar va veni chiar în momentul în care vom avea cea mai mare nevoie de el. Dar, oh, cât de mare este păcatul necredinței noastre! „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”. (Ioan 15, 7.)

Capitolul 34

Planuri mai vaste

În anul 1874, în timp ce mă aflam în California, mi-a fost dat un vis impresionant, în care mi s-a descoperit rolul tipăriturilor în lucrarea de vestire a soliei îngerului al treilea în lume.

Am visat că mai mulți frați din California se aflau într-o ședință, căutând cel mai bun plan de lucru pentru următoarea perioadă de activitate. Unii considerau că este înțelept să evite orașele mari și să lucreze în localitățile mai mici. Soțul meu îndemna cu insistență să fie alcătuite planuri mai vaste și să se facă eforturi mai mari, care să se potrivească mai bine caracterului soliei noastre.

Atunci, un tânăr, pe care l-am văzut adesea în visele mele, a intrat în camera de ședință. El a ascultat cu un interes profund cuvintele rostite, după care, vorbind cu siguranță și autoritate, a spus: „Atât orașele, cât și satele constituie o parte a viei Domnului. Ele trebuie să audă solia de avertizare. Vrajmașul adevărului face eforturi disperate pentru a-i întoarce pe oameni de la adevărul lui Dumnezeu la minciună. [...] Trebuie să semănați de-a lungul tuturor apelor.

Poate că nu veți vedea chiar de la început rezultatul muncii voastre, dar aceasta nu trebuie să vă descurajeze. Urmați exemplul Domnului Hristos. El a avut mulți ascultători, dar puțini L-au urmat. Noe le-a predicat oamenilor de dinaintea potopului timp de o sută douăzeci de ani, totuși, dintre toți locuitorii pământului la data aceea, numai opt au fost salvați.”

Solul a continuat: „Ideile voastre cu privire la lucrarea necesară pentru

acest timp sunt prea limitate. Voi vă străduiți să concepeți un plan de lucru, așa încât să-l puteți realiza prin propriile resurse. Trebuie să adoptați o viziune mai vastă. Lumina voastră nu trebuie ascunsă sub obroc sau sub pat, ci trebuie așezată în candelă, ca să-i lumineze pe toți cei ce se află în casă. Casa voastră este lumea. [...]

Autenticitatea cerințelor poruncii a patra trebuie să fie prezentată clar oamenilor. «Voi sunteți martorii Mei». Solia va înainta plină de putere în toate colțurile lumii, în Oregon, în Europa, în Australia și până în insulele mării, la orice neam, la orice limbă și la orice popor. Păstrați demnitatea adevărului. El va crește la mari proporții. Multe țări așteaptă lumina înaintată pe care Domnul o are pentru ele, iar credința voastră este mică și foarte limitată. Concepția voastră cu privire la lucrare trebuie să devină mult mai vastă. Oakland, San Francisco, Sacramento, Woodland și marile orașe din Statele Unite trebuie să audă solia adevărului. Mergeți înainte! Dacă veți umbla cu umilință înaintea Lui, Dumnezeu va lucra cu o mare putere. Credința nu știe să vorbească despre imposibilități. Nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu. Lumina despre obligativitatea cerințelor Legii lui Dumnezeu trebuie să convingă lumea și s-o pună la probă....”

În ultima mea viziune, mi-a fost arătat că trebuie să facem ceva pentru extinderea și consolidarea lucrării începute în California. Mi-a fost arătat că, în California, în Australia, în Oregon și în alte teritorii, este necesară o lucrare misionară mult mai extinsă decât și-au imaginat, au întrezărit sau plănuțit vreodată oamenii noștri. Mi-a fost arătat că în prezent noi nu înaintăm așa de repede, cum ne-ar permite ocaziile pe care providența lui Dumnezeu le așază în calea noastră. Mi-a fost arătat că adevărul prezent ar putea exercita o influență puternică în California, dacă aceia care cred solia nu i-ar oferi vrăjmașului nici un câștig de cauză, prin manifestarea egoismului și a necredinței, ci și-ar concentra toate eforturile, în vederea atingerii unui singur țel -- dezvoltarea lucrării adevărului prezent.

Am văzut că ar trebui să se publice o revistă în zona coastei Pacificului. De asemenea, aici, ar trebui să fie înființată o casă de editură și o instituție de sănătate.

Timpul este scurt și toți cei care cred în această solie ar trebui să simtă că asupra lor se află o responsabilitate solemnă de a fi niște lucrători lipsiți de interese egoiste, care să-și exercite influența de partea binelui și să nu fie găsiți niciodată, nici prin cuvintele lor, nici prin faptele lor, în rândul celor ce caută să împiedice înaintarea intereselor cauzei lui Dumnezeu. Ideile fraților noștri sunt într-un totu prea înguste. Ei așteaptă prea puțin. Credința lor este prea mică.

Publicarea unei reviste pe coasta Pacificului ar da putere și influență soliei. Lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu nu valorează prea mult pentru lume, dacă nu este prezentată într-un mod în care să poată fi înțeleasă. Vă declar că viziunea noastră trebuie să devină mai vastă. Noi vedem doar ce se află în apropiere, dar nu vedem și ce este în depărtare.

Capitolul 35

În toată lumea

Sunt profund convinsă de necesitatea de a face eforturi mai mari și mai serioase pentru a vesti adevărul în lume. În ultima viziune care mi-a fost dată, mi s-a arătat că noi nu facem nici a douăzecea parte din lucrarea pe care ar trebui să o facem pentru salvarea sufletelor. Noi lucrăm pentru ele cu indiferență, ca și când nu ar fi foarte important dacă acceptă sau resping adevărul. Se întreprind eforturi generale, dar nu reușim să ne atingem ținta printr-o lucrare personală. Noi nu ne apropiem de oameni într-o manieră care să-i convingă de faptul că suntem preocupați de ei și că suntem atât de profund interesați de mântuirea lor, încât nu intenționăm să renunțăm la ei.

Noi îi ținem prea mult la distanță pe cei care nu cred adevărul. Îi invităm și așteptăm ca ei să vină la noi și să ne ceară să le prezentăm adevărul. Mulți nu vor fi înclinați să facă aceasta, deoarece se află în întuneric și în rătăcire și nu pot discerne adevărul și importanța lui vitală. Satana îi ține în stăpânire cu o putere hotărâtă și, dacă dorim să îi ajutăm, trebuie să le dovedim că îi iubim și că suntem interesați de sufletul lor în mod personal, ocupându-ne de ei cu stăruință. Trebuie să lucrăm cu rugăciune și cu dragoste, cu credință și cu o răbdare neobosită, sperând și crezând totul, cu înțelepciunea șarpelui și cu umilința porumbelului, ca să câștigăm suflete pentru Hristos.

O pregătire specială

Ca popor, noi nu suntem suficient de conștienți de timpul scurt pe care îl avem la dispoziție pentru lucrare și nu înțelegem dimensiunile misiunii pentru timpul acesta. În curând vine noaptea, când nimeni nu mai poate

lucra. Dumnezeu cheamă bărbați și femei să se pregătească în vederea lucrării Sale speciale pentru aceste zile din urmă, consacându-se împlinirii voinței Lui și studiind Scripturile cu seriozitate. El îi cheamă acum pe toți cei care pot să lucreze. Dacă se vor angaja în lucrare cu sinceritate și cu umilință și vor face tot ce le stă în putință, vor dobândi o experiență mai vastă. Ei vor avea o mai bună cunoaștere a adevărului și vor ști mai bine cum să ajungă la sufletul oamenilor și cum să-i ajute exact acolo unde au cea mai mare nevoie de ajutor. Acum, chiar acum, este nevoie de lucrători pentru Dumnezeu. Lanurile sunt deja albe și gata pentru seceriș, dar secerătorii sunt puțini.

Ocaziile providențiale

Mi-a fost arătat că, în calitate de popor al lui Dumnezeu, noi nu am fost conștienți de datoria noastră de a duce lumina în țări străine. Oare Dumnezeu ne-a scutit, ca popor, de orice responsabilitate și de orice lucrare specială pentru cei ce vorbesc alte limbi? De ce nu avem noi astăzi nici un misionar în țări străine? Care este motivul acestei neglijențe și al acestei întârzieri? În multe alte țări, există oameni cu o gândire superioară, pe care Dumnezeu îi convinge de lipsa spiritualității și a adevăratei evlavii din bisericile creștine din țara lor. Ei văd că viața și caracterul celor ce se declară creștini nu sunt în armonie cu standardul Bibliei. Mulți se roagă pentru lumină și cunoaștere. Ei nu sunt mulțumiți. Dumnezeu va răspunde rugăciunilor lor prin intermediul nostru, ca popor, dacă nu vom fi așa de departe de El, încât să nu putem auzi vocea Sa, și atât de egoiști, încât să nu vrem să fim tulburați din adunările noastre plăcute și confortabile.

Noi nu ținem pasul cu ocaziile providențiale pe care ni le oferă Dumnezeu. Isus și îngerii sunt la lucru. Această lucrare înaintea, în timp ce noi stăm pe loc și suntem lăsați în urmă. Dacă dorim să ținem pasul cu ocaziile providenței lui Dumnezeu, trebuie să fim receptivi și să discernem fiecare deschidere și să folosim la maximum orice avantaj aflat la îndemâna noastră pentru a face ca lumina să se extindă și să se răspândească în alte

națiuni.

În providența Sa, Dumnezeu a trimis oameni chiar la ușa noastră și i-a încredințat în mâinile noastre pentru a avea posibilitatea să învețe adevărul cât se poate de bine și să fie calificați în vederea lucrării pe care noi nu am fost capabili să o realizăm în ce privește ducerea luminii la oamenii care vorbesc alte limbi. Prea adesea, noi nu am reușit să vedem mâna lui Dumnezeu și i-am respins tocmai pe aceia pe care El ni i-a pregătit să lucreze în colaborare cu noi și să ia parte la lucrarea de a trimite lumina la alte națiuni.

Semănați de-a lungul tuturor apelor

În poporul nostru au existat o neglijență și o necredință ucigătoare, care ne-au împiedicat să facem lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o pentru a face ca lumina noastră să strălucească mai departe în mijlocul altor națiuni. Ne este frică să ne aventurăm în afara granițelor și să ne asumăm riscurile acestei mari lucrări, ca nu cumva cheltuielile să rămână lipsite de rezultate. Ce dacă banii sunt cheltuiți fără a reuși să vedem suflete mântuite? Ce dacă există o pierdere gravă a unei părți din resursele noastre financiare? Mai bine să lucrăm și să fim într-o continuă activitate, decât să nu facem nimic. Nu știți care dintre investițiile voastre vor aduce roade, aceasta sau aceea.

Dumnezeu dorește oameni dispuși să riște totul pentru salvarea sufletelor. Cei care nu vor vrea să acționeze, până când nu pot vedea cu claritate fiecare pas pe calea aflată înaintea lor, nu vor reuși să folosească avantajele prezente pentru progresul adevărului lui Dumnezeu. Acum este nevoie de lucrători hotărâți să pășească înainte prin întuneric, ca și când ar merge în lumină, și să reziste curajoși sub presiunea descurajărilor și a dezamăgirilor, continuând să lucreze cu credință, cu lacrimi și cu răbdare și

semănând de-a lungul tuturor apelor, cu încrederea că Domnul va face să răsară roadele. Dumnezeu cheamă bărbați curajoși, plini de speranță, de credință și de răbdare pentru a lucra până la atingerea țintei.

Publicații în multe limbi

Mi-a fost arătat că publicațiile noastre trebuie să fie tipărite în diferite limbi și trimise în fiecare țară civilizată, indiferent de costuri. Care este valoarea banilor în acest timp, în comparație cu valoarea sufletelor? Fiecare dolar din rezervele noastre trebuie să fie considerat ca aparținându-I Domnului, nu nouă, și, fiind o înzestrare prețioasă încredințată de Dumnezeu, nu trebuie risipit pentru plăceri inutile, ci folosit cu atenție pentru cauza lui Dumnezeu și în lucrarea de salvare a oamenilor de la pierzare.

Mi-a fost arătat că tiparul are o influență puternică, fie spre bine, fie spre rău. Acest mijloc de comunicare poate ajunge în contact cu opinia publică, așa cum nu o poate face nici o altă metodă. Presa controlată de oameni sfințiți de Dumnezeu, poate constitui o influență puternică spre bine, conducându-i pe cititori la cunoașterea adevărului. În mâna celui care simte că adevărul arde pe altarul inimii sale și care are un zel înțelept pentru Dumnezeu și o gândire echilibrată și rațională, instrumentul de scris este o adevărată putere. Pana înmuiată în izvorul curat al adevărului poate transmite razele luminii până în cele mai întunecate colțuri ale pământului, de unde se vor reflecta înapoi, adăugând o nouă putere și răspândind o lumină mai mare, care se va răspândi pretutindeni.

Un seceriș de suflete prețioase

Mi-a fost arătat că publicațiile existente au realizat deja o lucrare în mintea unor oameni care trăiesc în alte țări, sfărâmând zidurile prejudecății și ale superstiției. Mi-au fost arătați bărbați și femei care studiau cu interes

profund reviste și broșuri despre adevărul prezent. Ei erau interesați să citească dovezile atât de uimitoare și de noi pentru ei și deschideau Bibliile cu un interes profund, ca și când subiectele adevărului ar fi fost complet ascunse până atunci și deveneau dintr-o dată clare, în special lumina privitoare la Sabatul poruncii a patra. În timp ce studiau Scripturile pentru a înțelege toate aceste lucruri, o lumină nouă strălucea în mintea lor, deoarece îngerii se aflau lângă ei, convingându-i de adevărurile conținute în publicațiile pe care le citeau.

I-am văzut ținând revistele și broșurile într-o mână și Biblia în cealaltă, în timp ce obrații le erau umezi de lacrimi, apoi i-am văzut îngenunchind înaintea lui Dumnezeu în rugăciune umilă și stăruitoare pentru a fi călăuziți în tot adevărul -- lucru pe care Dumnezeu tocmai îl îndeplinea pentru ei, chiar dinainte de a-l cere. Când primeau adevărul în inimă și când înțelegeau lanțul armonios al adevărului, Biblia devenea pentru ei o carte nouă. Ei o strângeau la piept cu o bucurie negrăită, în timp ce chipul lor strălucea de o fericire și o voioșie sfântă.

Acești oameni nu se mulțumeau să se bucure doar ei de lumină, ci începeau să lucreze pentru alții. Unii făceau sacrificii mari pentru cauza adevărului și pentru a-i ajuta pe frații lor, care se aflau în întuneric. În felul acesta, prin distribuirea revistelor și a broșurilor publicate în alte limbi, se pregătea calea pentru o mare lucrare.

Capitolul 36

Răspândirea lucrărilor tipărite

În data de 12 septembrie 1875, a început adunarea de tabără din Roma, N. Y. În prima zi, mai mulți vorbitori s-au adresat unui număr mare de participanți. În noaptea următoare, am visat că, imediat după ce mi-am încheiat cuvântarea, în sală a intrat un tânăr cu o înfățișare nobilă și a spus:

„Ați atras atenția oamenilor asupra unor subiecte importante, care pentru mulți sunt noi și ciudate. Însă pentru unii, sunt extrem de interesante. Cei ce lucrează în domeniul cuvântului și al doctrinei au făcut tot ce au putut pentru a prezenta adevărul. Dar, dacă nu se vor face eforturi mai cuprinzătoare pentru a imprima în mintea oamenilor aceste convingeri, eforturile voastre se vor dovedi aproape inutile. Satana a pregătit multe ispite atrăgătoare, prin care urmărește să le distragă atenția, iar grijile acestei vieți și înșelăciunea bogățiilor se vor uni pentru a înăbuși semințele adevărului semănate în inimă.

Fiecare astfel de efort, pe care îl faceți în prezent, ar aduce un rezultat mult mai bun, dacă ați dispune de tipărituri corespunzătoare, care să poată fi răspândite. Ar trebui să existe broșuri care tratează subiectele importante ale adevărului pentru timpul acesta, care să le poată fi date gratuit tuturor celor ce vor binevoi să le accepte. Trebuie să semănați de-a lungul tuturor apelor.

Tiparul este un mijloc puternic de a influența mintea și inima. Oamenii din această lume acaparează presa și folosesc orice ocazie pentru a le oferi cititorilor o literatură otrăvitoare. Dacă aceia care se află sub influența spiritului lumii și al lui Satana sunt atât de -- zeloși în răspândirea cărților, a broșurilor și a revistelor de natură imorală, voi ar trebui să fiți cu atât mai

zeleși pentru a pune la dispoziția oamenilor lucrări cu un caracter înălțător și mântuitor.

Dumnezeu a pus la dispoziția poporului Său avantajul tiparului, care, asociat cu alte mijloace de comunicare, va fi plin de succes în extinderea cunoașterii adevărului. Broșurile, revistele și cărțile trebuie să fie răspândite, după cum se ivește nevoia, în toate orașele și satele din țară. Aceasta este o lucrare misionară pentru toți.

Trebuie să existe oameni instruiți special pentru acest domeniu al lucrării, care să fie misionari și să răspândească literatura. Ei trebuie să fie niște persoane curtenitoare și cu tact, care să nu-i respingă pe alții și nici să nu stârnească respingerea din partea lor. Acest fel de lucrare va avea nevoie de oameni care să-și investească tot timpul și toate energiile, după cum o cere situația. Dumnezeu i-a încredințat poporului Său o mare lumină. Această lumină nu a fost dată pentru a se bucura doar ei de ea, în mod egoist, ci pentru a face ca razele ei strălucitoare să-i lumineze pe cei ce se află în întuneric și în păcat.

Ca popor, voi nu faceți nici a douăzecea parte din ce ar putea fi făcut pentru răspândirea cunoașterii adevărului. Un predicator care distribuie reviste și broșuri poate realiza mult mai mult, decât dacă predică fără să ofere publicații. Tiparul constituie un instrument puternic, pe care Dumnezeu l-a rânduit spre a fi asociat cu eforturile predicatorului pentru a vesti adevărul la orice neam, orice seminție și orice limbă. Mulți oameni nu vor putea fi contactați pe nici o altă cale.

Aici este o lucrare misionară adevărată, în care munca și banii pot fi investiți cu rezultatele cele mai bune. A existat o prea mare teamă de a risca, de a acționa prin credință și de a semăna de-a lungul tuturor apelor. Au existat ocaziile favorabile, care nu au fost sesizate și folosite în modul cel

mai eficient. S-a manifestat o teamă mult prea mare în ce privește înaintarea în acest domeniu. Adevărata credință nu este presupuziție, ci este curajul de a acționa. Lumina prețioasă și adevărul convingător trebuie să fie expuse în publicații fără nici o întârziere”.

Apoi, tânărul a continuat: „Soțul tău nu trebuie să fie descurajat în eforturile sale de a-i îndemna pe oameni să devină lucrători și să-și asume responsabilitatea în această misiune importantă. Fiecare om pe care Dumnezeu îl va accepta va deveni ținta atacurilor lui Satana. Dacă acești oameni se despart de Cer și pun în pericol cauza lui Dumnezeu, eșecurile lor nu I se vor atribui nici Lui, nici ție, ci perversității caracterului celor care murmură și pe care ei nu-i vor putea înțelege, nici birui. Acești oameni pe care Dumnezeu a încercat să-i folosească în lucrarea Sa, dar care au dat greș și au adus mari greutăți asupra celor care au fost loiali și lipsiți de egoism, au descurajat și au împiedicat mai mult decât tot binele pe care l-au făcut. Totuși acest fapt nu trebuie să împiedice realizarea planului lui Dumnezeu de a dezvolta lucrarea, cu numeroasele ei responsabilități, împărțite în diferite domenii și încredințate unor oameni care ar trebui să-și facă partea lor și să poarte poverile pe care sunt datori să le poarte. Acești oameni trebuie să fie dispuși să primească o educație și să se lase instruiți, apoi Dumnezeu îi poate pregăti și sfinți și le poate oferi o judecată sfințită, astfel încât, atunci când vor începe să lucreze, să poată duce mai departe Numele Său.”

Activitatea publică din anul 1877

În data de 11 mai 1877, am plecat din Oakland, California, pentru a ne întoarce la Battle Creek, Michigan. Soțul meu primise o telegramă în care i se cerea să meargă la Battle Creek pentru a trata câteva probleme importante legate de lucrare. Ca răspuns la această solicitare, el s-a dus și s-a angajat într-o activitate serioasă de predicare și de scriere și a condus ședințe de comitet la biroul de editură Review, la colegiu și la sanatoriu, lucrând deseori până noaptea târziu. Această activitate l-a obosit îngrozitor. Starea continuă de tensiune psihică pregătea calea pentru o nouă cădere. Amândoi am simțit pericolul și am decis să mergem la Colorado pentru a beneficia de o perioadă de liniște și de odihnă.

În timp ce plănuiam călătoria, mi s-a părut că aud o voce care îmi spunea: „Puneți-vă armura. Am pentru voi o lucrare de făcut în Battle Creek”. Vocea mi s-a părut atât de clară, încât m-am întors fără să vreau pentru a vedea cine îmi vorbește. Nu am văzut pe nimeni, dar, simțind prezența lui Dumnezeu, inima mea s-a umplut de duiosie înaintea Lui. Când soțul meu a intrat în încăpere, i-am relatat frământarea mea. Am plâns și ne-am rugat împreună. Planul nostru era să plecăm peste trei zile, dar acum se schimbaseră.

Lucrările speciale pentru studenții colegiului

Încheierea anului școlar la Colegiul de la Battle Creek era aproape. Am fost foarte îngrijorată pentru studenți, deoarece mulți dintre ei fie erau neconvertiți, fie se îndepărtaseră de Dumnezeu. Am petrecut o săptămână lucrând pentru ei, organizând adunări în fiecare seară, în Sabat și în prima zi

a săptămânii. Inima mea a fost mișcată când am văzut că locul de închinare era aproape plin de studenții de la școala noastră. Am încercat să-i conving că o viață de curăție morală și de rugăciune nu vor constitui o piedică pentru obținerea unei educații vaste în domeniul științei, ci mai degrabă vor îndepărta multe piedici din calea progresului lor intelectual. Dacă se vor angaja într-o relație personală cu Mântuitorul, dacă vor intra în școala lui Hristos și dacă vor fi niște elevi sânguincioși în această școală, viciul și imoralitatea vor fi alungate din mijlocul lor, iar rezultatul va fi o cunoaștere mai mare.

Școala noastră trebuie să aibă un nivel educațional mai înalt decât toate celelalte instituții de învățământ, oferindu-le tinerilor idei nobile și ținte pentru viață și educându-i în așa fel încât să aibă o cunoaștere corectă a îndatoririlor omului și a binecuvântărilor veșnice. Marele scop al înființării colegiului nostru a fost acela de a oferi concepții corecte, arătând armonia dintre știință și Biblie.

Domnul m-a întărit și a binecuvântat eforturile pe care le-am făcut pentru tineri. Un mare număr a venit în față pentru rugăciune. Din cauza lipsei de rugăciune și de veghere, unii dintre ei își pierduseră credința și dovada relației personale cu Dumnezeu. Mulți au mărturisit că, în urma acestei decizii, au primit binecuvântarea lui Dumnezeu. Ca rezultat al adunărilor, un mare număr de tineri s-a prezentat pentru primirea botezului.

Adunările pentru prezentarea subiectelor medicale

Dar lucrarea mea în Battle Creek încă nu se încheiase. Am fost solicitată în mod insistent să iau parte la o adunare publică pe tema temperanței, o acțiune demnă de apreciat, la care participa un număr destul de mare de locuitori din Battle Creek. Această acțiune a implicat asociația Battle Creek Reform Club, cu șase sute de membri puternici, și Woman's

Christian Temperance Union, cu două sute șaiszeci de membri. Pentru toți acești lucrători sârguincioși, Dumnezeu, Domnul Hristos, Duhul Sfânt și Biblia erau cuvinte familiare. Se realizase deja mult bine, iar activitatea celor implicați, sistemul în care lucrau și spiritul întrunirilor lor, promiteau o lucrare mai mare în viitor.

Cu ocazia mării expoziții Barnum din oraș, în data de 28 iunie, doamnele de la Woman's Christian Temperance Union au avut o inițiativă cu un efect covârșitor în favoarea cumpătării și a reformei sănătății. Ele au organizat un restaurant uriaș cu produse culinare sănătoase pentru a servi mulțimea nenumărată de participanți, adunați din toată țara spre a vizita expoziția, împiedicându-i în felul acesta să viziteze barurile și cofetăriile, unde ar fi fost expuși ispitelor. Cortul gigantic, capabil să adăpostească cinci sute de persoane, care fusese folosit de Conferința Michigan în scopul adunărilor de tabără, a fost ridicat special pentru această ocazie. Aici au fost așezate între cincisprezece și douăzeci de mese pentru servirea oaspeților.

În data de 1 iulie, duminică dimineața, am fost invitată în marele cort să vorbesc despre cumpătarea creștină în prezența unui auditoriu de aproape cinci sute de persoane.

Adunările de tabără din Indiana

În perioada 9-14 august, am participat la adunările de tabără de lângă Kokomo, Indiana, însoțită de nora mea, Mary K. White. Soțului meu i-a fost imposibil să plece din Battle Creek. La această întrunire, Domnul m-a întărit pentru a lucra în modul cel mai serios. El mi-a dăruit o gândire limpede și puterea de a mă adresa poporului. În timp ce priveam înfățișarea nobilă și impunătoare a bărbaților și a femeilor care s-au adunat aici și îi comparăm cu micul grup de credincioși de acum șase ani, dintre care cei mai mulți erau săraci și lipsiți de educație școlară, nu puteam decât să exclam: „Iată ce

minune a făcut Domnul!”

Influența înobilatoare pe care o are adevărul asupra vieții și caracterului celor ce îl primesc a fost exemplificată aici foarte convingător. În timp ce vorbeam, i-am invitat să se ridice în picioare pe toți aceia care fuseseră dependenți de tutun și renunțaseră definitiv la folosirea acestuia datorită luminii adevărului. Ca răspuns, s-au ridicat aproximativ treizeci și cinci, patruzeci de persoane, dintre care zece sau douăsprezece erau femei. Apoi i-am invitat să se ridice în picioare pe toți aceia cărora medicii le spusese că renunțarea la fumat le va fi fatală, deoarece se obișnuiseră cu stimulentele tutunului într-o asemenea măsură, încât nu vor fi în stare să trăiască fără fumat. Ca răspuns, s-au ridicat opt persoane, a căror înfățișare indica o stare de sănătate deplină a trupului și a minții. Cât de minunată este influența sfințitoare pe care o are acest adevăr, transformându-i în oameni cumpătați și puternici pe mulți dintre cei ce fuseseră dependenți de tutun, de vin și de alte obiceiuri dăunătoare!

Duminică, fratele J. H. Waggoner a vorbit foarte clar despre subiectul Sabatului în prezența unei adunări destul de numeroase. Trei tramvaie pline de călători aduseseră un număr mare de participanți la această întrunire. Oamenii erau foarte entuziasmați cu privire la subiectele despre cumpătare și sănătate. La ora 2:30, după-amiaza, eu am vorbit, în prezența unui auditoriu de aproape opt sute de persoane, despre stilul de viață sănătos, văzut din perspectiva morală și creștină. Am fost binecuvântată cu o claritate remarcabilă și am fost ascultată cu atenția cea mai mare de către audiența numeroasă.

Am lăsat la o parte stilul plictisitor al vorbitorilor obișnuiți și am început să prezint originile lipsei de cumpătare care predomină în familii, prin îngăduința față de poftele copiilor. Alimentația condimentată creează o dorință după stimulente tot mai puternice. Băiatul, al cărui gust este denaturat de o asemenea alimentație și care nu este învățat să-și stăpânească

apetitul, va ajunge în anii de mai târziu sclavul alcoolului și al tutunului. A fost evidențiată datoria părinților de a-și educa copiii în lumina unor concepții corecte despre viață și despre responsabilitățile ei, precum și de a pune temeliile formării unui caracter creștin demn. Pentru a avea un succes deplin, marea lucrare de reformă a stilului de viață trebuie să înceapă în cămin.

Seara, fratele Waggoner a vorbit, în prezența unui auditoriu numeros și atent, despre semnele timpului. Mulți au observat că prezentarea lui, precum și predicile despre Sabat, stârniseră un interes nou și că ascultătorii s-au decis să cerceteze mai îndeaproape aceste subiecte.

Luni, le-am adresat oamenilor apelul de a-și dăruia inima lui Dumnezeu. Aproape cincizeci de persoane au venit în față pentru rugăciune. În timpul adunării s-a manifestat cel mai profund interes, iar, ca rezultat, cincizeci de suflete au fost îngropate împreună cu Hristos în apa botezului.

Înainte, prin credință

Plănuiserăm să participăm la adunările de tabără din Ohio și din Western dar, având în vedere starea mea de sănătate, prietenii noștri au considerat că ar fi periculos, așa că am hotărât să rămânem la Battle Creek. Deoarece eram foarte bolnavă în cea mai mare parte a timpului, am început să urmez un tratament la sanatoriul din Battle Creek.

Soțul meu lucra fără încetare pentru progresul cauzei lui Dumnezeu în diferitele departamente ale lucrării, care își aveau sediul în Battle Creek. Treptat, înainte ca să ne dăm seama de lucrul acesta, el a ajuns într-o stare de epuizare. Într-o dimineață, devreme, a suferit un atac cerebral și era amenințat de paralizie. Am fost foarte înspăimântați de această suferință cumplită, dar Domnul a fost plin de har și ne-a ferit de boală. Cu toate

acestea, atacul a fost urmat de o stare de oboseală fizică și psihică foarte accentuată și ni se părea imposibil să mai participăm la adunările de tabără din est, iar eu nu puteam să-mi las soțul singur, într-o stare de depresie psihică și cu sănătatea zdruncinată.

În ciuda acestei situații, nu îmi puteam găsi liniștea la gândul de a rămâne departe de câmpul de lucru. Am adus problema în rugăciune înaintea Domnului. Știam că Puternicul Vindecător era în stare să refacă atât sănătatea mea, cât și pe a soțului meu, dacă aceasta ar fi fost spre slava Lui. Amândoi am hotărât să mergem prin credință și să riscăm totul, bazându-ne pe făgăduințele lui Dumnezeu.

Adunările de tabără din est

Când am ajuns la Groveland, Mass., unde se desfășurau adunările, tocmai avea loc o întrunire excelentă. Erau instalate trei corturi mari, dintre care cel destinat întregului auditoriu avea dimensiunea de 80 x 125 de picioare (aprox. 25 x 40 de metri), iar în jurul acestora se aflau încă patruzeci și șapte de corturi mai mici. Adunările din Sabat au fost însoțite de cel mai profund interes. Biserica a fost înviorată și întărită, în timp ce conștiința păcătoșilor și a celor ce căzuseră de la credință a fost sensibilizată cu privire la pericolul în care se aflau.

Duminică dimineața, au început să sosească sute de oameni, venind cu trenul sau cu vaporul. Fratele Smith a vorbit despre problemele din est. Subiectul a fost deosebit de interesant, iar oamenii l-au ascultat cu atenția cea mai mare.

După-amiază, mi-a fost greu să ajung la amvon din cauza aglomerației. O mulțime de participanți stăteau în picioare, ne mai având locuri, iar în fața mea se întindea o mare de capete. Cortul uriaș era plin, iar afară era un zid

viu, de mii de oameni. Plămâni și gâtul mă dureau foarte tare, totuși am avut încrederea că Dumnezeu mă va ajuta în această ocazie atât de importată. Domnul mi-a dat o mare libertate de exprimare, ajutându-mă să mă adresez mulțimii imense de ascultători, cărora le-am vorbit despre subiectul cumpătării creștine. În timp ce vorbeam, am uitat de oboseală și de durere și mi-am dat seama că oamenii nu ascultă cuvintele mele ca și când ar fi fost niște povești. Predica a durat mai bine de o oră și a beneficiat de cea mai mare atenție.

Luni dimineața, am organizat în cortul nostru o adunare de rugăciune pentru soțul meu. Am prezentat cazul lui înaintea Marelui Medic. A fost o oră prețioasă. Pacea cerului a coborât în sufletul nostru. În minte mi-au revenit cu insistență cuvintele: „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră”. (1 Ioan 5, 4.) Cu toții am simțit binecuvântarea lui Dumnezeu, revărsându-se asupra noastră.

Apoi ne-am adunat în cortul principal, soțul meu a venit cu noi și a vorbit puțin, rostind câteva cuvinte prețioase, venite dintr-o inimă plină de duioșie și de un adânc simțământ al harului și al bunătății lui Dumnezeu.

După aceea, ne-am reluat activitatea de unde o lăsaserăm în timpul Sabatului, iar dimineața am petrecut-o lucrând în special pentru cei păcătoși și pentru cei căzuți de la credință și două sute de persoane, de la copii de zece ani și până la bărbați și femei cu părul cărunt, au răspuns la apelul de a veni în față pentru rugăciune. Mai mult de douăzeci dintre ei au pășit pentru prima dată pe calea vieții. După-amiază, au fost botezate treizeci de persoane și un mare număr a amânat botezul până la întoarcerea acasă.

Luni seară, am participat la o adunare de tabără care s-a desfășurat în Danvers, Mass. În fața mea se afla un mare auditoriu. Eram prea obosită pentru a-mi organiza gândurile în mod coerent. Am simțit nevoia de ajutor și

l-am cerut din toată inima. Știam că, dacă lucrarea mea fusese însoțită de un oarecare succes, aceasta se întâmplase numai datorită Celui Atotputernic.

În timp ce mă străduiam să vorbesc, Duhul Domnului a venit asupra mea. Deodată, am simțit un șoc în inimă, asemenea unei descărcări electrice, și toate durerile au dispărut imediat. Avusesem dureri de cap puternice, dar și acestea au fost îndepărtate în totalitate. Iritația din gât și tulburările de respirație au dispărut. Ca urmare a durerilor de inimă, mâna și brațul stâng îmi fuseseră aproape amorțite, dar acum și-au redobândit sensibilitatea obișnuită. Mintețea îmi era limpede, sufletul îmi era plin de lumina și de dragostea lui Dumnezeu. Mi se părea că îngerii lui Dumnezeu se află la stânga și la dreapta mea, înconjurându-mă ca un zid de foc.

Înaintea mea se aflau niște oameni pe care, probabil, nu aveam să-i mai întâlnesc niciodată până la judecată, iar dorința de a fi mântuiți m-a determinat să vorbesc cu seriozitate și în temere de Dumnezeu, ca să nu fiu găsită vinovată de sângele lor. Am vorbit cu ușurință timp de o oră și zece minute. Domnul Isus a fost ajutorul meu și Numelui Său I Se cuvine toată slava. Auditoriul a fost foarte atent.

Mărți ne-am întors la Groveland, ajungând după încheierea adunărilor. Corturile erau deja strânse, iar frații noștri își luau rămas-bun, fiind gata să urce în tren pentru a se întoarce acasă. Aceasta a fost una dintre cele mai bune adunări de tabără la care am participat vreodată.

După-amiază, fratele Haskell ne-a luat în trăsura lui și am pornit spre South Lancaster pentru a ne odihni puțin timp la el acasă.

Am hotărât să parcurgem o parte a călătoriei spre adunarea de tabără din Vermont, folosind mijloace de transport particulare, deoarece consideram că era mai bine așa pentru sănătatea soțului meu. Intenționam să oprim după-

amiaza pe marginea drumului, să aprindem focul, să pregătim masa și să petrecem o oră de rugăciune. Nu vom uita niciodată aceste ore prețioase, pe care le-am petrecut în compania fratelui și a sorei Haskell, a sorei Ings și a sorei Huntley. Rugăciunile noastre s-au înălțat spre Dumnezeu pe întregul drum de la South Lancaster la Vermont. După o călătorie de trei zile, am luat trenul și ne-am continuat drumul.

Această adunare a constituit o binecuvântare deosebită pentru lucrarea din Vermont. Domnul mi-a dat puterea să le vorbesc oamenilor cel puțin o dată în fiecare zi.

De la Vermont, am plecat direct la adunarea de tabără din New York. Domnul m-a ajutat să mă exprim liber. Dar unii nu erau pregătiți să beneficieze de participarea la această întrunire. Ei nu au reușit să înțeleagă starea în care se aflau și nu L-au căutat pe Domnul cu seriozitate, mărturisindu-și păcatele și căderile și îndepărtându-se de fărădelegile lor. Unul dintre marile obiective ale adunărilor de tabără este acela de a-i ajuta pe frații noștri să înțeleagă pericolul de a fi suprasolicitați de grijile vieții. Când aceste privilegii rămân nefolosite, pierderea este mare.

Întoarcerea la Michigan și în California

Am revenit la Michigan și, după câteva zile, am plecat la Lansing pentru a participa la o adunare de tabără, care se desfășura pe o perioadă de două săptămâni. Aici am lucrat foarte intens și am fost susținută de Duhul Domnului. Am fost foarte binecuvântată de faptul că am putut să le vorbesc studenților, contribuind la salvarea lor. A fost o adunare remarcabilă. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent de la început și până la sfârșit. Ca rezultat, au fost botezate o sută treizeci de persoane. O mare parte dintre acestea erau studenți ai colegiului nostru. Ne-am bucurat să vedem descoperirea mântuirii lui Dumnezeu în această adunare. După ce am petrecut câteva săptămâni la

Battle Creek, am decis să traversăm câmpia, călătorind spre California.

Capitolul 38

Vizita la Oregon

Pe la sfârșitul iernii 1877-78, pe care am petrecut-o în California, sănătatea soțului meu se îmbunătățise și, deoarece vremea în Michigan devenise mai blândă, s-a întors la Battle Creek pentru a beneficia de un tratament la sanatoriu.

Eu nu am îndrăznit să-l însoțesc pe soțul meu în călătoria prin câmpie, deoarece starea de frământare continuă și insomniile îmi creaseră tulburări cardiace destul de îngrijorătoare. Pe măsură ce se apropia momentul despărțirii, ne simțeam tot mai profund întristați. Nu știam dacă ne vom mai întâlni în lumea aceasta. Soțul meu se întorcea la Michigan și am hotărât că era recomandabil ca eu să vizitez Oregonul, ca să-mi dau mărturia acolo, pentru cei care nu mă auziseră niciodată.

Călătoria

În după-amiaza zilei de 10 iunie 1878, am plecat din San Francisco, călătorind cu vaporul spre Oregon, în compania unei prietene și a fratelui J. N. Loughborough. Căpitanul Conner, care conducea acest vapor splendid, era foarte amabil cu pasagerii săi. Când am trecut prin Golden Gate, intrând în plin ocean, vremea era foarte aspră. Vântul ne era potrivnic și vaporul se legăna înspăimântător, iar oceanul era agitat din cauza furiei vântului. Am privit cerul înnorat, valurile furioase, care se ridicau ca niște munți, și stropii care reflectau culorile curcubeului. Priveliștea era de o măreție înfiorătoare, iar eu contempnam plină de uimire tainele adâncului. Este teribil în furia lui. Valurile mărețe se înălțau cu un zgomot puternic și apoi se retrăgeau cu suspine tăcute, creând o scenă de o frumusețe plină de fiori. Am putut vedea

manifestarea puterii lui Dumnezeu în mișcarea neliniștită a apelor zbuciumate sub loviturile nemiloase ale vântului, care ridica valurile la mari înălțimi, ca și când ar fi fost cuprinse de convulsii și de agonie.

În timp ce mă uitam la crestele albe ale talazurilor furioase, mi-am amintit de acea întâmplare din viața lui Hristos, când ucenicii, ascultând de porunca Domnului lor, s-au urcat în corăbii pentru a traversa marea.

Deși aproape toți pasagerii se retrăseseră în cabine, eu am continuat să rămân pe punte. Căpitanul mi-a oferit un scaun și pături, ca să fiu protejată de aerul rece. Am știut că, dacă aș fi mers în cabină, m-aș fi îmbolnăvit. Sosise noaptea. Întunericul se așternuse peste mare, iar valurile se izbeau de vaporul nostru cu o forță înspăimântătoare. În fața apelor nemiloase, vaporul acela mare era doar un fulg, dar îngerii cerești, care erau la dispoziția lui Dumnezeu pentru a îndeplini poruncile Lui, îl păzeau, ocrotindu-l în drumul său. Dacă nu ar fi fost așa, am fi putut fi înghițiți de ape în orice clipă, fără să rămână vreo urmă din acel vapor splendid. Dar Dumnezeu, care hrănește vrăbiile și știe și numărul firelor de păr din capul nostru, nu avea să ne uite.

În ultima seară petrecută pe vapor, am simțit o mulțumire profundă față de Tatăl meu ceresc. În acel loc, am învățat o lecție pe care nu o voi uita niciodată. Dumnezeu a vorbit inimii mele prin intermediul furtunii, al valurilor și al liniștii care a urmat. Cum am putea să nu ne închinăm Lui? Cum ar putea omul să se răzvrătească împotriva voinței lui Dumnezeu? Cum am putea să fim neascultători față de poruncile unui Domn atât de puternic? Oare am fi noi în stare să luptăm împotriva Celui Preaînalt care este sursa puterii și din inima căruia se revarsă o iubire și o binecuvântare infinită asupra tuturor făpturilor aflate în grija Sa?

Adunări însoțite de un interes deosebit

Vizita mea la Oregon s-a bucurat de un interes deosebit. Aici i-am întâlnit, după o despărțire de patru ani, pe bunii mei prieteni, fratele și sora Van Horn, pe care îi consideram copiii noștri. Am fost oarecum surprinsă și foarte încântată să constat că lucrarea lui Dumnezeu se afla într-o stare atât de prosperă în Oregon.

Marți seara, în data de 18 iunie, am cunoscut un număr destul de mare de păzitori ai Sabatului din acest stat. Am prezentat mărturia mea în favoarea lui Isus și mi-am exprimat mulțumirea pentru privilegiul plăcut de a ne încrede în iubirea Lui și de a cere ca puterea Lui să se asocieze cu eforturile noastre pentru a-i salva de la pierzare pe cei păcătoși. Dacă dorim progresul lucrării lui Dumnezeu, trebuie ca Domnul Hristos să locuiască în inima noastră, cu alte cuvinte, trebuie să facem lucrările lui Hristos. Oriunde privim, se văd câmpurile albe și pregătite pentru seceriș, dar lucrătorii sunt atât de puțini. Am simțit că inima îmi era plină de pacea lui Dumnezeu și de dragostea pentru poporul Său scump, alături de care mă închinam aici pentru prima dată. În data de 23 iunie, duminică, am vorbit în Biserica Metodistă din Salem despre temperanță. În seara următoare, marți, am vorbit din nou în această biserică. Mi-au fost adresate multe invitații de a vorbi despre cumpătare și sănătate în diferite orașe și sate din Oregon, dar starea de sănătate m-a împiedicat să răspund acestor solicitări.

Am deschis adunarea de tabără cu simțăminte de interes profund. În timp ce mă adresam participanților, Domnul mi-a dat putere și har. Inima îmi era cuprinsă de mulțumire față de Dumnezeu, când vedeam audiența inteligentă. Era prima adunare de tabără organizată de biserica noastră în acest stat. Am încercat să le vorbesc ascultătorilor despre recunoștința pe care ar trebui să o simțim pentru mila duiosă și pentru marea iubire a lui Dumnezeu. Bunătatea și slava Lui m-au impresionat într-o manieră remarcabilă.

Mi-a fost foarte teamă pentru soțul meu, din cauza sănătății lui șubrede. În timp ce vorbeam, în minte mi-a apărut, într-o imagine vie, o întrunire a bisericii din Battle Creek. Soțul meu se afla în mijloc și era învăluit de lumina blândă a prezenței lui Dumnezeu. Fața lui exprima o stare de sănătate și părea foarte fericit.

Am fost copleșită de un simțământ al milei fără egal a lui Dumnezeu și al măreției lucrării pe care o realiza El, nu numai în Oregon, în California și în Michigan, unde se aflau sediile instituțiilor noastre importante, ci și în țările străine. Nu voi putea descrie niciodată acest tablou care m-a impresionat atât de profund în acea ocazie. Pentru o clipă, în mintea mea s-au desfășurat mai multe scene ale progresului lucrării lui Dumnezeu și am pierdut din vedere lucrurile aflate în preajmă. Am uitat de situația în care mă aflam și de oamenii cărora le vorbeam. Lumina prețioasă a cerului strălucea peste aceste instituții angajate în lucrarea solemnă și nobilă de răspândire a razelor cărora cerul le îngăduise să lumineze asupra lor.

În tot timpul acestei adunări de tabără, am simțit că Domnul se află foarte aproape de mine. La încheiere, am fost extrem de obosită, dar liniștită în Domnul. A fost o perioadă de muncă eficientă, care a întărit biserica în lupta ei pentru apărarea adevărului.

În duminica de după adunarea de tabără, în timpul după-amiezii, am vorbit într-o piață publică despre simplitatea religiei Evangheliei.

Un serviciu religios la închisoare

În timpul șederii mele în Oregon, am vizitat închisoarea din Salem, însoțită de fratele și sora Carter și de sora Jordan. Când a sosit timpul pentru serviciul religios, am fost conduși într-o capelă înviorată de o atmosferă

plăcută și luminoasă și de un aer curat și proaspăt. La semnalul clopoțelului, doi bărbați au deschis porțile mari de fier și în încăperea a intrat o mulțime de deținuți. Porțile au fost încuiate și, pentru prima dată în viață, m-am aflat între zidurile unei închisori.

Mă așteptasem să văd o mulțime de priviri respingătoare, dar am fost plăcut dezamăgită. Mulți dintre deținuți păreau inteligenți, iar unii erau oameni talentați. Toți erau îmbrăcați în uniforme de închisoare, învechite, dar curate, părul le era pieptănat și ghetele, lustruite. În timp ce priveam diferitele chipuri din fața mea, mă gândeam: „Fiecare dintre acești oameni a fost înzestrat cu daruri și talente deosebite în scopul de a fi folosite spre slava lui Dumnezeu și pentru binele lumii, dar ei au disprețuit darurile Cerului, le-au irosit și le-au folosit greșit”. Mă uitam la tinerii de optsprezece, douăzeci, treizeci de ani și mă gândeam la mamele lor nefericite și la durerea și remușcarea lor amară. Inimile multora dintre aceste mame fuseseră zdrobite, din cauza căii greșite pe care au mers copiii lor.

După ce fiecare și-a ocupat locul, fratele Carter a anunțat un imn. Toți aveau cărți și au început să cânte cu toată inima. Unul dintre ei, care era muzician, cânta la orgă. Apoi am fost solicitată să rostesc rugăciunea de deschidere, după care au cântat din nou cu toții. Am vorbit din cuvintele lui Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”. (1 Ioan 3, 1.2.)

Am înălțat înaintea lor sacrificiul infinit făcut de Tatăl, prin faptul că L-a dat pe Fiul Său pentru neamul omenesc, pentru ca oamenii să poată fi transformați prin ascultare și să devină copii ai lui Dumnezeu.

Călătoria de întoarcere

În timp ce mă aflam în Salem, m-am împrietenit cu fratele și cu sora Donaldson, care doreau ca fiica lor să se întoarcă la Battle Creek împreună cu noi pentru a urma colegiul. Din cauza sănătății ei șubrede le era foarte greu să se despartă de ea, fiind unica lor fiică, dar avantajele spirituale de care ea ar fi putut beneficia i-au determinat să facă acest sacrificiu. Nu la mult timp după aceea, la o adunare din Battle Creek, ea a fost înmormântată cu Hristos în apa botezului. Aceasta a fost o altă dovadă care arăta cât de important este ca adventiștii de ziua a șaptea să-și trimită copiii la școala noastră, unde pot fi aduși în mod direct sub o influență mântuitoare.

Pe parcursul călătoriei noastre de la Oregon, ne-am făcut multe cunoștințe și le-am împărtășit publicații, fapt ce a condus la conversații valoroase.

Când am ajuns la Oakland, tocmai se desfășura o adunare de tabără. Cortul era ridicat și un mare număr de persoane acceptase adevărul în urma lucrării fratelui Wm. Healey. Noi am predicat de mai multe ori în acel cort. În Sabat și în ziua următoare, bisericile din San Francisco și din Oakland s-au unit și am participat la câteva adunări deosebit de interesante și folositoare.

Capitolul 39

Din stat în stat

Mi-a fost foarte teamă să particip la adunarea de tabără din California, dar existau solicitări urgente care mă invitau la adunările de tabără din est. Având în vedere starea de lucruri care îmi fusese descrisă cu privire la zona estică, știam că trebuie să îmi prezint mărturia acolo, în special pentru frații noștri din Conferința New England, și simțeam că nu îmi pot permite să rămân o perioadă mai lungă în California.

În data de 28 iulie 1878, am plecat din Oakland, California, îndreptându-mă spre est, însoțită de nora mea Emma L. White și de sora Edith Donaldson. Pe drum, am predicat în Sacramento Sunday, fiind ascultată de o adunare atentă, iar Domnul mi-a dat libertatea de a le vorbi oamenilor din Cuvântul Său. Luni, am luat din nou trenul, oprindu-ne la Reno, Nevada, unde am predicat marți seara.

În Colorado

Pe drumul de la Denver la Walling's Mills, stațiunea de munte în care soțul meu își petrecea lunile de vară, am făcut un popas la Boulder City, unde am participat cu bucurie la o serie de adunări susținute de fratele Cornell într-un cort mare. Am beneficiat de o plăcută odihnă în casa confortabilă a sorei Dartt. Cortul fusese închiriat în scopul organizării unor seminarii de sănătate și, fiind invitată în mod special, eu am vorbit în fața unei audiențe foarte atente, care umplea cortul.

Luni, în data de 8 august, l-am întâlnit pe soțul meu și l-am găsit mult mai sănătos, voios și activ, motiv pentru care m-am simțit mulțumitoare față

de Dumnezeu.

Familia noastră era prezentă în întregime în acea localitate montană, cu excepția fiului nostru Edson. Soțul meu și copiii s-au gândit că era necesar ca eu să mă odihnesc, deoarece eram foarte obosită după activitatea aproape neîntreruptă de la adunarea de tabără din Oregon, dar mintea mea era stăpânită de gândul că trebuie să particip la adunările de tabără din est, și îndeosebi la cea din Massachusetts.

Primisem o scrisoare de la fratele Haskell, în care ne invita în mod insistent să participăm amândoi la adunarea de tabără, dar, în cazul în care soțul meu nu putea să vină, dorea să merg cel puțin eu, dacă era posibil. I-am citit soțului meu scrisoarea și, după câteva momente de tăcere, mi-a spus: „Ellen, va trebui să participi la adunarea de tabără din New England”.

În ziua următoare, Edith Donaldson și cu mine ne-am pregătit bagajele. La ora două dimineața, în lumina lunii, am plecat spre gară și, la șase și jumătate, am urcat în tren, îndreptându-ne spre Black Hawk. Călătoria a fost cumplită din cauza căldurii intense.

Când am ajuns la Battle Creek, ni s-a spus că eram programată să vorbesc duminică seara în cortul imens care fusese instalat în curtea colegiului. Cortul a fost plin până la refuz și m-am simțit îndemnată să le adresez participanților apeluri stăruitoare. La Battle Creek, am rămas doar puțină vreme, după care, însoțită de sora Mary Smith Abbey și de fratele E. W. Farnsworth, am plecat din nou în călătoria spre est.

Conferința de la New England

Când am ajuns la Boston, frații Wood și Haskell ne-au întâmpinat, însoțindu-ne până la Ballard Vale, unde era locul de întrunire. Acolo, vechii

noștri prieteni ne-au spus un bun venit călduros. Desfășurarea adunărilor necesita multă muncă. De la ultima noastră adunare de tabără, se înființaseră mai multe biserici noi. Suflete prețioase acceptaseră adevărul și trebuiau îndrumate spre o cunoaștere mai profundă și mai cuprinzătoare a religiei practice.

Într-una dintre ocazii, am vorbit despre adevărata sfințire ca nefiind altceva decât o moarte zilnică față de eu și o conformare zilnică față de voia lui Dumnezeu. În timp ce mă aflam în Oregon, mi-a fost arătat că unele dintre bisericile tinere din Conferința New England erau în pericolul de a denatura învățătura privitoare la sfințire. Unele dintre ele urmau să fie înșelate de o interpretare greșită a acestei doctrine, în timp ce altele, cunoscând influența ei înșelătoare, își vor da seama de pericolul în care se află și se vor îndepărta de ea. Sfințirea descrisă de apostolul Pavel se află într-un conflict continuu cu eul. El a spus: „În fiecare zi mor”. (1 Corinteni 15, 31 -- versiunea engleză.) Voința și dorințele lui se aflau într-un conflict neîncetat cu datoria lui și cu voia lui Dumnezeu. În loc de a urma propria înclinație, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât de neplăcută și de chinuitoare era aceasta pentru firea lui pământească.

Le-am adresat un apel tuturor celor care doreau să fie botezați și i-am invitat să vină în față pe cei care păzeau Sabatul pentru prima dată. Au răspuns douăzeci și cinci de persoane care au dat o mărturie excelentă și, înainte de încheierea adunării de tabără, douăzeci și două au primit botezul.

Am fost bucuroși să-i întâlnim aici pe vechii noștri prieteni, pe care îi cunoșteam de treisprezece ani. Mult apreciatul nostru frate Hastings era profund interesat de cunoașterea adevărului, ca întotdeauna. Am avut plăcerea să o întâlnim pe sora Temple, pe sora Collins din Dartmouth, Mass., și pe fratele și sora Wilkinson, în a căror casă am fost găzduiți cu ocazia primei noastre lucrări de vestire a soliei celui de-al treilea înger.

Adunarea din Maine

Marti dimineata, in data de 3 septembrie, am plecat din Ballard Vale pentru a participa la adunarea de tabara din Maine. Ne-am bucurat de odihna in casa fratelui Morton, langa Portland. El si buna sa soție au făcut ca șederea noastră să fie foarte plăcută. Am ajuns in tabara din Maine inainte de inceperea Sabatului si am fost fericiți să-i întâlnim aici pe câțiva dintre prietenii cu experiență ai lucrării Domnului. Unii se află întotdeauna la datorie, indiferent dacă este soare sau furtună. Dar există o altă categorie de creștini cei de vreme bună. Când totul merge bine si au sentimente plăcute, sunt zeloși si înflăcărați, dar când apar nori si se confruntă cu situații neplăcute, nu mai găsesc nimic de făcut sau de spus. Bindecuvântarea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra lucrătorilor activi, in timp ce aceia care nu au făcut nimic nu au beneficiat de întrunire, așa cum ar fi putut. Domnul a fost cu slujitorii Lui, care au lucrat cu credincioșie, propovăduind atât doctrina, cât și subiecte practice.

La Battle Creek

Adunarea Conferinței Generale a avut loc la Battle Creek in perioada 2-14 octombrie 1878. Mai mult de patruzeci de pastori au fost prezenți. Toți am fost fericiți să-i întâlnim aici pe frații Andrews și Bourdeau din Europa și pe fratele Loughborough din California. La această întrunire, a fost reprezentată lucrarea din Europa, din California, din Texas, Alabama, Virginia, Dakota și Colorado și din toate statele nordice, de la Maine la Nebraska.

Cu această ocazie, am fost fericită să mă alătur soțului meu in lucrare, iar puterile mele sporeau pe măsură ce se desfășura întrunirea.

În miercurea celei de a doua săptămâni a adunării, câțiva dintre noi s-au unit în rugăciune pentru o soră care trecea printr-o stare de descurajare. În timp ce ne rugam, eu am fost deosebit de binecuvântată. Domnul mi Se părea foarte aproape. Am fost răpită într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și mi-au fost descoperite multe lucruri.

Adunările s-au desfășurat într-o atmosferă solemnă și au beneficiat de cel mai adânc interes. Mai multe persoane dintre angajații casei noastre de editură au fost convinse de adevăr și au prezentat mărturii clare și inteligente. Cei necredincioși s-au convertit și și-au ocupat locul sub steagul Prințului Emanuel. Această adunare a însemnat o biruință decisivă. Până la încheiere, s-au botezat o sută douăsprezece persoane.

Adunările de tabără din Kansas

În data de 23 octombrie, am plecat din Battle Creek, însoțită de nora mea, Emma White, pentru a participa la adunarea de tabără din Kansas. Am călătorit cu trenul până la Topeka, de unde ne-am continuat drumul cu o trăsură particulară, mergând douăsprezece mile până la Richland, unde se desfășura întrunirea. Când am ajuns, corturile fuseseră deja instalate într-o dumbravă. Deoarece era spre sfârșitul toamnei, se făcuseră pregătiri serioase pentru vremea răcoroasă și, în fiecare cort, se afla câte o sobă.

În Sabat dimineața a început să ningă, dar nici una dintre adunări nu a fost suspendată. Stratul de zăpadă ajunsese de 2-3 cm, iar aerul era foarte rece. Femeile care aveau copii mici s-au adunat în jurul sobelor. Era impresionant să-i vezi pe cei o sută cincizeci de oameni veniți la o adunare ce se desfășura în condiții atât de nefavorabile. Unii fuseseră nevoiți să călătorească două sute de mile, folosind mijloace de transport particulare. Toți păreau înfomețați după pâinea vieții și însetați după apele mântuirii.

Fratele Haskell a vorbit vineri după-amiază și seara. Eu am vorbit în Sabat dimineața, adresându-le cuvinte de încurajare tuturor celor ce făcuseră un efort atât de mare pentru a participa la întrunire. Le-am spus că, pe cât de nemiloasă va fi vremea, pe atât de mare va fi nevoia noastră de a primi căldura prezenței lui Dumnezeu. Viața aceasta poate fi asemănată, în cel mai bun caz, cu o iarnă creștină, iar furtunile reci ale iernii -- dezamăgirile, pierderile, durerea, teama -- sunt partea noastră pe acest pământ, dar speranța noastră merge mai departe, spre vara creștină, când vom schimba clima și, lăsând în urmă toate vânturile reci și furtunile violente, vom intra în acele locașuri pe care Domnul Isus a plecat să le pregătească pentru cei ce Îl iubesc.

Întrunirea s-a încheiat marți dimineața, iar noi am plecat la Sherman, Kansas, unde era programată o altă adunare de tabără. A fost o întâlnire folositoare și interesantă, deși au participat doar în jur de o sută de frați și surori. Întrunirea avea scopul de a constitui o adunare generală a tuturor celor ce erau răspândiți. Unii dintre cei prezenți veneau din Kansas-ul de Sud, Arkansas, Kentucky, Missouri, Nebraska și Tennessee. Aici m-am întâlnit cu soțul meu și am plecat împreună la Dallas, Texas, în compania fratelui Haskell și a nurorii noastre.

Vizita în Texas

Joi am mers la fratele McDearman din Grand Prairie. În acest loc, nora noastră s-a întâlnit cu părinții ei, cu fratele și cu sora ei, care fuseseră cu toții foarte aproape de moarte, din cauza unei febre ce se răspândise în vara trecută pe întregul teritoriu al statului. Am simțit o deosebită plăcere să slujim nevoilor acestei familii suferinde, care ne ajutase cu multă bunăvoință în suferința noastră din anii trecuți. Când am plecat de la ei pentru a participa la adunarea de tabără de la Plano, din 12-19 noiembrie, starea sănătății lor devenise mai bună. La adunarea de tabără, am fost bucuroși să ne întâlnim cu vechii noștri prieteni, fratele R. M. Kilgore și soția sa, și am fost foarte

încântați să găsim un mare număr de frați adunați pentru ocazia aceea. Nici o altă audiență nu a primit vreodată mărturia mea cu o așa de mare deschidere și sinceritate. Am început să fiu profund interesată de lucrarea desfășurată în marele stat Texas.

O viziune despre judecată

În dimineața zilei de 23 octombrie 1879, pe la ora două, Duhul Domnului a venit asupra mea și am avut o viziune cu privire la judecata viitoare. Nu reușesc să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie lucrurile pe care le-am văzut și efectul pe care l-au avut asupra mea.

Mi se părea că a venit ziua cea mare a judecății lui Dumnezeu. De zeci de mii de ori câte zece mii erau adunați în jurul unui tron imens, pe care ședea un Om cu o înfățișare maiestuoasă. În fața Lui au fost deschise mai multe cărți, iar pe coperta fiecăreia erau înscrise cu litere de aur, care păreau ca niște flăcări de foc, cuvintele: „Registrul Cerului”.

Apoi a fost deschisă una dintre aceste cărți, care conținea numele celor ce pretindeau a crede adevărul. Am pierdut imediat din vedere milioanele nenumărate de fapte care se aflau în jurul tronului, iar atenția mi-a fost atrasă spre cei care se declarau a fi copii ai luminii și ai adevărului. În timp ce se rostea numele acestor persoane, unul câte unul, menționându-se faptele lor bune, înfățișarea lor se lumina de o bucurie sfântă, care se reflecta în toate direcțiile. Dar nu această scenă m-a impresionat cel mai mult.

A fost deschisă o altă carte, în care erau înscrise păcatele celor ce pretindeau a crede adevărul. Sub titlul general „Egoism”, urmau toate celelalte păcate. Deasupra fiecărei coloane, era câte un titlu și sub acesta, în dreptul fiecărui nume, erau înscrise păcatele mai mici. Sub „Lăcomie”, se aflau falsitatea, hoția, jaful, fraudă și avariția. Sub „Ambiție”, erau mândria și extravaganta. „Gelozia” se afla în capul listei răutății, a invidiei și a urii, iar „Necumpătarea” deschidea o serie lungă de păcate îngrozitoare, ca:

lascivitatea, adulterul, îngăduirea pasiunilor josnice etc. Când am văzut toate acestea, m-am umplut de o teamă de nedescris și am strigat: „Cine poate fi mântuit? Cine va fi găsit neprihănit înaintea lui Dumnezeu? Cine are hainele nepătate? Cine este fără greșală în ochii unui Dumnezeu sfânt și curat?”

În timp ce întorcea paginile registrului încetul cu încetul, ochii Celui Sfânt, care Se afla pe tron, s-au oprit pentru o clipă asupra câtorva persoane. Privirea Lui părea că pătrunde până în adâncul sufletului lor și, în același moment, fiecare cuvânt și fiecare faptă a vieții le revenea în memorie cu atâta claritate, ca și când le-ar fi văzut scrise cu litere de foc. Au început să tremure, iar fața le-a devenit palidă....

Una dintre categorii conținea numele unora care fuseseră asemenea unor legume. Când ochii pătrunzători ai Judecătorului s-au oprit asupra lor, păcatele neglijenței lor au fost dezvăluite cu claritate. Cu buze tremurătoare și palide, acești oameni au recunoscut că trădaseră încrederea sfântă care le fusese acordată. Ei beneficiaseră de avertizări și de privilegii, dar nu le ascultaseră și nici nu își schimbaseră atitudinea. Acum, înțelegeau că au abuzat de mila lui Dumnezeu....

Apoi au fost amintite numele tuturor celor care au avut adevărul.... Pe una dintre paginile registrului, sub titlul „Credincioșie”, se afla înscris numele soțului meu. Viața și caracterul lui, precum și toate evenimentele experienței noastre îmi reveneau în minte într-o manieră vie. Voi menționa câteva dintre aspectele care m-au impresionat. Mi-a fost arătat că Dumnezeu îl pregătise pe soțul meu pentru o lucrare specială și că Providența Sa ne unise cu scopul de a duce mai departe această lucrare. Prin intermediul Mărturiilor Duhului Său Sfânt, El i-a dăruit soțului meu o mare lumină, l-a avertizat, l-a mustrat și l-a încurajat și, datorită puterii harului Său, am fost făcuți în stare să ne îndeplinim partea în lucrare încă de la începutul ei. În mod minunat, Dumnezeu a păstrat sănătatea mintală a soțului meu, în ciuda faptului că puterile lui fizice ajunseseră de multe ori la epuizare totală.

Dumnezeu să fie slăvit pentru curajul nobil și pentru integritatea neclintită a soțului meu în apărarea binelui și în condamnarea greșelilor. La începutul lucrării, a fost nevoie de tărie și intransigență și acestea au fost necesare pe tot parcursul dezvoltării ei, de la o etapă la alta. Soțul meu stătuse în apărarea adevărului, fără să cedeze nici măcar la un singur principiu pentru a-i face pe plac nici chiar celui mai bun prieten. El a avut un temperament aprins, a fost îndrăzneț și fără teamă atât în acțiunile întreprinse, cât și în vorbire. Adesea, acest temperament l-a făcut să se confrunte cu dificultăți pe care, de cele mai multe ori, le-ar fi putut evita. Din cauza temperamentului său foarte diferit de al oamenilor cu care era asociat în activitate, el a fost obligat să ia o poziție categorică, să fie mai hotărât și să vorbească într-un mod mai îndrăzneț și mai sever.

Dumnezeu i-a dat puterea de a concepe și de a executa planuri care aveau nevoie de tenacitate și hotărâre, pentru că soțul meu nu a ezitat să exercite aceste calități, angajându-se în acțiuni îndrăznețe în vederea progresului lucrării lui Dumnezeu. Uneori, firea lui pământească s-a manifestat în îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu, dar când Duhul Sfânt a luat în stăpânirea gândirea lui, el a fost o unealtă foarte eficientă în mâinile Domnului pentru dezvoltarea cauzei Sale. Soțul meu a avut concepții înalte despre cerințele Domnului pentru toți cei care declarau că poartă numele Său -- despre datoria lor de a sta în apărarea văduvei și a sărmanului, de a fi buni cu săracii și de a-i ajuta pe cei nevoiași. El era gata să apere cu toată inima interesele fraților săi, pentru ca nimeni să nu obțină un avantaj nedrept de pe urma lor.

Am văzut de asemenea înscrise în Registrul Cerului eforturile serioase ale soțului meu în vederea înființării și dezvoltării instituțiilor noastre. Adevărul răspândit prin publicații era asemenea razelor de lumină ale soarelui care ajung pretutindeni. Această lucrare a fost începută și dusă mai departe cu un mare sacrificiu de energie și de resurse financiare.

Vremuri de încercare și strâmtorare

Când boala a venit asupra soțului meu, alți oameni au fost aleși să preia responsabilitățile lui. Aceștia au început cu intenții bune, dar nu învățaseră niciodată până atunci lecția renunțării la sine.

Dacă ar fi înțeles nevoia de a cere zilnic cu stăruință ajutorul lui Dumnezeu și de a se dedica lucrării cu tot sufletul și fără egoism, nu depinzând de ei înșiși, ci de înțelepciunea lui Dumnezeu, ei ar fi dovedit că lucrările lor erau îndeplinite prin Dumnezeu. Dacă ar fi ascultat muștrările și sfaturile, care le erau adresate când nu împlineau Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi fost feriți de păcat.

Un om care este cinstit înaintea lui Dumnezeu este corect și cu semenii lui, fără a ține cont de interesele personale. Faptele exterioare sunt o exprimare fidelă a principiilor interioare. Mulți dintre cei pe care Dumnezeu i-a chemat în lucrarea Sa au fost încercați și verificați, iar unii sunt încercați chiar acum.

Dumnezeu ne-a încercat și pe noi, trecându-ne prin cuptorul suferințelor, dar, după aceea, i-a redat soțului meu sănătatea și i-a dăruit claritate și putere intelectuală pentru a plănuși și pentru a realiza mai mult decât înainte de suferință. Când își simțea propria slăbiciune și lucra în temere de Dumnezeu, Domnul Însuși era puterea lui. Fiind prompt în vorbire și în fapte, el a promovat reforme care, în alte condiții, ar fi fost mult amânate. El a făcut multe donații substanțiale, deoarece se temea că banii ar putea deveni o ispită.

Un apel adresat purtătorilor de poveri

Dumnezeu ne-a încredințat o lucrare precisă, și anume să le vestim oamenilor mărturia prin scrieri și prin predicare, dar este necesar să vină și alți slujitori ca să poarte răspunderi pentru cauza Lui. Ei nu trebuie să se descurajeze, ci să se străduiască să învețe din orice nereușită aparentă cum să aibă succes în efortul următor. Și, dacă sunt în legătură cu Izvorul înțelepciunii, ei se vor bucura de un succes sigur.

Dumnezeu le încredințează responsabilități unor oameni cu mai puțină experiență, pe care îi pregătește să devină purtători de poveri, să îndrăznească și să-și asume riscuri.

Toți cei care se află în poziții de răspundere trebuie să înțeleagă faptul că, înainte de toate, au nevoie de puterea lui Dumnezeu și numai după aceea pot avea autoritate în fața oamenilor. Dacă doresc să primească înțelepciune, capacitate de previziune, discernământ și o inteligență ascuțită, toți cei ce planuiesc și execută planuri pentru instituțiile noastre au nevoie de o legătură strânsă cu Cerul. Domnul este lăsat de o parte mult prea mult, când de fapt totul depinde de binecuvântarea Sa. Dumnezeu ascultă cererile lucrătorilor care renunță la ei înșiși și trudesc pentru înaintarea cauzei Sale. El S-a coborât până acolo, încât a vorbit față în față cu sărmanele ființe muritoare.

Întrevederea personală pe care Moise a avut-o cu Dumnezeu și favoarea care i-a fost acordată de a vedea manifestarea glorioasă a slavei Sale au făcut ca fața lui să reflecte slava cerului cu atâta putere, încât poporul Israel nu s-a putut uita la el. Când a coborât de pe munte, Moise arăta ca un înger strălucitor din ceruri. Această experiență personală a cunoașterii lui Dumnezeu a însemnat pentru el, în calitate de conducător al poporului Israel, mai mult decât întreaga educație de care beneficiase în școlile egiptenilor. Intelectul cel mai strălucit, studiul cel mai asiduu și elocvența cea mai înaltă

nu pot înlocui niciodată înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în viața celor ce poartă responsabilitățile cauzei Sale. Nimic nu poate înlocui harul lui Hristos și cunoașterea voinței lui Dumnezeu.

Dumnezeu a asigurat toate mijloacele pentru ca omul să poată primi un ajutor pe care numai El i-l poate oferi. Dacă va îngădui ca munca lui să-l facă atât de grăbit, de împovărat și de confuz, încât să nu mai aibă timp pentru devoțiune și rugăciune, omul va face greșeli. Dacă nu se vor așeza sub stindardul ridicat de Isus Hristos împotriva lui Satana, cei angajați în lucrarea importantă pentru timpul acesta vor fi biruiți de vrăjmaș.

Toți cei care lucrează în instituțiile noastre denominaționale au privilegiul de a fi într-o relație strânsă cu Dumnezeu și, dacă nu reușesc să aibă această relație cu Dumnezeu, ei se vor dovedi nepotriviți pentru îndeplinirea responsabilităților care le-au fost încredințate. Mijlocul care a fost pregătit pentru noi toți prin Hristos a fost jertfa deplină și desăvârșită -- o jertfă neprihănită. Sângele Lui poate curăți pata cea mai pregnantă. Dacă ar fi fost doar un om, am fi avut o scuză pentru lipsa noastră de credință și de ascultare. El a venit pentru a salva ce era pierdut. Noi nu vom fi pregătiți pentru marea lucrare care trebuie să fie îndeplinită în acest timp, decât dacă lucrăm într-o strânsă legătură cu Dumnezeu și dacă rugăciunile noastre fierbinți și stăruitoare se înalță continuu la tronul harului.

Dumnezeu pregătește oameni care să poarte răspunderi, ca să plănuiască și să lucreze, iar soțul meu nu trebuie să stea în calea lor. El nu poate cuprinde în mâinile sale întreaga lucrare a lui Dumnezeu, ea este prea vastă. Este nevoie de multe minți și de multe mâini, care să plănuiască și să lucreze, sacrificând totul. Din cauza lipsei de experiență, se vor face greșeli, dar, dacă lucrătorii se vor afla în legătură cu Dumnezeu, El le va dăruia o înțelepciune tot mai mare. Niciodată de la crearea lumii, nu au fost în joc interese mai importante ca acum și toate acestea depind de lucrarea oamenilor care cred și vestesc ultima solie de avertizare a lumii.

Moartea fratelui James White

În ciuda activității obositoare, a grijilor și a răspunderilor care s-au acumulat de-a lungul vieții lui, când a împlinit vârsta de șaiszeci de ani, soțul meu era încă activ, energic și puternic din punct de vedere fizic și intelectual. De trei ori a căzut sub atacul paraliziei, și totuși, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, constituția lui robustă și respectarea strictă a legilor sănătății l-au făcut în stare să-și revină. De fiecare dată, și-a reluat călătoriile și activitatea de predicare și de publicare, cu zel și cu energia lui obișnuită. Timp de treizeci și cinci de ani, am lucrat amândoi umăr la umăr pentru cauza lui Hristos și am sperat că vom putea rezista împreună până la capăt spre a fi martorii unui sfârșit triumfător. Dar nu aceasta a fost voia lui Dumnezeu. Alesul protector al tinereții mele, tovarășul meu de viață, cel care a împărtășit cu mine atât lucrarea, cât și suferințele mele, a fost luat de lângă mine și am rămas să-mi închei lucrarea și să lupt singură.

Primăvara și începutul verii anului 1881, le-am petrecut împreună în casa noastră din Battle Creek. Soțul meu spera să-și organizeze activitatea în așa fel încât să putem merge pe coasta Pacificului pentru a ne dedica scrisului. El simțea că am făcut o greșală, îngăduind ca aparentele nevoi ale lucrării și solicitările insistente din partea fraților noștri să ne determine la o activitate de predicare intensă, atunci când ar fi trebuit să ne ocupăm de scrieri. Soțul meu a dorit să expună cât mai pe larg subiectul glorios al răscumpărării, iar eu mă gândisem de multă vreme la pregătirea unor cărți importante. Amândoi am considerat că trebuie să realizăm aceste lucrări, atâta vreme cât capacitățile noastre intelectuale erau încă neafectate de vârstă și am simțit că aveam, atât față de noi înșine, cât și față de cauza lui Dumnezeu, datoria de a ne retrage din iureșul bătăliei pentru a-i oferi poporului nostru lumina prețioasă a adevărului, pe care Dumnezeu o

descoperise minții noastre.

Cu câteva săptămâni înainte să moară, i-am vorbit soțului meu despre importanța căutării unui domeniu de activitate, în care să fim liberi de responsabilitățile administrative care ne solicitau în Battle Creek. Ca urmare, soțul meu le-a prezentat fraților câteva dintre lucrările care necesitau o atenție deosebită înainte ca noi să putem pleca -- sarcini pe care trebuiau să le îndeplinească anumite persoane. Apoi, cu simțământul unei profunde seriozități, a întrebat: „Unde sunt oamenii care trebuie să facă această lucrare? Unde sunt aceia care vor manifesta un interes neegoist pentru progresul instituțiilor noastre și care vor sta de partea dreptății, fără să fie afectați de vreo influență cu care ar putea veni în contact?”

Cu lacrimi în ochi, și-a exprimat îngrijorarea pentru instituțiile noastre din Battle Creek. El a spus: „Întreaga mea viață a fost dedicată ridicării acestor instituții. Pentru mine, a le părăsi este ca și când aș muri. Ele sunt ca și copiii mei și nu mă pot despărți de ele. Aceste instituții sunt mijloacele rânduite de Domnul pentru realizarea unei lucrări speciale. Satana caută să împiedice și să distrugă orice mijloc prin care Domnul lucrează pentru salvarea oamenilor. Dacă marele vrăjmaș poate influența aceste instituții, în așa fel încât să le determine să se conformeze standardelor lumii, scopul lui este atins. Cea mai mare grijă a mea este să avem oameni potriviți în locul potrivit. Dacă aceia care se află în poziții de răspundere sunt slabi din punct de vedere moral și oscilează în respectarea principiilor, dacă sunt înclinați să se conformeze lumii, vor exista suficiente persoane care să îi urmeze. Influențele răului nu trebuie să învingă. Mai degrabă aș dori să mor, decât să trăiesc pentru a vedea aceste instituții conduse greșit sau îndepărtate de la scopul pentru care au fost aduse la existență.

În cea mai mare parte a activității mele în lucrarea lui Dumnezeu, am fost implicat și preocupat în mod deosebit de activitatea de publicare. De trei ori m-am prăbușit, lovit de paralizie, din cauza eforturilor depuse în această

ramură a lucrării. Acum, când Dumnezeu mi-a dăruit o nouă putere fizică și intelectuală, simt că pot sluji cauzei Sale, cum nu am fost în stare să slujesc niciodată mai înainte. Trebuie să mă ocup de progresul activității de publicare. Ea este întretesută cu însăși existența mea. Dacă voi uita această lucrare, mâna mea dreaptă să uite să scrie.”

Pentru Sabatul și duminica din 23 și 24 iulie, eram programați să participăm la o adunare de tabără din Charlotte și hotărâserăm să călătorim cu un mijloc de transport particular. Pe drum, soțul meu părea voios, deși era stăpânit de simțământul unei profunde solemnități. De mai multe ori, L-a lăudat pe Domnul pentru harul și binecuvântările primite, exprimându-și sentimentele cu privire la trecut și la viitor: „Domnul este bun și mare. Lui I se cuvine lauda. El este un ajutor la vreme de nevoie. Viitorul pare înnorat și nesigur, dar Domnul nu dorește ca noi să ne îngrijorăm și să ne lăsăm tulburați de acest fapt. Când va veni necazul, El ne va da harul de a rezista. Tot ce a fost și ce a făcut El pentru noi trebuie să ne determine să fim atât de mulțumitori, încât să nu murmurăm și să nu ne plângem niciodată.

Mi-a fost greu să văd că motivațiile mele sunt greșit interpretate și că eforturile cele mai mari, pe care le-am făcut pentru a-i ajuta, pentru a-i încuraja și întări pe frații mei, s-au întors împotriva mea din nou și din nou. Dar ar fi trebuit să îmi amintesc de Isus și de dezamăgirile Lui. Sufletul Său a fost îndurerat de faptul că nu a fost înțeles și prețuit de aceia pe care venise să-i binecuvânteze. Trebuia să meditez la mila și la bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, să-L laud mai mult și să mă plâng mai puțin de lipsa de recunoștință a fraților mei. Dacă aș fi încredințat întotdeauna toate dificultățile mele în mâna Domnului, gândindu-mă mai puțin la ce au spus și au făcut alții împotriva mea, aș fi avut mai multă pace și bucurie. Acum, voi căuta să veghez, în primul rând, asupra mea, ca să nu le aduc vreo ofensă fraților mei prin cuvinte sau prin fapte, pentru ca, după aceea, să-i pot ajuta să umble pe cărări drepte. Nu mă voi mai opri să mă plâng de nici o nedreptate care mi s-a făcut. Eu am așteptat de la oameni mai mult decât ar fi

trebuit. „Îl iubesc pe Dumnezeu și lucrarea Sa și îi iubesc pe frații mei.”

În timp ce mergeam, prea puțin mă gândeam eu că aceea va fi ultima călătorie pe care o vom mai face împreună. Vremea s-a schimbat dintr-o dată, de la căldură toridă la un frig pătrunzător. Soțul meu a răcit, dar am considerat că sănătatea lui este așa de bună, încât va fi ceva trecător. El a lucrat în cadrul adunărilor de la Charlotte, prezentând adevărul cu o mare claritate și putere. A vorbit despre satisfacția pe care o simțea, adresându-se unui popor ce manifesta un interes așa de profund față de subiectele care erau cele mai îndrăgite de el. „În timp ce le împărtășeam altora pâinea vieții”, spunea el, „Domnul îmi înviora inima cu adevărat. Pretutindeni în Michigan, există oameni care cer ajutorul cu stăruință. Cât de mult am dorit să-i încurajez, să-i mângâi și să-i întăresc prin adevărurile prețioase care se potrivesc acestui timp!”

La întoarcerea noastră acasă, soțul meu s-a plâns de o ușoară indispoziție, deși nu lucrase mai mult ca de obicei. În fiecare dimineață, am fost într-o dumbravă, aflată în apropierea casei noastre, unde ne-am rugat împreună. Eram nerăbdători să știm care ne era datoria. Din diferite locuri soseau neconținut scrisori, solicitându-ne insistent să participăm la adunări de tabără. În ciuda hotărârii noastre de a ne dedica scrierii, a fost greu să refuzăm întâlnirea cu frații noștri la aceste întruniri importante. Ne-am rugat stăruitor pentru înțelepciunea de a cunoaște calea pe care trebuia s-o urmăm.

În Sabat dimineața, ca de obicei, am mers împreună în dumbravă, iar soțul meu s-a rugat fierbinte de trei ori. Părea că nu vrea să înceteze să-L roage pe Dumnezeu pentru călăuzire și pentru o binecuvântare specială. Rugăciunile lui au fost ascultate, iar pacea și lumina s-au așternut în inima noastră. El L-a lăudat pe Domnul și a declarat: „Acum Îi încredințez totul lui Isus. Simt o pace cerească, plăcută, și asigurarea că Domnul ne va arăta care este datoria noastră, deoarece dorim să împlinim voia Sa”. Apoi m-a însoțit până la locul de închinare și a deschis serviciul divin prin cântare și

rugăciune. A fost ultima dată când s-a aflat la amvon alături de mine.

În luna următoare, a avut frisoane puternice, iar a doua zi, boala m-a afectat și pe mine. Amândoi am fost internați la Sanatoriu pentru tratament. Vineri, simptomele mele s-au ameliorat. După aceea, medicul m-a informat că soțul meu se afla într-o stare de somnolență și că se așteaptă la ceva rău. Am fost condusă imediat în salonul lui și, când m-am uitat la înfățișarea lui, am știut că era pe moarte. Am încercat să-l trezesc. El înțelegea tot ce îi spuneam și răspundea la toate întrebările la care se putea răspunde cu da sau nu, dar părea incapabil să rostească mai mult. Când i-am spus că îmi este teamă că va muri, nu s-a arătat deloc surprins. El a spus: „Da, oh, da”. „Nu dorești să trăiești?” l-am întrebat eu. El a răspuns: „Nu”. Apoi am îngenuncheat lângă patul lui și m-am rugat pentru el. Pe fața lui s-a așternut o expresie de pace. Eu i-am spus: „Isus te iubește. Brațele Celui Veșnic te susțin”. El a răspuns: „Da, da”.

Apoi, fratele Smith și alți frați s-au rugat lângă patul lui, iar seara s-au retras pentru a petrece mai mult timp în rugăciune. Soțul meu mi-a spus că nu simte nici o durere, dar era evident că se stingea repede. Doctorul Kellogg și asistenții lui au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-l păstra în viață. El și-a revenit încetul cu încetul, dar a continuat să fie foarte slăbit.

În dimineața următoare, a părut că își revine ușor, dar după-amiază a avut un frison, după care și-a pierdut cunoștința. În data de 6 august 1881, în Sabat după-amiază, pe la ora 5, și-a dat ultima suflare, fără să se agite sau să exprime durere.

Șocul morții soțului meu -- atât de neașteptată și de iminentă -- a căzut asupra mea cu o greutate zdrobitoare. În starea de slăbiciune în care eram, mi-am adunat toate puterile pentru a rămâne lângă patul lui până la sfârșit, dar, când i-am văzut ochii închiși în moarte, natura mea epuizată a cedat și

m-am prăbușit complet. Un timp, mi s-a părut că mă clatin între viață și moarte. Flacăra vieții mele ardea atât de firav, încât era suficientă o singură suflare pentru a o stinge. În timpul nopții, pulsul meu a devenit foarte slab, iar respirația a fost din ce în ce mai superficială, până când se părea că va înceta. Viața mea a fost păstrată numai prin binecuvântarea lui Dumnezeu și prin grija și atenția neobosită a medicului și a asistenților săi.

Deși nu mă ridicasem de pe patul de suferință după decesul soțului meu, în Sabatul următor, am fost purtată în locul de închinare pentru a participa la serviciul funerar. La încheierea predicii, am simțit că este datoria mea să mărturisesc despre valoarea speranței creștinului în momentul durerii și al însingurării. Când m-am ridicat, am primit putere și am vorbit aproape zece minute, înălțând harul și dragostea lui Dumnezeu, în prezența acelei adunări numeroase. La încheierea serviciului religios, l-am urmat pe soțul meu la cimitirul Oak Hill, unde a fost așezat la odihnă, până în dimineața învierii.

Puterea mea fizică era distrusă de lovitură, totuși puterea harului divin m-a susținut în marea mea întristare. Când l-am văzut pe soțul meu respirând pentru ultima dată, am simțit că Isus era mai prețios decât fusese în orice ceas al vieții mele. Când am stat la căpătâiul întâiului meu născut și i-am închis ochii, am putut spune: „Domnul a dat, Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului” și am simțit atunci că aveam în Isus un Mângâietor. Iar când ultimul meu născut mi-a fost smuls din brațe și nu i-am mai putut vedea căpșorul pe pernă, alături de mine, am putut spune: „Domnul a dat, Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului”. Dar, când a fost luat de lângă mine cel pe iubirea căruia m-am bazat și alături de care am lucrat timp de treizeci și cinci de ani, nu am putut decât să-mi așez mâna pe ochii săi și să spun: „Doamne, îți încredințez comoara mea până în dimineața învierii”.

Când l-am văzut plecând dintre noi și când am văzut nenumărații prieteni care au simțit împreună cu mine, m-am gândit: „Ce contrast cu

moartea lui Isus care a fost răstignit pe cruce! Ce contrast!” În ceasul agoniei Sale, persecutorii Îl batjocureau și râdeau de El. Dar El a murit și a trecut prin mormânt, ca să-l lumineze și să-l facă să strălucească, pentru ca noi să putem avea speranță și bucurie, chiar și când stăm în fața morții, și pentru ca, atunci când îi așezăm pe prietenii noștri la odihnă, în Isus, să putem spune, „Îi vom întâlni iarăși”.

Uneori am simțit că nu pot suporta ca soțul meu să moară. Dar aceste cuvinte păreau să fie imprimare în mintea mea: „Fii liniștită și să știi că Eu sunt Dumnezeu”. (Psalmii 46, 10.) M-a durut teribil pierderea aceasta, dar nu am îndrăznit să mă las doborâtă de o tristețe inutilă. Ea nu-l putea aduce înapoi pe cel decedat. Iar eu nu eram atât de egoistă, încât să doresc, dacă aș fi putut, să-l aduc înapoi din somnul său liniștit pentru a se angaja din nou în bătăliile vieții. El se așezase să doarmă, asemenea unui soldat încercat. Voi privi cu plăcere locul său de odihnă. Cel mai bun mod în care eu și copiii mei puteam onora amintirea celui căzut era să reluăm lucrarea, de acolo de unde o lăsase el, și s-o ducem până la capăt, prin puterea lui Isus. Vom fi mulțumitori pentru anii de activitate folositoare care i-au fost acordați și, pentru binele lui și al cauzei lui Hristos, vom învăța din moartea sa o lecție pe care nu o vom uita niciodată. Vom lăsa ca această întristare să ne facă mai buni și mai amabili, mai răbdători și mai atenți față de semenii noștri.

Voi continua lucrarea vieții mele singură, cu încrederea deplină că Răscumpărătorul meu va fi cu mine. Mai avem doar puțin de luptat în război, apoi, Hristos va veni, și acest conflict se va încheia. Prin urmare, ultimele noastre eforturi vor fi investite în lucrarea pentru Hristos și pentru înaintarea Împărăției Sale. Unii dintre cei care au stat în prima linie de luptă, rezistând cu zel în fața atacurilor răului, au căzut la postul datoriei. Cei vii privesc cu durere la eroii căzuți, dar nu este timp să înceteze lucrarea. Ei trebuie să strângă rândurile, să prindă steagul din mâna lovită de moarte și, cu o putere nouă, să apere adevărul și onoarea lui Hristos.

Trebuie să rezistăm așa cum nu am făcut-o niciodată mai înainte în lupta împotriva păcatului și împotriva puterilor întunericului. Timpul în care trăim cere din partea celor ce cred adevărul prezent o activitate energică și hotărâtă. Dacă timpul de așteptare a venirii Eliberatorului nostru pare să se prelungească, dacă, îngenuncheați de suferință și obosiți de trudă, ne simțim nerăbdători să fim eliberați cu onoare din război, să ne amintim -- și fie ca amintirea aceasta să alunge orice murmurare -- că suntem lăsați pe pământ pentru a înfrunta furtunile și conflictele, ca să ne desăvârșim un caracter creștin, să Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, Tatăl nostru, și pe Hristos, Fratele nostru mai mare, și să lucrăm pentru Domnul, câștigând multe suflete pentru El. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci”. (Daniel 12, 3.)

Puterea sufletească în suferință

În după-amiaza Sabatului din 20 august 1881, la două săptămâni după decesul soțului ei, sora White a participat la serviciul divin al bisericii din Battle Creek și a predicat timp de aproape o oră. Relatând acest serviciu divin, fratele Uriah Smith scria:

„Subiectul ei a fost lecția pe care trebuie să o învățăm din experiența recentă prin care a trecut. Gândul care ne-a impresionat în primul rând a fost cel referitor la nesiguranța vieții.... Trebuie să ne gândim, de asemenea, ce fel de oameni ar trebui să fim, atât cât suntem în viață....

Apoi, gândul vorbitoarei s-a îndreptat spre acele îndemnuri binecuvântate ale apostolului cu privire la relația pe care membrii trupului lui Hristos trebuie să o aibă unii cu alții și cu privire la comportamentul, cuvintele și faptele lor unii față de alții. Am fost îndrumați spre pasaje ca acestea: «Trăiți în pace între voi»; «Iubiți-vă unii pe alții»; «fiți buni»; «fiți miloși»; «să aveți toți același fel de vorbire»; «fiți uniți în chip desăvârșit, într-un gând și o simțire»; «nu vă vorbiți de rău unii pe alții»; «trăiți în pace, și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.» -- The Review and Herald, 23 august, 1881.

Meditații personale

Cu privire la călătoria ei spre vest, în drumul spre California, și cu privire la meditațiile ei, în timpul șederii de câteva săptămâni în cabana de vară de la Rocky Mountains, sora White scria următoarele:

„În data de 22 august, am plecat din Battle Creek, în compania fiicelor mele, Emma și Mary White, și ne-am îndreptat spre vest, sperând că vom beneficia de o schimbare a climei. Deși continuam să sufăr efectele unui atac serios de malarie, precum și din cauza șocului provocat de decesul soțului meu, am suportat călătoria mai bine decât mă așteptasem. În ziua de joi, 25 august, am ajuns la Boulder, Colo., iar în duminica următoare, ne-am continuat drumul spre casa noastră de la munte, călătorind cu un mijloc de transport particular.

Din trăsură, am putut vedea pădurea de pini tineri, atât de proaspătă și de înmiresmată, încât întreaga atmosferă era parfumată de mirosul lor plăcut și ușor înțepător. În anii trecuți, soțul meu și cu mine am făcut din această dumbravă sanctuarul nostru. Înconjuțați de acești munți, adesea am îngenuncheat împreună în rugăciuni și cereri stăruitoare. Pretutindeni în jurul meu, se găseau astfel de locuri marcate de acele ceasuri sfinte. Când le priveam, îmi puteam aminti multe situații în care am primit răspunsuri directe și remarcabile la rugăciune....

Cât de aproape ni se părea Dumnezeu când îngenuncheam în lumina clară a lunii, pe câte un munte singuratic, pentru a cere din mâna Sa binecuvântările necesare! Ce încredere și siguranță aveam în inimă! Planurile iubirii și ale harului lui Dumnezeu ni se dezvăluiau pe deplin și simțeam asigurarea că păcatele și greșelile noastre erau iertate. În mai multe ocazii de felul acesta, l-am văzut pe soțul meu având chipul luminat de o slavă care părea că reflectă razele de lumină ale tronului lui Dumnezeu și, cu glasul schimbat, Îl lăuda pe Domnul pentru bogatele binecuvântări ale harului Său. În mijlocul întunericului și al confuziei pământești, încă mai reușeam să discernem la fiecare pas scânteierile strălucirii ce se revărsau din Izvorul luminii. Prin intermediul lucrărilor creației, intram în comuniune cu Acela care umplea veșnicia. Când priveam stâncile înalte până la cer și munții, exclamam: «Care Dumnezeu este atât de mare ca Dumnezeul nostru?»

Împresurați de dificultăți, așa cum eram adesea, împovărați de responsabilități, limitați, slabi, ca niște ființe muritoare, eram uneori pe punctul de a ceda disperării. Dar, când ne gândeam la dragostea și la grija lui Dumnezeu față de faptele Sale, așa cum erau dezvăluite atât în cartea naturii, cât și pe paginile inspirației, inima noastră era mângâiată și întărită. Înconjurați de dovezile puterii lui Dumnezeu și umbriți de prezența Sa, nu puteam cultiva neîncrederea. Oh, cât de adesea, pacea, speranța și chiar bucuria s-au revărsat în viața noastră în mijlocul singurătății acestor munți!

Am fost din nou în mijlocul munților, dar, de data aceasta, singură. Nu era nimeni care să împărtășească gândurile și simțămintele mele când priveam iarăși acele scene mărețe și impresionante! Singură, singură! Lucrările lui Dumnezeu par tainice și de neînțeles, planurile Sale, de nepătruns, totuși eu știu că ele trebuie să fie drepte, înțelepte și pline de milă. Este datoria și privilegiul meu să aștept cu răbdare răspunsul lui Dumnezeu. Gândul inimii mele a fost dintotdeauna: «El face toate lucrurile bine....

Moartea soțului meu a însemnat o lovitură grea pentru mine și m-a durut mult mai tare, deoarece a fost atât de bruscă. Atunci când am văzut semnele morții pe chipul său, simțămintele mele au fost aproape insuportabile. Am vrut nespuse de mult să strig de durere. Dar am știut că aceasta nu ar fi putut salva viața iubitului meu și am considerat că ar fi o atitudine necreștinească să mă las copleșită de întristare. Am căutat ajutor și mângâiere de sus, și făgăduințele lui Dumnezeu s-au împlinit pentru mine. Mâna Domnului m-a susținut....

Să învățăm o lecție a curajului și a răbdării din ultima întâlnire a lui Hristos cu ucenicii Săi. Ei erau pe punctul de a se despărți. Mântuitorul nostru urma să calce pe calea însângărată ce avea să-L ducă la Golgota. Încercarea prin care urma să treacă în curând era mai grea decât orice situație prin care trecuse vreodată până atunci. Apostolii auziseră cuvintele prin care Hristos prezisese suferințele și moartea Sa. Inima lor era plină de tristețe, iar

gândurile, abătute de îndoială și de teamă. Cu toate acestea, nimeni nu și-a strigat durerea, nimeni nu s-a lăsat copleșit de durere. Acele ultime ceasuri solemne au fost petrecute de Mântuitorul nostru, adresându-le ucenicilor Săi cuvinte de mângâiere și asigurare, iar apoi s-au unit cu toții într-un imn de laudă.... Ce preludiv al agoniei din Ghetsemani, al batjocurii și al nedreptății din sala de judecată și al scenelor îngrozitoare ale Golgotei au fost acele ultime ceasuri, petrecute în cântări de laudă la adresa Celui Preaînalt!

Când primea vești descurajatoare, Martin Luther spunea adesea: „Veniți să cântăm Psalmii 46”. Acest psalm începe prin cuvintele: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor”. Dacă, în loc de a plânge, în loc de a ne lamenta și de a dispera când necazurile ne inundă viața asemenea unui potop, amenințând să ne înece, ne-am ruga pentru ajutor de la Dumnezeu, și, mai mult, L-am și lăuda pentru nenumăratele binecuvântări rămase, dacă L-am lăuda pentru că El este în stare să ne ajute, comportamentul nostru I-ar fi mult mai plăcut și am înțelege mai bine mântuirea Lui». -- The Review and Herald, 1 noiembrie, 1881.

Găsirea liniștii în lucrarea pentru suflete

La mai puțin de o săptămână după ce a ajuns în căminul fiului ei William C. White, din Oakland, California, sora White a participat la o adunare de tabără, care a avut loc în perioada 13-25 octombrie în Sacramento. Ea le-a vorbit participanților aproape în fiecare zi a adunării, iar în ultima duminică după-amiază, a prezentat un subiect despre temperanță, în fața unei audiențe de mai bine de cinci sute de persoane.

În timpul iernii 1881-1882, sora White s-a întâlnit adesea cu biserici locale și cu mici grupuri de credincioși din văile Sonoma și Napa și din

împrejurimile acestora. „Sănătatea mea era șubredă”, scria ea în primul raport cu privire la această activitate în mijlocul bisericilor, „dar dovada prețioasă a protecției lui Dumnezeu a răsplătit cu prisosință efortul făcut.

Ar fi bine ca bisericile noastre mai mici să fie vizitate mai des. Cei credincioși, care stau ferm în apărarea adevărului, ar fi încurajați și întăriți prin mărturia fraților lor.

Aș dori să-i încurajez pe cei ce se adună să I se închine lui Dumnezeu în grupe mici. Frați și surori, nu fiți descurajați că sunteți așa de puțini la număr. Copacul rămas singur în mijlocul câmpiei își înfinge rădăcinile tot mai adânc în pământ, își întinde ramurile cât mai departe în toate direcțiile și crește mai puternic și mai frumos, luptând singur cu intemperiile sau bucurându-se de razele luminoase ale soarelui. Tot astfel, creștinul desprins de cele pământești poate învăța să depindă întru totul de Dumnezeu și poate dobândi curaj și putere din orice încercare.

Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe cei singuri și răspândiți și să-i facă lucrători eficienți pentru El.... Fraților, nu uitați nevoile acestor grupe mici și izolate. Hristos va fi un oaspete al adunărilor mici”. -- Signs of the Times, 19 ianuarie, 1882.

Într-un raport cu privire la activitatea ei în biserica din Healdsburg, la câteva săptămâni după începerea lucrărilor de înființare a Colegiului Healdsburg, sora White scria îndeosebi despre efortul ei de a ajunge la inima copiilor și a tinerilor -- un aspect distinctiv al activității în bisericile din California, în această perioadă a experienței ei.

Eforturile speciale pentru tineri

„În Sabat, am participat la adunare cu încrederea că Dumnezeu mă va

sustine. În timp ce predicam, am fost mângâiată și înviorată. Domnul mi-a dat pace și liniște în El. Am simțit o mare răspundere pentru tineri și am vorbit în special pentru ei. Tinerii au ascultat atenți, cu priviri serioase și cu ochii înlăcrimați. La încheierea cuvântării, le-am cerut tuturor celor ce doreau să devină creștini să vină în față. Au răspuns treisprezece. Toți erau copii și tineri de la opt la cincisprezece ani, care își manifestau prin aceasta hotărârea de a începe o viață nouă. O asemenea priveliște era suficientă pentru a impresiona chiar și inima cea mai împietrită. Frații și surorile, îndeosebi părinții copiilor, păreau profund mișcați. Domnul Hristos ne-a spus că în ceruri este bucurie atunci când se pocăiește un păcătos. Îngerii priveau cu bucurie acea scenă. Aproape toți cei veniți în față au rostit câteva cuvinte, exprimându-și speranța și hotărârea. Asemenea mărturii se înalță la tronul lui Dumnezeu ca o jertfă de tămâie. Cu toții am simțit că a fost o adunare prețioasă. Prezența lui Dumnezeu a fost cu noi.” -- Signs of the Times, 19 ianuarie, 1882.

Restabilirea sănătății

În luna aprilie a anului 1882, la Healdsburg, în Conferința California, s-a deschis o școală care, la scurt timp după aceea, a fost acreditată sub denumirea de Colegiul Healdsburg. În dorința de a fi aproape de această instituție, sora White a cumpărat o casă la periferia orașului și aceasta a fost reședința ei timp de mai mulți ani.

La un an după moartea soțului ei, încă se afla în această casă nouă, iar prietenii observau cât de bine arăta și vorbeau despre activitatea susținută pe care o desfășura.

În data de 22 august, s-a deplasat la Oakland pentru a-i întâmpina pe fratele Uriah Smith, pe fratele Wm. Ings și pe soția lui, precum și pe profesorul Ramsey și familia lui. Trei zile mai târziu, pe când se afla în casa fiului său, William C. White, a avut niște frisoane severe, urmate de febră, și, în ciuda tratamentului minuțios al doamnei doctor C. F. Young și a îngrijirii atente din partea surorilor Ings și Mary Chinnock, febra cauzată de malarie a continuat până în 10 septembrie. Deși era foarte slăbită, a dorit să fie dusă la Sanatoriul St. Helena, considerând că o climă mai bună, de munte, ar putea fi favorabilă refacerii sănătății.

În data de 15 septembrie, a făcut această călătorie, purtată într-un scaun cu roțile, care a fost transportat în vagonul de bagaje al trenului. După câteva zile de tratament la Sanatoriu, fără nici o îmbunătățire aparentă a stării de sănătate, ea a cerut să fie dusă acasă, la Healdsburg. A fost amenajat un pat într-un compartiment al trenului și, însoțită de fiul ei și de sora Ings, a întreprins o călătorie obositoare de treizeci și cinci de mile.

În perioada 6-16 octombrie, la Healdsburg, urma să aibă loc adunarea anuală de tabără a Conferinței California. La această adunare trebuiau să fie luate decizii importante cu privire la activitatea Colegiului Healdsburg. Întrebarea era: Se vor uni frații noștri pentru a susține această instituție prin darurile de bunăvoie necesare construirii unui cămin pentru studenți sau activitatea școlii avea să fie prejudiciată de lipsa facilităților corespunzătoare?

Sora White a dorit din toată inima să aibă sănătate și putere pentru a participa la această întrunire, ca să-și prezinte mărturia, dar starea ei era descurajatoare. Suferea de o tuse supărătoare și avea dureri la nivelul plămânului stâng. Era foarte slăbită și lipsită de energie și de curaj. Cu toate acestea, a spus: „Pregătiți-mi un loc la întrunire, deoarece intenționez să particip, dacă îmi va fi cu putință”. Ea spera că prezența în locul de desfășurare al adunării de tabără va avea o influență benefică asupra ei.

În Sabat dimineața, a fost atât de slăbită, încât abia a reușit să se ridice din pat. Dar după-amiază a spus: „Pregătiți-mi un loc în cortul cel mare, în așa fel încât să pot auzi vorbitorul. Poate că glasul vorbitorului se va dovedi o binecuvântare pentru mine. Am speranța că voi primi o nouă putere de viață”.

A fost așezată o canapea chiar în fața amvonului, cu spatele spre auditoriu. Fratele Waggoner a vorbit despre începuturile lucrării de vestire a soliei și perioada timpurie, precum și despre progresul lucrării până în anul 1882. Numărul participanților era mare și printre ei se aflau mai mulți oameni de afaceri din Healdsburg. Când fratele Waggoner și-a încheiat cuvântarea, sora White a spus: „Ajutați-mă să mă ridic în picioare”. Sora Ings și fiul ei au ridicat-o în picioare și au condus-o la amvon. Sprijinindu-se de amvon cu ambele mâini, ea a început să vorbească cu voce slăbită,

spunându-le ascultătorilor că aceasta ar putea fi ultima ocazie când îi pot auzi glasul într-o adunare de tabără. După ce a rostit câteva propoziții, vocea și atitudinea ei s-au schimbat. A simțit fiorul unei puteri vindecătoare. Vocea ei a devenit mai puternică și a început să se exprime cu claritate. În timp ce își continua cuvântarea, puterea ei era tot mai vizibilă. Și-a îndreptat poziția, ne mai având nevoie să se sprijine de amvon.

Întreaga adunare a fost martora vindecării ei. Toți cei prezenți au sesizat că i se schimbase glasul și mulți au văzut cum paloarea pământie a înfățișării ei a fost transformată brusc de un val de sănătate, fiind înlocuită de culoarea naturală, mai întâi la nivelul gâtului, apoi în partea de jos a feței și în cele din urmă pe frunte. Unul dintre oamenii de afaceri din Healdsburg a exclamat: „Iată că are loc o minune în văzul întregii adunări!” După întrunire, ea le-a mărturisit prietenilor care o întrebau că Domnul o vindecase. O dată cu vindecarea, au revenit și curajul, și puterea ei de a lucra și, până la încheierea adunării de tabără, a vorbit în public de cinci ori.

Relatând această experiență în revista *Signs of the Times* din 26 octombrie, 1882, editorul, fratele J. H. Waggoner, spunea:

„La încheierea cuvântării [în Sabat după-amiaza], ... ea s-a ridicat și a început să le vorbească oamenilor. Glasul și înfățișarea ei s-au schimbat și a vorbit destul de mult timp cu claritate și cu energie. Apoi, i-a invitat pe cei ce doreau să se hotărască să-I slujească lui Dumnezeu și pe cei care alunecaseră de pe calea credinței să vină în față, și un mare număr de persoane au răspuns la apel....

După prima încercare a serei White de a vorbi, așa cum am menționat mai sus, vindecarea ei a fost deplină”.

În *Signs of the Times* din 2 noiembrie, 1882, sora White mărturisea

personal despre minunea făcută pentru vindecare ei:

„Pana mea s-a odihnit timp de două luni, dar sunt profund mulțumitoare că acum sunt capabilă să îmi reiau scrisul. Domnul mi-a dăruit încă o dovadă a milei și a bunătății Sale iubitoare, redându-mi din nou sănătatea. Suferința mea recentă m-a dus foarte aproape de mormânt, dar rugăciunile poporului lui Dumnezeu au învins pentru mine.

Cu aproape două săptămâni înainte de adunarea noastră de tabără, boala de care sufeream a stagnat, dar am dobândit doar puțină putere. Se apropia data începerii adunării de tabără și mi se părea că îmi va fi imposibil să iau parte la ea.... M-am rugat mult pentru aceasta, dar am continuat să mă simt foarte slăbită.... În starea mea de suferință, nu am putut decât să cad neajutorată în brațele Răscumpărătorului meu și să aștept.

Când a sosit primul Sabat al adunării, am simțit că trebuie să fiu prezentă în locul de închinare, deoarece voiam să-L întâlnesc acolo pe Vindecătorul divin. După-amiază, am stat întinsă pe o canapea în marele cort, în timp ce fratele Waggoner le-a vorbit oamenilor, prezentându-le semnele care dovedeau că ziua lui Dumnezeu era foarte aproape. La încheierea cuvântării lui, m-am hotărât să mă ridic în picioare, sperând că, dacă voi îndrăzni să înaintez prin credință, cu toată puterea de care dispuneam, Dumnezeu mă va ajuta să rostesc câteva cuvinte înaintea poporului. Când am început să vorbesc, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea și starea mea fizică a fost restabilită instantaneu.

Sperasem că slăbiciunea mea va trece treptat, dar nu m-am așteptat la o schimbare imediată. Lucrarea instantanee făcută pentru mine a fost neașteptată. Ea nu poate fi atribuită imaginației. Oamenii m-au văzut în starea de slăbiciune în care eram și mulți au spus că, după toate aparențele, mă îndreptam spre mormânt. Aproape toți cei prezenți au observat

schimbarea care a avut loc în timp ce le vorbeam. Ei au declarat că înfățișarea mea s-a schimbat și paloarea cadaverică a fost înlocuită de o culoare sănătoasă.

Le mărturisesc tuturor celor care citesc aceste cuvinte că Domnul m-a vindecat. Puterea divină a înfăptuit o mare lucrare pentru mine și de aceea sunt fericită. În timpul adunării, am fost capabilă să lucrez în fiecare zi și am vorbit de mai multe ori, mai bine de o oră și jumătate. Întregul meu organism a fost inundat de o putere și de o vigoare nouă. Un val nou de emoții și o credință înaltă au pus stăpânire pe sufletul meu.

În timpul bolii, am învățat câteva lecții prețioase -- am învățat să mă încred în ce nu pot vedea, iar atunci când nu sunt în stare să fac nimic, să aștept liniștită și calmă în brațele lui Isus. Noi nu exercităm credința așa cum ar trebui. Ne este teamă să îndrăznim să acționăm pe temeiul cuvântului lui Dumnezeu. În ceasul încercării, va trebui să ne întărim sufletul, prin siguranța că făgăduințele lui Dumnezeu nu pot da greș niciodată. El va împlini tot ce a spus....

Înainte de boală, am crezut că aveam credință în făgăduințele lui Dumnezeu, cu toate acestea, sunt surprinsă de marea schimbare care s-a produs în mine, depășind cu mult așteptările mele. Nu sunt vrednică de această manifestare a iubirii lui Dumnezeu. Am motive să Îl laud pe Dumnezeu mai stăruitor, să umblu înaintea Lui cu o umilință mai adâncă și să Îl iubesc mai fierbinte ca oricând. Am o nouă obligație de a-I dăruia Domnului tot ce îmi aparține. Trebuie să le împărtășesc altora razele binecuvântate cărora El le-a îngăduit să strălucească asupra mea.

Nu mă aștept acum să fiu înălțată deasupra tuturor defectelor și necazurilor și să plutesc pe o mare liniștită, în călătoria mea spre ceruri. Mă aștept la încercări, la pierderi, la dezamăgiri și întristări, dar am făgăduința

Mântuitorului: «Harul Meu îți este de ajuns». Dacă suntem asaltați de vrăjmașul oricărei neprihăniri, nu trebuie să considerăm că este ceva neobișnuit. Hristos ne-a făgăduit că va fi un ajutor la vreme de nevoie, dar nu ne-a spus că vom fi scutiți de încercări. Dimpotrivă, El ne-a declarat deschis că vom suferi necazuri. Încercările sunt o parte a disciplinei noastre morale. Prin ele putem învăța lecțiile cele mai valoroase și putem obține harurile cele mai prețioase, dacă ne vom apropia de Dumnezeu și vom răbda totul în puterea Lui.

Boala m-a învățat despre propria slăbiciune, despre răbdarea și dragostea Mântuitorului și despre puterea Lui de a salva. În timpul nopților fără somn, am descoperit speranța și mângâierea, meditând la îndelunga răbdare și la duiosia lui Isus Hristos față de ucenicii Săi slabi și greșiți și amintindu-mi că El este același -- neschimbător în milă și în dragoste. El înțelege slăbiciunea noastră, El știe că suntem lipsiți de curaj și de credință, totuși nu ne respinge. Domnul este milos și plin de îndurare față de noi.

Chiar de voi cădea la datorie înainte de venirea Domnului, dacă sunt credincioasă, Îl voi vedea pe Isus și voi fi ca El, atunci când toți cei din morminte vor ieși afară. Oh, ce bucurie de nedescris să-L vedem pe Cel pe care L-am iubit -- să vedem slava Aceluia care și-a dat viața pentru noi -- să privim acele mâini străpunse pentru răscumpărarea noastră, întinse spre noi în semn de binecuvântare și de bun venit! Ce importanță are că suferim și trudim aici, dacă vom ajunge să obținem învierea și viața! Vom aștepta cu răbdare, până când se va încheia timpul încercării noastre și apoi ne vom înălța glasul într-un strigăt fericit de biruință.”

Activitatea de scriere și de predicare

„Din ținutul Washington și din est”, scria sora White din reședința sa din Healdsburg, California, în 26 martie 1883, „vin invitații urgente ca eu să particip la adunările de tabără.... Acum sunt angajată într-o activitate importantă de scriere, pe care de șase ani mă străduiesc să o finalizez. An după an am fost întreruptă din această lucrare pentru a participa la adunările de tabără....

În ultimele două veri, am fost foarte aproape de porțile morții și, simțind că este posibil ca Domnul să găsească de cuviință să mă lase să mă odihnesc în mormânt, am trăit regretele cele mai dureroase, deoarece scrierile mele nu erau finalizate. În providența lui Dumnezeu, viața îmi este cruțată, iar sănătatea îmi este restabilită încă o dată. Îi mulțumesc Domnului pentru mila și bunătatea Sa iubitoare față de mine. Dacă datoria de a călători mi-ar fi fost descoperită cu claritate, aș fi fost dispusă să merg oriunde, dar răspunsul la rugăciunea mea: «Doamne, ce vrei să fac?» a fost: «Așteaptă în liniște până când te va îndemna Domnul».

Nu am rămas într-o stare de inactivitate. De când m-a vindecat Domnul, la adunarea de tabără din Healdsburg, am vizitat Santa Rosa, Oakland, San Francisco, Petaluma, Forestville și Ukiah și am lucrat în Healdsburg, predicând adesea în Sabat și duminică seara. În patru săptămâni, am ținut zece predici, am călătorit două sute de mile și am scris două sute de pagini....

Frații care mă îndeamnă să particip la adunarea de tabără și să-i vizitez întreabă cu nerăbdare: «Când vom avea volumul al patrulea din Spirit of

Prophecy?» Acum pot să le răspund. Peste câteva săptămâni, munca mea la această carte se va încheia. Dar există și alte lucrări importante cărora trebuie să le acord atenție, de îndată ce aceasta va fi încheiată.... Cât încă mai am putere fizică și mintală, voi face lucrarea de care are nevoie cel mai mult poporul nostru.... În timpul călătoriilor, am lucrat în condiții foarte neprielnice. Am scris pe vapor, în tren, în cortul meu din adunarea de tabără, predicând adesea până la epuizare și apoi trezindu-mă la orele trei noaptea pentru a scrie între șase și cincisprezece pagini până la micul dejun....

Mi-ar face o mare plăcere să mă întâlnesc cu frații și cu surorile mele dragi la adunarea de tabără. Simt dragostea lui Isus arzând în sufletul meu. Îmi place să vorbesc și să scriu despre aceasta. Mă rog ca Dumnezeu să vă binecuvânteze la adunările de tabără și sufletul vostru să poată fi înviorat de harul Său. Dacă Dumnezeu îmi poruncește să renunț la activitatea de scriere pentru a participa la aceste adunări sau pentru a le predica oamenilor din diferite locuri, aștept să aud glasul Său și mă voi supune.” -- Signs of the Times, 5 aprilie, 1883.

În perioada primăverii și a verii anului 1883, sora White a petrecut mult timp într-un efort de a încheia volumul al patrulea din „Spirit of Prophecy”, cunoscut în anii de mai târziu ca „The Great Controversy”. Nu și-a întrerupt activitatea de scriere până în luna august, când a participat la câteva adunări de tabără din est și la sesiunea Conferinței Generale, care a avut loc după aceea. Despre aceste lucrări publice din anul 1883, ea scria următoarele:

Vizita la Battle Creek

„Duminică, 12 august, am părăsit coasta Pacificului, plecând spre est, însoțită de sora Sara McEnterfer. Deși am suferit considerabil, din cauza căldurii și a prafului, traversarea zonei de câmpie a fost plăcută. Conducătorul trenului și ceilalți angajați au fost gata să facă tot ce le-a stat în putință pentru

confortul nostru.

Încă din clipa în care am urcat în tren, am avut simțământul că sunt pe calea datoriei. Avusesem o comuniune plăcută cu Mântuitorul meu și simțeam că El este adăpostul și cetățuia mea de scăpare și că, atâta vreme cât sunt angajată în lucrarea pe care mi-a încredințat-o El, nu mă poate afecta nici un rău. Am o încredere necontenită în făgăduințele lui Dumnezeu și mă bucur de acea pace care vine doar de la Isus....

Am ajuns la Battle Creek vineri, în data de 17 august. În noaptea următoare, mi-a fost imposibil să dorm. Nu mai fusesem în acest loc de la funeraliile soțului meu, când plecasem foarte slăbită. Acum, marea pierdere suferită de lucrarea lui Dumnezeu prin decesul său, pierdere pe care eu însămi o suferisem profund, din cauză că am rămas lipsită de tovarășia și de ajutorul lui în lucrarea mea, îmi revenea viu în minte și nu mă puteam liniști, ca să dorm. Mi-am amintit de legământul pe care îl făcusem cu Dumnezeu la moartea soțului meu -- că nu mă voi descuraja sub povară, ci voi lucra mai sârguincioasă și mai devotată ca oricând înainte pentru a prezenta adevărul atât prin scrieri, cât și prin predicare, că voi înfățișa înaintea oamenilor excelența legilor și a preceptelor lui Iehova și îi voi îndruma spre izvorul curățitor, unde putem fi spălați de orice urmă a păcatului.

M-am luptat cu Dumnezeu toată noaptea în rugăciune, ca să-mi dea putere pentru lucrarea mea și să mă umple cu Duhul Său pentru a fi în stare să-mi respect legământul solemn. Doream mai mult ca orice să-mi petrec timpul și să-mi folosesc toată puterea pentru a-i avertiza pe cei ce mărturisesc adevărul să intre într-o relație mai strânsă cu Dumnezeu, ca să se poată bucura de o comuniune cu El, mai profundă decât aceea pe care a avut-o Israelul din vechime, în zilele lui cele mai prospere.

În Sabat dimineața, m-am adresat mării adunări din Tabernacul. În timp

ce prezentam cuvintele din Apocalipsa 7, 9-17, Domnul mi-a dat putere și libertate în exprimare....”

Calea ascultării

„Duminică dimineața am vorbit pentru cei aproximativ șaptezeci și cinci de lucrători angajați ai biroului de editură Review and Herald. Cu o săptămână înainte, în data de 12 august, mă adresasem unui grup similar de angajați ai Pacific Press, atrăgându-le atenția asupra importanței respectării principiilor. Acum, prezentam același subiect, sfătuindu-i pe toți să nu îngăduie nimic care să-i abată de la ce este drept. I-am avertizat că vor fi nevoiți să se confrunte cu influențe potrivnice și vor fi asaltați de ispite, iar cei care nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr vor fi doborâți de pe temelia cea sigură....

Duminică seara, în data de 19 august, am fost invitată să vorbesc la Sanatoriu.... Am predicat în fața unei adunări numeroase, inspirându-mă din cuvintele: «Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul». (1 Petru 3, 10-12.)...

Calea ascultării de Dumnezeu este o cale a virtuții, a sănătății și a fericirii. Planul de Mântuire, așa cum este descoperit în Sfintele Scripturi, deschide o cale prin care omul poate obține fericirea și își poate prelungi zilele pe pământ și prin care se poate bucura de favoarea cerului și poate obține acea viață viitoare care durează cât timp va exista Dumnezeu....

Siguranța aprobării lui Dumnezeu va contribui la sănătatea trupului. Ea fortifică sufletul împotriva îndoielii, confuziei și îngrijorării excesive, care

subminează atât de adesea puterile vitale și induc cele mai cumplite și dureroase boli ale nervilor. Domnul a făgăduit prin cuvântul Său care se împlinește întotdeauna, că ochii Săi vor veghea asupra celui neprihănit și urechile Sale vor fi deschise pentru a auzi rugăciunea lor....

Luni dimineața, în data de 20 august, le-am vorbit din nou celor angajați la biroul de la Review....

Chiar și printre cei implicați în activitatea instituțiilor noastre, există unii care se află în marele pericol de a cădea de la credință. Satana va acționa deghizat și în maniera cea mai înșelătoare în aceste ramuri ale lucrării lui Dumnezeu. Instituțiile noastre sunt niște instrumente importante în vederea realizării lucrării lui Dumnezeu și constituie ținta specială a atacurilor lui Satana care va întrebuița toate mijloacele posibile pentru a le împiedica să fie folositoare.... În aceste zile periculoase, trebuie să fim extrem de atenți să nu respingem razele de lumină pe care ni le trimite Cerul, în harul Său, deoarece lumina Cerului este unicul mijloc prin care putem discerne planurile amăgitoare ale vrăjmașului. Avem nevoie de lumină din ceruri în fiecare ceas, ca să putem deosebi lucrurile sfinte de cele profane și pe cele veșnice de cele trecătoare.

Toți cei care rămân curați și necorupți de influența predominantă a spiritului timpului în care trăim se vor confrunta cu lupte aspre. Ei vor trece prin mari strâmtorări, își vor curăți haina caracterului și o vor albi în sângele Mielului. Ei vor cânta cântecul biruinței în Împărăția slavei. Cei care suferă împreună cu Hristos vor fi părtași ai slavei Sale.” -- The Review and Herald, 16 octombrie, 1883.

Pregătirea pentru seceriș

„Adunarea de tabără de la Worcester, Mass., din 22-28 august, ... a fost

o ocazie deosebit de importantă pentru mine. Am întâlnit acolo un mare număr de credincioși, dintre care unii erau angajați în lucrare încă de la prima vestire a soliei îngerului al treilea. De la ultima noastră adunare de tabără, fratele Hastings, unul dintre purtătorii credincioși ai stindardului, căzuse la datorie. Am fost întristată să-i văd pe ceilalți împovărați de infirmitățile vârstei, dar, cu toate acestea, am fost bucuroasă să-i văd dornici de a asculta cuvintele vieții. Iubirea lui Dumnezeu și adevărul Lui păreau că radiază în inima lor, luminându-le chipul. Ochii lor se umpleau adesea de lacrimi, dar nu erau lacrimi de întristare, ci lacrimi ale bucuriei pe care o simțeau, când auzeau solia lui Dumnezeu vestită prin gura slujitorilor Lui. Acești peregrini vârstnici erau prezenți aproape la toate întâlnirile, ca și când s-ar fi temut ca nu cumva să fie absenți, asemenea lui Toma, tocmai când vine Isus și le spune: «Pace vouă».

Acești valoroși și încercați credincioși erau asemenea grâului copt, pregătit pentru seceriș. Lucrarea lor este aproape îndeplinită. Poate că unora li se va îngădui să rămână în viață până când Hristos Se va arăta pe norii cerului cu mare putere și slavă. Alții pot ieși oricând din rânduri pentru a se odihni în Isus. Dar, când pământul va fi învăluit de întuneric și când popoarele vor fi cuprinse de o mare întunecime, acești copii ai luminii își vor putea ridica privirile spre ceruri și se vor bucura, știind că răscumpărarea lor este aproape....”

Membrii laici, ca misionari pentru Dumnezeu

„În timp ce priveam această adunare de credincioși a căror înfățișare exprima seriozitate și ardoare, ... ochii mei s-au oprit asupra mai multora dintre cei care avuseseră o cunoaștere a adevărului și care, dacă ar fi fost sfințiți prin această cunoaștere, ar fi putut realiza o mare lucrare pentru Dumnezeu. Mă gândeam: Dacă toți aceștia și-ar fi înțeles responsabilitatea față de Dumnezeu și datoria față de semeni și dacă ar fi lucrat proporțional cu capacitatea pe care le-a dat-o Domnul, ce lumină ar fi răspândit ei în

Massachusetts și chiar mai departe, în alte state! Dacă fiecare dintre cei care și-au mărturisit credința în solia îngerului al treilea ar fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu regula vieții sale și dacă ar fi îndeplinit lucrarea Lui cu credincioșie, ca slujitori ai lui Hristos, acești oameni ar fi fost o putere în lume.

Nu numai cei care lucrează în domeniul doctrinei și al predicării sunt răspunzători pentru suflete. Fiecare bărbat și fiecare femeie, oricine are o cunoaștere a adevărului trebuie să conlucreze cu Hristos... El cere ca membrii laici să lucreze ca misionari. Fraților, luați-vă Bibliile, vizitați-i pe oameni acasă, citiți-le Cuvântul lui Dumnezeu la gura sobei și vor veni la El mult mai mulți. Mergeți cu o inimă smerită și cu o încredere neclintită în harul și în mila lui Dumnezeu și faceți tot ce puteți face....

Există oameni care, deși ar fi trebuit să lucreze pentru salvarea sufletelor, nu au ținut niciodată în viață o predică. Nu se cer nici talente mari, nici poziții înalte. Dar este o nevoie urgentă de bărbați și de femei care Îl cunosc pe Isus și sunt familiarizați cu istoria vieții și a morții Sale.... Noi nu avem nevoie atât de mult de oameni remarcabili, cât avem nevoie de oameni buni, loiali și umili. Dumnezeu cheamă oameni din toate clasele sociale și din toate domeniile de activitate să lucreze pentru cauza Sa. Este nevoie de oameni dispuși să înceapă de pe treapta de jos a scării, care să își câștige singuri pâinea, îndeplinindu-și în liniște datoria, oameni care nu se vor da înapoi de la o muncă sârguincioasă pentru a obține cele necesare sau de la o economie strictă în folosirea banilor și a timpului, ca să lucreze pentru Domnul în propriile familii și în mijlocul vecinilor lor. Dacă lucrarea reformei este începută și dusă mai departe în fiecare familie, va exista o biserică vie și prosperă. Lucrurile trebuie să fie așezate în ordine mai întâi în cămin. Lucrarea are nevoie de aceia care pot să lucreze în cămin, care pot să studieze Biblia și să trăiască învățăturile ei și să-i crească pe copiii lor în temere de Dumnezeu. Deci trebuie să facem un efort perseverent și sârguincios pentru alții, cu rugăciune fierbinte pentru ajutorul harului și al

puterii divine, iar lucrarea misionară va fi urmată de mari rezultate.

Nu contează cine ești; adevărata valoare a omului este dată de inimă, de motivație, de sinceritatea scopului și de viața trăită zi cu zi. Cei vorbăreți, neastâmpărați și dictatori nu sunt necesari în această lucrare. Astfel de oameni se ivesc pretutindeni. Mulți tineri caută să ocupe locuri de frunte, dar sunt lipsiți de experiență, nu au nici un respect pentru cei vârstnici sau pentru cei aflați în poziții de răspundere și se supără când sunt sfătuiți sau muștrați. Avem deja destule asemenea persoane care își acordă prea multă importanță. Dumnezeu cheamă tineri modești, liniștiți și serioși și oameni maturi, echilibrați și principiali, care se pot ruga la fel de bine cum pot vorbi și care se vor ridica în picioare în fața celor vârstnici și vor trata cu respect perii albi.

Cauza lui Dumnezeu suferă din lipsă de lucrători înțelepți. Frații mei și surorile mele, Domnul v-a binecuvântat cu însușiri intelectuale care pot ajunge la mari performanțe. Cultivați-vă talentele cu perseverență și cu seriozitate. Educați-vă și disciplinați-vă mintea prin studiu, prin observație și prin meditație. Nu puteți împlini voia lui Dumnezeu, dacă nu vă folosiți toate puterile. Însușirile intelectuale se vor întări și se vor dezvolta, dacă veți merge să lucrați în temere de Dumnezeu, în umilință și cu rugăciune stăruitoare. O țintă bine determinată va face minuni. Fiți creștini sinceri, statornici și hotărâți. Înălțați-L pe Isus, vorbiți despre dragostea Lui, mărturisiți despre puterea Lui și faceți ca lumina voastră să strălucească în lume”. -- The Review and Herald, 13 noiembrie, 1883.

Un exemplu de sacrificiu de sine

„Am fost bucuroasă de privilegiul de a participa la adunarea de tabără din Vermont, care a avut loc la Montpelier, în perioada 30 august -- 4 septembrie.... Gândurile mi-au fost purtate cu treizeci de ani în urmă, când,

însoțită de sora mea, am vizitat Fairhaven, Mass., cu scopul de a-mi prezenta solia în fața micului grup de credincioși din acel loc. Fratele Bates locuia acolo pe vremea aceea și și-a exprimat convingerea că era dator să viziteze Vermont și să predice adevărul în acel stat. Dar a adăugat: «Nu am nici un ban și nici nu știu de unde ar putea veni banii necesari pentru călătorie. Mă gândesc să pornesc prin credință. Voi pleca pe jos și voi merge atât cât îmi va da Dumnezeu putere». Sora mea mi-a spus: «Cred că Domnul mă va ajuta să găsesc o cale ca fratele Bates să poată merge în Vermont. Sora F. caută o fată pe care să o angajeze la îngrijirea gospodăriei și ... eu voi câștiga banii de care este nevoie». Ea și-a pus planul în aplicare și, cerând o plată în avans, a pus banii în mâna fratelui Bates. El a pornit în călătorie a doua zi dimineața, iar sora mea a rămas să lucreze pentru un dolar și un sfert pe săptămână. În Vermont, oamenii au fost aduși la adevăr într-un număr destul de mare și fratele Bates s-a întors acasă cu o mare bucurie, deoarece Domnul binecuvântase cu adevărat eforturile lui....”

Completarea rândurilor lucrătorilor

„Când am privit la chipurile celor încercați, care erau atât de prețioși în ochii Domnului, și am văzut că unii dintre ei păreau aproape gata să-și dezbrace armura..., în mintea mea s-a ivit întrebarea: Cine se va ridica pentru a lua locul acestor bătrâni și oboseți soldați ai crucii? Cine se va consacra pentru lucrarea lui Dumnezeu?... Unde sunt cei care au cunoașterea adevărului și care Îl iubesc pe Isus -- sufletele pentru care a murit El -- suficient de mult ca să renunțe la eul lor, să aleagă suferința și să iasă afară din tabără și să sufere ocară lui Hristos?...

Cine își va folosi talanții încredințați lui de Dumnezeu, fie ei mari sau mici, lucrând în umilință și învățând zi de zi în școala lui Hristos pentru a le împărtăși altora acea cunoaștere prețioasă? Cine va înțelege lucrarea care ar trebui să fie îndeplinită și cine o va face? Câți se vor scuza și se vor lăsa înlănțuiți de interese lumești? Tăiați funiile care vă leagă și mergeți în vie

spre a lucra pentru Stăpân!

În fiecare departament al lucrării lui Dumnezeu, este nevoie de slujitori consacrați și temători de Dumnezeu, oameni inteligenți și educați din punct de vedere intelectual, care să înainteze ca pastori, colportori și misionari. Frați și surori, înălțați spre Dumnezeu rugăciunile voastre fierbinți, ca El să găsească lucrători pe care să-i trimită la seceriș, căci mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii.” -- The Review and Herald, 27 noiembrie, 1883.

Întărirea credinței în adevărul Bibliei

„În perioada 6-11 septembrie, am participat la adunarea de tabără desfășurată la Waterville, Maine. Aici, în statul meu natal, am întâlnit frați și surori dragi, a căror ocupație, de-a lungul anilor, fusese întretesută cu lucrarea și cauza adevărului prezent.... La această adunare de tabără au avut loc câteva întruniri foarte valoroase. Mulți au ascultat cu interes mărturiile pe care le-am prezentat, dar oare nu aceea era marea lucrare pe care am dorit așa de mult să o vedem îndeplinită?... Există un fel de credință care acceptă faptul că noi avem adevărul, dar credința care se bazează în totul pe Cuvântul dat de Dumnezeu, care lucrează din iubire și curăță inima, este foarte rară.

Dumnezeu a descoperit adevărurile Sale mântuitoare în Cuvântul Său. Ca popor, noi ar trebui să fim niște cercetători sârguincioși ai profeției și nu ar trebui să ne găsim liniștea, până când nu ajungem să înțelegem subiectul sanctuarului, așa cum este prezentat în viziunile lui Daniel și ale lui Ioan. Acest subiect aduce o mare lumină asupra situației și lucrării noastre actuale și ne oferă o dovadă de netăgăduit că Dumnezeu a condus experiența noastră din trecut. El explică dezamăgirea din 1844, arătându-ne că sanctuarul care trebuia curățit nu era pământul, așa cum presupuneam noi, ci faptul că, atunci, Hristos a intrat în Locul Preasfânt al Sanctuarului ceresc și că El este acolo, îndeplinind lucrarea finală a slujbei Sale preoțești, ca împlinire a

cuvintelor adresate de înger profetului Daniel, «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi, sfântul Locaș va fi curățit!» (Daniel 8, 14.)

Credința noastră cu privire la solia primului, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea înger a fost corectă. Marile pietre de hotar ale drumului pe care l-am parcurs sunt de neclintit. Chiar dacă oștirile iadului ar încerca să le doboare din temelie și ar triumfa, crezând că au reușit să biruiască, totuși nu vor birui. Acești stâlpi ai adevărului stau neclintiți, asemenea unor înălțimi veșnice, care nu pot fi clătinate, oricât de mari ar fi eforturile oamenilor, asociate cu eforturile lui Satana și ale oștirilor lui. Noi putem învăța mult, și ar trebui să cercetăm fără încetare Scripturile pentru a vedea dacă aceste lucruri sunt așa. În aceste timpuri, poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă privirile ațintite spre Sanctuarului ceresc, unde se desfășoară ultima slujire a Marelui nostru Preot, în lucrarea de judecată care continuă și prin care El mijlocește pentru poporul Său.” -- The Review and Herald, 27 noiembrie, 1883.

Conferința Generală din 1883

Adunările de tabără din toamnă au fost urmate de cea de a douăzeci și doua sesiune anuală a Conferinței Generale, în timpul căreia, sora White a prezentat primele „discursuri de dimineață” pentru pastori, publicate mai întâi în Review și, după aceea, în ediția 1893 a cărții Gospel Workers. Cu privire la această Conferință, sora White scria:

„Adunările de la Battle Creek au fost însoțite de un interes mai adânc decât cel manifestat la oricare altă adunare asemănătoare, care a avut loc vreodată în poporul nostru. Pentru această sesiune a Conferinței Generale s-au înălțat multe rugăciuni și putem mărturisi că Isus a participat la sărbătoare și a fost un oaspete onorat la această adunare importantă. Lecturile biblice au oferit lecții prețioase atât pentru pastori și profesori, cât și pentru laici.

Adunările de dimineață, destinate în special pastorilor și altor lucrători ai lui Dumnezeu, au fost deosebit de interesante. Credința și dragostea au fost inspirate în multe inimi. Lucrurile spirituale și veșnice au devenit o realitate și nu doar un simplu sentiment. Această adunare prețioasă a trecut, dar rezultatele ei urmează să se vadă în viitor. Nu vom ști niciodată binele realizat în timpul celor douăzeci de zile, în care s-a desfășurat sesiunea, până când nu ne vom întâlni în jurul marelui tron alb.” -- The Review and Herald, 15 ianuarie, 1884.

Încheierea activității din est

S-au făcut planuri pentru un seminar de zece zile, intitulat „Biblia și Misionarismul”, care urma să se desfășoare la South Lancaster, Mass., și, de asemenea, pentru o adunare generală a credincioșilor din Conferința Pennsylvania la Wellsville, N. Y. Sora White a fost solicitată cu insistență să participe la aceste întruniri și, la întoarcerea ei în Battle Creek, le-a vorbit vineri seara angajaților Sanatoriului, iar în Sabat a predicat pentru marea adunare din Tabernacul.

„Acestea au fost ultimele activități pe care le-au avut în cadrul acestei călătorii în est”, scria sora White cu privire la Seminarele biblice la care a participat, „și trebuie să spun, spre lauda lui Dumnezeu, că El m-a susținut la fiecare pas. Mă rugam zi și noapte și pe tot parcursul călătoriei, cerându-I lui Dumnezeu puterea, harul și lumina prezenței Sale, și știu în cine am crezut. M-am întors în California cu o putere mai mare și cu mai mult curaj decât avusesem în 12 august, când am plecat din Oakland. [Sora White a ajuns la casa sa din Healdsburg, în data de 30 decembrie 1883, după o absență de aproape cinci luni.]

Doresc iubirea lui Isus așa cum nu am dorit-o niciodată mai înainte. Văd motive de a-L lăuda pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa, pentru grija Sa

protectoare, pentru pacea plăcută și pentru bucuria și curajul pe care mi le-a dăruit în această călătorie. Am plecat prin credință și nu prin vedere, am văzut mâna lui Dumnezeu în lucrul fiecărei zile și, zi de zi, lauda la adresa Lui a fost în inima mea și pe buzele mele. Duhul Său m-a ajutat în slăbiciunile mele, într-o manieră atât de evidentă, încât nu mă pot teme să mă încredințez grijii Sale. Am o siguranță deplină a dragostei Sale. El a auzit rugăciunile mele și mi-a răspuns, iar eu Îl voi lăuda.” -- The Review and Herald, 5 februarie, 1884.

Lucrarea din Europa Centrală

Cea de a doua sesiune a Consiliului Misionar European a fost organizată în Basel, Elveția, în perioada 28 mai -- 1 iunie 1884, fiind condusă de fratele George I. Butler, din America. La această adunare, au fost adoptate câteva hotărâri, solicitându-se Conferinței Generale să îi roage pe sora E. G. White și pe fiul ei, William C. White, să viziteze centrele misionare europene. În luna noiembrie care a urmat, la sesiunea Conferinței Generale desfășurate la Battle Creek, Mich., s-a discutat despre această solicitare și li s-a adresat recomandarea de a vizita Europa.

În acord cu această hotărâre, sora White și secretara ei, sora Sara McEnterfer, precum și William C. White și familia sa au plecat din America în data de 8 august 1885, plecând din Boston la bordul vasului Cephalonia, și au ajuns la Liverpool în data de 19 august. În timpul celor două săptămâni petrecute în Anglia, au vizitat grupele de păzitori ai Sabatului din Grimsby, Ulceby, Riseley și Southampton și au avut posibilitatea de a vorbi de mai multe ori în săli publice.

În data de 2 septembrie, grupul a plecat din Londra, ajungând la Basel, Elveția, a doua zi dimineața. Aici, urma să se desfășoare curând adunarea anuală a Conferinței Elvețiene, precum și cea de a treia sesiune a Consiliului Misionar European.

Tipografia „Polyglotte”

La Basel, tocmai se încheiase construcția casei de editură, denumită mai târziu „Imprimerie Polyglotte”. (Tipografia pentru numeroase limbi.)

Terenul fusese achiziționat cu un timp înainte, iar la începutul anului 1884, cu ocazia vizitei fratelui Butler, s-au făcut planurile pentru construcție. Clădirea a fost construită sub supravegherea atentă a fratelui B. L. Whitney, conducătorul principal al Centrului Misionar European, iar fratele H. W. Kellogg, care a fost mulți ani managerul Asociației pentru Publicații „Review and Herald”, din Battle Creek, Mich., a cumpărat și a instalat echipamentul.

Noua casă de editură era o clădire spațioasă și impunătoare, de 46 x 76 picioare (14 x 23 m), cu patru etaje și demisol. Etajele superioare erau construite în așa fel încât să poată fi folosite ca apartamente de locuit pentru familii, până când, datorită extinderii activității editurii, urma să fie nevoie și de ele. Chiar sora White a locuit într-unul dintre aceste apartamente în cea mai mare parte a perioadei de doi ani, pe care a petrecut-o în Europa.

Casele de editură din multe țări

Când sora White și grupul care o însoțea au ajuns la casa de editură, fratele Whitney a spus: „Înainte de a urca la etaj, veniți să vedeți sala noastră de adunare”. La etajul întâi, era o încăpere frumoasă, bine iluminată și plăcut mobilată. Sora White a privit cu interes toate detaliile locului, apoi a declarat: „Aceasta este o sală potrivită pentru adunare. Am sentimentul că am mai văzut cândva acest loc în trecut”.

După puțin timp, au vizitat camerele ocupate de tipografie. Când au ajuns în atelierul de lucru, mașina de tipărit era în funcțiune, iar sora White a spus: „Am mai văzut această mașină de tipărit. Încăperea aceasta mi se pare foarte cunoscută”. Îndată, cei doi tineri care lucrau la tipografie au ieșit în față și le-au fost prezentați vizitatorilor. Sora White a dat mâna cu ei și apoi a întrebat, „Unde este celălalt?”

„Care celălalt?”, a întrebat fratele Whitney.

„Mai este aici un domn mai în vârstă”, a răspuns sora White, „și am o solie pentru el”.

Fratele Whitney i-a explicat că supraveghetorul atelierului de lucru era în oraș cu treburi.

Trecuseră mai bine de zece ani de când sora White, relatând în prezența unei mari audiențe în biserica din Battle Creek lucrurile care îi fuseseră descoperite într-o viziune cu privire la lucrarea ce trebuia făcută în multe țări străine, a declarat că văzuse mașini de tipărit, funcționând în multe țări străine și tipărind publicații periodice, broșuri și cărți despre adevărul prezent pentru oamenii din acele zone. În acest punct al relatării ei, fratele James White a întrerupt-o, întrebând-o dacă poate numi câteva dintre aceste țări. Ea a răspuns că nu poate, deoarece numele țărilor nu îi fuseseră descoperite, „cu excepția uneia. Îmi amintesc că îngerul a rostit Australia”. Dar a adăugat că, deși nu poate numi țările, ea va recunoaște locurile, dacă le va vedea vreodată, deoarece imaginea acestora îi era foarte clară în minte.

La tipografia noii case de editură din Basel, ea a recunoscut unul dintre cele trei locuri. Câteva săptămâni după aceea, în timpul vizitei în Norvegia, ea a recunoscut cel de-al doilea dintre aceste locuri, și anume tipografia casei de editură din Christiania, iar șase ani mai târziu, în timpul vizitei în Australia, la biroul Editurii „Bible Echo” din Melbourne, a văzut încă o tipografie și a identificat atât încăperea, cât și mașinile de tipărit, ca fiind unul dintre locurile pe care le văzuse în viziunea de la Battle Creek, în data de 3 ianuarie 1875.

Vânzarea de literatură

Conferința Elvețiană s-a desfășurat în perioada 10-14 septembrie 1885.

Au participat aproape două sute de persoane. Întrunirea a fost urmată imediat de Consiliul Misionar European, care a continuat timp de două săptămâni. La aceste adunări au fost primite rapoarte foarte interesante din Scandinavia, Marea Britanie, Germania, Franța, Italia și Elveția, unde cauza adevărului prezent începuse să câștige teren. Rapoartele au condus la câteva dezbateri vii cu privire la subiecte ca: Planurile cele mai eficiente în vederea răspândirii literaturii noastre, folosirea ilustrațiilor în cărțile și în revistele noastre, folosirea corturilor și portul armei.

Frații din Scandinavia au raportat că vânzările de literatură în conferințele lor, în timpul anului fiscal precedent, ajunseseră la suma de 1.033 de dolari. Delegații din Marea Britanie au raportat vânzări în valoare de 550 de dolari. Biroul editurii de la Basel primise pentru publicațiile periodice germane și franceze 1.010 dolari.

O mare parte din timp a fost ocupată de rapoartele colportorilor care lucraseră în Europa catolică și își povesteau experiențele, relatând Consiliului motivul pentru care literatura noastră nu putea fi vândută în Europa, folosind metodele care fuseseră pline de succes în America. Ei au solicitat insistent retribuirea colportorilor, așa cum procedau societățile evanghelice care își desfășurau activitatea în țările catolice.

În timpul celor nouăsprezece zile, cât au durat adunările Conferinței și ale Consiliului, sora White a ascultat cu atenție rapoartele care erau prezentate în majoritate în limba engleză. În cadrul adunărilor administrative, ea a rostit cuvinte de încurajare și apreciere, iar dimineața devreme, a ținut o serie de predici instructive, tratând subiecte ca: iubirea și răbdarea printre creștini, curajul și perseverența în lucrarea de slujire pastorală, lucrarea în teritorii noi. Într-o cuvântare adresată lucrătorilor misionari, ea spunea:

„Fraților, în fiecare situație dificilă în care vă aflați, aduceți-vă aminte

că Dumnezeu încă mai are îngeri. Poate că vă veți confrunta cu împotrivirea sau chiar cu persecuția, dar, dacă rămâneți loiali și statornici față de principii, veți descoperi, asemenea lui Daniel, că Dumnezeul căruia Îi sluiți este un ajutor și un eliberator în vreme de nevoie. Acum este timpul să cultivați integritatea caracterului. Biblia este plină de comorile bogate ale făgăduinței pentru toți aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El.

Tuturor celor care sunt angajați în lucrarea misionară, aș dori să le spun: Ascundeți-vă în Isus. Nu eul vostru, ci Hristos să Se vadă în toate lucrările voastre. Când munca devine grea și ajungeți să vă descurajați, fiind ispitiți să o abandonați, luați-vă Biblia, îngenuncheați înaintea lui Dumnezeu și spuneți: «Iată, Doamne, cuvântul Tău este o garanție». Așezați povara voastră pe temelia făgăduințelor Sale și fiecare dintre aceste făgăduințe va fi împlinită”. -- *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, 153.

Când rapoartele descurajatoare ale colportorilor au ajuns la un punct culminant, ea a dorit să-i îndemne pe lucrători să aibă încredere că lucrarea lor va avea succes, în ciuda tuturor acestor dificultăți. Pe colportorii descurajați, i-a asigurat în mod repetat că îi fusese arătat în viziune faptul că în Europa vor fi vândute suficiente cărți, atât pentru susținerea financiară a lucrătorilor, cât și pentru a aduce venituri casei de editură, astfel încât să poată produce un număr mai mare de cărți.

Educarea și pregătirea colportorilor

Încurajați de asigurarea că, acelora care vor persevera cu încredere, li se va oferi un ajutor special, câțiva tineri au fost convinși să mai facă încă un efort în activitatea de vânzare a literaturii, întreținându-se singuri din punct de vedere financiar, dar s-a subliniat faptul că trebuie să li se asigure o aprovizionare mai bună cu acele cărți preferate de cumpărători.

Fratele J. G. Matteson a mărturisit că făcuse toate eforturile pentru a-i încuraja și pentru a-i instrui pe colportori și că ei reușiseră să vândă reviste și cărți mai mici, dar câștigurile nu fuseseră suficiente pentru a se întreține corespunzător și era deosebit de preocupat de descoperirea modalităților de obținere a unor rezultate mai bune. El a declarat că, având în vedere încurajarea primită din partea sorei White, este hotărât să mai încerce încă o dată.

Ca urmare, în timpul iernii 1885-1886, în Scandinavia s-au făcut eforturi speciale în scopul educării și instruirii colportorilor. Școlile de instruire s-au desfășurat în Suedia, în Norvegia și în Danemarca. Școala din Stockholm a continuat timp de patru luni și au participat douăzeci de persoane. În timpul după-amiezii, șase ore erau petrecute cu vânzarea de carte din casă în casă, iar diminețile și serile erau petrecute în studiu. În 1886, vânzările de cărți și broșuri din Scandinavia au ajuns la suma de 5.386 de dolari, iar abonamentele la reviste periodice, la 3.146 de dolari.

Mulți ani după aceea, fratele Matteson declara că, îndată după întoarcerea sa de la conferința din Basel, a făcut toate eforturile pentru a sprijini activitatea colportorilor, fiind pe deplin convins că lucrătorii lui trebuie să trăiască dintr-un venit foarte umil. El a convins fiecare colportor să păstreze o evidență strictă a banilor și să-i îngăduie să examineze această evidență o dată pe săptămână, pentru a-i sfătui din punct de vedere economic. Curând, raportul s-a schimbat, deoarece colportorii au început să cheltuiască mai puțin și să câștige mai mult, iar câțiva dintre ei câștigau suficient pentru a se susține singuri, fără a primi nimic de la trezoreria Conferinței. [Notă -- Eforturile stăruitoare depuse pentru a așeza lucrarea de colportaj și vânzare de literatură pe o bază temeinică în Scandinavia au adus roade timpurii. La Conferința Generală din 1889, fratele O. A. Olsen a fost în stare să raporteze activitatea a cincizeci de colportori în Scandinavia, care aveau succes. (Vezi Buletinul 1889, 4.) Vânzările de carte pe anul 1889

ajunseseră la aproximativ 10.000 de dolari SUA, iar, în anii următori, au atins cifre de până la 20.000 de dolari SUA. În timpul Conferinței Generale, agentul general pentru Scandinavia declara: „Colportorii se întrețin singuri și, pe lângă aceasta, ajută lucrarea prin darurile lor. Mai multe sute de coroane au intrat în trezoreria Conferinței Suedeze prin donațiile colportorilor noștri și presupun că aceasta este valabil și pentru Norvegia și Danemarca... Cu cât colportorii noștri vând mai mult, cu atât se deschid mai multe posibilități de vânzare.... Mulți au acceptat deja adevărul prin citirea publicațiilor noastre”. (Church and Sabbath School Bulletin, 1891, 84.)]

În Europa Centrală, lucrarea de colportaj aștepta cărți, precum și un instructor care să fie atât profesor, cât și conducător. „Viața lui Hristos” se dovedise a fi o carte populară în țările scandinave și a fost tradusă în limbile germană și franceză, fiind gata de distribuție la începutul anului 1887.

La începutul anului 1886, fratele L. R. Conradi venise din America și vizitase bisericile și grupele de păzitori ai Sabatului din Germania, Rusia și Elveția, raportând că una dintre nevoile cele mai urgente ale teritoriilor din Europa era aceea de a avea cărți despre adevărul prezent, pe care colportori consacrați și bine instruiți să le ducă în casele oamenilor. El a înțeles cu claritate că solia adventistă trebuie să fie vestită mulțimilor din Europa prin intermediul literaturii noastre și că, din cauză că fondurile centrului misionar nu vor fi suficiente pentru a le plăti colportorilor nici măcar un salariu infim, trebuia să fie făcut un efort în vederea inițierii, în Europa Centrală, a unui program similar celui din Scandinavia -- instruirea colportorilor pentru a vinde literatură și pentru a trăi din comision, fără salariu. El a înțeles, de asemenea, că tinerii noștri trebuiau implicați în activitate, astfel încât să fie educați și instruiți spre a deveni lucrători eficienți pentru Hristos.

La Basel, fratele Conradi a început să adune un grup de șase sau opt tineri, pe care i-a instruit, ca să aibă succes. El a declarat că oamenii aveau nevoie de adevărurile mântuitoare din cărțile noastre, reafirmând cele spuse

de sora White, care îi asigurase că, prin acțiuni bine pregătite, cărțile pot fi vândute, și a adăugat că fratele Matteson dovedise deja că acest fapt este adevărat și, ca urmare, el și tinerii lui asociați trebuie să descopere metoda cea mai bună. Ei și-au studiat cărțile până când au ajuns să fie entuziasmați de marile adevăruri cuprinse în ele și, sub îndrumarea și încurajarea fratelui Conradi, au avut succes. [Notă -- La Conferința Generală din 1887, se raporta: „Lucrarea de publicare din Basel se dezvoltă treptat. Încă de la început, a fost evident că publicațiile noastre trebuie să ocupe un rol principal în țările din Europa Centrală. Cărțile, broșurile și periodicele denominaționale, publicate în diferite limbi, au o influență puternică spre bine oriunde ajung”. (S.D.A. Year Book, The Ellen G. White 1888 Materials, 123.)

Datorită cărților mari și a periodicelor publicate, lucrătorii de la Tipografia Polyglotte erau atât de prosperi încât, în 1889, fratele O. A. Olsen a fost în stare să raporteze un câștig substanțial. „Casa de Editură de la Basel ... a realizat un bun profit anul trecut. Raportul anual arată un câștig de 1.559,55 de dolari SUA pentru acel an. Când ne gândim la faptul că, până acum, această Editură nu s-a susținut singură din punct de vedere financiar, acest raport este foarte încurajator. Activitatea curajoasă desfășurată în acest an de către Conferința Europeană a fost orientată în mare parte înspre Germania.” (General Conference Daily Bulletin, 1889, 3.)]

Dezvoltarea printr-o slujire conștiincioasă

Decizia Comitetului Conferinței Generale de a autoriza folosirea generoasă a fondurilor necesare pentru a traduce și tipări la Basel mai multe cărți în limbile germană și franceză a sporit într-o mare măsură activitatea tipografiei „Polyglotte”. Astfel, s-a oferit posibilitatea de angajare a unui număr de douăzeci de tineri și tinere, care au fost foarte bucuroși să se implice într-o lucrare cu un caracter educativ.

Văzând că tinerii erau dornici să studieze Biblia și limbile străine, administrația tipografiei a organizat cursuri pentru cunoașterea Bibliei, a istoriei, a doctrinelor biblice și a gramaticii limbii engleze pentru toți cei care doreau să participe. Aceste cursuri se desfășurau de obicei dimineața, între orele 6:30 și 7:30. Cu o rapiditate uimitoare, băieții francezi au ajuns să stăpânească atât germana, cât și engleza, iar băieții germani, franceza și engleza. În același timp, ei creșteau în statură și în înțelepciune.

De mai multe ori, cursurile de dimineața au fost înlocuite cu serii de adunări religioase de câte o săptămână sau zece zile. La acestea, sora White a avut un rol principal și nu părea niciodată prea obosită în eforturile ei de a-i încuraja pe tineri să se pregătească pentru a fi eficienți în slujba cauzei lui Hristos. Ea îi îndemna să folosească aceste ocazii, să fie sârguincioși în muncă și în studiu și le spunea că îi fusese descoperit că, dacă erau credincioși, Dumnezeu îi va putea folosi spre a le vesti adevărul multor oameni de aproape și de departe, că, dacă vor rămâne lângă Domnul, vor deveni puternici în lucrarea Lui și că unii dintre ei vor fi chemați să slujească în poziții de mare răspundere.

Mulți pot da mărturie că această profeție s-a împlinit în mod remarcabil. În anii de mai târziu, unul dintre acei tineri a fost președintele Uniunii de Conferințe Latine mai multe mandate la rând, iar un altul a fost președintele Uniunii Misiunii Levant. Alții au fost predicatori, editori, traducători, profesori și administratori ai unor mari instituții medicale și de publicații.

Vizitele în Italia

În data de 26 noiembrie 1885, sora White a părăsit localitatea Basel, plecând în Italia, la Torre Pellice, însoțită de nora ei, Mary K. White, și de

fratele B. L. Whitney. Cu privire la această călătorie, ea scria:

„Era ziua mea de naștere -- împlineam cincizeci și opt de ani -- și, cu siguranță, avea să fie sărbătorită într-o manieră și într-un loc pe care nici măcar nu le visasem. Cu greu reușeam să conștientizez faptul că mă aflam în Europa, că îmi vestisem mărturia în Anglia, Elveția, Danemarca, Norvegia și Suedia și urma să lucrez în Italia.

Traseul nostru prin Alpi trecea prin marea strâmtoare St. Gothard. Am ajuns la Torre Pellice vineri, pe la ora 9 dimineața, și am fost primiți foarte bine în casa ospitalieră a fratelui A. C. Bourdeau. În ziua următoare, în Sabat, le-am vorbit fraților și surorilor într-o sală publică închiriată, unde aveau loc adunările lor obișnuite de Sabat.”

Sora White a rămas în Torre Pellice timp de trei săptămâni. Ea le-a vorbit oamenilor de zece ori și a vizitat câteva locuri renumite, unde valdenzii, care fugeau de persecutorii lor, fuseseră urmăriți și capturați, torturați și uciși. Cu privire la aceste experiențe, ea scria:

„Dacă ar putea fi auzite glasurile acestor munți veșnici, care străjuiesc văile, ce istorie ar putea relata ei despre suferințele îndurate de poporul lui Dumnezeu din cauza credinței! Ce povestiri despre vizitele îngerilor pe care acești fugari creștini nu îi recunoscuseră! De repetate ori, îngerii au vorbit cu oamenii, așa cum vorbește cineva cu prietenul lui, călăuzindu-i în locuri sigure. Cuvintele lor de încurajare au înviorat spiritul acelor credincioși și, purtându-le gândul mai presus de culmile celor mai înalți munți, i-au determinat să contemple prin credință hainele albe, coroanele și ramurile de palmier ale biruinței, pe care le vor primi în ziua când se vor afla în jurul marelui tron alb.”

După această ocazie, sora White a mai vizitat văile valdenze de două

ori, ... o dată în aprilie 1886, când, aflându-se în compania fiului ei și a soției acestuia, și-a dedicat două săptămâni pentru a sta de vorbă cu micile grupuri aflate în numeroase locuri din acea zonă, iar a doua oară, în noiembrie, în compania fratelui și a surorii Ings, pe când se întorceau la Basel, după ce lucraseră timp de două săptămâni la Nimes, Franța.

Lucrarea din Marea Britanie și din Scandinavia

Cel de-al patrulea Consiliu Misionar European a avut loc la Great Grimsby, Anglia, în perioada 27 septembrie -- 4 octombrie 1886. Rapoartele lucrătorilor au arătat marile dificultăți pe care le întâmpinau în diferitele domenii ale lucrării. Într-o dimineață, înainte de întrunire, în sala unde aveau loc adunările, câțiva lucrători s-au adunat lângă o sobă și au început să-și împărtășească unele dintre experiențele și dezamăgirile lor. Sălile corespunzătoare pentru serviciile publice erau foarte scumpe, iar clasa de oameni la care doreau ei să ajungă nu era dispusă să vină în săli mai puțin costisitoare. Corturile se uzau repede din cauza climei umede. Deși făceau eforturi, lucrând din casă în casă, casele bune nu se deschideau pentru lucrătorul biblic, iar în casele unde ușile se deschideau imediat, locuiau persoane insuficient de inteligente pentru a înțelege cu ușurință importanța acceptării unor adevăruri nepopulare. „Ce se poate face?” se întrebau ei.

Consacrare, curaj, încredere

Chiar înainte de începerea Consiliului, la Great Grimsby, s-a desfășurat o serie de adunări, în cadrul căreia sora White a predicat de mai multe ori, vorbind despre consacrare, curaj și încredere. La încheierea uneia dintre prelegeri, în care se referise la experiența ucenicilor cu ocazia învierii Domnului Isus, ea a declarat:

„Trebuie să folosim la maximum orice ocazie prielnică pentru a învinge zilnic ispitele vrăjmașului. Viața aceasta este o luptă, iar dușmanul nostru nu doarme niciodată, ci veghează fără încetare, urmărind să ne distrugă mintea și să ne amăgească pentru a ne îndepărta de scumpul nostru

Mântuitor, care și-a dat viața pentru noi. Vom lua noi pe umeri crucea care ne-a fost dată? Sau vom continua în satisfacerea eului, pierzând o veșnicie de binecuvântări? Nu ne putem permite să păcătuim, nu ne putem permite să disprețuim Legea lui Dumnezeu.

Problema noastră nu trebuie să fie: Cum să câștig cât mai mulți bani în lumea aceasta? Problema noastră nu trebuie să fie: Să-I slujesc sau nu lui Dumnezeu? Îi vom sluji noi lui Dumnezeu sau lui Baal? «Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului». (Iosua 24, 15.)

Eu nu aștept ca toată fericirea să vină abia la sfârșit, eu mă bucur de fericire pe întregul parcurs al drumului. Fără a ține cont de suferințe și de încercări, privesc spre Isus. Tocmai atunci când ne aflăm în locurile strâmte și grele, El este chiar la dreapta noastră. Noi putem intra în comuniune cu El și putem așeza poverile noastre pe umerii marelui Purtător de poveri, spunându-I: «Iată, Doamne, eu nu mai sunt în stare să-mi port poverile în continuare». Iar El ne răspunde: «Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară». (Matei 11, 30.) Credeți voi aceste cuvinte? Eu le-am verificat în propria experiență. Eu Îl iubesc, Îl iubesc. Văd în El un farmec inegalabil și doresc să-L laud în Împărăția lui Dumnezeu.

Vom zdrobi noi inima de piatră? Vom merge noi pe drumul spinos, pe care l-a parcurs Domnul Isus, de la staul la cruce? Când vedem urmele sângelui Său, mai poate mândria lumii să-și găsească vreun loc în inima noastră? Mai suntem noi doritori să considerăm lumea ca fiind standardul nostru? Sau trebuie să ieșim din mijlocul ei? Chemarea lui Dumnezeu este: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, ... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic». (2 Corinteni 6, 17.18.)

Oh, ce onoare este aceasta -- să fim membri ai familiei regale, copii ai Regelui ceresc, să-L avem pe Mântuitorul universului, Regele tuturor regilor, care ne cunoaște pe nume, și să fim moștenitorii lui Dumnezeu, care vor primi o moștenire nemuritoare, a cărei natură este veșnică! Acesta este privilegiul nostru. Vom primi noi premiul? Vom lupta noi în bătăliile Domnului? Vom lupta până la porți? Vom fi biruitori?

Am decis că trebuie să am cerul și doresc să îl am. Nu aș fi venit niciodată din California în Europa, dacă nu aș fi dorit să vă spun cât de prețios este Mântuitorul și ce adevăr valoros avem.

Trebuie să cercetați Biblia, căci ea vă vorbește despre Isus. Când veți citi Biblia, veți vedea farmecul inegalabil al lui Isus. Vă veți îndrăgosti de Omul Golgotei și, la fiecare pas, veți putea spune lumii: «Căile Sale sunt niște căi plăcute și toate cărările Lui sunt niște cărări pașnice». Voi trebuie să fiți reprezentanții lui Hristos pentru lume. Voi puteți să-i arătați lumii că aveți o speranță care țintește spre nemurire. Voi puteți să beți din apele mântuirii. Învățați pe copiii voștri să Îl iubească pe Dumnezeu și să se teamă de El. Voi doriți ca îngerii cerului să locuiască în casa voastră. Doriți ca Soarele Neprihănirii să strălucească în încăperile întunecate ale minții voastre, pentru ca buzele voastre să rostească mulțumiri la adresa lui Dumnezeu.

Domnul Isus a plecat să pregătească un loc pentru noi. El a spus: «Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi». (Ioan 14, 1-3.) Iată locașurile pe care le aștept eu, nu reședințele pământești de aici, deoarece acestea urmează să fie zguduite de cutremurul cel puternic, ci aștept acele reședințe cerești, pe care Domnul Hristos a plecat să le pregătească pentru cel credincios.

Noi nu avem nici un cămin aici. Noi suntem doar niște străini și călători, niște peregrini, mergând spre o patrie mai bună, chiar patria cerească. Când meditați la aceste lucruri, Hristos se află la dreapta voastră. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să câștigăm premiul prețios al vieții veșnice.”

O parte dintre lucrători au răspuns prin mărturii care dovedeau încredere și hotărâre. Unii credeau că sora White nu înțelege dificultățile câmpului, alții căutau o temelie pe care să-și clădească speranțele pentru succes în viitor.

Risipirea întunericului

În timpul primelor zile ale Consiliului, unul dintre vorbitori s-a referit la câteva dintre piedicile aflate în calea înaintării soliei, apoi a invitat-o pe sora White să le împărtășească ascultătorilor concepțiile ei cu privire la ce se putea realiza, precum și cu privire la posibilitatea unor schimbări ale condițiilor -- probleme cu care se confruntau lucrătorii.

Ca răspuns la această solicitare, sora White a declarat că vor avea loc schimbări în urma cărora se vor deschide multe uși care fuseseră închise, iar piedicile vor fi îndepărtate. Stările de lucruri vor suferi o asemenea modificare, încât mintea oamenilor va fi deșteptată pentru a înțelege și prețui adevărul prezent. Mișcările politice viitoare vor pregăti inima oamenilor, făcându-i să fie dispuși să asculte solia celui de-al treilea înger. „Da, vor fi schimbări i-a asigurat ea, dar voi nu trebuie să așteptați până atunci. Lucrarea voastră trebuie să înainteze, prezentând adevărul în simplitatea lui și înălțând lumina adevărului înaintea oamenilor.”

Apoi, ea le-a relatat modul în care îi fusese prezentată întreaga situație în viziune. La un moment dat, mulțimile cărora le era vestită solia de

avertizare a Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la apropiata revenire a lui Hristos îi fuseseră înfățișate ca fiind învăluite în ceață, în nori și în întuneric dens, întocmai cum erau descrise de Isaia: „Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele”. (Isaia 60, 2.)

Pe când privea scena aceasta cu o adâncă durere în suflet, îngerul însoțitor i-a atras atenția spre o altă priveliște. Ea s-a uitat din nou și a văzut două luminițe, asemenea unor stele ce străluceau în depărtare, în mijlocul întunericului. În timp ce le privea, luminițele deveneau din ce în ce mai strălucitoare și numărul lor se mărea, deoarece fiecare luminiță aprindea alte luminițe. Aceste luminițe păreau că au tendința să se adune, ca și când ar fi vrut să se încurajeze una pe alta, dar apoi se răspândeau iarăși, mergând de fiecare dată mai departe și aprinzând tot mai multe lumini. Astfel, lucrarea Domnului avea să înainteze până când întreaga lume urma să fie luminată de strălucirea ei.

În concluzie, ea a spus: „Acesta este tabloul misiunii pe care trebuie să o îndepliniți voi. «Voi sunteți lumina lumii». (Matei 5, 14.) Lucrarea voastră este aceea de a înălța lumina pentru toți cei care se află în jurul vostru. Înălțați lumina tot mai sus și țineți-o cu fermitate. Aprindeți și alte lumini. Nu fiți descurajați de faptul că lumina voastră nu pare a fi puternică. Chiar dacă este doar cât o lumânare mică, țineți-o sus. Lăsați-o să strălucească. Faceți tot ce puteți mai bine și Dumnezeu va binecuvânta eforturile voastre”.

Prima vizită în Scandinavia

În timpul celor doi ani petrecuți în Europa, sora White a vizitat Danemarca, Suedia și Norvegia de trei ori. În luna septembrie, 1885, la încheierea Consiliului Misionar de la Basel, delegații din Scandinavia au rugat-o cu insistență să-i viziteze cât mai curând posibil. Deși prietenii din Elveția i-au recomandat să amâne călătoria pentru perioada de vară, când

anotimpul era mai prielnic pentru zona de nord a Europei, ea a decis să îndrăznească, plecând prin credință, cu încrederea că Dumnezeu îi va dăruia puterea de a îndura dificultățile călătoriei.

Luna octombrie și prima jumătate a lunii noiembrie au fost petrecute în Copenhaga, Stockholm, Grythytted, Orebro și Christiania. Sora White a fost însoțită de secretara ei, sora Sara McEnterfer, de fiul ei, William C. White, și de fratele J. G. Matteson, care le era ghid, translator și colaborator. Credincioșii din diferite locuri s-au adunat pentru a o asculta, iar solia ei a fost primită cu un interes plin de respect. În general, comunitățile erau destul de mici, cu excepția celei din Christiania, unde numărul membrilor bisericii era de o sută douăzeci. În Sabatul din 31 octombrie, când s-au adunat frați și surori din mai multe comunități, numărul ascultătorilor a crescut la aproximativ două sute. Duminică a vorbit într-o sală publică muncitorească, în prezența unei audiențe de opt sute de persoane. În duminica următoare, ca urmare a invitației venite din partea președintelui unei puternice societăți de temperanță, sora White s-a adresat unei audiențe de aproape o mie trei sute de persoane, adunate în sala liceului și a vorbit despre importanța educației date în cămin cu privire la principiile cumpătării. Subiectul a fost prezentat dintr-o perspectivă biblică și a fost ilustrat prin experiențele personajelor Bibliei.

A doua vizită în Scandinavia

Cea de a doua vizită în Scandinavia a avut loc în vara anului 1886, în compania fiului ei și a sorei McEnterfer. În timpul primei părți a călătoriei, sora Christine Dahl a avut rolul de ghid și de translator.

Cea mai importantă dintre adunările la care a participat în această călătorie, a fost la Orebro, Suedia. Aici, în perioada 23-28 iunie, a avut loc adunarea anuală a Conferinței Suedeze, ocazie cu care s-a organizat

Asociația pentru Literatură și Asociația școlii de Sabat, fiecare dintre acestea cuprinzând activitatea din Danemarca, Suedia și Norvegia.

Cu o săptămână înaintea deschiderii acestei sesiuni a Conferinței, fratele Matteson organizase o școală pentru colportori și pentru lucrători biblici. Pe parcursul desfășurării cursurilor s-au alăturat fratele A. B. Oyen din Christiania și fratele O. A. Olsen, care tocmai veniseră din America. Printre conducătorii din acele zile, cuvântul de ordine era „educația”, iar oamenii erau dornici și nerăbdători să învețe. Seminarul lucrătorilor începea în fiecare dimineață la 6:30 cu o rugăciune și o adunare de părtășie. La ora 9, se desfășura un curs de contabilitate, iar la 11:30, învățau despre lucrarea misionară în cămin. La ora 4 după-amiază, începea cursul de predare a lecturilor biblice, și la ora 8 seara avea loc un serviciu divin. Atât studenții, cât și profesorii considerau că fiecare oră a zilei era foarte prețioasă.

La următoarea sesiune a conferinței au participat aproximativ șaiszeci și cinci de păzitori ai Sabatului. Dintre cele zece biserici aflate în Suedia, nouă erau reprezentate de douăzeci și trei de delegați. Sora White a vorbit de șase ori la adunările de dimineața și de cinci ori cu alte ocazii.

„La început, lucrarea a înaintat greu și încet. Acum este timpul ca toți să se unească, umăr la umăr, pentru a ridica povara și pentru a o duce mai departe. Chiar dacă în fața noastră se află Marea Roșie, iar de o parte și de cealaltă munții sunt de netrecut, trebuie să înaintăm. Să lucrăm prin credință. «Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea». (Matei 11, 12.) Trebuie să ne rugăm, să credem că rugăciunile noastre sunt auzite și să lucrăm.

Lucrarea poate părea mică acum, dar, înainte de orice progres, este necesar să existe un început. «Întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic». Începutul poate fi slab și, pentru un timp, progresul poate fi

lent, cu toate acestea, dacă începem bine, va exista o dezvoltare constantă, sigură și substanțială. [Ca o confirmare a acestei declarații, la încheierea anului 1914, Uniunea de Conferințe din Scandinavia a ajuns la un număr de 3.807 membri, organizați în șase conferințe locale și trei misiuni.] Celor ce sunt nou-veniți la credință trebuie să li se ofere ca model un standard înalt. Ei trebuie educați să fie atenți în vorbire și prudenți în purtare pentru a dovedi că adevărul a produs o schimbare în viața lor și pentru a răspândi, prin exemplul lor, o lumină asupra celor care se află în întuneric....

Chiar dacă cei care au primit adevărul sunt săraci, aceasta nu înseamnă că trebuie să rămână într-o stare de ignoranță sau să cultive defecte de caracter, influențându-i și pe alții să le urmeze modelul. Când biserica acceptă lumina pe deplin, întunericul se va risipi, iar, dacă va respecta adevărul pe măsură ce îi este descoperit și va cultiva sfințenia caracterului, lumina ei va deveni din ce în ce mai strălucitoare. Adevărul își va realiza lucrarea înnobilitoare, restaurând chipul moral al lui Dumnezeu în om, iar întunericul, confuzia și certurile zgomotoase, care sunt un blestem în atât de multe biserici, vor înceta să existe. Tot ce trebuie să facă membrii este să țină pasul cu lumina care strălucește asupra lor, iar puterea pe care Dumnezeu o va dărui bisericii Sale este greu de imaginat.

Venirea Domnului este aproape, și solia de avertizare trebuie să ajungă la orice limbă, la orice neam și la orice norod. În timp ce lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de lucrători și mijloace financiare, care este răspunsul celor ce trăiesc în lumina deplină a adevărului prezent?" -- The Review and Herald, 5 octombrie, 1886.

După încheierea adunărilor Conferinței din Suedia, sora White a petrecut două săptămâni în Christiania, lucrând serios pentru biserică și pentru angajații casei de editură. La acea dată, construcția noii case de editură tocmai fusese încheiată, iar diferitele sectoare ale activității de tipărire fuseseră mutate în interior și începuseră să funcționeze.

În timp ce era condusă prin diversele secții ale noii instituții tipografice, sora White și-a exprimat bucuria de a vedea că facilitățile oferite permiteau tipărirea revistelor și a cărților într-o formă acceptabilă pentru a fi trimise mai departe spre a-și îndeplini misiunea. Cu ocazia acestei vizite, ajungând în camera mașinilor, ea a declarat că, în urmă cu mulți ani, îi fusese arătată în viziune chiar acea încăpere, precum și mașinile de tipărit care funcționau, exact așa cum le vedea în acea zi.

Adunările din Christiania au fost urmate de zece zile de lucru în Copenhaga, după care grupul s-a întors la Basel.

Al cincilea Consiliu Misionar European

În anul 1887, sora White, însoțită de sora Ings, a vizitat pentru a doua oară Scandinavia și a petrecut luna iunie acolo. Cu acea ocazie, a participat la adunări foarte interesante, împreună cu micul grup de păzitori ai Sabatului din Vohwinkel și Gladbach, Germania. Fratele L. R. Conradi a fost ghidul, translatorul și colaboratorul lor.

La Copenhaga a observat că, de la ultima ei vizită, avusese loc o dezvoltare încurajatoare a bisericii. Acolo a petrecut o săptămână încărcată.

În perioada 14 -- 21 iunie, în Norvegia urma să se desfășoare cea de a cincea sesiune anuală a Consiliului European al Misiunilor Adventiste de Ziua a șaptea. Locul ales pentru această întâlnire era Moss, un orașel frumos, cu opt mii de locuitori, aflat la o distanță de aproximativ două ore de drum călare de la Christiania. La întrunire au participat mai mulți delegați, după cum urmează: Europa Centrală: B. L. Whitney, sora E. G. White, William C. White și L. R. Conradi; Anglia: S. H. Lane, Wm. Ings, J. H. Durland; Norvegia: O. A. Olsen, K. Brorsen, și N. Clausen; Danemarca: E. G. Olsen;

Suedia: J. G. Matteson; Rusia: J. Laubhan; Statele Unite: S. N. Haskell, J. H. Waggoner, D. A. Robinson, și C. L. Boyd.

Cu ocazia Consiliului Misionar a fost organizată prima adunare de tabără a Conferinței Norvegiene. Într-o poiană frumoasă, au fost ridicate zece corturi, în care au fost cazate aproximativ o sută de persoane, în timp ce alte cincizeci și-au găsit găzduire în casele din apropiere. Delegații din America și din Europa Centrală au fost găzduiți într-o casă spațioasă și confortabilă, iar la numărul participanților, s-au adăugat credincioșii din Christiania Fiord. În tabără se vorbea, în cea mai mare parte, limba norvegiană, iar programul era cel obișnuit pentru adunările de tabără locale. În marea sală de întrunire, majoritatea vorbitorilor s-a adresat în limba engleza și au avut loc multe ore prețioase de rugăciune, care s-au bucurat de o participare deosebită, precum și diferite adunări de consfătuire cu privire la mijloacele și la metodele care trebuiau folosite pentru extinderea și consolidarea lucrării în toate țările Europei.

Marti, 14 iunie, au fost prezentate mai multe rapoarte încurajatoare cu privire la dezvoltarea uimitoare a lucrării de colportaj în cursul anului precedent. Fratele Matteson a relatat experiențele minunate, pe care le-au avut în timpul iernii, în cadrul școlii pentru colportori și lucrători biblici. Fratele Conradi a raportat succesul lucrătorilor din Germania și din Elveția. Fratele Olsen a prezentat rapoarte încurajatoare din Norvegia și fratele Hendrickson a prezentat rapoartele cu privire la activitatea din Danemarca. Fratele Lane a raportat un progres deosebit al colportorilor din Anglia.

După adunările festive de la început, credincioșii care aparțineau bisericilor din Norvegia s-au întors acasă, iar lucrările Consiliului Misionar au continuat. S-au alcătuit planuri și au fost adoptate hotărâri cu privire la educația pentru lucrarea pastorală și cu privire la înființarea unui centru misionar în Hamburg. Subiectul care a stârnit interesul cel mai entuziast a fost înființarea de școli pentru colportori în fiecare Conferință. Un alt subiect

care a solicitat un studiu deosebit de atent a fost cel legat de pregătirea și de publicarea unei literaturi care să corespundă cel mai bine cerințelor lucrării. La adunările Consiliului Misionar, au fost prezenți, de asemenea, frații C. L. Boyd și D. A. Robinson, care se aflau în călătorie, din America spre câmpul Sud African, iar participarea lor a stârnit un interes deosebit. Ei s-au implicat cu toată inima în studiul unora dintre problemele dificile cu care se confrunta lucrarea din Europa și au adus în atenție, pentru o evaluare informativă, multe dintre problemele lor din Africa de Sud.

Eficiența în slujirea misionară

Scriindu-le acestor frați cu privire la marea lucrare pe care trebuiau să o îndeplinească, sora White a accentuat faptul că este important ca activitatea lor să înceapă bine. Ea s-a referit la anumite domenii în care s-ar fi putut realiza mult mai mult, dacă nu s-ar fi făcut economii neînțelepte, care prejudiciaseră lucrarea. Sora White declara că, dacă activitatea ar fi început corect, s-ar fi cheltuit mai puține resurse financiare din vistieria bisericii. Ea spunea:

„Noi avem o responsabilitate mare și sfântă cu privire la adevărurile înalte care ne-au fost încredințate. Suntem bucuroși că există persoane dispuse să lucreze în câmpul misionar, mulțumindu-se cu o remunerație mică. Pentru aceste persoane, îndemnul conștiinței și simțământul datoriei de a le dezvălui adevărul celor din țări îndepărtate, care zac în întunericul rătăcirilor, și dragostea pentru Hristos și pentru semenii lor sunt mai importante decât banii.

Cei care se vor dedica mării lucrări de vestire a adevărului sunt niște oameni care nu pot fi cumpărați cu bogății și nici nu pot fi înspăimântați de sărăcie. Dumnezeu dorește ca slujitorii trimiși de El să se dezvolte neconținut. Pentru ca lucrarea să se realizeze în mod eficient, Domnul și-a

trimis ucenicii doi câte doi.... Progresul lucrării nu trebuie să fie dominat de ideile și de planurile unui singur om.... Nici un lucrător să nu se izoleze de ceilalți, promovând și apărând niște metode și planuri proprii, deoarece este posibil ca educația lui să fie limitată doar la un singur domeniu și să aibă anumite trăsături de caracter, cărora, dacă li s-ar îngădui să exercite o influență determinantă, ar putea prejudicia interesele lucrării. Lucrătorii nu trebuie să fie despărțiți, ci să lucreze împreună în toate domeniile cauzei lui Dumnezeu. Unul dintre cele mai importante subiecte, pe care trebuie să îl avem în vedere, este cultivarea și dezvoltarea personală. Acestui aspect i se acordă prea puțină atenție. Trebuie să cultivăm toate însușirile și abilitățile care ne fac în stare să îndeplinim o lucrare de înaltă calitate și onorabilă pentru Dumnezeu. Măsura înțelepciunii care poate fi dobândită este mult mai mare decât presupun mulți dintre cei care au lucrat ani de zile în slujba cauzei lui Dumnezeu....

Mențineți caracterul înalt al lucrării misionare. Fiecare persoană angajată în această lucrare să se cerceteze pe sine însăși și să se întrebe: Cine sunt eu și ce ar trebui să fiu și să fac? Fiecare lucrător să înțeleagă faptul că nu le poate oferi altora, ceva ce el însuși nu are. Prin urmare, nici un lucrător nu ar trebui să se cantoneze în propriile idei și practici preconcepute, refuzând orice schimbare spre bine. Apostolul Pavel spunea: Nu am ajuns ținta, dar merg înainte. În experiența fiecărui om trebuie să aibă loc un progres, o dezvoltare și o reformă continuă spre desăvârșirea unui caracter armonios și echilibrat....

Singur, nici unul dintre voi nu va realiza decât puțin. Doi sau mai mulți vor face mai mult decât unul singur, dacă fiecare îl va considera pe celălalt mai bun decât el însuși. Dacă vreunul dintre voi crede că planurile și metodele lui de lucru sunt desăvârșite, se înșală. Sfătuiți-vă unii cu alții cu multă rugăciune și într-un spirit umilit, fiind dispuși să vă lăsați îndrumați și învățați. Acest fapt vă va conduce la o atitudine potrivită, pentru ca Dumnezeu să fie sfătuitoarea voastră....

Să nu ne însușim metodele de lucru ale lumii. Noi suntem cei care trebuie să-i ofere lumii un exemplu mai nobil, dovedind caracterul superior și înalt al credinței noastre. Faceți-le altora ce ați vrea să vă facă ei vouă. Fiecare faptă a voastră să dea pe față noblețea adevărului. Fiți loiali față de credința voastră, și veți fi loiali față de Dumnezeu. Apelați la Cuvânt, ca să puteți învăța care sunt adevăratele lui cerințe. Când Dumnezeu vorbește, datoria noastră este să ascultăm și să împlinim....

Când așezați temeliile unei lucrări noi, începeți într-o manieră demnă și creștinească, astfel încât să puteți evidenția puterea adevărului despre care știți că este de origine cerească. Aduceți-vă aminte că modul de prezentare a adevărului necesită o mare atenție. Îndrumați-i pe oameni cu grijă. Stăruiți asupra evlaviei practice, combinând-o cu prezentările doctrinare. Învățăturile și dragostea lui Hristos vor desțeleni solul inimii, făcându-l să primească sămânța adevărului. Dacă vă străduiți să stabiliți o relație personală cu oamenii, le veți câștiga încrederea. Totuși, păstrați caracterul înalt al lucrării. Răspândiți revistele, broșurile și cărțile, pentru ca ele să-și îndeplinească lucrarea, pregătind pentru predicarea adevărului mintea celor obișnuiți să citească. Faceți eforturi susținute și consecvente în acest domeniu și, dacă lucrarea este începută și continuată în mod înțelept, în cele din urmă, va avea succes. Dacă doriți să-i învățați pe alții și să-i conduceți pe calea adevărului și a neprihănirii, trebuie să fiți smeriți și dispuși să vă lăsați învățați”.

„Mergeți înainte!”

Într-o retrospectivă a progresului realizat până la încheierea anului 1887, sora White scria cu satisfacție despre începuturile providențiale ale lucrării lui Dumnezeu în Europa și despre oportunitățile viitorului. Ea spunea:

„Celor care predică adevărul în Europa le este încredințată o mare lucrare.... Franța și Germania, cu marile lor orașe, și populația numeroasă se află în atenția noastră. Apoi, Italia, Spania și Portugalia, care au trecut prin atâtea secole de întunecime, ... sunt deschise acum pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dispuse să primească ultima solie de avertizare a lumii. De asemenea, avem în vedere Olanda, Austria, România, Turcia, Grecia și Rusia, cu milioane și milioane de oameni, ale căror suflete sunt la fel de prețioase în ochii lui Dumnezeu ca sufletele noastre și care nu știu nimic despre adevărurile speciale pentru acest timp.... În aceste țări s-a realizat deja o lucrare bună. Mulți au primit adevărul, fiind răspândiți aproape în toate țările, asemenea unor purtători ai luminii.... Dar cât de puțin s-a făcut în comparație cu marea lucrare care se află în fața noastră! Îngerii lui Dumnezeu lucrează asupra minții oamenilor, pregătindu-i pentru primirea soliei de avertizare. Este nevoie de misionari care să meargă în teritorii unde până acum nu s-a lucrat decât foarte puțin. În permanență se deschid noi câmpuri de lucru. Adevărul trebuie să fie tradus în diferite limbi, pentru ca toate popoarele să se poată bucura de puterea lui curată și dătătoare de viață....

Colportorii au succese încurajatoare în vânzarea cărților. În felul acesta, lumina le este vestită oamenilor, iar colportorii -- care în multe situații, din cauza acceptării adevărului, au fost concediați din locurile de muncă anterioare -- sunt ajutați să se întrețină singuri, în timp ce activitatea lor comercială contribuie la susținerea editurilor. În zilele Reformei, călugării care renunțau la legământul monahal și nu mai aveau nici un alt mijloc de întreținere călătoreau prin țară, vânzând cărțile lui Luther, fapt ce a făcut ca aceste cărți să se răspândească repede în toate țările Europei. În perioada aceea, lucrarea de colportaj a constituit unul dintre cele mai eficiente mijloace de transmitere a luminii și se va dovedi la fel de eficientă și astăzi....

Vor exista piedici care vor încetini progresul lucrării.... Pretutindeni în

zonele în care am înființat centre misionare, am fost nevoiți să ne confruntăm cu aceleași piedici. A trebuit să depășim neplăcerile cauzate de lipsa de experiență, de nedesăvârșiri, de greșeli și de influența celor neconsacrați. Cât de adesea au împiedicat toate acestea înaintarea cauzei lui Dumnezeu în America! Nu ne așteptăm la dificultăți mai puține în Europa. Așa cum s-a întâmplat și în America, unii dintre cei angajați în lucrare s-au descurajat și, îndrumați de intruși lipsiți de demnitate, au prezentat un raport descurajator. Asemenea țesătorului nemulțumit, ei privesc fața cealaltă a stofei. Acești lucrători nu pot discerne planul Creatorului. Pentru ei, totul este confuz și, în loc de a aștepta până când vor fi în stare să înțeleagă planul lui Dumnezeu, se grăbesc să le transmită și altora spiritul lor de îndoială și de confuzie.

Dar noi nu avem de prezentat un raport de acest fel. După doi ani de ședere în Europa, constatăm că nici un motiv de descurajare nu este diferit de cele care au existat și există în diferitele teritorii ale Americii. Am văzut că Domnul pune la încercare și verifică materialul ce urmează a fi folosit. Unii nu vor trece testul lui Dumnezeu. Ei nu au dorit să fie modelați și șlefuiți. Fiecare lovitură a dălții, fiecare izbitură a ciocanului au stârnit în ei mânie și opoziție. Ei au fost lăsați la o parte, și, în locul lor, a fost adus un alt material care urmează a fi verificat în același fel. Toate aceste lucruri au provocat întâzieri. Fiecare piesă sfărâmată și înlăturată a fost regretată și deplânsă. Unii au crezut că aceste pierderi vor duce la prăbușirea zidirii, dar, dimpotrivă, după îndepărtarea acelor elemente ale slăbiciunii, ea a devenit mai puternică și mai rezistentă. Lucrarea a înaintat constant și temeinic. Fiecare zi a dovedit mai limpede că mâna Domnului conduce totul și că întreaga lucrare, de la început și până la sfârșit, era îndrumată spre un țel măreț. Prin urmare, vedem că lucrarea se consolidează în Europa.

Sărăcia constituie una dintre marile dificultăți cu care ne confruntăm la fiecare pas. Aceasta încetinește înaintarea adevărului, care, în perioadele de început, își găsește de obicei adepți în rândul claselor mai sărace ale societății. Cu toate acestea, o experiență asemănătoare am avut și în propria

țară, atât în estul, cât și în vestul Munților Stâncoși. Cei care au acceptat primii solia erau săraci, dar, după ce au început să lucreze cu credință, făcând tot ce le era cu putință, în limitele talentelor, ale aptitudinilor și ale mijloacelor lor financiare, Domnul a început să-i ajute. În providența Sa, El a câștigat de partea adevărului bărbați și femei, oameni plini de bunăvoință sinceră, care, deși nu aveau bani, doreau să le transmită și altora lumina. Tot așa va fi și acum. Domnul dorește ca noi să lucrăm sârguincios și cu încredere până vor veni acele timpuri.

Cuvântul a ajuns până în Europa -- «Mergeți înainte!» Chiar și cel mai umil dintre cei ce trudesc pentru salvarea sufletelor este un colaborator al lui Dumnezeu, un conlucrător cu Hristos. Îngerii slujesc pentru el. Pe măsură ce înaintăm pe căile deschise de providența lui Dumnezeu, El va continua să deschidă căi noi. Cu cât sunt mai mari dificultățile pe care trebuie să le învingem, cu atât mai mare va fi biruința pe care o vom câștiga”. -- The Review and Herald, December 6, 1887.

O dezvoltare remarcabilă

Sora White a trăit pentru a vedea ziua în care, datorită efortului neobosit al multor lucrători, în Europa s-a format o biserică puternică. Ea s-a bucurat de progresul realizat în multe domenii ale lucrării din diferite țări și de rapoartele creșterii rapide a numărului de credincioși, care totaliza în anul 1914 peste treizeci și trei de mii -- mai mulți decât numărul adventiștilor din întreaga lume, la data călătoriei ei în Europa.

Cât de mare era bucuria sorei White, ori de câte ori îi erau prezentate cărțile și publicațiile tipărite în diferitele limbi vorbite în țările europene. Aceste cărți erau produse de mai multe centre de publicații, care în 1913 realizau literatură denominațională în valoare anuală totală de 482.000 de dolari.

Solii de încurajare și de speranță

Soliile pe care sora White obișnuia să le trimită din când în când lucrătorilor din Europa au încurajat abordarea unor strategii vaste, care aveau să conducă toate ramurile lucrării la prosperitate și putere. În 1902, ea scria:

„Frații mei, faceți un legământ cu Domnul Dumnezeu al oștirilor. Numai de El să vă temeți și să vă înspăimântați. A sosit timpul ca lucrarea Lui să fie extinsă. În fața noastră sunt timpuri pline de necaz, dar, dacă rămânem uniți într-o relație de părtășie creștină, în care nimeni nu luptă pentru supremație, Dumnezeu va lucra pentru noi în mod minunat.

Să avem curaj și speranță. Pentru cei aflați în slujba lui Dumnezeu, descurajarea nu își găsește justificare și constituie un păcat. El cunoaște toate nevoile noastre. El are toată puterea și le poate dăruia slujitorilor Săi o reușită pe măsura așteptărilor lor. Dragostea și compasiunea Lui infinită nu se sting niciodată. Maiestatea atotputerniciei Sale se unește cu bunătatea și duiosia unui păstor. Nu trebuie să ne temem sub nici o formă că Dumnezeu nu Își va împlini promisiunile. El este Adevărul veșnic și nu Își va schimba niciodată legământul făcut cu aceia care Îl iubesc. Făgăduințele adresate bisericii Sale rămân valabile pentru totdeauna. El va face ca biserica să fie o bucurie pentru multe generații și o slavă veșnică.” -- Mărturii pentru comunitate 3:38, 39.

Confirmarea credinței

În vara anului 1890, sora White a dedicat o mare parte din timpul ei pentru activitatea de scriere. În luna octombrie, a fost solicitată să participe la adunările generale din Massachusetts, New York, Virginia și Maryland. După câteva zile petrecute în Adams Center, N. Y., sora White a participat la o adunare generală în South Lancaster, Mass. În timpul călătoriei de la South Lancaster la Salamanca, N. Y., a suferit o răceală severă, iar, la începutul adunării de la Salamanca, a constatat că, din cauza celor zece zile de muncă intensă de la South Lancaster, era foarte obosită și chinuită de dureri de gât și de răgușeală.

La această adunare au participat aproape două sute de persoane, venite din toată Pennsylvania și din sud-vestul New York-ului. Majoritatea întrunirilor s-au desfășurat în sala operei, cu excepția adunărilor din Sabat după-amiaza și seara, care au avut loc în Biserica Congregațională. În Sabat după-amiază, sora White a vorbit despre necesitatea unui efort mai mare din partea bisericilor, în vederea cultivării credinței și a iubirii. Duminică dimineața, sora White a predicat în sala operei. Participarea a fost numeroasă, ascultătorii ocupând toate locurile și culoarele și înghesuindu-se până la platformă, aproape de vorbitor. Ea a vorbit despre temperanță și a stăruit în mare parte asupra datoriei părinților de a-i educa pe copii în vederea dezvoltării credincioșiei și a renunțării la sine, de care aveau nevoie ca să nu fie biruiți atunci când vor fi ispitiți să consume băuturi alcoolice.

După această adunare, sora White a fost atât de epuizată, încât secretara ei, sora Sara McEnterfer, a insistat să se întoarcă acasă, la Battle Creek pentru a fi tratată la Sanatoriu. Fratele A. T. Robinson și alții, interesați ca ea să rămână la adunările la care făgăduise că va participa, au rugat-o să nu

abandoneze speranța de a-și redobândi sănătatea și puterea necesare pentru a-și continua activitatea.

Luni după-amiază, sora White a participat cu mare dificultate la o întrunire care fusese deja plănuită, dar și-a dat seama că trebuie să decidă ce va face cu privire la participarea la adunarea de la Virginia, care urma imediat după aceea.

În casa fratelui Hicks, unde era găzduită, a fost vizitată de o doamnă în vârstă, al cărei soț se opunea violent vieții ei creștine. Întrevederea a durat o oră. După aceea, obosită, slăbită și încurcată, sora White s-a gândit să se retragă în camera ei pentru a se ruga. A urcat la etaj și a îngenuncheat lângă pat. Înainte de a rosti primul cuvânt al rugăciunii, a simțit că întreaga încăpere s-a umplut de un parfum de trandafiri. Când a privit în sus pentru a vedea de unde vine parfumul, a văzut că întreaga încăpere era inundată de o lumină argintie plăcută. Imediat, durerea și oboseala au dispărut. Starea de confuzie și descurajare a minții s-a risipit, iar inima i-a fost inundată de speranță, de pace și liniște.

Apoi, pierzând orice legătură cu lucrurile din preajmă, a avut o viziune în care i-au fost arătate multe evenimente legate de progresul cauzei lui Dumnezeu în diferite părți ale lumii, precum și diferite situații care ajutau sau împiedicau lucrarea.

Printre multele scene care i-au fost înfățișate, i-au fost descoperite într-o manieră foarte detaliată și impresionantă câteva dintre situațiile existente în Battle Creek.

Data stabilită pentru plecarea de la Salamanca era marți, 4 noiembrie, înainte de prânz. Dimineața, frații A. T. Robinson și William C. White au întrebat-o pe sora White ce hotărâse să facă. Atunci, le-a povestit despre

experiența avută cu o seară înainte și despre pacea și bucuria din timpul nopții. Ea le-a declarat că inima îi fusese atât de plină de fericire și de voieșie, încât nu simțise nici o dorință de a dormi toată noaptea. De mai multe ori, a repetat cuvintele lui Iacov: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28, 16.17.)

Era pe deplin hotărâtă să participe la adunări, așa cum fusese stabilit. Apoi, a propus să le relateze fraților ce i se descoperise cu privire la lucrarea din Battle Creek, dar gândurile i-au fost imediat abătute spre alte subiecte și nu le-a povestit viziunea până la sesiunea Conferinței Generale de la Battle Creek, în luna martie.

Restul lunii noiembrie și luna decembrie au fost petrecute în statele din est, la adunările din Washington și Baltimore, precum și la Norwich, Lynn, Danvers și Mass. Lunile ianuarie și februarie au fost petrecute în Battle Creek, participând la pregătirea sesiunii Conferinței Generale.

Propuneri privitoare la centralizare

Pe parcursul anului 1890, conducătorii implicați în administrarea Asociației de Publicații Review and Herald s-au gândit mult la o propunere ce avea în vedere unificarea activităților caselor de editură, sub conducerea unui comitet unic de coordonare. Această unificare administrativă era prevăzută ca mijloc de asigurare a unității, economiei și eficienței. În același timp, se exprima speranța că, într-o zi, nu prea îndepărtată, toate sanatoriile ar putea fi, de asemenea, unite sub conducerea unui proprietar unic. Aceleași persoane care susțineau unificarea caselor de editură și a sanatoriilor promovau teoria că modalitatea cea mai bună de a stabili încrederea în activitatea desfășurată de adventiștii de ziua a șaptea era aceea de a consolida centrele de conducere, prin dotarea lor cu clădiri spațioase și impunătoare și

cu facilități multiple.

Pe de altă parte, cei familiarizați cu condițiile existente atât acasă, cât și în teritoriile misionare din străinătate, erau de părere că extinderea lucrării și înmulțirea centrelor de influență constituiau o nevoie mai mare decât centralizarea. Ei considerau că sumele cheltuite la sediul conducerii erau deja disproporționate. Mai mult decât atât, frații care purtau răspunderea casei de editură din California nu erau de acord cu nici un plan de unificare, al cărui rezultat ar fi putut fi prejudicierea activității de pe coasta Pacificului.

Propunerile privitoare la schimbarea strategiei

În rândul celor care lucrau în domeniul libertății religioase, apăruseră deosebiri de opinie serioase cu privire la modalitatea cea mai bună de a conduce lucrarea ce se dezvoltă rapid. De mai mulți ani, American Sentinel și pastorii bisericii trataseră subiectul libertății religioase ca fiind o parte vitală a soliei celui de-al treilea înger. În cursul anului 1890, vorbitorii principali de la National Religious Liberty Association (Asociația Națională pentru Libertatea Religioasă) avuseseră ocazia de a prezenta principiile pe care le susțineau și de a protesta împotriva legislației privitoare la religie, în prezența unei audiențe numeroase ce era alcătuită din persoane nereligioase și necreștine. În acest context, ei erau de părere că ar fi înțelept să se folosească la maximum aceste ocazii și, de asemenea, că ar fi bine ca principiile privitoare la libertate să fie prezentate foarte clar, fără a fi asociate cu învățăturile Scripturii despre sfințenia Sabatului și despre apropierea celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Acești frați îndemneau insistent la o schimbare a strategiei de publicare a revistei Sentinel și declarau că, dacă nu se va proceda astfel, vor propune înființarea unei alte publicații la Battle Creek, a cărei strategie editorială să se potrivească mai bine cu felul în care prezentau ei adevărul.

Dezbateri oficiale cu privire la schimbările propuse

Sesiunea Conferinței Generale din 1891 s-a desfășurat la Battle Creek, în perioada 5-25 martie. Duminică dimineața, în data de 15 martie, a fost prezentat raportul comitetului compus din douăzeci și una de persoane care fuseseră alese la sesiunea precedentă, cu misiunea de a studia subiectul unificării instituțiilor de publicații. Comitetul s-a exprimat în mod favorabil scopurilor ce urmau a fi atinse prin unificare, dar a avertizat Conferința să acționeze cu precauție. Apoi, au propus ca Asociația Conferinței Generale să fie reorganizată în vederea preluării conducerii întregii lucrări de publicații a denominațiunii.

În armonie cu recomandarea acestui comitet, Asociația Conferinței Generale, constituită inițial ca persoană juridică, posesoare a proprietăților bisericii, a fost reorganizată, alcătuindu-se un comitet de douăzeci și unu de membri, căruia i s-a încredințat conducerea mai multor domenii ale lucrării, între care activitatea de publicare se afla pe locul principal.

Constituirea unui Comitet special

Încă de la începutul întrunirii, conducătorii Asociației naționale pentru libertate religioasă și reprezentanții publicației American Sentinel s-au străduit să ajungă la un acord cu privire la planuri și strategii. În acest scop s-a organizat un comitet, care urma să se întrunească în data de 7 martie, sâmbătă seara, după adunările obișnuite din Tabernacul.

La această ședință de comitet, câteva persoane care aveau convingeri puternice și erau foarte hotărâte și-au exprimat părerile în mod deschis, iar, în cele din urmă, reprezentanții Asociației Naționale pentru Libertate Religioasă au votat ca, în cazul în care nu se va schimba strategia publicației American Sentinel, asociația să înființeze o altă publicație care să o

reprezinte. Acest comitet reunit și-a continuat dezbaterile până după ora unu, duminică dimineața.

Serviciul divin din Sabat

Sabatul din 7 martie a fost o zi marcată de o solemnitate profundă. Fratele Haskell a vorbit înainte de prânz despre proclamarea Evangheliei în întreaga lume. În timpurile apostolice, Evanghelia fusese predicată în toată puritatea ei, cu o putere care a făcut-o să se răspândească în toată lumea. Tot astfel, în ultimele zile, Dumnezeu va face să strălucească fiecare rază de lumină a Evangheliei veșnice și o va transmite, cu puterea Duhului Său, în toată lumea.

După-amiază, sora White a vorbit despre importanța predicării Cuvântului și despre pericolul ascunderii lui și a așezării pe un loc secundar a aspectelor distinctive ale credinței noastre, din cauza impresiei că prin aceasta s-ar evita eventuale prejudicii. Dacă ne este încredințată o solie specială, așa cum credem noi, atunci această solie trebuie să fie vestită fără a se armoniza cu obiceiurile sau prejudecățile lumii și fără a fi guvernată de o politică a fricii sau a câștigului de favoruri. Chiar dacă mulți o vor respinge și i se vor opune, unii o vor primi și vor fi sfințiți prin ea. Sora White a insistat îndeosebi asupra pericolului de a pierde dragostea dintâi și asupra importanței ca toți frații, și în special cei ce poartă răspunderi în instituțiile noastre principale, să aibă o relație vitală cu Domnul Hristos, adevărata viță. Trebuie să veghem împotriva adoptării modelului și a strategiilor lumești. Frații aflați în poziții de răspundere trebuie să apeleze la Dumnezeu, cerând stăruitor ajutorul divin tot atât de des ca și Daniel.

De două sau de trei ori pe parcursul predicii, sora White a început să relateze experiența de la Salamanca, dar de fiecare dată a ezitat și, lăsând povestirea nespusă, a trecut la alte idei. Această predică a avut o impresie

profundă asupra întregii adunări.

După-amiază târziu, în aripa de est a Tabernaculului a avut loc o întrunire a pastorilor. Sora White a fost prezentă, adresând un apel la o consacrare mai adâncă. La încheierea acestei întruniri speciale, fratele O. A. Olsen a întrebat-o dacă dorește să participe la adunarea pastorilor de duminică dimineața. Ea a răspuns că își făcuse partea și îi va lăsa lui această sarcină. Apoi s-a plănuit ca frații Olsen și Prescott să conducă adunarea de dimineață.

Duminică dimineața, pe la ora 5:20, mergând la adunarea de dimineață, frații A. T. Robinson, William C. White și Ellery Robinson au trecut prin fața locuinței sorei White. Când a văzut lumina aprinsă în camera ei, fiul ei a fugit să se intereseze dacă este bine.

A găsit-o scriind. Atunci, sora White i-a spus că un înger al lui Dumnezeu o trezise pe la ora trei și o îndemnase să participe la adunarea pastorilor pentru a le relata câteva dintre lucrurile care îi fuseseră descoperite la Salamanca. Ea a spus că se trezise îndată și că scria de aproximativ două ore.

La adunarea pastorilor, tocmai se încheiase o serie de rugăciuni stăruitoare, când sora White a intrat cu un teanc de manuscrise în brațe. Vădit surprins, fratele Olsen a spus: „Ne bucurăm să vă vedem, soră White. Aveți o solie pentru noi în dimineața aceasta?”

„Desigur că am”, a răspuns ea. Apoi a mărturisit că nu avusese în plan să participe la adunarea de dimineață, dar a fost trezită foarte devreme și instruită să se pregătească pentru a le relata fraților câteva dintre lucrurile care îi fuseseră descoperite la Salamanca.

A povestit pe scurt experiența ei cu ocazia adunării de la Salamanca și a declarat că, în viziunea primită acolo, Domnul îi dezvăluisese situația și pericolele lucrării din multe locuri. Cu acea ocazie îi fuseseră încredințate avertizări pe care i se poruncise să le prezinte fraților aflați în poziții de răspundere. Lucrarea era amenințată de mari pericole în special la Battle Creek, dar frații nu știau, deoarece nepocăința le orbise ochii.

Cu privire la o anumită ocazie, călăuza ei i-a spus: „Urmează-mă” și a condus-o într-o adunare de comitet, unde mai mulți frați își susțineau concepțiile și planurile cu mult zel și într-o manieră stăruitoare, dar nu în armonie cu voia lui Dumnezeu. Unul dintre frați stătea în picioare în fața comitetului, ținând în mână o publicație și criticând caracterul conținutului ei. Publicația era American Sentinel. El indica anumite articole, declarând: „Acesta trebuie să fie scos și acela trebuie să fie schimbat. Dacă Sentinel nu ar fi conținut asemenea articole, am fi putut să o folosim”. Articolele indicate ca fiind discutabile erau despre Sabat și despre cea de a doua venire a Domnului Hristos.

Sora White a relatat cu claritate concepțiile și atitudinea vorbitorilor principali de la acea adunare de comitet. Ea s-a referit la spiritul aspru manifestat de unii și la pozițiile greșite adoptate de alții. Și-a încheiat observațiile cu un apel cât se poate de stăruitor, ca toți să susțină și mai departe adevărul în deplinătatea lui și ca veghetorii să sune din trâmbiță cu un sunet distinct și clar. Întreaga adunare era stăpânită de o convingere solemnă și toți simțeau că au auzit o solie venită din cer.

Fratele Olsen era derutat și nu știa ce să spună. El nu auzise despre adunarea specială de comitet, care avusese loc până la ore târzii în noaptea precedentă și se încheiase cu mai puțin de două ore înainte ca îngerul să o îndemne pe sora White să relateze viziunea primită în urmă cu patru luni, în care îi fusese descrisă tocmai această adunare, minut cu minut. Dar explicația nu s-a lăsat așteptată prea mult. Îndată, frații care participaseră la comitetul

din noaptea precedentă s-au ridicat și au mărturisit despre întrunirea lor.

Unul a spus: „Am participat la întrunire noaptea trecută și declar cu părere de rău că m-am aflat de partea greșită. Folosesc ocazia din această dimineață pentru a mă așeza pe o poziție corectă”.

Președintele Asociației naționale pentru libertate religioasă a prezentat o mărturie clară. El a declarat că, în noaptea precedentă, mai mulți frați s-au întâlnit în biroul său de la Editura Review și acolo au discutat tocmai subiectele menționate de sora White. Dezbaterile au continuat până după ora unu dimineața. El a spus că nu va începe să descrie întrunirea. Acest lucru nu era necesar, deoarece descrierea prezentată de sora White era corectă și chiar mai precisă decât ar fi putut să o prezinte el. În continuare, a recunoscut că poziția pe care o susținuse nu fusese corectă și că acum era în stare să-și înțeleagă greșeala.

Un alt frate a confirmat că participase la întrunire și că descrierea făcută de sora White era adevărată și corectă în fiecare detaliu. El era profund mulțumitor că li se dăruise lumină, deoarece deosebirile de opinie creaseră o situație foarte dificilă. El credea că toți participanții fuseseră onești în convingerile lor și doriseră sincer să facă binele, totuși părerile lor erau contradictorii și nu reușiseră să ajungă la un acord. Ceilalți participanți la acea ședință de comitet târzie, cu privire la publicația Sentinel, au mărturisit că sora White descriesese corect întrunirea.

Au fost prezentate și alte mărturii care exprimau mulțumirea că li se oferise lumină cu privire la acea problemă asupra căreia existase așa de multă confuzie. De asemenea, ei și-au exprimat mulțumirea că solia fusese prezentată în așa fel încât fiecare să poată vedea nu numai înțelepciunea lui Dumnezeu, ci și bunătatea Lui, manifestată prin faptul că o trimisese într-un moment în care nimeni nu se putea îndoi că este o solie venită din Cer.

Această experiență a confirmat credința celor care aveau încredere în soție și i-a impresionat profund pe cei care consideraseră că propria experiență în domeniul administrației era mai sigură decât planurile de distribuire a responsabilităților și de înființare a mai multor centre de influență, așa cum solicitaseră atât frații lor din zonele mai îndepărtate, cât și Mărturiile.

Pericolul de a adopta strategii lumești în lucrarea lui Dumnezeu

Cu privire la unele dintre sfaturile primite în timpul viziunii de la Salamanca, la experiențele celor angajați în lucrarea lui Dumnezeu și la muștrările adresate pe parcursul săptămânilor următoare, sora White scria:

„În data de 3 noiembrie 1890, în timp ce lucram în Salamanca, N. Y., mă aflu în comuniune cu Dumnezeu la rugăciunea de seară și am avut o viziune în care am fost purtată în diferite adunări din mai multe state, unde vestisem o mărturie categorică de muștrare și de avertizare. În Battle Creek avea loc ședința unui comitet format din pastori și conducători ai casei de editură și ai altor instituții. I-am auzit pe cei adunați vorbind într-un spirit lipsit de amabilitate, promovând idei și solicitând spre adoptare măsuri care m-au umplut de tulburare și de teamă.

Cu ani în urmă, fusesem chemată să trec printr-o experiență asemănătoare, iar Domnul mi-a dezvăluit atunci multe lucruri de o importanță vitală și mi-a dat avertizări ce trebuiau să le fie adresate celor aflați în pericol. În noaptea din 3 noiembrie, aceste avertizări mi-au fost readuse în minte și mi s-a poruncit să le prezint celor aflați în poziții de răspundere, și să le spun să nu cedeze și să nu se descurajeze. Atunci mi-au fost descoperite unele lucruri pe care nu le-am putut înțelege, dar mi s-a dat asigurarea că Domnul nu va îngădui ca poporul Lui să fie cuprins de ceața scepticismului și a necredinței lumești, din cauza legăturilor strânse cu lumea, ci dimpotrivă, dacă nu vor face altceva decât să asculte și să urmeze glasul Lui, respectând poruncile Sale, Domnul îi va conduce dincolo de negurile scepticismului și ale necredinței și le va așeza picioarele pe Stâncă, acolo unde vor putea respira atmosfera siguranței și a triumfului.

În timp ce mă rugam stăruitor, am pierdut orice legătură cu lucrurile aflate în preajmă. Încăperea s-a umplut de lumină, iar eu am avut o viziune în care mă aflam la o adunare ce părea a fi Conferința Generală și vesteam o solie. Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat să adresez un apel foarte serios, deoarece mi-a fost inspirată convingerea că eram amenințați de un mare pericol la centrul lucrării. Multă vreme am fost copleșită de o tulburare adâncă a minții și a trupului, împovărată de gândul că trebuia să vestesc o solie pentru poporul nostru din Battle Creek pentru a-l avertiza cu privire la faptul că orientarea lucrării într-o anumită direcție avea să-L determine pe Dumnezeu să Se despartă de casa de editură.

Privirile Domnului, pline de durere amestecată cu nemulțumire, erau îndreptate spre popor și au fost rostite cuvintele: «Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești». (Apocalipsa 2, 4.5.)

Cel care a plâns pentru israeliții nepocăiți, văzând că nu Îl cunosc pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos, Răscumpărătorul lor, privea spre cei aflați la conducerea lucrării din Battle Creek. Poporul era amenințat de un mare pericol, dar unii nu știau nimic. Necredința și lipsa pocăinței le orbiseră ochii, iar ei se încredeau în înțelepciunea omenească pentru a-i călăuzi în domeniul celor mai importante interese legate de voia lui Dumnezeu cu privire la lucrarea de publicare. Conduși de slăbiciunea propriei judecăți omenești, ei luau în mâinile lor limitate conducerea diferitelor domenii ale lucrării, în timp ce voia lui Dumnezeu, metodele și sfaturile Sale nu erau căutate și nu erau considerate de nelipsit. Oameni încăpățânați, cu o voință de fier, care se aflau atât la biroul de conducere, cât și în afara acestuia, se asociau, hotărâți să impună anumite măsuri, potrivit cu judecata lor.

Eu le-am spus: «Nu puteți proceda astfel. Conducerea acestor interese vaste ale lucrării nu poate fi încredințată în totalitate în mâna unora care dovedesc în mod evident că nu au experiență în lucrurile lui Dumnezeu și sunt lipsiți de discernământ spiritual. Poporul lui Dumnezeu de pretutindeni trebuie să aibă o încredere neclintită în acțiunile importante care se desfășoară la centrul lucrării și care au o influență decisivă asupra bisericilor noastre din Statele Unite și din străinătate, iar această încredere nu trebuie să fie zguduită, din cauză că este administrată în mod necorespunzător de niște oameni greșiți. Lucrarea de publicare este un instrument important în mâna lui Dumnezeu și, dacă vă extindeți autoritatea asupra acestei lucrări pentru a-i impune deciziile și modelul vostru, veți constata că un asemenea act va fi periculos pentru sufletul vostru și va fi dezastruos pentru lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, va fi un păcat tot atât de mare cum a fost păcatul lui Uza, când și-a întins mâna pentru a sprijini chivotul. Tot ce se cere de la cei implicați în coordonarea activității altora este să fie dreți, să iubească mila, să umble smeriți cu Dumnezeu și să lucreze conștiincios, ca niște oameni chemați de poporul lui Dumnezeu să aducă la îndeplinire lucrarea care le-a fost încredințată. Unii nu au făcut așa, iar faptele lor sunt o mărturie. Oricare ar fi poziția lor și oricare ar fi responsabilitatea lor, chiar dacă aceste persoane au tot atâta autoritate câtă a avut Ahab, vor recunoaște că Dumnezeu este mai presus de ele și că suveranitatea Lui este supremă.»...

Nu trebuie să faceți nici o alianță cu cei necredincioși și nici nu trebuie să chemați la o întrunire anumite persoane despre care credeți că gândesc asemenea vouă și vor spune «Amin» la tot ce propuneți voi, în timp ce alții, despre care presupuneți că nu vor fi de acord, sunt excluși de la luarea deciziilor. Mi-a fost arătat că acest procedeu constituie un mare pericol.

«Așa mi-a vorbit Domnul când m-a apucat mâna Lui și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați.... La

lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”.» (Isaia 8, 11-13, 20.) Lumea nu trebuie să fie criteriul nostru. Îngăduiți-I lui Dumnezeu să lucreze și lăsați să se audă glasul Domnului.

Cei angajați în orice departament al lucrării și prin care lumea poate fi transformată nu trebuie să intre în alianță cu aceia care nu cunosc adevărul. Lumea nu Îl cunoaște nici pe Tatăl, nici pe Fiul și nu are nici un discernământ spiritual cu privire la caracterul lucrării noastre sau cu privire la ce ar trebui să facem sau nu. Noi trebuie să respectăm poruncile venite din ceruri și nu să ascultăm sfaturile sau să urmăm planurile sugerate de cei necredincioși. Sugestiile venite din partea celor ce nu cunosc lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru acest timp vor fi de așa natură încât vor slăbi puterea mijloacelor prin care lucrează Dumnezeu. Prin acceptarea unor asemenea sugestii, este nesocotit sfatul lui Hristos....

Ochii Domnului sunt îndreptați asupra întregii lucrări, asupra tuturor planurilor și ideilor fiecărei minți. El vede dincolo de suprafața lucrurilor, înțelege gândurile și intențiile inimii. Nu există nici o faptă săvârșită în întuneric, nici un plan, nici o închipuire a inimii, nici un gând al minții, pe care El să nu le știe ca și când ar citi o carte deschisă. Fiecare faptă, fiecare cuvânt, fiecare motiv sunt înregistrate cu credincioșie în rapoartele marelui Cercetător al inimii, care a spus: «Știu faptele tale».

Mi-a fost arătat că, dacă nu va exista o mai mare umilință, mai puțină încredere în sine și mai multă încredere în Domnul, Dumnezeul lui Israel, Conducătorul poporului, greșelile lui Israel din zilele lui Samuel vor fi repetate în poporul lui Dumnezeu de astăzi. Lucrarea va rezista încercării numai dacă efortul omenesc este unit cu puterea divină. Când oamenii vor înceta să se bazeze pe oameni sau pe propria judecată și se vor încrede în Dumnezeu, acest lucru se va evidenția în fiecare situație prin umilința inimii, prin mai puțină vorbire și mai multă rugăciune și prin exercitarea precauției

în planurile și în acțiunile lor. Asemenea oameni vor dovedi că depind de Dumnezeu și că au gândul lui Hristos.

Din nou și din nou, mi-a fost descoperit că, dacă se încrede în oameni și se bazează pe puterea omenească, poporul lui Dumnezeu din aceste ultime zile nu poate fi în siguranță. Dalta puternică a adevărului i-a desprins de lume, ca pe niște pietre încă necioplite, care trebuie să fie modelate și șlefuite pentru zidirea cerească. Ei trebuie să fie modelați de profeți, prin muștrările, avertizările, îndemnurile și sfaturile lor, pentru a ajunge să corespundă Modelului divin. Aceasta este lucrarea specială a Mângâietorului, de a transforma inima și caracterul, pentru ca oamenii să poată urma calea Domnului....

Încă din 1845, mi-au fost descoperite din timp în timp pericolele care amenință poporul lui Dumnezeu și mi-a fost arătat că primejdiile cu care se va confrunta rămășița ultimelor zile, se vor înmulți. Aceste pericole mi-au fost descoperite până în timpul prezent. În curând vom asista la evenimente importante. Domnul vine cu putere și cu mare slavă. Satana știe că autoritatea lui, câștigată prin uzurpare, își va găsi în curând sfârșitul. Acum este ultima lui șansă de a obține controlul asupra lumii și va face eforturile cele mai hotărâte pentru a-i distruge definitiv pe locuitorii pământului. Cei care cred adevărul trebuie să fie asemenea unor străjeri credincioși, care se află în turnul de veghe, altfel Satana le va inspira idei amăgitoare, iar ei vor transmite opinii care trădează adevărurile sfinte. Vrăjmășia lui Satana împotriva binelui se va manifesta tot mai pregnant, deoarece el își adună toate puterile pentru ultimul act de răzvrătire. Orice suflet care nu s-a predat pe deplin lui Dumnezeu și nu este păzit de puterea divină, va intra în alianță cu Satana împotriva Cerului, alăturându-i-se în bătălia contra Domnului universului.

Într-o viziune din anul 1880, am întrebat: «Care este siguranța poporului lui Dumnezeu în aceste zile primejdioase?» Răspunsul a fost:

«Domnul Isus mijlocește pentru poporul Lui, în ciuda faptului că Satana stă la dreapta Lui și I se opune». Domnul i-a zis lui Satana: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El, care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune scos din foc?» În calitate de Mijlocitor și Apărător al omului, Domnul Isus îi va călăuzi pe cei care doresc să fie călăuziți, spunându-le: «Urmați-Mă, pas cu pas pe calea ce duce în sus, acolo unde strălucește lumina Soarelui Neprihănirii».

Nu toți urmează lumina. Unii se îndepărtează de calea cea sigură, care este o cale a umilinței la fiecare pas. Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Lui o solie pentru timpul acesta, dar această solie nu coincide în toate privințele cu ideile tuturor conducătorilor, iar unii critică atât solia, cât și pe cel care o vestește. Ei merg până acolo, că îndrăznesc chiar să respingă cuvintele de mustrare venite din partea lui Dumnezeu prin Duhul Său Sfânt.

Ce mai poate face Domnul pentru a ajunge la inima acelor care au respins avertizările și mustrările Sale și nu acordă Mărturiilor Duhului lui Dumnezeu o autoritate mai înaltă decât cea acordată înțelepciunii omenești? Ce scuze veți putea să-I aduceți lui Dumnezeu la judecată, voi cei care ați procedat în felul acesta, pentru că ați întors spatele dovezilor pe care vi le-a dat Însuși Dumnezeu și care arătau că El era autorul lucrării? «După roadele lor îi veți cunoaște». Eu nu voi repeta pentru voi dovezile prezentate în ultimii doi ani, cu privire la lucrările lui Dumnezeu realizate prin slujitorii aleși de El. Dar există dovezi reale ale lucrării Sale, care vă sunt dezvăluite acum, iar voi sunteți nevoiți să credeți. Nu puteți neglija soliile de avertizare. Nu puteți să le respingeți sau să le tratați cu ușurătate fără a vă expune la pericolul unei pierzări veșnice.

Ridiculizarea, batjocura și răstălmăcirea pot fi îngăduite doar cu prețul degradării și al înjosirii propriului suflet. Folosirea unor asemenea arme nu vă va aduce nici o biruință prețioasă, ci mai degrabă vă va slăbi mintea și vă va despărți sufletul de Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt coborâte la nivelul

celor profane și se creează o stare de lucruri care este pe placul prințului întunericului, dar Îl întristează și Îl alungă pe Duhul lui Dumnezeu. Critica și ridiculizarea lasă sufletul tot atât de lipsit de roua harului, precum înălțimile lipsite de ploaie din Ghilboa. Nu se poate avea încredere în gândirea unora care își permit să batjocorească și să răstălmăcească lucrurile. Sfaturile și deciziile lor nu pot primi nici o acreditare. Înainte de a lua hotărâri menite să modeleze lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să aveți acreditarea divină.

A-i acuza și critica pe cei pe care îi folosește Dumnezeu, înseamnă a-L acuza și a-L critica pe Domnul care i-a trimis. Toți trebuie să-și cultive însușirile spirituale, ca să poată avea un discernământ corect în ce privește lucrurile religioase. Unii nu au reușit să deosebească aurul curat de arama strălucitoare, forma de conținut.

Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut nicidecum. Acolo, în unele inimi au fost semănate semințe care sunt gata să răsară și să aducă roade pe măsură. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost stârpite niciodată, iar ele încă își aduc rodul, otrăvind judecata celor cu care veniți în legătură, pervertindu-le simțurile și orbindu-le rațiunea atât cu privire la solie, cât și cu privire la soli. Când vă veți mărturisi greșeala și veți distruge rădăcinile amărăciunii, veți vedea lucrurile în lumina lui Dumnezeu. Fără a săvârși pe deplin această lucrare, nu vă veți elibera niciodată sufletul. Trebuie să studiați Cuvântul lui Dumnezeu, nu cu scopul de a vă confirma propriile idei, ci pentru a le corecta, pentru a le condamna sau aproba, în măsura în care sunt sau nu în armonie cu Biblia. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie tovarășul vostru permanent. Nu trebuie să studiați Mărturiile pentru a selecta anumite propoziții pe care să le folosiți după cum vreți, ca să vă susțineți propriile afirmații, în timp ce desconsiderați cele mai clare declarații făcute pentru a corecta direcția în care se îndreaptă acțiunile voastre.

În mijlocul nostru a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu, iar lucrarea

zeloasă de pocăință și de întoarcere la dragostea dintâi este esențială pentru refacerea relației noastre cu Dumnezeu și pentru acea înnoire a inimii, care încă nu s-a înfăptuit. Necredința pătrunde în rândul nostru, deoarece este la modă să ne îndepărtăm de Hristos și să facem loc scepticismului. Inima multora strigă: «Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi». Baal, Baal este alegerea noastră. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostat, deoarece ei simt plăcere în căile lor și resping calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care învață că iertarea este primită doar prin meritele Mântuitorului răstignit și înviat și care susține neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu, a fost ignorată, tratată cu ușurătate, combătută, ridiculizată și respinsă. Ea a fost condamnată pe motivul că duce la entuziasm și la fanatism. Cu toate acestea, numai viața Domnului Isus în suflet, numai principiul activ al iubirii împărtășite de Duhul Sfânt vor face ca sufletul să aducă rodul bogat al faptelor bune. Iubirea lui Hristos este o forță, este puterea oricărei solii a lui Dumnezeu, care a fost rostită vreodată prin intermediul buzelor omenești. Ce fel de viitor ne așteaptă, dacă nu vom reuși să ajungem la unitatea credinței?

Când vom ajunge la unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos, se va încheia această controversă îndelungată, stârnită și menținută prin intermediul agenților satanici și nu vom mai vedea oameni care alcătuiesc planuri după modelul lumii, pentru că nu au discernământ în domeniul lucrurilor spirituale. Acum, ei văd oamenii ca pe niște copaci care merg, dar au nevoie de atingerea divină, ca să poată vedea așa cum vede Dumnezeu și să poată lucra așa cum a lucrat Domnul Hristos. Atunci, străjerii Sionului vor suna din trâmbiță în unire și vor face să se audă un sunet clar și distinct, pentru că vor vedea sabia care vine și vor înțelege pericolul la care este expus poporul lui Dumnezeu.

Trebuie să croiți cărări drepte cu picioarele voastre, altfel mieii vor fi abătuți de pe cale. Suntem înconjurați de persoane care s-au poticnit în credință, iar cei care trebuie să le ajute sunteți voi, nu poticnindu-vă voi

înșivă, ci stând de partea principiilor ca niște stânci, ca niște oameni care au fost încercați și verificați. Știu că trebuie săvârșită o lucrare pentru popor, altfel mulți nu vor fi pregătiți să primească lumina îngerului trimis din cer, ca să lumineze întreaga lume cu slava lui. Să nu credeți că, înălțându-vă sufletul în vanitate, vorbind lucruri îndoielnice și nutrind în taină rădăcinile amărăciunii, veți fi găsiți ca niște vase de cinste în timpul ploii târzii pentru a primi slava lui Dumnezeu. În mod sigur, Dumnezeu va privi cu neplăcere la orice suflet care nutrește rădăcinile disensiunii și are un spirit atât de diferit de Spiritul lui Hristos.

Duhul Domnului m-a luat în stăpânire și mi se părea că mă aflu la una dintre ședințele voastre de comitet. Cineva dintre voi s-a ridicat. Felul lui de vorbire era foarte categoric și insistent, în timp ce ținea în mână o publicație. Am putut citi clar titlul publicației. Era American Sentinel. Au fost aduse critici la adresa publicației și la adresa caracterului articolelor conținute. Cei aflați în comitet indicau anumite pasaje, declarând că unele trebuie să fie eliminate, iar altele trebuie să fie modificate. Au fost exprimate cuvinte de critică aspră cu privire la metodele publicației și, în general, domina un puternic spirit necreștinesc. Glasurile erau hotărâte și sfidătoare.

Călăuza mea mi-a încredințat cuvinte de avertizare și de mustrare, pe care să le adresez celor ce luaseră parte la această acțiune și nu se abținuseră să-și exprime acuzațiile și condamnările. În esență, mustrarea dată a fost următoarea: Domnul nu a condus această adunare, iar printre participanți s-a manifestat un spirit de ceartă. Minte și inima acestor oameni nu se află sub controlul influenței Duhului lui Dumnezeu. Lăsați-i pe dușmanii credinței noastre să sugereze și să aplice pentru ei planuri de genul celor pe care le discutați voi acum. Din punct de vedere lumesc, unele dintre aceste planuri sunt corecte, dar ele nu trebuie să fie adoptate de cei care au primit lumina cerului. Lumina pe care a dat-o Dumnezeu ar trebui să fie respectată nu doar pentru siguranța voastră, ci și pentru siguranța poporului lui Dumnezeu. Deciziile luate de o mână de oameni cu această ocazie nu pot fi aduse la

îndeplinire de rămășița poporului lui Dumnezeu. Acțiunile voastre nu pot fi susținute de Domnul. Orientarea voastră dovedește în mod clar că v-ați alcătuit planurile fără ajutorul Aceluia care este puternic în sfătuire, dar Domnul va lucra. Ochii celor care au criticat lucrarea lui Dumnezeu au nevoie de ungerea divină, pentru că ei s-au simțit puternici, bazându-se pe propriile forțe. Dar există Unul care poate lega brațul celui puternic și poate nimici sfaturile celor înțelepți.

Solia pe care trebuie să o vestim noi nu este o solie de care oamenii să se teamă să o proclame. Ei nu trebuie să încerce să o acopere, să-i ascundă originea și scopul. Susținătorii acestei solii trebuie să fie niște oameni care nu vor avea pace nici zi, nici noapte. Ca unii care am făcut legământ solemn cu Dumnezeu și am primit misiunea de a fi soli ai Domnului Hristos, ca niște ispravnici ai tainelor harului lui Dumnezeu, noi ne aflăm sub obligația de a proclama cu credincioșie întregul sfat al lui Dumnezeu. Nu trebuie să facem mai puțin evidente adevărurile speciale, care ne-au separat de lume și ne-au făcut să fim ce suntem, deoarece ele implică interese veșnice. Dumnezeu ne-a dat lumină cu privire la evenimentele care au loc chiar acum, în ultimele zile, iar noi trebuie să proclamăm adevărul pentru lume, prin scrieri și prin vorbire, nu cu timiditate și fără viață, ci printr-o demonstrație a Duhului și a puterii lui Dumnezeu. Transmiterea soliei declanșează conflictele cele mai teribile, iar rezultatele propovăduirii ei interesează atât pământul, cât și cerul.

În curând se va încheia controversa dintre cele două mari puteri, a binelui și a răului, dar, pe măsură ce timpul se apropie de final, conflictul va fi continuu și dur. Trebuie să ne hotărâm, la fel ca Daniel și tovarășii lui din Babilon, să fim loiali față de principii, indiferent ce ar putea veni. Flăcările cuptorului încălzit de șapte ori mai tare decât oricând înainte nu au făcut ca slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu să se abată de la supunerea lor față de adevăr. Ei au rămas statornici în timpul încercării și au fost aruncați în cuptor, dar Dumnezeu nu i-a părăsit. În mijlocul flăcărilor, a fost văzut Cel de-al patrulea, care se afla alături de ei în cuptor, iar ei au ieșit fără a avea

nici măcar mirosul de fum în hainele lor.

Lumea de astăzi este plină de oameni încrezuți și dezbinați, dar Dumnezeu interzice ca aceia care pretind a fi păzitorii adevărurilor sfinte să trădeze interesele cauzei Lui, prin introducerea sugestiilor și a planurilor vrăjmașului oricărei neprihăniri.

Nu este timpul acum să ne înrolăm în tabăra celor care calcă Legea lui Dumnezeu, să vedem cu ochii lor, să auzim cu urechile lor și să înțelegem cu mintea lor pervertită. Trebuie să strângem rândurile. Să ne străduim să fim uniți, să fim sfinți în viață și curați în caracter. Cei care pretind a fi slujitori ai viului Dumnezeu să nu se mai închine în fața idolului opiniilor omenești, să nu mai fie sclavii nici unei pasiuni rușinoase și să nu mai aducă înaintea Domnului niște jertfe întinate și un suflet pătat de păcat”.

Dincolo de Pacific

Cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1891, fratele S. N. Haskell a prezentat rapoarte și cereri, în care solicita foarte insistent să fie trimiși lucrători în țările de peste ocean, pe care le vizitase recent. El accentua în mod deosebit nevoia de a se lua măsuri pentru înființarea unei școli de instruire a lucrătorilor creștini în Australia. Fratele Haskell era profund convins că este foarte important să avem în fiecare diviziune mondială tineri educați în propria țară, care să slujească în calitate de colportori, învățători și predicatori. El a cerut să fie aleși câțiva profesori, pentru a deschide o școală în Australasia; și de asemenea, ca sora Ellen G. White și fiul ei, William C. White, să stea un timp în acea zonă.

Comitetul de Misiune a luat decizia ca, îndată după încheierea sesiunii, să-i invite să plece în toamnă. Ei urmau să ajungă în noul câmp de lucru în timpul verii australiene. Deoarece s-a constatat că vaporul care trebuia să plece în luna octombrie era supraaglomerat, plecarea din San Francisco a fost amânată pentru data de 12 noiembrie, cu vaporul Alameda.

Fratele și sora Geo. B. Starr, care fuseseră aleși să participe la înființarea școlii din Australia, au plecat mai devreme în Insulele Hawai, unde au avut activitate deosebită timp de șapte săptămâni, înainte de sosirea vasului Alameda. Ceilalți membri ai grupului au fost William C. White, Mary A. Davis, May Walling, Fannie Bolton și Emily Campbell.

Călătoria

În majoritatea celor douăzeci și cinci de zile de călătorie, vremea a fost

bună.

Vaporul a staționat timp de nouăsprezece ore la Honolulu -- iar aceste ore au fost atât de plăcute! Aici, grupul a fost întâmpinat de mai mulți frați și surori, care le-au arătat frumusețile locului și au organizat o masă în casa sorei Kerr. Între timp, veștile s-au răspândit, iar seara, sora White a vorbit în prezența unei audiențe numeroase în sala Asociației Tinerilor Creștini.

Cu o zi înainte ca vaporul să ajungă la Samoa, la data aceea împlinea șaiszeci și patru de ani, sora White scria:

„Când mă gândesc la anul care a trecut, sunt plină de mulțumire față de Dumnezeu pentru grija Lui ocrotitoare și plină de bunătate iubitoare. Trăim într-un timp plin de pericole, când toate puterile noastre trebuie să-I fie consacrate lui Dumnezeu. Trebuie să urmăm exemplul Domnului Hristos în ce privește umilința, renunțarea la sine și suferințele Sale. Noi Îi datorăm Domnului Isus totul, iar eu mă consacru din nou în slujba Lui, pentru a-L înălța înaintea oamenilor și pentru a proclama iubirea Lui fără asemănare”.

În data de 3 decembrie, la prânz, vasul Alameda a ancorat în docul Auckland. Curând după aceea, mai mulți membri reprezentanți ai bisericii din Auckland au venit la bord pentru a-i adresa grupului un bun venit în Noua Zeelandă. Au fost invitați cu toții în casa fratelui Edward Hare. În timpul cinei, s-au povestit multe dintre întâmplările petrecute cu ocazia primei vizite a fratelui Haskell. După-amiază au vizitat orașul și cartierele lui frumoase. Seara, sora White a predicat în prima casă de rugăciune a adventiștilor de ziua a șaptea din acel loc, vorbind despre iubirea Domnului Isus în prezența unei adunări dornice să asculte.

În dimineața următoare, devreme, vasul Alameda a plecat mai departe, ajungând în portul Sydney în data de 8 decembrie, la ora 7 a.m. Fratele și

sora A. G. Daniells așteptau sosirea grupului. În timpul săptămânii petrecute în căminul lor, sora White a vorbit de două ori în biserica din Sydney.

În 16 decembrie, grupul a ajuns la Melbourne și a fost întâmpinat cu un bun venit din toată inima, de fratele Geo. C. Tenney și de asociații lui de la casa de editură. În așteptarea sorei White, fratele Tenney și-a eliberat noua lui casă și a insistat ca ea și colaboratorii ei să intre și să se simtă ca acasă.

Adunarea conferinței Australiene

La sosirea în Australia, mai era doar o săptămână până la deschiderea sesiunii Conferinței Australiene, care avea să se desfășoare în Federal Hall, North Fitzroy, Melbourne, începând cu data de 24 decembrie. Participarea obișnuită era de aproximativ o sută de reprezentanți ai grupelor de păzitori ai Sabatului din Victoria, Tasmania, Australia de Sud și New South Wales.

La acea dată, existau aproape patru sute cincizeci de păzitori ai Sabatului în toată Australia și în Tasmania. În capitala fiecărei colonii cu prezență adventistă, fusese înființată câte o biserică; iar majoritatea membrilor locuiau în aceste orașe mari.

Una dintre problemele cărora li s-a acordat multă atenție în cadrul Conferinței a fost aceea de a găsi mijlocul prin care solia să poată fi vestită în toate zonele marelui continent australian, în ciuda faptului că responsabilitatea proclamării luminii apăsa asupra unui mic număr de adventiști. Colportorii credincioși răspândiseră în casele oamenilor mii de cărți pline de adevăr, iar acum se alcătuiau planuri de angajare a unor lucrători biblici care să continue în susținerea interesului stârnit prin intermediul acestor cărți.

Evaluarea planului de construire a unei școli

Cei mai mulți dintre cei care acceptaseră adevărul în Australia erau comercianți și locuiau în orașe. Treptat, copiii lor ajunseseră la vârsta la care terminau cursurile din școlile publice și trebuiau să se pregătească pentru a contribui la întreținerea familiei. S-a constatat că, din cauza faptului că păzeau Sabatul, acestor tineri le era extrem de dificil să găsească un loc de muncă stabil sau să învețe în școlile superioare cu profil economic.

Unii părinți doreau să le ofere copiilor educația necesară pentru a deveni lucrători ai bisericii. Dar cum se putea realiza aceasta? Coloniile treceau printr-o criză financiară severă și mulți dintre păzitorii Sabatului, alături de mii de alți concetățeni, se descurcau foarte greu și erau suprasolicitați de munca depusă pentru a le asigura familiilor lor cele necesare vieții de zi cu zi. Prin urmare, cum ar fi putut ei, într-un asemenea timp, să înceapă o acțiune atât de costisitoare, cum era aceea de a înființa și de a întreține financiar o școală superioară denominațională?

Colportorii susțineau că școala trebuia să fie organizată fără nici o întârziere. Mulți dintre ei fuseseră nevoiți să se întrețină singuri încă de timpuriu și nu reușiseră să obțină o educație școlară, dar activitatea lor în mijlocul oamenilor i-a condus la convingerea că trebuie să fie create posibilități pentru a se instrui în vederea unei slujiri mai eficiente. Ei insistau, spunând că, dacă nu se va înființa cât mai curând o școală în Australia, vor fi nevoiți să suporte cheltuieli mari pentru a merge în America, unde puteau obține educația necesară în scopul de a avea cele mai bune rezultate în lucrarea lor. Ei spuneau, de asemenea, că existau zeci de persoane care ar fi dorit să urmeze cursurile unei școli în Australia, dar care nu puteau pleca să învețe în școlile de dincolo de ocean. Conferința a numit un comitet care să alcătuiască planurile pentru înființarea școlii și un alt comitet care să studieze locul de amplasare și a autorizat bugetul școlii de instruire a lucrătorilor, așteptând alegerea locului și construirea clădirilor.

Boala și schimbarea planurilor

Se plănuiise ca sora White și fiul ei, împreună cu fratele Daniells și fratele Starr, să participe la Conferința din Noua Zeelandă, care urma să se desfășoare în luna aprilie 1892. Cu toate acestea, la scurt timp după încheierea adunării de la Melbourne, ea a suferit un atac sever de nevrită. Când a fost evident că nu va putea să participe la adunarea din Noua Zeelandă, sora White a închiriat o casă spațioasă în Preston, un cartier nordic din Melbourne, și a declarat că va face tot ce va putea pentru a termina lucrarea pe care o făgăduise de multă vreme, despre viața Domnului Hristos.

Din când în când, dacă vremea era favorabilă, sora White vorbea la adunările din Sabat, în biserica din Melbourne. Uneori, când nu era în stare să urce scările clădirii Federal Hall, era purtată pe brațe până la amvon, iar în două sau trei ocazii, când nu a putut să stea în picioare, a vorbit stând pe un scaun înalt.

Deschiderea școlii biblice Australasia

În timpul iernii anului 1892, sora White a urmărit cu un interes deosebit eforturile care se făceau pentru deschiderea școlii plănuite. În luna aprilie, i-a rugat pe frații aflați în poziții de răspundere în America să înțeleagă perspectivele viitorului și să pună la dispoziție mijloacele necesare pentru educarea unui mare număr de lucrători care ar fi putut contribui la înaintarea în teritorii noi. „Oh, cât de mare este numărul celor ce nu au fost niciodată avertizați!” scria ea. „Oare este drept ca, pentru lucrarea din America, să se asigure o abundență de ocazii și privilegii, în timp ce aici, în acest teritoriu, există o asemenea lipsă de lucrători potriviți? Unde sunt misionarii lui Dumnezeu?”

„Câmpul nostru este lumea”, îndemna ea. „Mântuitorul și-a îndrumat ucenicii să înceapă lucrarea în Ierusalim, apoi să meargă în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului. Doar o mică parte dintre oameni au acceptat învățătura, dar solii au dus mesajul lor rapid, din loc în loc, trecând dintr-o țară în alta și înălțând stindardul Evangheliei pretutindeni, atât în apropiere, cât și în locurile îndepărtate ale pământului”.

În luna iunie, comitetul însărcinat cu organizarea școlii a anunțat că fuseseră închiriate în acest scop două case mari în Melbourne, St. Kilda Road, în George's Terrace.

La începutul lunii august, fratele și sora L. J. Rousseau au venit din America, iar în data de 24 august, s-a început un semestru de șaisprezece săptămâni. Corpul profesoral era format din: fratele Rousseau -- director, fratele Starr -- profesor de Biblie, W. L. H. Baker și sora Rousseau -- asistenți în domeniul cunoștințelor generale și sora Starr -- administrator. În scurt timp s-au înscris la cursuri douăzeci de studenți. Aproape toți erau adulți. Doisprezece fuseseră colportori sau se pregătiseră pentru această activitate. șase dintre ceilalți doisprezece lucraseră în diferite alte ramuri ale slujirii creștine.

Cu ocazia deschiderii școlii, frații Daniells, Tenney, Starr, White și Rousseau au rostit câteva alocuțiuni. Sora White a rostit, de asemenea, o cuvântare pe parcursul căreia a expus cu claritate scopul principal al școlilor denominaționale, precum și relația lor vitală cu misiunea de a încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ fără nici o întârziere. Cu toate acestea, grija ei specială părea a fi aceea de a întipări în mintea profesorilor și a studenților faptul că Dumnezeu, prin providența Sa, deschide țară după țară pentru vestitorii crucii și că, în aceste țări în care există ocazii favorabile pentru Evanghelie, cei onești și sinceri caută stăruitor lumina adevărului mântuitor.

„Planurile și lucrarea oamenilor”, spunea ea, „nu sunt în pas cu providența lui Dumnezeu. Unii dintre cei ce trăiesc în aceste țări pretind a crede adevărul, dar prin atitudinea lor declară: «Noi nu dorim să urmăm calea Ta, oh Doamne, ci propria noastră cale», în timp ce atât de mulți se roagă lui Dumnezeu să poată înțelege adevărul. Ei plâng și se roagă în locuri necunoscute, ca să poată înțelege lumina Scripturilor, iar Domnul cerului i-a însărcinat pe îngerii Lui să colaboreze cu slujitorii omenești în lucrarea de înaintare a vastului Său plan, care prevede ca toți cei ce doresc viața să poată vedea slava lui Dumnezeu.

Noi trebuie să mergem oriunde providența lui Dumnezeu ne deschide o cale și, pe măsură ce vom înainta, vom descoperi că Dumnezeu a lucrat înaintea noastră, lărgind câmpul de lucru cu mult peste mijloacele și peste capacitatea noastră de a-l susține. Marea nevoie a teritoriului care se deschide în fața noastră ar trebui să-i sensibilizeze pe toți cei cărora Dumnezeu le-a încredințat mijloace financiare și talente, astfel încât să se consacre lui Dumnezeu ei înșiși împreună cu tot ce au.”

Nici unul dintre cei care vor beneficia de educație nu trebuie să fie reținut în eforturile lui misionare de bariere rasiale sau naționale. Oriunde vor lucra, activitatea lor trebuie să fie încoronată de un triumf rapid. „Scopul și ținta ce urmează a fi atinse de misionarii consacrați”, a declarat sora White, „sunt foarte vaste. Domeniul lucrării misionare nu este limitat de naționalitate sau de categorie socială. Câmpul este lumea, iar lumina adevărului trebuie să ajungă în toate colțurile întunecate al pământului, într-un timp mult mai scurt decât consideră mulți că este posibil”. -- The Bible Echo, 1 septembrie, 1892.

Cu aceeași ocazie, când s-a deschis școala Biblică Australasia, care mai târziu a devenit Colegiul Misionar Australasian, sora White spunea:

„Lucrarea misionară din Australia și din Noua Zeelandă este încă la începuturile ei, dar aceeași lucrare, care a fost realizată în teritoriile de acasă (Statele Unite), trebuie să fie îndeplinită și în Australia, Africa, India, China și insulele mării”.

Cuprinsă de neputințe

Suferința cauzată de nevrită, care s-a declanșat în luna ianuarie, a continuat până în luna noiembrie. Sora White a beneficiat de un tratament foarte serios și atent, din partea infirmierei și a secretarelor ei, dar în timpul iernii, boala a înaintat din ce în ce mai mult. Cu toate acestea, ea și-a continuat activitatea de scriere. Stând sprijinită în pat, a scris mai multe scrisori pentru prieteni, mărturii pentru conducătorii lucrării și multe capitole pentru cartea *The Desire of Ages* (Hristos, Lumina lumii).

O dată cu apropierea primăverii, s-a constatat o oarecare îmbunătățire a sănătății, iar în luna octombrie, sora White a decis să încerce clima ceva mai uscată din Adelaide, Australia de Sud. Acolo a petrecut șase săptămâni, iar rezultatele au fost benefice.

O retrospectivă a experienței

Într-o scrisoare trimisă fraților de la Conferința Generală în data de 23 decembrie 1892, sora White și-a revizuit experiența pe parcursul acestei lungi perioade de boală, astfel:

„Sunt bucuroasă să vă vorbesc despre bunătatea, despre harul și binecuvântarea pe care Domnul le-a revărsat asupra mea. Continuu să fiu cuprinsă de neputințe, dar starea mea se îmbunătățește. Marele Vindecător lucrează pentru mine și laud Numele Lui sfânt. Mâinile și picioarele mele

prind putere și, deși am dureri, acestea nu sunt chiar atât de severe, cum au fost în ultimele zece luni. În prezent sunt suficient de refăcută pentru a putea să urc și să cobor scările fără ajutor. Pe parcursul îndelungatei mele suferințe, am fost binecuvântată de Dumnezeu în modul cel mai vizibil. În timpul celor mai intense dureri, am înțeles asigurarea Domnului «Harul Meu îți este de ajuns». În momentele în care se părea că nu mai pot suporta durerea și nu puteam să dorm, am privit spre Isus prin credință, iar prezența Lui a fost cu mine. Fiecare umbră întunecată s-a risipit, am fost învăluită în lumină și chiar încăperea s-a umplut de lumina prezenței Sale divine.

Am simțit că pot spune bun venit suferinței, dacă aceasta urma să fie însoțită de un asemenea har prețios. Am știut că Domnul este bun și îndurător, plin de duiosie și de iubire miloasă. În neajutorarea și în suferința mea, lauda Lui mi-a umplut sufletul și s-a aflat pe buzele mele. Când mă gândeam cât de grea ar fi putut fi starea mea, dacă nu aș fi avut susținerea harului lui Dumnezeu, mă simțeam atât de mângâiată și de întărită. Continuu să văd bine, memoria îmi este activă și mintea nu mi-a fost niciodată atât de limpede în înțelegerea frumuseții și a valorii adevărului.

Ce binecuvântări bogate se află acolo! Asemenea psalmistului, pot spune: «Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine». (Psalmii 139, 17.18.) Aceste ultime cuvinte exprimă sentimentele și experiența mea. Când mă trezesc, primul gând și prima expresie a inimii mele este: «Lăudat fie Domnul! Te iubesc, o Doamne, Tu știi că Te iubesc! Mântuitor prețios, Tu m-ai cumpărat cu prețul sângelui Tău. Tu m-ai considerat de valoare, căci altfel nu ai fi plătit un preț infinit pentru mântuirea mea. Tu, Răscumpărătorul meu, ți-ai dat viața pentru mine și Tu nu ai fi murit pentru mine în zadar»....

Încă din primele săptămâni de suferință, nu am avut nici o îndoială cu privire la venirea mea în acest loc îndepărtat. Mai mult decât atât, încrederea

mea în planul Tatălui ceresc cu privire la suferința mea a fost mult sporită. Nu pot să înțeleg acum întru totul intenția lui Dumnezeu, dar sunt convinsă că a fost o parte a planului Său ca eu să îndur astfel și sunt mulțumită și pe deplin împăcată în această privință. Cu aceste rânduri care vor fi expediate prin poștă, de când am părăsit America, am scris două mii de pagini de scrisori.

Nu aș fi putut scrie atât de mult, dacă Domnul nu m-ar fi întărit și binecuvântat într-o mare măsură. Mâna mea dreaptă nu m-a lăsat nici măcar o singură dată. Brațul și umărul m-au durut puternic, aproape insuportabil, dar mâna a fost capabilă să țină instrumentul de scris și să așeze pe hârtie cuvintele care mi-au fost inspirate de Duhul Domnului.

Am avut experiențe deosebit de valoroase și le mărturisesc fraților mei colaboratori în lucrarea lui Dumnezeu: «Domnul este bun și vrednic de laudă».” -- General Conference Daily Bulletin, 27 februarie, 1893.

Conferința Australiană din ianuarie 1893

Cea de a cincea sesiune a Conferinței Australiene s-a desfășurat în North Fitzroy, Melbourne, în perioada 6-15 ianuarie 1893. Pe parcursul adunărilor, sora White a vorbit de șapte ori, abordând subiecte legate de evlavia practică.

Într-una dintre zile, ea a prezentat o retrospectivă a apariției și a dezvoltării lucrării de publicare. Cu această ocazie, i-a îndemnat pe frații din Australia să depună cele mai mari eforturi pentru a forma lucrători puternici în domeniul publicațiilor, precum și în toate celelalte domenii ale lucrării creștine.

Activitatea în Noua Zeelandă

La încheierea Conferinței Australiene, sora White a decis să întreprindă o vizită mult amânată în Noua Zeelandă, însoțită de Emily Campbell, care îndeplinea atât rolul de secretară, cât și pe acela de infirmieră. Fiul ei, William C. White, precum și fratele și sora Starr au fost de asemenea alături de ea, în cea mai mare parte a timpului.

La sosirea în Auckland, în data de 8 februarie, au fost întâmpinați de fratele M. C. Israel și conduși într-o casă mobilată, pe care biserica din Auckland o pusese la dispoziția lor.

În timpul celor douăsprezece zile de activitate stăruitoare, desfășurată în biserica din Auckland, sora White a vorbit de opt ori. După aceea, a petrecut trei săptămâni împreună cu frații și surorile din Kaeo, cea mai veche biserică adventistă de ziua a șaptea din Noua Zeelandă. Aici a găsit mai mulți tineri promițători, pentru care sora White a lucrat cu sârguință.

Atât în Auckland, cât și în Kaeo, sora White i-a îndemnat pe frați și pe surori să participe împreună cu familiile lor la conferința anuală, care urma să se desfășoare la sfârșitul lunii martie, în Napier. Această conferință urma să fie prima adunare de tabără organizată de adventiștii de ziua a șaptea la sud de ecuator. Cu privire la experiența aceasta, sora White scria:

„Simțeam că această primă adunare de tabără trebuia să fie, pe cât posibil, un exemplu pentru toate celelalte adunări de tabără care aveau să se organizeze în viitor. Eu le-am spus oamenilor din nou și din nou: «Să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte». (Evrei 8, 5)... Domnul Isus le-a zis ucenicilor Lui: «Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit». (Matei 5, 48.)”

Totuși, cu privire la această adunare de tabără care fusese planificată, se părea că este imposibil să fie stârnit un entuziasm prea mare. De obicei, taberele de corturi erau folosite de constructorii de drumuri și erau destul de binecunoscute, dar nu prea vrednice de dorit. Însă o tabără confortabilă, amenajată pentru un grup de oameni adunați să I se închine lui Dumnezeu, era ceva cu totul nou în Noua Zeelandă.

Multora le era foarte greu să participe, din cauza crizei financiare. Până la începerea adunării, nu a existat decât o mică speranță cu privire la participarea unui număr mai mare de treizeci de persoane care urmau să fie găzduite în locul de desfășurare a taberei. Au fost pregătite corturi pentru acest număr, dar, îndată ce a început adunarea din diferite biserici, au început să vină oameni neanunțați, până când numărul lor a ajuns de două ori mai mare decât așteptările. În ultima săptămână a adunării, în tabără se aflau optsprezece corturi, ocupate de cincizeci și trei de persoane. Mulți alții au închiriat camere în apropiere. Aceștia, împreună cu membrii bisericii din Napier, au format o audiență destul de numeroasă în timpul zilei. În fiecare seară, cortul cel mare a fost plin.

Pe parcursul întrunirilor, a fost aprobat planul de a organiza și alte adunări de tabără și s-a votat ca următoarea conferință anuală să se desfășoare tot într-o tabără de corturi. De asemenea, s-au adoptat hotărâri de susținere a școlii Biblice Australasia și s-au adunat fonduri -- cinci sute de dolari pentru mobilier și patru sute de dolari pentru ajutarea studenților. Pentru adunarea de tabără, s-au adunat două sute șaptezeci de dolari.

„După încheierea adunării de tabără din Napier”, scria sora White, „am decis să vizităm Wellington-ul și, de asemenea, să petrecem câteva zile la Palmerston North, ca să lucrăm pentru micul grup de păzitori ai Sabatului de acolo, care ceruseră ajutor. Deși suferințele nu mă lăsau nici zi, nici noapte, Domnul mi-a dat harul de a le suporta. Uneori, când mă simțeam incapabilă să particip la lucrările programate, spuneam: «Mă voi înfățișa înaintea

poporului prin credință» și, când procedam astfel, primeam putere să mă ridic deasupra slăbiciunilor mele și să vestesc solia primită din partea Domnului.”

La Wellington, sora White a fost primită cu bucurie în casa sorei M. H. Tuxford, unde a petrecut mai multe luni, casa devenind reședința ei, din care pleca din când în când pentru a le vorbi micilor grupe de credincioși din Petone, Ormondville, Dannevirke, Palmerston North și Gisborne.

Înainte de a se întoarce în Australia, sora White a participat la cea de a doua adunare de tabără din Noua Zeelandă, care s-a desfășurat în perioada 30 noiembrie -- 12 decembrie 1893, într-un cartier din Wellington. Numărul participanților a fost dublu față de cel de la conferința din Napier. Fratele O. A. Olsen, președintele Conferinței Generale, a sosit în primele zile ale adunării, iar activitatea și instrucțiunile sale, venite tocmai la timp, au fost de o valoare nespusă. El a adus rapoarte îmbucurătoare din marile teritorii misionare pe care le vizitase recent și a adresat un apel tinerilor să se pregătească pentru a contribui la încheierea lucrării Evangheliei.

Din Wellington, d-na White, însoțită de presbiterul Olsen și alți lucrători, s-au grăbit spre Melbourne pentru a participa la prima întrunire din Australia

Capitolul 50

Prima adunare de tabără din Australia

„Ne bucurăm să anunțăm poporul nostru”, scria fratele A. G. Daniells la sfârșitul lunii septembrie 1893, într-un mesaj adresat fraților și surorilor din Australia, „că a sosit timpul când comitetul Conferinței înțelege cu claritate modalitatea de a aduce la îndeplinire dorința atât de multor persoane, în ce privește organizarea unei adunări de tabără”. Unii au așteptat de mult timp și cu nerăbdare un asemenea anunț, care fost primit ca o veste bună de conducătorii și de credincioșii răspândiți pretutindeni în coloniile australiene.

De la Conferința Generală, au fost invitați să participe: fratele O. A. Olsen -- președintele Conferinței Generale, sora Ellen G. White și câțiva frați pe care Comitetul pentru Misiune îi trimitea din America pentru a completa micul grup de lucrători din teritoriul australian. Făgăduința unui ajutor substanțial l-a determinat pe fratele Daniells să adauge, în apelul lui, cuvintele: „Aceasta va fi o ocazie rară -- una pe care poate că nu o veți mai avea decât peste mulți ani, -- iar noi sperăm din toată inima, că nu vor fi mulți cei care nu vor avea privilegiul de a fi prezenți” -- *The Bible Echo*, 1 octombrie, 1893, 320

Era nevoie de multă credință pentru plănuirea unei adunări generale de tabără, la care să fie invitați frați și surori din toate coloniile. Din cauza marilor distanțe ce trebuiau să fie străbătute, chiar și numai cheltuielile de călătorie păreau aproape imposibile. Cu toate acestea, nevoia de a-i aduce pe toți laolaltă era imperativă și, ca urmare, frații au fost îndemnați cu insistență să participe. „Această adunare”, declara sora White, „va marca o nouă eră în istoria lucrării lui Dumnezeu în acest teritoriu. Este important ca fiecare membru al bisericii noastre să fie prezent și eu vă îndemn pe toți să veniți.

Mă tem că unii vor spune: «Este prea scump să călătoresc și ar fi mai bine să economisesc banii și să-i dăruiesc pentru înaintarea lucrării acolo unde este o nevoie atât de mare». Să nu gândiți în felul acesta, pentru că Dumnezeu vă cheamă să vă ocupați locul în rândurile poporului Său. Trebuie să fiți acolo personal și să contribuiți la consolidarea adunării cu tot ce puteți.... Știm că mulți dintre credincioșii adevărului sunt răspândiți la mari depărtări, dar nu faceți din aceasta o scuză pentru a sta departe de binecuvântările spirituale posibile. Veniți la întrunire și aduceți-vă și familiile....

Trebuie să folosim toate resursele de care dispunem pentru a face din această adunare un succes și pentru a veni în întâmpinarea nevoilor celor care vor participa. Lucrarea Domnului este mai presus de orice interes trecător, iar noi nu trebuie să prezentăm în mod greșit cauza Lui. «Să veghem, să așteptăm, să lucrăm» -- acesta să fie motoul nostru....

Dumnezeu a încredințat în mâinile noastre cea mai sfântă lucrare, iar noi trebuie să ne adunăm pentru a primi învățătura cu privire la religia personală și la evlavia în familie. Trebuie să înțelegem care este partea pe care suntem chemați să o îndeplinim în marea și importanta lucrare de consolidare a cauzei lui Dumnezeu pe pământ, în afirmarea Legii sfinte a lui Dumnezeu și în înălțarea Mântuitorului ca «Miel al lui Dumnezeu care a ridicat păcatul lumii». (Ioan 1, 29.) Avem nevoie de atingerea divină, ca să putem înțelege lucrarea noastră în cămin. Părinții trebuie să înțeleagă cum pot crește în sanctuarul căminului copiii creștini, educați și instruiți în așa fel încât să poată lumina lumea.... Avem nevoie de Duhul Sfânt, ca să nu reprezentăm greșit credința noastră.... Acum este timpul ca în Australia să se facă un pas înainte.... Să înaintăm cu un efort bine concentrat și să învingem orice dificultate”. -- The Bible Echo, 8 decembrie, 1893.

În vederea Conferinței, câțiva frați au confecționat douăzeci și cinci de corturi de familie. Se credea că aceste corturi vor fi suficiente pentru toate cererile, dar, pe măsură ce înscrierile de participare au început să sosească, au fost cumpărate mai multe corturi, iar altele au fost închiriate pentru perioada adunărilor. Terenul a fost bine pregătit și îngrijit. Multe corturi au fost dotate cu paturi, mese, scaune și birouri, iar întreaga tabără era un model de curățenie și de ordine.

„Am simțit că ochii Domnului erau îndreptați asupra tuturor pregătirilor noastre”, scria sora White mai târziu, referindu-se la toate eforturile istovitoare făcute pentru ca tabăra să pară atrăgătoare și primitoare. „Prin ordinea din tabăra noastră, am căutat să ne exprimăm laudele la adresa Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.) Rezultatele obținute au fost mult mai mari decât au îndrăznit să aștepte lucrătorii. „Tabăra a făcut o asemenea impresie asupra celor care o vizitau”, scria sora White, „încât Se considera că adevărul este de mare importanță și că spiritul misionar este adevăratul spirit al Evangheliei.

Aceasta era prima adunare de tabără pe care a văzut-o vreodată orașul Melbourne și era o minune a minunilor pentru oameni. Vestea despre acest oraș de corturi s-a răspândit pretutindeni și a stârnit un interes minunat. În fiecare după-amiază și seară, cortul era plin până la refuz, iar participanții nu erau din clasa de jos, ci persoane cu educație, medici renumiți, pastori și oameni de afaceri. Am văzut că, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, această adunare de tabără va face mai mult decât s-ar fi putut realiza în ani întregi de activitate pentru ca lucrarea noastră să fie cunoscută de oameni.

Adunarea a fost vizitată de mii de oameni care și-au exprimat încântarea și uimirea cu privire la ordinea din tabără și cu privire la bunul-gust în aranjarea corturilor albe și curate. Bărbații și femeile care auzeau adevărul pentru prima dată nu păreau să manifeste nici o reacție de opoziție încăpățânată. Puterea lui Dumnezeu era în mijlocul nostru. Orașul Brighton a

fost stârnit de la un capăt la altul, iar în Melbourne și în localitățile din apropiere, s-a manifestat un interes mai mare decât oricare altul la care am asistat de la mișcarea din 1844. Adevărul era nou și interesant, dar punea stăpânire pe inima oamenilor, deoarece noi predicam Cuvântul lui Dumnezeu, iar Domnul îl întipărea în inima ascultătorilor.

Mulți vizitatori au venit de la mari distanțe și, așa cum se întâmplase în timpul mișcării din 1843 și 1844, își aduceau prânzul cu ei și rămâneau întreaga zi. Numeroși localnici au declarat că, dacă nu ar fi locuit în apropiere, ar fi închiriat corturi și le-ar fi instalat în tabără. Ei prețuiau privilegiul de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu, exprimat atât de clar. Mulți declarau că Biblia li se părea plină de lucruri noi și prețioase și că era ca o carte nouă pentru ei. «Este mai mult decât am sperat». «Credința noastră este întărită, speranța noastră este luminată, încrederea noastră în mărturia Scripturilor se întărește tot mai mult.»”

Cu privire la adunarea de la Brighton, fratele O. A. Olsen mărturisea: „Am participat la multe adunări de tabără, dar nu am mai asistat niciodată înainte la un asemenea interes din afară. Așa mi-am imaginat eu că va fi când solia celui de-al treilea înger va fi vestită cu glas puternic, dar până acum nu văzusem încă așa ceva. Orașul Melbourne va rămâne cu cea mai adâncă impresie. Oriunde mergi, subiectul principal de conversație este adunarea de tabără și ce este văzut și auzit acolo. De pretutindeni vin apelurile cele mai stăruitoare pentru organizarea de adunări.... Pentru frații noștri, această adunare a fost de cea mai mare valoare posibilă. Ei și-au însușit idei mai largi cu privire la lucrarea pentru acest timp și o experiență creștină mult mai profundă. După ce au fost aici timp de o săptămână, au votat aproape în unanimitate să continue încă o săptămână”. -- The Review and Herald, 6 martie, 1894.

„Ca rezultat al adunării de tabără de la Brighton”, mărturisea sora White după aceea, „au fost ridicate mai multe biserici. Am vizitat biserica

din Williamstown și m-am bucurat să văd că mulți avuseseră curajul moral de a-și manifesta loialitatea față de poruncile lui Dumnezeu, în ciuda opoziției continue și a disprețului care existaseră împotriva lor și împotriva Legii sfinte a lui Dumnezeu.

O biserică s-a înființat în Hawthorne și o alta, în Brighton. Cele două biserici au aproximativ șaiszeci de membri. Un mare număr de noi membri s-a adăugat bisericii din Prahan și bisericii din North Fitzroy. Dintre cei care au auzit adevărul la Brighton, mulți continuă să vină în biserică.

Unii vor spune că aceste adunări de tabără sunt foarte costisitoare, și Conferința nu-și poate permite să susțină asemenea întruniri, dar, când privim cele trei biserici care au fost organizate și care prosperă în credință, mai putem noi să ezităm în a răspunde la întrebarea: «Merită?» Să nu ne ridicăm noi glasul într-o afirmație categorică: «Da, merită!»?”

Capitolul 51

Școala Avondale

Din ultimele zile ale adunării de tabără din Australia, o mare parte a timpului a fost dedicată unui studiu al problemelor legate de educație. Comitetul însărcinat cu școala Biblică Australasia și comitetul responsabil cu găsirea unui loc pentru aceasta și-au prezentat rapoartele. Părerea generală a fost că semestrele desfășurate într-un spațiu închiriat fuseseră de o mare valoare și trebuiau să fie considerate un succes marcant. În același timp, era înțeles faptul că, dacă școala urma să continue în clădiri închiriate, cheltuielile studenților vor fi prea mari pentru a îngădui o participare largă, așa cum era de dorit. Era de asemenea evident faptul că, având o participare redusă, cheltuielile fondatorilor școlii vor fi foarte greu de suportat. Oare cum trebuia să fie organizată această școală astfel ca să deschidă posibilitatea participării unui număr mare de studenți, la un cost moderat?

Sora White a vorbit adesea despre lucrarea de educație și a prezentat viziunile care îi fuseseră date în diferite ocazii, cu privire la caracterul acestei activități și cu privire la locurile care trebuiau să fie alese pentru educarea lucrătorilor creștini. Ea a vorbit de asemenea despre avantajele care urmau a fi obținute prin asocierea studiului cu munca, în vederea dobândirii unei educații echilibrate.

La scurt timp după adunarea de tabără, sora White a pregătit pentru publicare o declarație cuprinzătoare, în care se recomanda ca școlile să fie amplasate departe de marile orașe și era precizat felul de educație ce trebuia să fie oferită în școala propusă. Aspectele principale ale acestor sfaturi sunt conținute de următoarele citate:

Munca și educația

„Ne-am frământat zi și noapte, gândindu-ne la școlile noastre. Cum ar trebui să fie coordonate? Care să fie educația și pregătirea intelectuală a tinerilor? În ce loc să fie înființată școala Biblică Australasia? În dimineața aceasta am fost trezită la ora unu și o mare povară apăsă asupra sufletului meu. Subiectul educației mi-a fost prezentat de mai multe ori, sub diferite aspecte, prin multe ilustrații și cu specificații directe, o dată cu privire la un punct, altă dată cu privire la altul. Simt totuși că avem mult de învățat. Noi suntem ignoranți cu privire la multe lucruri.

În timp ce scriam și vorbeam despre viața lui Ioan Botezătorul și despre viața Domnului Hristos, am încercat să prezint ce îmi fusese descoperit cu privire la educația tinerilor noștri. Avem obligația față de Dumnezeu de a studia acest subiect cu atenție, deoarece este un subiect vrednic de o examinare minuțioasă și exigentă din toate punctele de vedere....

Cei care pretind a cunoaște adevărul și a înțelege marea lucrare ce trebuie înfăptuită pentru acest timp să se consacre pe ei înșiși lui Dumnezeu, cu tot sufletul, cu trupul și cu mintea lor. Ei trebuie să se despartă de practicile și de moda lumii, în ce privește inima, îmbrăcămintea, vocabularul și în toate privințele. Ei trebuie să fie un popor sfânt și deosebit. Nu îmbrăcămintea îi face deosebiți, ci tocmai pentru că sunt un popor sfânt și deosebit, ei nu pot purta semnele asemănării cu lumea.

Mulți dintre cei care presupun că vor merge în cer sunt orbiți de lume. Ideile lor cu privire la educație și la disciplina religioasă sunt vagi, bazându-se doar pe presupuneri. Există mulți care nu au nici o speranță clară și care își asumă un mare risc, făcând tocmai ce Domnul Isus le-a spus să nu facă, în domeniul mâncării, al băuturii și al îmbrăcămintei, și unindu-se cu lumea în nenumărate privințe. Inima lor este împărțită, firea lor pământească tânjește

după cele pământești, asemănarea cu lumea în atât de multe privințe face ca linia de demarcație dintre ei și lume să fie aproape invizibilă. Bani lui Dumnezeu sunt cheltuiți în scopul de a crea o aparență de asemănare cu obiceiurile lumii. Experiența religioasă este contaminată de cele lumești, iar dovada uceniciei -- asemănarea cu Domnul Hristos în umilință și în purtarea crucii -- nu poate fi văzută, nici de lume, nici de cer....

Dacă tinerii nu sunt separați la o mare distanță de orașe, nu li se va putea oferi niciodată o educație corespunzătoare nici în țara aceasta, nici în altele. Obiceiurile și practicile de la oraș închid mintea tinerilor față de adevăr. Folosirea băuturilor alcoolice, fumatul și jocurile de noroc, cursele de cai, mersul la teatru, marea importanță acordată zilelor de sărbătoare -- toate sunt forme de idolatrie, o jertfă adusă pe altarele idolilor....

Nu este un plan corect să plasăm clădirile școlilor în locuri unde studenții vor vedea continuu practicile greșite care le-au modelat educația de-a lungul vieții, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă.... Dacă școlile ar fi așezate în orașe, ori la câteva mile distanță de ele, ar fi foarte dificil să combatem influența educației pe care elevii au primit-o în trecut cu privire la sărbătorile oficiale și cu privire la practicile asociate, cum ar fi cursele de cai, luptele, și oferirea de premii. Însăși atmosfera din aceste orașe este plină de boli otrăvitoare....

Vom vedea că este necesar să înființăm școlile noastre în afara orașelor, totuși nu chiar atât de departe, încât să nu poată fi în legătură cu orașele pentru a le face bine și pentru a permite ca lumina să lumineze în mijlocul întunericului moral. Elevii trebuie să fie puși în circumstanțele cele mai favorabile, astfel încât să fie contracarată o mare parte a educației pe care deja au primit-o....

În această țară avem nevoie de școli spre a-i educa pe copii și pe tineri,

ca să poată fi stăpâni ai muncii, și nu sclavii acesteia. Ignoranța și lenevia nu vor înălța nici un membru al familiei omenești. Ignoranța nu va ușura povara celui care muncește din greu. Lucrătorul trebuie să înțeleagă avantajul pe care îl poate obține în ocupația cea mai umilă, prin folosirea iscusinței cu care l-a înzestrat Dumnezeu. În felul acesta, el poate să devină un educator, învățându-i pe alții arta de a munci inteligent. El poate să înțeleagă ce înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea. Puterile fizice trebuie să fie investite în slujba iubirii față de Dumnezeu. Domnul dorește să folosească puterea noastră fizică, iar voi vă puteți dovedi dragostea față de El printr-o utilizare corectă a puterilor trupești, îndeplinind întocmai lucrarea ce trebuie să fie îndeplinită. Dumnezeu nu face deosebire între oameni....

În lume există o multitudine de munci grele ce trebuie să fie făcute, iar cel care muncește fără a-și exercita puterile minții, ale inimii și ale sufletului, pe care le-a primit de la Dumnezeu, și își folosește doar forța fizică face munca să devină o povară istovitoare. Sunt oameni cu minte, inimă și suflet, care consideră munca drept o datorie neplăcută și se angajează în lucru, complăcându-se în ignoranță, trudind fără să gândească și fără să-și folosească însușirile intelectuale pentru a-și îndeplini munca mai bine.

Chiar și în cea mai umilă ocupație există o știință. Dacă toți ar privi munca în felul acesta, ar înțelege noblețea ei. Orice fel de muncă trebuie să fie făcută cu mintea și cu sufletul. Dacă se va proceda astfel, va exista voieșie și eficiență. În ocupațiile agricole sau în cele care folosesc diferite mașini, oamenii Îi pot dovedi lui Dumnezeu că apreciază atât darul puterilor fizice, pe care l-au primit de la El, cât și pe cel al facultăților intelectuale. Aceasta dorește Domnul. În fiecare categorie de muncă ce trebuie să fie făcută, există onoare și cinste. Legea lui Dumnezeu trebuie să fie standardul oricărei activități; ea înnobilează și sfințește orice lucrare. Credințioșia în îndeplinirea fiecărei îndatoriri face munca să fie nobilă și arată un caracter pe care Dumnezeu îl poate aproba....

Școlile ar trebui să fie înființate în locuri aflate cât mai aproape de natură pentru a încânta simțurile și pentru a oferi un peisaj variat. Când evităm ce este fals și artificial, respingând cursele de cai, jocurile de cărți, loteriile, luptele cu premii, consumul de băuturi alcoolice, folosirea tutunului, trebuie să punem la dispoziție alte surse de plăcere, care sunt curate, nobile și înălțătoare. Este necesar să alegem pentru școlile noastre zone aflate în afara orașelor, unde ochiul nu va fi ațintit în permanență asupra preocupărilor omenești, ci asupra lucrărilor lui Dumnezeu, zone unde vor exista locuri interesante de vizitat, diferite de cele oferite de orașe. Studenții noștri să fie așezați acolo unde natura se poate adresa simțurilor lor și unde, ascultând glasul ei, să poată auzi glasul lui Dumnezeu. Conduceți-i în locuri în care să poată vedea lucrările Lui minunate și, prin intermediul naturii, să-L vadă pe Creatorul ei....

Lucrul manual este esențial pentru tineri. Minte nu trebuie să fie solicitată permanent, în timp ce puterile fizice sunt neglijate. Necunoașterea fiziologiei și neglijarea respectării legilor sănătății i-au dus pe mulți în mormânt, deși ar fi putut să trăiască pentru a munci și pentru a studia în mod inteligent. Exercițiul corespunzător al minții și a trupului va dezvolta și va întări toate capacitățile. Atât mintea, cât și trupul vor fi păstrate în stare bună și vor fi capabile să îndeplinească o varietate de lucrări. Pastorii și profesorii trebuie să învețe lucrurile acestea și să le pună în aplicare. Folosirea corectă a puterii fizice, precum și a capacităților intelectuale va echilibra circulația sângelui și va păstra în bună funcțiune toate organele mașinării vii a trupului. Prin exercitarea unilaterală a gândirii, mintea este adesea suprasolicitată și împinsă spre dezechilibru. Folosirea excesivă a puterii creierului și neglijarea organelor fizice creează o stare de boală în întregul organism. Fiecare însușire a minții poate fi exercitată cu o siguranță mult mai mare, dacă sunt solicitate în aceeași măsură puterile fizice și dacă subiectele de gândire sunt variate. Avem nevoie de o schimbare a ocupației, iar natura constituie un învățător viu și benefic....

Obiceiul de a fi harnici se va dovedi un ajutor important pentru tineri în lupta contra ispitei. Prin muncă se deschide posibilitatea eliberării energiilor acumulate, care, dacă nu sunt folosite într-o ocupație utilă, vor fi o continuă sursă de încercare atât pentru ei înșiși, cât și pentru profesorii lor. Pot fi plănuite mai multe feluri de muncă, ca să se potrivească diferitelor persoane. Munca pământului va constitui o binecuvântare deosebită pentru orice lucrător. Pentru cultivarea pământului este nevoie de oameni inteligenți, care să lucreze cu atenție. Acest gen de cunoaștere nu va fi o piedică în calea educației necesare în domeniul afacerilor sau în oricare alt domeniu folositor. Dezvoltarea capacității de producție a pământului necesită inteligență și ingeniozitate. Această muncă va dezvolta nu numai musculatura, ci și capacitatea de a studia, deoarece creierul și mușchii sunt folosiți echilibrat. Trebuie să-i educăm pe tineri în așa fel încât să simtă plăcere în munca de la câmp și să fie încântați de îmbunătățirea rezultatelor acestora. Speranța înaintării cauzei lui Dumnezeu în această țară creează o nouă atitudine morală a dragostei de muncă, care va transforma mintea și caracterul....

Școala care urmează a fi înființată în Australia trebuie să aducă în prim-plan domeniul meseriilor și să arate faptul că munca fizică își are locul ei în planul lui Dumnezeu pentru fiecare om și că este însoțită de binecuvântarea Lui. Școlile întemeiate de cei ce învață și trăiesc adevărul pentru acest timp trebuie să fie conduse în așa fel încât să aducă noi motivații și inițiative în toate domeniile de activitate practică. Aceasta va constitui o încercare dificilă pentru educatori, dar, când studenții vor înțelege că dragostea față de Dumnezeu trebuie să fie arătată nu numai prin consacrarea minții, a inimii și a sufletului, ci și printr-o folosire corespunzătoare a puterilor lor, va fi atins un obiectiv nobil și măreț. Ispitele lor vor fi cu mult mai mici, iar ei vor răspândi, atât prin învățatură, cât și prin exemplul personal, o lumină ce va străluci în mijlocul teoriilor greșite și al obiceiurilor care sunt la modă în lume....

Poate că se va ridica întrebarea: Cum poate dobândi înțelepciune cel care ține coarnele plugului și mână boii? -- Dacă o va dori așa cum dorește argintul și o va căuta așa cum ar căuta o comoară ascunsă, o va găsi. «Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături. Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui».

Cel care i-a învățat pe Adam și pe Eva să îngrijească grădina îi va instrui și pe oamenii din zilele noastre. Există o înțelepciune pentru cel care ține coarnele plugului și care seamănă semințele. Pământul deține comori ascunse, iar Domnul dorește ca miile și zecile de mii de oameni care se adună în orașe, așteptând ocazia de a câștiga un ban, să se ocupe de cultivarea pământului. În multe cazuri, acel ban nu este cheltuit pentru pâine, ci este aruncat în vistieria patronului de restaurant pentru a obține ceva care distruge rațiunea omului creat după chipul lui Dumnezeu. Cei care se vor muta cu familiile lor la țară, le vor duce într-un loc în care există mai puține ispite. Copiii ai căror părinți Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El se vor afla într-o situație mai bună din toate punctele de vedere pentru a învăța de la Marele Învățător care este sursa și izvorul înțelepciunii. Ei vor avea ocazii mult mai favorabile de a se pregăti pentru Împărăția cerurilor”. -- Special Testimonies On Education, 84-104.

Căutarea unei proprietăți corespunzătoare

După încheierea adunării de tabără din 1894, fratele Olsen a mai rămas în Australia aproape șase săptămâni. În această perioadă, s-a angajat cu toată inima în căutarea unui loc corespunzător pentru construcția școlii. Conducătorii Conferinței și membrii comitetului pentru găsirea locului sperau să se poată găsi o proprietate bună, înainte de plecarea lui în America, dar au fost dezamăgiți în această privință. Sora White a vizitat multe locuri aflate în atenție. Pe măsură ce înaintau căutările, devenea evident faptul că va fi deosebit de dificil să se achiziționeze o proprietate la un preț moderat, care

să corespundă domeniilor vaste ale lucrării ce se considera obligatorie în cadrul viitoarei școli.

În luna mai, cinci membri ai comitetului au vizitat Dora Creek și Cooranbong și au examinat un teren care a fost cumpărat după aceea cu suma de 4.500 de dolari. Terenul conținea 1.450 de acri de pământ nedestelenit, dintre care aproximativ 500 de acri erau considerați potriviți pentru cultivarea cerealelor, a fructelor, a legumelor și pentru pășune. După cumpărare, proprietatea a fost numită „Avondale”, datorită numeroaselor pârâiașe și abundenței de apă curgătoare. Locul ales pentru clădirile școlii era la aproximativ trei mile (4,8 km) vest de stația de cale ferată Dora Creek și la o milă și un sfert (2 km) sud-est de oficiul poștal Cooranbong.

În lunile ianuarie și februarie ale anului 1895, prietenii școlii au avut favoarea de a primi vizita surorii A. E. Wessels, din Cape Town, Africa de Sud, însoțită de trei dintre copiii ei. Vizitatorii au fost încântați de diferitele avantaje ale proprietății Avondale și, fiind profund solidare cu scopurile și țintele lucrării, fiica sorei Wessels, Anna, a dăruit 5000 de dolari pentru începerea construcției.

Un experiment industrial

Din momentul în care proprietatea a intrat în posesia deplină a Uniunii de Conferințe Australasia și până la deschiderea școlii mai erau încă multe de făcut. Terenul trebuia să fie curățat, partea mlăștinoasă trebuia să fie drenată, livada trebuia să fie plantată, iar clădirile trebuiau să fie construite. Pentru realizarea acestor lucrări s-au adunat mai mulți studenți -- acești tineri puternici erau bucuroși să lucreze șase ore pe zi, beneficiind de instruire în două săli de clasă. Școala s-a deschis în data de 6 martie 1895 și cursurile au continuat timp de treizeci de săptămâni.

Pentru cazarea celor douăzeci de tineri angajați în această lucrare a fost închiriat un vechi hotel din Cooranbong, iar în spatele clădirii au fost instalate mai multe corturi. În luna aprilie, fratele Metcalfe Hare, care fusese ales ca trezorier și director administrativ al școlii, s-a mutat cu familia în Cooranbong și, dorind să fie cât mai aproape de șantier, și-a instalat cortul lângă fabrica de cherestea și lângă locul destinat clădirilor școlii. Timp de aproape doi ani, cortul acoperit cu tablă galvanizată a fost locuința lui.

Numeroși părinți care doreau să-și trimită copiii la școală considerau că aceasta ar fi trebuit să se afle în apropierea unuia dintre marile orașe în care locuiau mulți adventiști de ziua a șaptea. Ei credeau că treizeci și cinci sau patruzeci de acri de pământ, undeva în apropiere de Sydney sau de Melbourne, ar fi fost mult mai corespunzător decât terenul întins și necultivat de lângă Newcastle. Alții se opuneau amplasamentului, deoarece credeau că pământul era atât de sărac, încât nu se va obține decât puțin prin cultivarea lui. Sora White avea o părere mult mai încurajatoare cu privire la valoarea pământului. Când darul de bunăvoie în valoare de 5000 de dolari, oferit de prietenii din Africa, a făcut posibilă cumpărarea terenului, ea a scris: „Mi-am simțit inima plină de mulțumire când am aflat că, prin providența lui Dumnezeu, pământul a ajuns în posesia noastră și am dorit să-mi exprim laudele la adresa lui Dumnezeu pentru o situație atât de favorabilă”.

În luna iulie a anului 1895, sora White s-a decis să-și arate interesul față de acțiunea de înființare a școlii, precum și încrederea în proprietatea Avondale, cumpărându-și o bucată de teren și mutându-și reședința la Cooranbong. Ea a ales un teren de șaiszeci și șase de acri și, după câteva săptămâni, o parte din familia ei s-a instalat în corturi pe acea proprietate, pe care sora White a denumit-o „Sunnyside”. Îndată a început construirea unei case cu opt camere și, imediat după ce s-a curățat terenul, pământul a fost arat și s-au plantat pomi fructiferi. Cu privire la experiența aceasta, ea scria:

„După ce s-au zidit temeliele casei, au urmat pregătirile pentru cultivarea pomilor fructiferi și a legumelor. Domnul mi-a arătat că sărăcia din preajma Cooranbong-ului nu ar fi trebuit să existe, deoarece, printr-o cultivare perseverentă și atentă, solul putea fi făcut să-și ofere comoara în slujba omului”.

Cu un entuziasm nestăvilit față de dezvoltarea proprietății Avondale, sora White a făcut mult pentru a le inspira celorlalți curaj și bună dispoziție. Ea era foarte insistentă, spunând că personalul școlii trebuie să planteze fără întârziere o livadă, și s-a bucurat mult în luna octombrie, când, pe un teren favorabil, care fusese ocupat cu un an înainte de o pădure deasă de eucalipt, au fost plantați o sută de pomi fructiferi aleși.

După încheierea cursurilor școlii industriale în luna noiembrie, au trecut mai multe luni fără să se facă nici un progres. Oamenii se simțeau deosebit de strâmtorați din cauza căderii financiare de care coloniile continuau să fie copleșite. Criticile cu privire la efortul de a construi o școală într-o zonă atât de retrasă și de nelocuită au devenit tot mai răspândite. Apoi a urmat verdictul nefavorabil al unui proces în justiție, în care școala fusese implicată prin acțiunea pripită a unui reclamant. Pagubele create de proces au fost de două mii de dolari de ambele părți, cauzând o întârziere serioasă a lucrării.

Ce se putea face? Lucrarea părea să ajungă la încetare definitivă, fără mari perspective de îmbunătățire a situației. Pierderea a două mii de dolari ar fi fost foarte descurajatoare oricând, dar, într-un timp ca acesta, era cât se poate de deprimantă.

Un vis frumos

În această situație de criză, când credința multora era greu încercată,

sora White a avut un vis care le-a adus, atât ei, cât și celorlalți, asigurarea plăcută că Dumnezeu nu îi părăsise. Cu privire la experiența aceasta, a scris următoarele:

„În noaptea din 9 iulie 1896, am avut un vis frumos. Soțul meu, James White, se afla alături de mine. Eram la mica noastră fermă din pădure, în Cooranbong, și ne sfătuiam în legătură cu perspectivele rezultatelor muncii depuse.

Soțul meu mi-a zis: «Ce faceți cu privire la construirea unei școli?»

«Nu putem face nimic» am spus eu, „deoarece nu avem bani și nu știu de unde ar putea veni. Nu avem nici o clădire pentru școală. Orice lucrare pare să fie imposibil de continuat, dar eu nu intenționez să încurajez necredința. Voi lucra prin credință. Am fost ispitită să-ți vorbesc despre un capitol descurajator al experienței noastre, dar voi vorbi despre credință. Dacă ne uităm la lucrurile care se văd, ne vom descuraja. Trebuie să deștelenim solul cu îndrăzneală, să arăm cu speranță și credință. Dacă toți ar lucra cu înțelepciune și ar semăna cu stăruință, am vedea că ne așteaptă multă prosperitate. Aparențele actuale nu sunt încurajatoare, dar toată lumina pe care am putut să o obținem este că acum e timpul semănatului. Munca pământului este manualul nostru de învățătură, deoarece, exact așa cum lucrăm pământul, cu speranța unei răsplătiri viitoare, tot astfel trebuie să semănăm acest sol misionar cu semințele adevărului”

Am parcurs de la un capăt la celălalt terenul pe care îl cultivăm. Apoi, ne-am întors, conversând în timp ce mergeam alături, și am văzut că una dintre vițele pe lângă care trecuserăm, rodise. I-am spus soțului meu: Roadele sunt gata de cules.

Când am ajuns pe o altă cărare, am exclamat: „Privește, privește

frumoasa zmeură. Nu trebuie să așteptăm până mâine”. În timp ce culegeam fructele, am spus: „Am crezut că aceste plante sunt lipsite de importanță și nu merită efortul de a le planta. Nu m-am așteptat niciodată la o recoltă atât de abundentă”.

Soțul meu a zis: „Ellen, îți amintești, când am început să lucrăm pentru prima dată în Michigan și am călătorit cu o trăsură din localitate în localitate pentru a cunoaște umilele grupuri de păzitori ai Sabatului, cât de nepromițătoare erau perspectivele? În timpul căldurii de vară, adesea dormitorul nostru era bucătăria, unde se pregătea mâncare de-a lungul întregii zile, și nu puteam dormi. Îți amintești cum, într-o ocazie, ne-am pierdut pe drum și tu ai leșinat când nu am putut găsi apă? Cu un topor împrumutat, am făcut o cale prin pădure, până când am ajuns la o cabană, unde ni s-a dat niște pâine și lapte și adăpost pentru noapte. Ne-am rugat și am cântat cu acea familie, iar dimineața le-am lăsat una dintre broșurile noastre.

Am fost extrem de îngrijorați în acea ocazie. Călăuza noastră cunoștea drumul, iar faptul că ne-am pierdut era de neînțeles pentru noi. Mulți ani după aceea, la o adunare de tabără, ne-au fost prezentate mai multe persoane care ne-au istorisit experiența lor. Vizita aceea pe care credeam că am făcut-o din greșeală și cartea pe care am dăruit-o nu erau altceva decât niște semințe semănate. Douăzeci de persoane au fost convertite printr-o întâmplare pe care noi o considerasem o greșeală. Aceasta a fost lucrarea Domnului, pentru ca lumina să le poată fi dăruită celor care doreau să cunoască adevărul”.

Soțul meu a continuat: „Ellen, te afli într-un câmp misionar. Trebuie să semeni speranță și credință și nu vei fi dezamăgită. Un singur suflet este mai valoros decât tot ce s-a plătit pentru acest teren și deja există snopi pe care să-i aduci Stăpânului. Lucrarea începută în celelalte teritorii noi -- în Rochester, N. Y., în Michigan, în Oakland, în San Francisco și în teritoriile Europei -- a fost tot atât de nepromițătoare ca și lucrarea din locul acesta.

Dar ce întreprinzi prin credință și speranță te va face părtașă cu Domnul Hristos și cu slujitorii Lui credincioși. Lucrarea trebuie să fie continuată în simplitate, în credință și speranță, iar roadele muncii tale vor fi răsplătite prin rezultate veșnice.”

Ajutorul de la prietenii din Africa

În luna aprilie 1896, sora White le scrisese fraților Wessels din Cape Town, rugându-i să-i împrumute 5000 de dolari cu o dobândă mică, ca să-i poată împrumuta mai departe comitetului școlii pentru a încuraja începerea construcției clădirilor necesare. Într-una dintre scrisorile adresate acestor prieteni din Africa de Sud, ea scria:

„Trebuie să construim aici o școală în care studenții să poată fi educați spre a-și forma caractere pentru viața veșnică și în care să poată primi o educație în domeniul Scripturii, pentru ca, după ce vor pleca din școală, să-i poată educa și pe alții. Aceasta este lucrarea Domnului și, când știm că îndeplinim chiar lucrarea pe care El a stabilit-o, trebuie să avem încrederea că El va deschide calea.... Treburile Împăratului trebuie făcute degrabă. Tinerii din această țară așteaptă o școală, iar noi nu vrem ca ei să aștepte încă mult timp.

Doriți să știți cum puteți cel mai bine să fiți pe placul Mântuitorului vostru? Puneți-vă banii la schimbător pentru a fi folosiți în slujba Domnului și pentru înaintarea lucrării Sale. Dacă veți proceda astfel, veți face cea mai bună investiție a mijloacelor financiare pe care vi le-a încredințat Dumnezeu. Eu I-am consacrat Domnului tot ce am și am cheltuit banii în diferite acțiuni, pentru susținerea adunărilor de tabără și construind case de adunare în locurile unde oamenii au acceptat adevărul. Descopăr multe ocazii în care pot ajuta la salvarea sufletelor care pier....

Merită să lucrăm pentru aceia pentru care a murit Domnul Hristos. Nu există nici un scop mai bun în care puterea și resursele noastre să poată fi cheltuite. Dacă, prin ajutorul Duhului lui Dumnezeu, putem înălța o zidire care să rămână în picioare pentru veacurile veșnice, ce lucrare importantă vom realiza! Când cooperăm cu Dumnezeu în această lucrare, ne putem gândi la cuvintele Domnului Hristos, atât de pline de asigurare: «Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință». Dumnezeu se îngrijește de sufletele omenești, pentru care L-a dat pe unicul Său Fiu, iar noi trebuie să-i vedem pe toți oamenii cu ochii milei divine”.

Nu mult timp după ce a avut acel vis despre culesul roadelor, din Africa a sosit o scrisoare care spunea că sora A. E. Wessels îi va împrumuta sorei White banii pe care îi ceruse. Această veste i-a fost transmisă comitetului școlii cu bucurie și îndată s-au grăbit lucrările de tăiere și de pregătire a lemnului pentru construcție. În data de 5 octombrie 1896, la ora 5:30, un grup de aproximativ treizeci și cinci de persoane s-au adunat în campusul școlii, iar sora White a așezat prima cărămidă a fundației clădirii Bethel Hall, care urma să fie dormitorul de fete. Ea a relatat mai târziu această experiență, astfel:

„Adesea, în această perioadă de dificultate financiară, mă trezeam noaptea adânc tulburată de întreaga situație. De unde puteam să aștept ajutorul? Mă rugam stăruitor ca Domnul să ne deschidă o cale ca să putem construi și să ne trimită ajutorul necesar, în ciuda faptului că nu părea să existe nici o perspectivă de a obține mijloacele financiare. Într-o noapte am adormit și am visat că plângeam și mă rugam Domnului. O mână m-a atins pe umăr și un glas mi-a zis: «Eu am bani în multe familii din Africa, care sunt investiți în întreprinderi lumești. Trimite-le un mesaj fraților Wessels. Spune-le că Domnul are nevoie de bani. Eu le voi face bine, ca să ajute la înaintarea lucrării Mele de aici, cu banii care le-au fost încredințați. Spune-le

să-și adune o comoară în cer, unde molia nu o va mânca și unde hoții nu o vor fura; pentru că, acolo unde este comoara lor, va fi și inima lor»”.

Construirea primelor clădiri

Timp de patru luni, fabrica de cherestea și dulgherii au făcut progrese mari. Dormitorul de fete a fost aproape terminat și s-au pus stâlpii de temelie pentru sala de mese. În conformitate cu planurile arhitectului, aceasta urma să fie o clădire cu un singur etaj, de opt pe douăzeci și șase de picioare (aproximativ 2,4/8 m), care să adăpostească încăperile pentru servirea mesei, camera pentru veselă, bucătăria și magaziile. Cu toate acestea, temându-se că a treia clădire nu va putea fi ridicată la timp, au plănuit un al doilea etaj, iar o parte a acestuia, lăsată neterminată, putea fi folosită un timp ca sală de adunare, iar în cealaltă parte puteau fi amenajate mai multe dormitoare pentru cazarea a douăzeci de băieți.

Când construcția acestei clădiri era realizată în proporție de aproape două treimi, trezorierul a raportat că fondurile se epuizaseră și că lucrarea trebuia să înainteze mai lent. În ciuda acestui fapt, se apropia data deschiderii școlii, iar susținătorii proiectului considerau că lipsa unei pregătiri corespunzătoare pentru primirea viitorilor studenți, ar putea fi dezastruoasă. „Școala trebuie să fie deschisă la data anunțată”, a insistat sora White când i s-a spus despre dificultățile cu care era confruntat comitetul școlii. La toate acestea, constructorii răspundeau: „Este imposibil, nu se poate realiza”.

Mai rămânea o singură resursă -- cooperarea unită și neegoistă a tuturor, într-un efort suprem de a înfăptui ceva ce părea atât de evident imposibil. Sora White a decis să le adreseze oamenilor un apel direct. „Am planificat o adunare pentru duminică dimineața la ora șase, invitând întreaga biserică”, scria ea mai târziu despre experiențele săptămânii care a urmat. „Am expus situația în fața fraților și a surorilor și i-am rugat să se ofere

pentru muncă voluntară. Treizeci de bărbați și femei au răspuns apelului și, deși le era greu să-și facă timp, lucrarea a fost continuată zi după zi de o echipă puternică, până când construcțiile s-au încheiat, s-a făcut curățenie și clădirile au fost mobilate și pregătite spre a fi folosite în ziua stabilită pentru deschiderea școlii”.

În 28 aprilie 1897, la data planificată, școala a fost deschisă, avându-i ca profesori pe fratele și sora pe S. N. Haskell, precum și pe profesorul H. C. Lacey și pe soția acestuia. În prima zi au fost doar zece elevi. Totuși, când s-a răspândit vestea că școala se deschisese cu adevărat și își începuse activitatea, au mai venit și alții, iar o lună mai târziu, participarea a crescut la aproape treizeci de elevi. Pe măsură ce semestrul înainta, și în biserici se vorbea despre caracterul instruirii oferite, alți elevi au făcut mari eforturi pentru a se alătura, astfel încât, înainte de încheierea semestrului, erau în total șaiszeci. Aproape patruzeci dintre aceștia erau găzduiți în căminul școlii.

O altă încercare a credinței

Pe măsură ce studiile școlare înaintau, tot mai multe familii veneau pentru a le oferi copiilor lor avantajele școlii, iar participarea la adunările din Sabat a devenit mult prea numeroasă pentru capela temporară de deasupra sălii de mese, în care fusese amenajat spațiul pentru o sută de locuri. În primii ani, adunările de Sabat s-au desfășurat mai întâi în sala de mese din Hotelul Healey, după aceea în spațiul întunecos și lipsit de confort al depozitului fabricii de cherestea. Prin urmare, capela cea mică era un loc de adunare mult mai bun decât depozitul fabricii de cherestea, dar acum ajunsese prea mică. S-a discutat mult cu privire la ce trebuia făcut și, în cele din urmă, frații s-au hotărât să construiască o biserică frumoasă și confortabilă, suficient de spațioasă pentru toți participanții.

Într-o cuvântare rostită în cadrul săptămânii de rugăciune din luna iunie

1898, sora White s-a referit la această experiență, spunând:

„Când a venit timpul să se construiască această casă de adunare, ne-am confruntat cu o altă încercare a credinței și a loialității. Am organizat o ședință de comitet pentru a decide ce trebuia făcut. Orice cale părea blocată de dificultăți. Unii spuneau: «Să construim o clădire mică, iar când vor veni banii, o vom extinde, deoarece în prezent nu putem construi o clădire așa cum dorim». Alții spuneau: «Să așteptăm până când vom avea banii necesari pentru a construi o clădire confortabilă». Ne gândeam să procedăm în felul acesta, dar cuvântul Domnului mi-a vorbit într-o viziune de noapte și mi-a zis: «Începeți să construiți fără nici o amânare».

Atunci am decis că trebuie să realizăm lucrarea și să începem prin credință. Chiar în noaptea următoare am primit două sute de lire din Africa de Sud ... ca ajutor pentru construcția casei de adunare. Credința noastră fusese încercată, noi hotărâserăm să începem lucrarea, iar acum Domnul pune în mâinile noastre acest dar substanțial. Cu această încurajare, lucrarea a început cu seriozitate. Comitetul școlii a pus la dispoziție terenul și o sută de lire, două sute de lire au fost primiți de la Uniunea de Conferințe, iar membrii bisericii au dăruit ce au putut. Prietenii din afară bisericii ne-au ajutat, iar constructorii au lucrat voluntar, fapt care era un ajutor la fel de valoros ca și banii. În felul acesta, lucrarea a fost adusă la îndeplinire, iar acum avem această frumoasă biserică în care au loc patru sute de persoane”.

-- The Review and Herald, 1 noiembrie, 1898.

Între timp, școala a prosperat și un mare număr de tineri și tinere a fost pregătit să intre în slujba Domnului. La adunarea de tabără din Queensland, desfășurată la Brisbane, în 14-24 octombrie 1898, sora White a făcut o retrospectivă a experiențelor încurajatoare petrecute de-a lungul dezvoltării școlii, după cum urmează:

„În primul an ... am avut o participare de șaizeci de studenți, dintre care aproximativ treizeci aveau peste șaisprezece ani, iar, dintre ei, zece erau angajați în perioada vacanței, în diferite ramuri de activitate religioasă. În cel de-al doilea an, am avut o participare de o sută de studenți, dintre care cincizeci aveau peste șaisprezece ani, iar pentru treizeci și doi s-a găsit de lucru pentru perioada vacanței. Douăzeci și cinci dintre ei au fost angajați de Conferințe și în cadrul unor asociații în domeniul activităților religioase”. -- Idem, 28 martie, 1899.

Ținte și obiective

Obiectivul principal pe care îl plănuseră administratorii școlii Avondale pentru întregul program de studiu pe o perioadă de mai mulți ani era acela de a le oferi studenților o pregătire practică în vederea slujirii în diferitele domenii ale activității creștine. Sora White accentua clar și convingător, repetând mereu, care sunt misiunea școlii și marile avantaje de care studenții și profesorii puteau beneficia tot mai mult printr-o legătură directă cu îndatoririle practice ale vieții de zi cu zi. În septembrie 1898, ea scria:

„Avem nevoie de mai mulți profesori și de mai mult talent pentru a-i educa pe elevi în diferite domenii, astfel încât în acest loc să poată fi pregătiți mulți oameni capabili și dornici să le transmită și altora cunoștința pe care au dobândit-o. Băieții și fetele care sunt orfani trebuie să găsească aici un cămin. Este necesară construirea unui spital și trebuie să fie asigurate mijloace de transport pentru școală. Trebuie să fie angajat un administrator competent pentru fermă, precum și oameni înțelepți și energici, care să fie administratori și conducători ai diferitelor întreprinderi industriale și să-și dedice întregul talent pentru a-i învăța pe elevi cum să muncească.

La școală vor veni mulți tineri care vor dori să fie instruiți în diferite

domenii industriale. Educația în aceste domenii trebuie să includă economia și contabilitatea, dulgheria și toate îndeletnicirile legate de întreținerea și de administrarea fermelor. De asemenea, trebuie să fie făcute pregătiri pentru învățarea unor meserii, cum ar fi: prelucrarea fierului, zugrăvitul, confecții de încălțăminte, prepararea alimentelor, brutăria, spălarea și îngrijirea hainelor, dactilografia, tipografia.

[Notă -- Unele dintre activitățile industriale desfășurate la școala Avondale s-au dezvoltat după aceea. Referitor la tipografie și la fabrica de alimente sănătoase, la sesiunea din 1909 a Conferinței Generale, se raporta: «Activitatea tipografiei noastre și a fabricii de alimente a crescut până în prezent, aducându-ne un venit brut între două și trei mii de dolari pe lună doar din aceste departamente. Aceste sume lunare de bani ne ajută considerabil. Dar dacă nu am fi respectat îndrumarea primită din partea lui Dumnezeu în această privință, nu am fi avut aceste venituri și nu am fi fost în stare să ajutăm mulți studenți». (Church and Sabbath School Bulletin, 1909, 83.)

La Conferința Generală din 1913, directorul școlii Avondale raporta: «Ca factor misionar și educațional, tipografia se dovedește a fi de o mare importanță. Ea se susține singură și îi susține și pe cei aproximativ douăzeci și cinci de studenți angajați. Mulți alții sunt membri ai claselor de meserii. Până în prezent, se tipărește literatură în limbile fijiană, tonga, tahitiană, rarotongană, maori, singapore-malaieză, java-malaieză, niue, samoană și engleză. Sunt publicate reviste bianuale și un ziar săptămânal». (Church and Sabbath School Bulletin, 1913, 149, 150.)]

Toate puterile de care dispunem trebuie să fie investite în această activitate de instruire, pentru ca elevii să fie pregătiți pentru toate îndatoririle practice ale vieții...”

Lucrarea misionară -- cea mai înaltă educație

„Domnul îi va binecuvânta în mod sigur pe toți cei care se străduiesc să-i binecuvânteze pe alții. Școala trebuie să fie organizată în așa fel încât profesorii și elevii să-și dezvolte continuu capacitățile printr-o folosire conștiincioasă a talentelor cu care sunt înzestrați. Prin punerea în practică a cunoștințelor acumulate, ei vor crește neîncetat în înțelepciune și în cunoaștere. Trebuie să învățăm din Cartea Cărților principiile vieții și ale muncii. Dacă vom consacra în slujba lui Dumnezeu toate talentele pe care ni le-a dăruit, ca fiind cel dintâi care are dreptul de a beneficia de ele, vom putea să facem pași importanți, progresând în toate domeniile vrednice de atenția noastră....

Școlile noastre trebuie să fie conduse sub îndrumarea lui Dumnezeu. Pentru tineri și tinere există o lucrare care încă nu a fost realizată. Foarte mulți tineri au nevoie de avantajele educației oferite în școlile noastre. Ei trebuie să fie învățați cum să lucreze, iar acest fapt îi va ajuta să trăiască o viață energetică și activă. În școlile noastre trebuie să fie predate toate categoriile de meserii. Studenții trebuie să fie educați de profesori înțelepți, corecți și temători de Dumnezeu. Toate domeniile lucrării trebuie să fie coordonate în modul cel mai conștiincios și sistematic, pe care îl putem planifica și realiza printr-o experiență îndelungată și cu înțelepciune.

Profesorii trebuie să înțeleagă și să-și dea seama de importanța acestui subiect, învățându-i pe elevi agricultura și meserii esențiale. Indiferent de domeniul activității, străduiți-vă să obțineți rezultatele cele mai bune. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu să fie aplicată în activitățile practice, pentru ca elevii să poată înțelege corect principiile acestuia și să poată atinge standardul cel mai înalt cu putință. Exercitați-vă talentele dăruite de Dumnezeu și investiți-vă toate energiile în dezvoltarea lucrării Domnului. Studiați și lucrați pentru a obține cele mai bune rezultate în cultivarea pământului, astfel încât să existe din belșug rezerve de hrană, atât temporară,

cât și spirituală, iar numărul elevilor adunați spre a fi instruiți să devină lucrători creștini să fie din ce în ce mai mare.” -- Mărturii pentru comunitate 6:182, 189, 191, 192.

Câmpuri albe, gata pentru seceriș

Pe măsură ce continuau să înainteze în teritorii noi, lucrătorii din coloniile australasiene și din insulele Pacificului erau tot mai profund convingși de necesitatea de a se face toate eforturile posibile în vederea pregătirii cât mai multor lucrători pentru seceriș.

În anul 1898, în timp ce participa la o adunare de tabără minunată și inspiratoare, desfășurată în noua Conferință din Queensland, cu o ocazie, sora White declara: „Pretutindeni în jurul nostru, câmpurile sunt albe, gata pentru seceriș și simțim cu toții o dorință arzătoare de a merge în aceste locuri și de face să fie înălțat stindardul adevărului în fiecare sat și în fiecare oraș.

În timp ce ne gândim la vastitatea lucrării și la urgența de a merge în aceste teritorii fără nici o întârziere, vedem că sunt necesare sute de lucrători, acolo unde în prezent există numai doi sau trei, și că nu trebuie să întârziem nici o clipă înființarea de instituții, în care să poată fi educați și instruiți lucrători”. -- The Review and Herald, 28 martie, 1899.

Comitetul Uniunii de Conferințe Australasia a studiat din nou, în lumina ocaziilor oferite de providența lui Dumnezeu, datoria de a merge în teritorii noi. Frații au „recunoscut că școala, sanatoriul și fabrica de alimente constituiau trei mari întreprinderi care conlucrau în armonie în vederea educării și a instruirii misionarilor atât a celor de acasă, cât și a celor din străinătate, ce trebuiau pregătiți să slujească nevoilor fizice, intelectuale și spirituale ale semenilor lor”. În raportul adresat cititorilor revistei Review cu privire la progresul realizat de frații din Australia, sora White scria: „Simțim

cu toții că lucrarea este urgentă. Nici una dintre ramurile ei nu poate aștepta. Totul trebuie să înainteze fără nici o întârziere”.

De-a lungul anilor în care au trudit pentru dezvoltarea unei biserici puternice în Australasia și pentru înființarea de centre unde tinerii să poată fi educați ca lucrători pentru Dumnezeu, sora White și asociații ei au înțeles de mai multe ori semnele dezvoltării viitoare în acea zonă întinsă de activitate. Pionierii aflați în aceste locuri -- frații Haskell, Corliss, Israel, Daniells și alții -- au înțeles încă de timpuriu că exista posibilitatea de a forma acolo lucrători care să poată merge în insulele din Polinezia, Melanezia și Micronezia. Spre sfârșitul deceniului al nouăzecilea, diferitele ramuri ale cauzei adevărului prezent -- publicații, educație, medicină -- erau din ce în ce mai consolidate și mulți tineri erau instruiți ca lucrători. Frații din conducerea Uniunii de Conferințe Australasia au înțeles din ce în ce mai clar ocaziile de slujire din jurul lor.

Aceste perspective au fost descrise detaliat de sora White în mesaje adresate conducătorilor lucrării lui Dumnezeu, care erau adunați la sesiunea Conferinței Generale de la începutul anului 1899. Cu privire la susținerea unor centre puternice de instruire pentru lucrătorii din Australasia, ea le scria: „Frații noștri nu au înțeles că, ajutându-ne pe noi, se vor ajuta pe ei înșiși. Ceea ce se oferă pentru a începe lucrarea aici, va avea ca rezultat consolidarea lucrării din alte locuri. Dacă darurile voastre ne eliberează de continua constrângere și dificultate financiară în care ne aflăm, activitatea noastră poate fi extinsă, numărul sufletelor va crește, vor fi înființate biserici și se va vedea o sporire a puterii financiare. Noi vom avea suficiente mijloace nu numai pentru a susține lucrarea de aici, dar și pentru a le oferi altor câmpuri. Nu se realizează nimic prin faptul că sunt reținute tocmai acele mijloace financiare care ne-ar face în stare să progresăm prin răspândirea cunoașterii lui Dumnezeu și a biruințelor adevărului în regiunile îndepărtate”. -- *The Daily Bulletin of the General Conference*, 1899, 131.

Un centru de educație pentru teritoriile misionare

În numele fraților și al surorilor din Australasia, care erau dornici să vorbească despre poverile efortului misionar din regiunile de dincolo de ocean, fratele A. G. Daniells, la data aceea, președinte al Uniunii de Conferințe Australasia, raporta Conferinței Generale din 1899 despre dezvoltarea rapidă și despre credința puternică a tuturor, în ce privește capacitatea lor de a li se alătura fraților lucrători din America și din Europa pentru a vesti solia celui de-al treilea înger în câmpurile misionare.

„Noi, cei din Australasia”, scria el, „am înțeles mai greu însemnătatea providenței lui Dumnezeu, manifestată prin rămânerea sorei White în această țară. La venirea dânzei, cu toții am crezut că este doar o vizită scurtă. Și dumneaei a crezut astfel, dar Domnul știa mai bine. El a adus-o în această țară și nu a îngăduit ca norul să se ridice și să se mute în altă parte.

Chiar de când a venit, Dumnezeu i-a dat instrucțiuni cu privire la lucrarea de aici. El a evidențiat greșelile existente în metodele noastre de lucru și a făcut ca activitatea noastră din întregul teritoriu să dobândească o nouă formă. Dumnezeu ne-a îndemnat fără încetare să mergem înainte pentru a extinde lucrarea în toate direcțiile. El i-a încredințat slujitorului Său o mare responsabilitate în privința educației. Eforturile necesare pentru a aduce la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu ne-a arătat clar că trebuie să o facem au fost teribile. Satana a luptat împotriva noastră la fiecare pas, dar Dumnezeu ne-a dăruit multe biruințe. El a adus la existență școala Avondale, iar noi avem cele mai clare dovezi că merită să Îi aducem slavă pentru aceasta. Dumnezeu ne-a adresat instrucțiuni la momentul potrivit, atât cu privire la locul de amplasare, cât și la scopul și modul de administrare a școlii. Acum, Dumnezeu ne spune că, dacă vom umbla în lumina dată de El, Avondale va deveni un centru de educație pentru multe teritorii misionare. Mâna lui Dumnezeu este prezentă în toate aceste lucruri. Ne străduim să facem ca poporul nostru să înțeleagă situația și să facă tot ce îi stă în putere

spre a susține lucrarea. Frații răspund cu noblețe, dar resursele noastre sunt prea mici față de marea lucrare pe care suntem îndemnați să o îndeplinim....

Avem o armată de tineri inteligenți și nerăbdători să se pregătească pentru lucrarea lui Dumnezeu. Noi credem că în timp scurt vom fi în stare să asigurăm un mare număr de lucrători valoroși pentru diferitele teritorii misionare aflate sub steagul englez. Domnul ne dezvăluie acest fapt prin Spiritul Profetiei și îl va aduce la împlinire”. -- The Daily Bulletin of the General Conference, 1899, 141, 142.

Într-o cuvântare cu privire la școala Avondale și la activitatea acesteia, rostită în data de 22 iulie 1899, în cadrul sesiunii din acel an a Uniunii de Conferințe Australasia, sora White accentua cu mare seriozitate caracterul misionar al lucrării ce urma să fie realizată în acea zonă. Ea spunea:

„Dumnezeu plănuiește ca acest loc să fie în centrul atenției și să devină o lecție practică. Școala noastră nu trebuie să urmeze modelul nici unei alte școli deja înființate în America și nici al vreunei școli existente în țara aceasta. Noi privim spre Soarele Neprihănirii, străduindu-ne să înțelegem fiecare rază de lumină....

Din acest centru trebuie să trimitem misionari. Ei trebuie să fie educați și instruiți aici, apoi să fie trimiși în insulele mării și în alte țări. Domnul dorește să ne pregătim pentru lucrarea misionară.

Lucrarea care trebuie să fie înfăptuită este vastă și măreață. Poate că unii dintre cei prezenți simt că trebuie să meargă în China sau în alte locuri pentru a proclama solia. Acești oameni trebuie să se așeze în poziția de ucenici spre a fi încercați și verificați în acest fel”. -- Australasian Union Conference Record, 28 iulie, 1899, 8, 9.

Acest ideal, de a educa mulți lucrători creștini pentru câmpurile misionare aflate în regiunile îndepărtate, a fost evidențiat fără încetare înaintea susținătorilor școlii Avondale, și a fost idealul care a caracterizat lucrarea de acolo în anii care au urmat, așa cum indica însuși numele școlii, „Colegiul Misionar Australasia”.

La încheierea anului 1899, sora White scria: „Am înaintat prin credință și am făcut deja un mare progres, deoarece am înțeles ce anume trebuia făcut, și nu am îndrăznit să ezităm. Cu toate acestea, nu am realizat încă nici jumătate din ce ar fi trebuit să facem. Încă nu ne aflăm pe un teren sigur. În fața noastră se află o mare lucrare. Pretutindeni în preajma noastră sunt suflete care tânjesc după lumină și după adevăr. Cum vom ajunge la ele?...

Frații mei și surorile mele din Australasia, ultima solie a harului pentru o lume căzută trebuie să fie vestită în fiecare oraș și în fiecare sat. În timp ce ne străduim să lucrăm în aceste zone lipsite de cunoașterea adevărului, din țările îndepărtate se aude strigătul: «Treci și ajută-ne». Nu este ușor de ajuns în acele locuri și probabil că ele nu sunt atât de pregătite pentru seceriș, cum sunt câmpurile aflate în preajma noastră, dar nu trebuie să fie neglijate. Noi dorim să facem ca triumful crucii să ajungă cât mai departe. Cuvântul nostru de ordine este: «Înainte, tot înainte!» Nu putem să renunțăm la răspunderea noastră față de «regiunile îndepărtate», până când întregul pământ nu va fi luminat de slava Domnului.

Dar ce putem face? Noi ne așezăm și cântărim lucrurile, ne rugăm și plănuim cum să începem lucrarea în locurile aflate în preajma noastră. Unde sunt misionarii credincioși care o vor duce mai departe? Și cum vor fi susținuți ei?

Mai presus de toate, cum vor fi educați și instruiți misionarii? Cum vor fi pregătiți lucrătorii să meargă în noile câmpuri de lucru? Aceasta este în

prezent cea mai mare povară a noastră. Prin urmare, școala Avondale este obiectul special al grijii noastre. Trebuie să asigurăm toate condițiile necesare pentru educarea lucrătorilor din diferitele domenii de activitate. Dacă ar fi educați în mod corect, mulți tineri dețin talente care i-ar face capabili să devină împreună-lucrători cu Dumnezeu. Noi trebuie să le oferim această ocazie. Unii trimit studenți la școala noastră și îi susțin prin achitarea cheltuielilor, ca să poată deveni lucrători într-un domeniu al viei Domnului. În acest sens, trebuie să fie făcut mult mai mult și sunt necesare eforturi speciale pentru cei pe care lucrătorii noștri îi vor trimite din insule spre a fi educați ca misionari.

În viitor, școala noastră trebuie să fie un instrument misionar activ, după îndemnul Domnului, mai mult decât a fost în trecut.... Atât acasă, cât și în străinătate, avem nevoie de douăzeci de ori mai mulți lucrători pentru a împlini nevoia existentă. Prin urmare, facilitățile școlii Avondale nu trebuie să fie restrânse”. -- (Australasian) Union Conference Record, 1 ianuarie, 1900.

După mulți ani

Din 1901 și până în 1909, postul de director al școlii Avondale a fost ocupat de profesorul C. W. Irvin. În raportul său adresat Conferinței Generale din 1909, el a adus o mărturie a împlinirii celor declarate cu privire la viitorul instituției Avondale, astfel:

„O dată cu trecerea timpului, am avut ocazia de a asista la dezvoltarea lucrării și putem spune cu cea mai mare siguranță și din proprie experiență că Dumnezeu a călăuzit alegerea acestui loc. Tot ce s-a spus despre înființarea școlii în acest loc s-a împlinit -- totul.”

Mai departe, profesorul Irwin a declarat: „Frații, sfătuindu-se cu sora

White, au alcătuit planuri ample și cuprinzătoare pentru școală, iar pe parcursul celor opt ani în care am fost implicat în această lucrare, nu a fost necesară modificarea nici măcar a unui singur plan care fusese alcătuit. Dumnezeu a condus înființarea școlii în acel loc și tot ce ne-am străduit să facem în acești opt ani nu a fost altceva decât să dezvoltăm planurile deja stabilite. Sunt convins că realizarea acestora a dovedit că instrucțiunile lui Dumnezeu au fost corecte.

Pentru înființarea unei asemenea școli, într-o zonă unde numărul membrilor era mic și unde oamenii treceau printr-o criză financiară serioasă, ar fi fost necesari aproape 23.000 de dolari. Tocmai în această perioadă s-a lansat planul de vânzare a cărții *Christs Object Lessons* (Parabolele Domnului Hristos -- n. trad.), iar frații noștri au început să lucreze, dorind cu seriozitate să împlinescă instrucțiunile privitoare la această acțiune. Ca rezultat al eforturilor lor, până în prezent au fost încasați în beneficiul școlii peste 20.000 de dolari numai din vânzarea cărții *Christs Object Lessons*. Când am început, datoria era de 23.000 dolari și, practic, toate datoriile inițiale au fost achitate prin vânzarea acestei cărți....

La începutul campaniei *Object Lessons*, valoarea școlii Avondale era de aproximativ 23.000 de dolari. Valoarea actuală a școlii [1909] este de aproximativ 67.000 de dolari. Dacă adăugăm cei 20.000 de dolari -- suma primită la cei 23.000 de dolari -- valoarea la data respectivă, obținem 43.000 de dolari. Dacă scădem această sumă din cei 67.000 de dolari, veți observa că școala a câștigat în valoare în timpul ultimilor opt ani, aproximativ 24.000 de dolari. Aceasta dovedește că școlile industriale își merită investiția.

Cu opt ani în urmă, când am început construirea acestei școli, studenții câștigau aproximativ 2000 de dolari pe an prin munca în diferite activități industriale; ceea ce înseamnă că lucrau suficient pentru a primi un credit de 2000 de dolari pe an. Până în prezent, lucrarea s-a dezvoltat constant, iar ultima evaluare, făcută la data de 30 septembrie 1908, arăta că studenții

câştigaseră în anul precedent 20.000 de dolari în urma educației primite”. [Notă -- La Conferința Generală din 1913, profesorul Machlan raporta o continuă prosperitate în departamentele industriale de la Avondale. „Ocupațiile industriale ale colegiului”, declara el, „sunt cele mai interesante și mai valoroase. Anul trecut, 55% dintre studenți și-au plătit cheltuielile în întregime prin muncă, 35% și-au plătit o jumătate din taxele școlare, în timp ce numai 10% și-au plătit taxele pe propria cheltuială”. (Church and Sabbath School Bulletin, 1913, 154)] De la inaugurarea campaniei Christs Object Lessons nu am mai cerut nici un penny din donații pentru lucrare. Credem că Domnul ne spune că o școală industrială poate fi condusă cu succes, atât din punct de vedere financiar, cât și din celelalte puncte de vedere și că tot ce avem de făcut este să ne încredem în instrucțiunile Lui și să arătăm că tot ce spune El este adevărat.

„Cu toate acestea, sunt conștient că cifrele contabile nu sunt neapărat cel mai bun semn al succesului unei școli. La data aceea s-a spus, de asemenea, că această școală urma să pregătească misionari care să meargă în diferite teritorii. Așa cum știți, noi, cei din Australia, avem un câmp misionar vast, reprezentând multe milioane de oameni ... între șaiszeci și cinci și șaptezeci de milioane. Cei mai mulți dintre aceștia sunt localnici la care adevărul prezent trebuie să ajungă. Cu cinci ani în urmă, în aceste teritorii misionare nu am avut mai mult de doi sau trei lucrători, absolvenți ai școlii Avondale, dar în prezent sunt angajați în activitate, în aceste locuri, aproape treizeci de absolvenți”. -- The General Conference Bulletin, 1909, 82, 83. [Pe parcursul anului 1915, numărul lucrătorilor din misiunile din afara Australasiei, care fuseseră pregătiți la Avondale, ajunsese la aproape o sută.]

În timpul sesiunii Conferinței Generale din 1913, fratele J. E. Fulton raporta cu privire la școala Avondale următoarele: „În fiecare an, această instituție asigură noi recruți pentru câmpul nostru. Mulți dintre ei sunt foști studenți ai școlii noastre, iar acum îndeplinesc o lucrare plină de succes atât în țară, cât și în străinătate”. -- Idem, 1913, 149, 150

Prin sud, spre conferința din 1901

„Eforturile noastre în domeniul misionar trebuie să devină cu mult mai extinse”, scria sora White în anul 1900, la scurt timp după întoarcerea ei în America. „Trebuie să fie făcută o lucrare mult mai hotărâtă înainte de cea de a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-și înceteze activitatea până când nu va înconjura lumea.

Solia Evangheliei trebuie să răsună în toate bisericile noastre, chemându-le la o acțiune universală. Membrii bisericii trebuie să aibă o credință tot mai mare și să devină tot mai zeloși, cunoscând resursele nelimitate de care dispun aliații lor cerești nevăzuți, măreția lucrării în care sunt angajați și puterea Conducătorului lor. Cei care se așază sub călăuzirea lui Dumnezeu și sunt dispuși să se lase îndrumați și conduși de El vor înțelege cursul treptat al evenimentelor rânduite de Dumnezeu. Dacă vor fi inspirați de Duhul Celui care și-a dat viața pentru ca omenirea să poată trăi, nu vor mai sta inactivi și neputincioși, arătând doar ce nu pot să facă. Dacă vor îmbrăca armura cerului, ei vor înainta în luptă, doritori să lucreze și să îndrăznească pentru Dumnezeu, știind că atotputernicia Lui va împlini nevoia lor”. -- Mărturii pentru comunitate 6:14.

Centre de influență și de educație

În anii 1890, o dată cu dezvoltarea rapidă a acțiunilor misionare în multe țări, s-au ivit numeroase probleme administrative dificile cu privire la distribuirea lucrătorilor și a mijloacelor financiare. Unii susțineau o strategie, alții, o altă strategie. Unii insistau că fortărețele păgânismului trebuie să fie ocupate imediat prin acțiunea unui mare număr de lucrători, în timp ce alții

susțineau planul de desfășurare a unor campanii puternice în regiunile neocupate de acasă, de exemplu, statele sudice ale Americii, precum și în țările în care eforturile lucrătorilor erau răsplătite prin rezultate substanțiale și încurajatoare. Aceștia spuneau că țările păgâne, în care lucrarea era dificilă, puteau fi abordate doar dacă providența lui Dumnezeu ar fi deschis în mod vizibil o cale.

Timp de mai mulți ani, sora White a scris despre avantajele ce urmează a fi obținute prin înființarea unor centre de influență și de educație în Anglia și în câteva alte țări de pe continentul european, precum și în Australia, unde existau perspective bune în privința formării și educării multor lucrători care să meargă în zonele îndepărtate mai puțin favorizate. De asemenea, sora White i-a sfătuit pe frați să continue o campanie susținută în statele din sud și a insistat adesea ca, pentru această zonă a câmpului misionar, să nu fie nici un fel de rețineri din punct de vedere financiar.

„Însăși esența dreptei credințe”, scria ea, „este să faci ceea ce trebuie și la timpul potrivit. Dumnezeu este marele Maestru și, prin providența Lui, El pregătește calea pentru realizarea lucrării Sale. El pune la dispoziție ocaziile, El deschide zone de influență și căi de lucru. Dacă veghează pentru a sesiza căile deschise de providența Sa și dacă este pregătit să coopereze cu El, poporul Său va asista la realizarea unei mari lucrări. Dacă eforturile lucrătorilor sunt bine direcționate vor produce rezultate de o sută de ori mai mari, decât ar putea fi obținute cu aceleași mijloace și facilități, dar pe o altă cale, unde Dumnezeu nu lucrează într-un mod atât de vizibil....

Anumite țări dețin avantaje care le evidențiază ca fiind centre de educație și influență. În țările în care se vorbește limba engleză, precum și în țările europene protestante, oamenii sunt mult mai accesibili și există mai multe posibilități pentru înființarea de instituții și pentru dezvoltarea lucrării noastre. În alte țări, cum ar fi India și China, lucrătorii trebuie să urmeze un curs de pregătire îndelungat pentru a se face înțeleși de oameni și pentru a-i

înțelege ei înșiși. În astfel de țări, lucrarea se confruntă cu dificultăți la fiecare pas. Multe dintre aceste piedici nu există în America, în Australia, în Anglia și în țările europene”. -- Mărturii pentru comunitate 6:24, 25 (publicată în 1901).

Ocaziile speciale din sud

În timpul călătoriei întreprinse în vederea participării la sesiunea Conferinței Generale din 1901, sora White a folosit ocazia pentru a vizita statele din sud și a le adresa celor care lucrau în acea zonă cuvinte de încurajare. La Vicksburg, Miss., sora White a intrat în legătură directă cu lucrarea pentru oamenii de culoare care se desfășura în acel centru. La Nashville a cunoscut un grup numeros de lucrători și a cercetat cu atenție nevoile lucrării în statele din sud, inaugurând mai multe domenii de activitate.

Publicația The Gospel Herald, tipărită la început în Battle Creek, a fost mutată la Nashville, unde s-au făcut planuri cu privire la publicarea de cărți și de tratate pentru Southland. Cu referire la aceste acțiuni, sora White mărturisea:

„Pe măsură ce lucrarea va înainta, se vor deschide multe domenii noi de activitate. În sud sunt multe de făcut și de aceea, lucrătorii trebuie să aibă o literatură corespunzătoare, cărți care să expună adevărul într-un limbaj simplu și cu multe ilustrații. Acest gen de literatură va constitui mijlocul cel mai eficient de prezentare a adevărului pentru oameni. O predică este rostită și uitată repede, dar cartea rămâne”. -- The Review and Herald, 28 mai, 1901, p. 11.

În soliile scrise la câteva luni mai târziu, cu privire la necesitatea unei planuri înțelepte a lucrării de publicare în sud, se evidențiază clar faptul că

frații aflați în poziții de răspundere în acea zonă puteau fi deosebit de binecuvântați prin pregătirea și publicarea unui gen de literatură adaptat nevoilor specifice ale diferitelor categorii sociale din teritoriul lor.

În luna mai 1901, a fost organizată Asociația Southern Publishing Association și s-au alcătuit planuri în vederea consolidării lucrării de colportaj în Uniunea de Conferințe Sudice. Cu toate acestea, publicarea și distribuția unei literaturi speciale nu erau suficiente pentru împlinirea nevoilor din acea zonă. „În sud avem nevoie de școli”, declara sora White. „Acestea trebuie să fie înființate departe de oraș, în mediul rural. Sunt necesare școli industriale, unde populația de culoare să fie educată de profesori de culoare și școli unde populația albă să fie educată de profesori albi. Trebuie să fie înființate centre misionare”. [The General Conference Bulletin, 1901, 483.] De asemenea, era necesară inițierea lucrării misionare medicale, iar în anumite puncte strategice, trebuiau să fie înființate mici centre pentru dezvoltarea acestui domeniu de activitate.

Educația instituțională în multe țări

Nu numai în sud era nevoie de instituții pentru educarea lucrătorilor, ci, pe măsură ce lucrarea înainta, trebuiau să fie înființate mai multe centre de educație și în „Anglia, Australia, Germania și Scandinavia și în alte țări de pe continent”.

„Domnul are în aceste țări”, sublinia sora White, „oameni capabili și lucrători cu experiență. Ei pot coordona înființarea de instituții și de programe de educare a lucrătorilor și pot dezvolta activitatea bisericii în diferite domenii. Planul lui Dumnezeu este ca acestor oameni să li se asigure mijloace financiare și facilități. Instituțiile înființate vor consolida lucrarea în țările respective și vor crea posibilitatea formării de lucrători pentru națiunile păgâne mai îndepărtate. În acest fel, eficiența lucrătorilor noștri cu experiență

se va multiplica însutit”. -- Mărturii pentru comunitate 6:25.

Deși era necesară așezarea unor temelii solide în țările care ofereau posibilitatea unei instruiți mai rapide a lucrătorilor ce urmau să meargă până la marginile pământului, nici regiunile mai puțin favorizate nu trebuiau să fie neglijate. În legătură cu acest subiect, sora White scria: „Din țările îndepărtate se aude chemarea: «Treci și ajută-ne». Aceste țări nu sunt atât de ușor accesibile și nici nu sunt atât de pregătite pentru seceriș, cum sunt zonele mai apropiate, dar ele nu trebuie neglijate”. -- Idem, 27.

Marea ei dorință era aceea de a vedea că solia adevărului prezent este proclamată în fiecare țară, iar acest fapt a determinat-o pe sora White să prezinte în mod foarte clar, cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1901, planul lui Dumnezeu pentru o mare dezvoltare a lucrării în regiunile favorizate ale pământului. Ea dorea ca solia să fie proclamată în țările păgâne și din acest motiv îndemna cu insistență să fie înființate centre de educație în Marea Britanie și pe continentul european, precum și în Australia și în statele sudice ale Americii, evidențiind lipsa de înțelepciune manifestată prin restrângerea lucrării în astfel de locuri.

„Să nu uităm țările în care se vorbește limba engleză”, susținea ea, „unde, dacă adevărul ar fi prezentat, ar exista mulți care l-ar accepta și l-ar aplica în viața lor. Londra mi-a fost indicată din nou și din nou, ca fiind locul în care trebuie să fie realizată o mare lucrare.... De ce nu au fost trimiși acolo lucrători, bărbați și femei care ar fi putut contribui la progresul lucrării?

Misionari pe cont propriu

Mă mir de ce oamenii noștri, aceia care deși nu sunt pastori hirotoniți, dar au o relație personală cu Dumnezeu și înțeleg Scripturile, nu le descoperă și altora Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă s-ar angaja în această lucrare,

propriul suflet ar fi binecuvântat într-o mare măsură....

Nimeni să nu creadă că lucrarea din Londra poate fi realizată de unul sau doi pastori. Acesta nu este un plan bun. Pastorii să fie niște coordonatori ai lucrării, iar alături de ei să existe o armată de lucrători care să se străduiască să ajungă la toate categoriile sociale...

Dumnezeu Își cheamă poporul să se trezească. Este mult de făcut și nimeni nu trebuie să spună despre vreun lucrător: «Pe acesta nu îl vrem. Acesta ne va sta în cale sau acela ne va încurca». Nu poate Dumnezeu să rezolve astfel de probleme? Nu sunt participanții la această adunare cei care vor pune bazele lucrării pentru Domnul în Londra? Nu sunt ei cei care vor merge în acel mare oraș ca misionari, pe cont propriu? Dar, în timp ce misionarii trebuie să facă tot ce pot pentru a se întreține singuri, cei care rămân aici și vin la Tabernacul Sabat de Sabat pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu și care au tot confortul și toate avantajele să fie atenți la modul în care le spun celor pe care îi trimit în țările străine, lipsiți de orice privilegii și avantaj: «Trebuie să vă întrețineți singuri.»

Câmpul european trebuie să beneficieze de atenția ce i se cuvine. De asemenea, nu trebuie să uităm nici locurile nevoiașe din apropiere. Priviți la New York! Ce reprezentare a adevărului există în acel oraș? Cât ajutor a fost trimis acolo? Activitatea noastră în domeniul sănătății și al educației trebuie să fie instituită și în New York, iar această lucrare necesită ajutor financiar....

Dumnezeu dorește ca lucrarea să se dezvolte în New York. În acest loc este necesar să existe sute de păzitori ai Sabatului și vor exista, dacă lucrarea va fi îndeplinită așa cum trebuie. Dar se ivesc prejudecăți. Unii oameni doresc ca lucrarea să fie îndrumată după ideile lor și refuză să accepte planurile mai cuprinzătoare, propuse de alții. În acest fel, ocaziile prielnice se pierd. În New York ar trebui să se înființeze centre numeroase, unde să fie

trimiși lucrători. Faptul că o persoană nu este hirotonită ca pastor, nu înseamnă că nu poate lucra pentru Dumnezeu. Credincioșii trebuie să fie învățați cum să lucreze, apoi să meargă în lucrare. La întoarcere, să relateze ce au făcut, să-L laude pe Domnul pentru binecuvântarea Sa și să-și continue activitatea. Încurajați-i. Câteva cuvinte de încurajare vor fi pentru ei un adevărat izvor de inspirație”. -- The General Conference Bulletin, 22 aprilie, 1901, 396, 399.

Reorganizarea

Pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată prospera, era imperios necesară o organizare a sistemului de administrare, în așa fel încât să permită o dezvoltare cât mai extinsă cu putință, în toate domeniile de slujire. În timpul unei adunări de comitet, care a avut loc cu o zi înainte de deschiderea oficială a sesiunii Conferinței Generale, sora White declara: „Dumnezeu dorește ca lucrarea Lui să devină tot mai puternică și mai cuprinzătoare și să se extindă continuu. Dar însuși modul de administrare a lucrării devine confuz.... Dumnezeu cere o schimbare”. [Mărturie nepublicată.]

În ziua de deschidere a sesiunii, sora White a vorbit din nou cu privire la acest subiect:

„Conducerea Conferinței Generale are nevoie de o capacitate administrativă mai mare.... Dumnezeu nu a instituit în mijlocul nostru nici o poziție regală, care să conducă arbitrar vreuna dintre ramurile lucrării. Efortul de a controla fiecare amănunt a constituit o barieră considerabilă în calea dezvoltării. Unele mlădițe ale viței s-au uscat, deoarece nu au beneficiat de nici o îngrijire. Cu toate acestea, dacă cineva ar începe să sape și să îngrijească aceste mlădițe în numele Domnului, fără a solicita permisiunea oamenilor aflați în micul cerc al puterii, nu ar primi nici un ajutor. Dumnezeu dorește ca lucrătorii Lui să beneficieze de ajutor. Dacă o

sută de oameni ar înființa un centru misionar în aceste câmpuri aflate în nevoie și ar striga către Dumnezeu, El le-ar deschide calea.... Dacă nu ar fi fost atât de împiedicată, lucrarea ar fi progresat în toată maiestatea ei. Deși ar fi fost firavă la început, Dumnezeul cerului este viu, marele Conducător trăiește....

Trebuie să aibă loc o înnoire, o reorganizare. Comitetele trebuie să acționeze cu putere și hotărâre”. -- The General Conference Bulletin, 3 aprilie, 1901, 25, 26.

Câteva zile mai târziu, cu ocazia propunerii de a organiza o Uniune de Conferințe puternică în statele din sud, sora White li s-a adresat din nou delegaților, spunând:

„Planurile făcute pentru acea zonă sunt în armonie cu lumina care mi-a fost dată. Dumnezeu dorește ca Sudul să aibă propria Conferință. Lucrarea de acolo trebuie să fie îndeplinită altfel decât în alte zone. Lucrătorii vor fi nevoiți să acționeze în domenii diferite, cu toate acestea, lucrarea se va înfăptui....

Domnul Dumnezeu lui Israel ne va uni pe toți. Organizarea de noi conferințe nu trebuie să ne separe, ci să ne unească. Aceste conferințe nou înființate trebuie să se prindă cu tărie de brațul Domnului, pentru ca El să-și poată arăta puterea prin ele, făcându-le să fie niște exemple excelente în ce privește aducerea de roade”. -- The General Conference Bulletin, 5 aprilie, 1901, 69, 70.

În anii de mai târziu, când frații din conducere au adus la îndeplinire aceste planuri, într-o măsură mai mare sau mai mică, sora White s-a bucurat de mai multe ori de succesul care încorona eforturile armatei de lucrători, a căror pregătire pentru slujire fusese realizată în centrele de instruire puternice

din America de Nord, Europa și Australia.

Cât de mare a fost bucuria soriei White când a auzit rapoartele misionarilor noștri din China, care arătau că Domnul deschidea calea lucrătorilor într-un mod cu totul deosebit, pregătind inima păgânilor pentru a primi adevărul prezent. În timp ce Dumnezeu deschidea căi în zone care, în anii precedenți, fuseseră greu accesibile, sora White îi îndemna insistent pe frații aflați în poziții de răspundere să facă tot ce le era cu putință pentru a colabora cu slujitorii cerești, care lucrau în mod evident în locurile întunecate ale lumii. În același timp, ea continua să-i încurajeze pe cei implicați în activitatea instituțională să păstreze în atenția tinerilor care se pregăteau aceleași idealuri înalte pentru care au luptat dintotdeauna instituțiile noastre denominaționale și să-și dubleze încă o dată eforturile depuse, pentru a instrui mai mulți lucrători care să meargă în câmpurile albe și gata pentru seceriș. Lucrătorii din fiecare țară, indiferent dacă aceasta era în America, Europa, Australia sau din alte țări favorizate, trebuiau să aibă legături strânse cu activitatea din țările îndepărtate. De asemenea trebuia ca toate agențiile înființate pentru dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu să coopereze în vederea realizării unui singur scop -- pregătirea unui popor pentru venirea Domnului.

Capitolul 53

În capitala țării

Distrugerea prin foc, într-un singur an, a clădirilor principale a două dintre instituțiile principale din Battle Creek, Mich., a condus la un studiu cu privire la avantajele de care ar putea beneficia lucrarea lui Dumnezeu printr-o mutare a centrelor denominaționale și a biroului de editură Review and Herald.

Această idee s-a răspândit încă înainte de adunarea delegaților la sesiunea Conferinței Generale din 1903. Frații au fost îndemnați să-și exprime liber convingerile cu privire la cea mai bună cale de urmat. În timp ce se consfătuiau în privința aceasta, sora White, care se afla printre participanți în calitate de delegat, a adus o mărturie hotărâtă în favoarea adoptării unei decizii care ar fi condus la o răspândire mult mai mare a adevărilor soliei îngerului al treilea. Ea a atras atenția asupra sfaturilor pe care le repetase adesea, de a înființa centre de influență în puncte strategice și de a organiza o distribuire înțeleaptă a forței de lucru, în loc de a pune în aplicare planurile care tindeau spre centralizare. Centrele aveau să fie consolidate, dar punțile de legătură trebuiau să fie mult mai extinse. Din centrele înființate, influența adevărului prezent urma să ajungă în toată lumea. Sora White spunea:

„Sunt dispuși cei ce s-au stabilit în mare număr în Battle Creek să asculte vocea lui Dumnezeu care le vorbește? Înțeleg ei că trebuie să plece în alte locuri, răspândindu-se, astfel încât să poată duce cu ei cunoașterea adevărului și să poată câștiga o experiență diferită de aceea pe care au avut-o până acum?”

Ca răspuns la întrebarea cu privire la mutarea în alte locuri, eu am răspuns: Da! Biroul de conducere al Conferinței Generale și cel al lucrării de publicare să fie mutate din Battle Creek. Nu știu unde va fi acest loc, pe coasta Atlanticului sau în altă parte, dar, în această privință, voi spune: Nu așezați nici măcar o piatră sau o cărămidă în Battle Creek, pentru a reconstrui biroul editurii Review. Dumnezeu are un loc mai bun pentru această lucrare.” -- The General Conference Bulletin, 6 aprilie, 1903, 85.

Din Battle Creek spre est

Înainte ca sesiunea Conferinței Generale din 1903 să se încheie, delegații au votat:

„Birourile Conferinței Generale vor fi mutate din Battle Creek, Mich., într-un alt loc favorabil activităților sale, în statele de pe coasta Atlanticului”. -- Idem, 67, 103.

Curând după încheierea sesiunii Conferinței, Comitetul Conferinței Generale a luat următoarea decizie:

„Votat. Suntem de acord cu așezarea birourilor centrale ale conducerii Conferinței Generale în apropierea orașului New York”. -- The Review and Herald, 12 mai, 1903, p. 16.

De asemenea, cu ocazia celei de a patruzeci și treia adunări anuale, desfășurată în data de 21 aprilie 1903, Review and Herald Publishing Association, a adoptat recomandările în vederea transferului activității asociației în același loc, în statele din est.

În cadrul dezbaterilor cu privire la aceste recomandări, a fost reamintit obiectivul stabilit în timpul sesiunii Conferinței Generale, și anume așezarea

instituțiilor în acele locuri unde pot realiza cel mai bine misiunea de a vesti solia celui de-al treilea înger și în întreaga lume. Așa cum declara unul dintre membrii Comitetului de propuneri, în susținerea recomandărilor primite:

„De ce discutăm noi despre mutarea acestei instituții? Oare nu trebuie să ne așezăm într-un loc unde să putem îndeplini în modul cel mai eficient lucrarea care ne-a fost încredințată? Nu trebuie să ne așezăm acolo unde ... putem să grăbim transmiterea soliei în întreaga lume, realizând încheierea glorioasă a lucrării noastre?” -- Supliment la The Review and Herald, 28 aprilie, 1903, p. 7.

În căutarea unui loc

Ca etapă preliminară în aducerea la îndeplinire a recomandărilor Conferinței Generale și a acționarilor Asociației Review and Herald, au fost aleși câțiva reprezentanți care urmau să alcătuiască un comitet însărcinat cu găsirea unui loc potrivit. Înainte de a-și începe lucrările, i-au scris sorei White, solicitându-i să le comunice orice lumină specială cu privire la locul exact, în care ar trebui să fie transferată activitatea de publicații. În primul răspuns la solicitarea lor, sora White scria:

„Nu am nici o lumină specială, cu excepția aceleia pe care deja ați primit-o în legătură cu New York-ul și cu celelalte orașe mari, în care nu s-a lucrat încă. Trebuie să se facă eforturi categorice în Washington, D. C. Este trist că raportul a rămas același, evidențiind cât de puțin s-a făcut acolo. Cel mai bine ar fi să vă gândiți la ce s-ar putea face pentru acest oraș și să descoperiți cele mai bune variante de lucru.

În trecut s-a adus o mărturie clară cu privire la nevoia de a face eforturi categorice în vederea vestirii adevărului pentru locuitorii Washington-ului....

Fie ca Domnul să ne ajute să acționăm cu înțelepciune și cu rugăciune. Sunt sigură că El dorește ca noi să știm cât mai curând unde ar trebui să amplasăm casa de editură. Sunt mulțumită de faptul că singura noastră cale de a fi în siguranță este aceea de a fi gata să ne mutăm acolo unde se va muta norul. Să ne rugăm ca El să ne îndrume. În providența Sa, Domnul ne-a arătat că dorește să plecăm din Battle Creek....

New York-ul are nevoie de lucrarea noastră, dar nu pot spune dacă trebuie sau nu să așezăm casa de editură acolo. Nu pot considera lumina primită până acum ca fiind suficient de explicită în favoarea acestei mutări.

Să ne înălțăm inimile în rugăciune spre Dumnezeu, cu încrederea că El ne va călăuzi. Ce altceva am putea face? Să așteptăm ca El să ne indice locul unde trebuie să fie înființată casa de editură. Nu trebuie să avem nici o preferință personală, ci să-L căutăm pe Domnul și să-L urmăm acolo unde ne va conduce”. -- The Review and Herald, 11 august, 1903, p. 6.

În data de 18 mai 1903, comitetul pentru stabilirea amplasamentului s-a întrunit în New York City, și-a alcătuit planurile și a început imediat o cercetare a proprietăților aflate în zonele suburbane și în Sound, până la nord de Hudson. Ei și-au continuat cercetarea zi după zi, până când căutarea unui loc potrivit nevoilor lor a devenit disperată. Doi dintre membri se întorseseră deja la Battle Creek, când a sosit o a doua scrisoare din partea sorei White, în care era adresată o nouă îndrumare, după cum urmează:

„În timpul nopții trecute mi-au fost prezentate mai multe aspecte referitoare la pericolele noastre prezente și mi-au fost clar înfățișate câteva lucruri cu privire la lucrarea noastră de publicații.

În timp ce suntem în căutarea unui loc pentru Casa de Editură Review and Herald, frații noștri trebuie să ceară stăruitor ajutorul Domnului. Să

acționeze cu mare precauție, cu atenție și rugăciune și cu un simțământ continuu al propriei neputințe. Nu trebuie să depindem de judecata omenească, ci să căutăm înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu....

Cu privire la stabilirea instituției în New York, trebuie să spun: Fiți atenți. Nu sunt de părere că aceasta trebuie să fie în apropiere de New York. Nu pot oferi toate argumentele, dar sunt sigură că orice loc aflat la o distanță de treizeci de mile de acel oraș va fi prea aproape. Cercetați împrejurimile altor locuri. Sunt sigură că avantajele oferite de Washington, D. C., ar trebui să fie cercetate cu atenție.

Lucrătorii implicați în activitatea casei de editură trebuie să fie supravegheați îndeaproape. Tinerii și tinerele noastre nu trebuie să fie angajați în slujbe în care vor fi expuși pericolului de a fi ispitiți de Satana.

Nu ar trebui să plasăm această instituție într-un oraș, nici în cartierele de la marginea acestuia. Ea trebuie să fie așezată într-o zonă rurală, unde să fie înconjurată de teren liber. De asemenea, aranjamentele pentru această așezare trebuie să ia în considerare clima. Instituția trebuie să fie amplasată într-o zonă în care atmosfera este cât mai favorabilă sănătății. Acestui aspect trebuie să i se acorde un loc important în evaluările noastre, deoarece oriunde ar fi locul în care se va înființa biroul editurii, trebuie să fie făcute pregătirile pentru organizarea unui mic sanatoriu și pentru înființarea unei mici școli agricole. Prin urmare, trebuie să găsim un loc în care să existe suficient spațiu în vederea acestor obiective. Să nu ne stabilim sediul într-un centru aglomerat.

Frații mei, începeți lucrarea cu înțelepciune. Fiecare aspect trebuie să fie luat în considerare cu atenție și rugăciune. După multă rugăciune și consultare frecventă unii cu alții, acționați în acord cu cea mai bună judecată a majorității. Fiecare lucrător să-l susțină pe celălalt. Nu renunțați și nu vă

descurajați. Păstrați-vă sensibilitatea și claritatea însușirilor perceptivă, învățând continuu de la Domnul Hristos, Învățătorul care nu poate greși”. -- The Review and Herald, 11 august, 1903.

Pentru că în vecinătatea New York-ului nu s-a găsit nimic corespunzător cu cerințele lor și pentru că în ambele scrisori fuseseră sfătuiți să studieze avantajele Washington-ului, unii dintre membrii comitetului au hotărât să meargă până în acest oraș, deși aveau slabe speranțe că vor găsi ce doreau. Însă au avut o surpriză fericită.

„Nu a trecut mult timp de la începerea căutărilor”, scria unul dintre membrii comitetului, „până când în mintea noastră a început să se strecoare convingerea că, în cele din urmă, Washington-ul ar putea fi locul potrivit pentru amplasarea cartierului general. Cu cât continuam să cercetăm mai mult, cu atât această convingere devenea tot mai adâncă. Am ajuns la concluzia că aici condițiile erau mult mai corespunzătoare cu sfaturile primite, decât tot ce găsiserăm în alte zone”. -- The Review and Herald, 20 august, 1903.

Nu mult timp după ce ajunseseră la această convingere, frații au primit o a treia scrisoare de la sora White, în care declara:

„Ne-am rugat pentru lumină cu privire la locul de așezare a lucrării noastre în est, iar lumina a venit într-un mod clar. Mi-a fost descoperit că ni se vor oferi spre vânzare locuri care fuseseră cumpărate cândva de către oameni foarte bogați. Proprietarii acestor locuri au murit sau atenția lor a fost atrasă spre alte obiective, iar proprietatea lor era oferită spre vânzare la un preț foarte mic.

Cu privire la Washington, doresc să spun că instituțiile care mărturisesc despre Dumnezeu ar fi trebuit să fie înființate cu douăzeci de ani în urmă în

acel oraș sau cel puțin în zonele învecinate....

Noi suntem în întârziere cu mulți ani în ce privește vestirea soliei de avertizare în orașul care este capitala națiunii noastre. Domnul mi-a prezentat orașul Washington din nou și din nou, ca fiind un loc neglijat din motive inexplicabile.... Dacă există un loc, mai presus de oricare altul, unde ar trebui să se înființeze un sanatoriu și unde ar trebui să se dezvolte lucrarea Evangheliei, acesta este Washington....

Vă prezint acest fapt ca fiind un subiect care mă tulbură profund. Un lucru este sigur: Nu vom fi eliberați de răspundere până când nu vom începe să facem ceva care să reprezinte lucrarea noastră în Washington. Nu voi fi în stare să-mi găsesc liniștea până când nu voi vedea adevărul înaintând ca o flacăra care arde....

Din lumina care mi-a fost dată, știu că, pentru prezent, centrul Editurii Review and Herald trebuie să se afle lângă Washington. Dacă pe cărțile și pe revistele noastre va fi imprimat numele Washington, D. C., nu vom avea nici o teamă să lăsăm ca lumina noastră să strălucească. Casa de editură să fie înființată în apropiere de Washington. Astfel, vom arăta că ne străduim să urmăm îndemnul lui Dumnezeu de a proclama ultima solie a harului pentru o lume care pierе”. -- The Review and Herald, 20 august, 1903.

Condițiile favorabile în Takoma Park, D. C.

În cea de a doua jumătate a lunii iulie 1903, reprezentanții bisericii din diferite zone s-au întâlnit în Washington, D. C. și au început să cerceteze imediat regiunile mai retrase ale Districtului Columbia, în căutarea unor proprietăți corespunzătoare. În fiecare dimineață, înainte de a pleca, se adunau pentru rugăciune, cerând stăruitor călăuzirea divină. Rugăciunile lor au primit un răspuns remarcabil. În Takoma Park, unul dintre cele mai

atrăgătoare și mai sănătoase orășele de lângă Washington, a fost descoperit un teren de cincizeci de acri, ce părea să corespundă tuturor cerințelor. Situat la o altitudine de 300 de picioare (900 m), terenul era la numai 7 km distanță de clădirea Congresului și, fiind pe teritoriul Takoma Park, beneficia de servicii poștale, aprovizionare cu gaz, apă curentă, canalizare și străzi. În același timp, datorită unei păduri dense, locul era suficient de izolat pentru a oferi în plus avantajele unei reședințe liniștite de țară. Proprietatea era acoperită de sute de copaci, iar la marginea ei, și totuși în interior, trecea un râu pitoresc, alimentat de multe izvoare cu apă curată.

În anii trecuți, această proprietate fusese aleasă de un medic din Boston pentru construirea unui sanatoriu. El investise aproximativ șaiszeci de mii de dolari, incluzând prețul de cumpărare. Curățase terenul de arbuști, de rădăcini, de copaci și de gunoaie, cheltuind o sumă mare, dar nu reușise să finanțeze până la capăt realizarea obiectivului propus. După moartea sa, proprietatea ajunsese în mâinile unui domn care deținea o ipotecă de 15.000 de dolari, iar acum o oferea contra sumei de 6000 de dolari.

Frații au înțeles imediat că trebuie să cumpere fără nici o reținere această proprietate frumoasă și să o pregătească pentru a construi un sanatoriu și o școală, precum și cartierul general al denominațiunii, așa cum își propuseseră. Deși terenul de cincizeci de acri din Takoma Park era situat la o milă sau chiar mai mult în afara teritoriului Districtului, comitetul însărcinat cu găsirea locului a reușit să cumpere în aceeași zonă suficient teren aflat în interiorul Districtului pentru a ridica acolo clădirile editurii Review and Herald. De asemenea, au fost cumpărate și alte terenuri pentru clădirea administrației Conferinței Generale și pentru edificiul bisericii locale și al bisericii școlii.

În acest fel, pas cu pas, se deschidea calea pentru mutarea rapidă în capitala țării a tipografiei Review and Herald și a birourilor Conferinței Generale, de la Battle Creek, Mich. Transferul propriu-zis a avut loc în

numai câteva săptămâni, iar frații s-au stabilit temporar în clădiri închiriate în centrul orașului, așteptând ridicarea construcțiilor din Takoma Park.

Un pas înainte

„Mutarea la Washington a activității desfășurate până atunci în Battle Creek”, le scria sora White celor care au avut îndrăzneala de a realiza acest transfer, „constituie un pas în direcția cea bună. Trebuie să continuăm în înaintarea noastră spre regiunile îndepărtate, unde oamenii se află în întuneric spiritual.” -- The Review and Herald, 1 octombrie, 1903.

Cei care au înaintat prin credință au fost răsplătiți într-o măsură bogată și, pe parcursul activității, au putut vedea tot mai clar înțelepciunea pasului făcut. „Pe măsură ce trec lunile”, scria editorul revistei Review, în nota de pe ultima pagină, datată The Review and Herald, 25 februarie, 1904, „putem înțelege din ce în ce mai limpede însemnătatea mutării cartierului general al lucrării în Washington și putem aprecia circumstanțele favorabile amplasării în acest loc a edificiilor adevărului, care își vor exercita influența în sprijinul soliei. Din instrucțiunea primită prin Spiritul Profeției, reiese în mod clar că fiecare domeniu al activității instituționale -- publicații, educație și medicină -- trebuie să fie instituit aici într-o manieră reprezentativă și că efortul evanghelistic trebuie să înainteze continuu, astfel încât, în capitala țării și în cartierul general al lucrării noastre denominaționale, să poată exista o reprezentare corectă a acestei solii, ca fiind o mișcare misionară”.

Cuvinte de încurajare

La începutul anului 1904, sora White a decis să se deplaseze la Washington pentru a petrece acolo câteva luni în timpul punerii fundațiilor. În prima ei predică, în Sabatul din 30 aprilie 1904, ea spunea:

„În orașul Washington este mult de făcut. Sunt recunoscătoare față de Dumnezeu pentru privilegiul de a vedea cumpărată o proprietate în acest loc în vederea activității noastre instituționale.

Achiziționarea acestui teren a fost providența Domnului și Îl laud pe Dumnezeu că frații noștri au avut credința necesară pentru a face acest pas înainte. Când privesc orașul acesta, îmi dau seama de măreția lucrării ce urmează a fi îndeplinită....

Dumnezeu cheamă acum fiecare credincios din acest centru să-și îndeplinească partea lui în a sprijini construcția lucrării ce trebuie realizată”. -- The Review and Herald, 26 mai, 1904.

Câteva zile mai târziu, sora White scria:

„Terenul cumpărat pentru școală și pentru sanatoriul nostru reprezintă tot ce ne-am fi putut dori. Acest loc se aseamănă cu scenele care mi-au fost descoperite de Domnul și este foarte potrivit scopului pentru care urmează a fi folosit. Aici există suficient spațiu pentru o școală și un sanatoriu, fără a se aglomera alături de celelalte instituții....

Locul destinat tipografiei a fost bine ales, la o distanță suficient de mică de oficiul poștal și, de asemenea, s-a găsit un loc potrivit pentru clădirea unei biserici. Parcă Takoma Park ar fi fost pregătit special pentru noi și a așteptat să fie ocupat de instituțiile și de lucrătorii noștri.

Speranțele mele pentru acest loc sunt mari. De aici trebuie să ne extindem activitatea multe mile în jurul Washingtonului. Sunt atât de mulțumitoare că lucrarea noastră urmează a fi așezată în acest loc. Dacă ar fi fost aici, Domnul Hristos ar fi spus: «Ridicați-vă capetele și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș». (Ioan 4, 35.)”. -- Scrisoarea 153,

10 mai, 1904.

„Începeți să construiți”

Pentru a aduce la existență un centru puternic de educație în cadrul sediului central al bisericii, frații au considerat necesar să plănuiască strângerea unui fond de 100.000 de dolari. „Cuvântul lui Dumnezeu pentru lucrătorii Săi din Washington este: «Începeți să construiți»”, scria sora White într-unul dintre apelurile ei publice în favoarea colectării acestui fond; „iar cuvântul Său pentru poporul din toate conferințele este: «Întăriți mâinile ziditorilor». Lucrarea din Washington trebuie să progreseze rapid, fără nici o amânare sau piedică. Să nu îngăduim ca această lucrare să fie întârziată din cauza lipsei de mijloace financiare”. -- The Review and Herald, 14 iulie, 1904.

La apelurile transmise pretutindeni pentru fondurile necesare înființării unui puternic centru de educare și de formare a lucrătorilor în capitala țării, frații și surorile din întreaga lume au răspuns într-o manieră nobilă -- atât de nobilă, încât, la sesiunea din 1905 a Conferinței Generale, când delegații s-au întrunit în frumoasa proprietate împădurită din Takoma Park și au prezentat darurile venite din partea Conferințelor, au constatat că sumele adunate erau mai mari decât cele solicitate și că un mare belșug era disponibil pentru susținerea misiunilor.

„Suntem foarte mulțumitori față de Tatăl nostru ceresc”, declara sora White în timpul sesiunii din 1905 a Conferinței Generale, ocazie cu care a fost adunat fondul, „deoarece El a impresionat poporul prin Duhul Său, spre a dăruii cu multă bunăvoință pentru înființarea lucrării Sale aici, în Washington.... El își va pune semnul aprobării asupra eforturilor făcute pentru înaintarea lucrării Sale pe calea trasată de El”. -- Idem, 1 iunie, 1905, p. 13.

Capitolul 54

În California de Sud

„Toate instituțiile noastre medicale sunt înființate ca instituții adventiste de ziua a șaptea, pentru ca lucrarea misionară medicală să reprezinte Evanghelia și să pregătească în felul acesta calea venirii Domnului,” (Mărturii pentru comunitate 7:107) scria sora White în 1903, în perioada în care se discuta despre dezvoltarea lucrării misionare medicale în California de Sud.

„Dacă intenționăm să investim în construirea de sanatorii, cu scopul de a lucra pentru salvarea celor bolnavi și suferinzi, trebuie să ne plănuiim activitatea, în așa fel încât cei pe care dorim să-i ajutăm să primească tocmai ajutorul de care au nevoie. Să facem tot ce ne stă în putere pentru vindecarea trupului, dar, în același timp, să luăm în considerare faptul că vindecarea sufletului are o importanță mult mai mare. Cei care vin la sanatoriile noastre ca pacienți trebuie să fie învățați cu privire la calea mântuirii, ca să se poată pocăi și să poată auzi cuvintele: «Păcatele îți sunt iertate; du-te în pace și nu mai păcătu!».” -- Idem, 96.

Sora White aducea o mărturie hotărâtă în favoarea înființării unui grup de instituții medicale în California de Sud, care să răspundă ocaziilor extraordinare ce se iveau pentru câștigarea sufletelor. „Din lumina care mi-a fost dată când mă aflam în Australia și care s-a reînnoit de când am venit în America”, scria ea în anul 1902, „știu că lucrarea noastră în California de Sud trebuie să înainteze mai repede. Oamenii care vin în număr mare în acel loc în căutarea sănătății trebuie să audă ultima solie a harului....

Din multe locuri aflate în California de Sud, lumina trebuie să

strălucească până la mari depărtări pentru mulți oameni. Adevărul prezent trebuie să fie ca o cetate așezată pe un munte, care nu poate fi ascunsă de priviri.

În California de Sud sunt oferite spre vânzare multe proprietăți pe care există deja construite clădiri potrivite pentru sanatorii. Unele dintre aceste proprietăți ar trebui să fie cumpărate, iar lucrarea medicală ar trebui să progreseze într-o direcție logică și rațională. În California de Sud trebuie să se înființeze mai multe sanatorii mici pentru a veni în ajutorul nenumăraților oameni ce vin acolo în speranța de a-și regăsi sănătatea. Am fost învățată că acum este șansa noastră de a ajunge la inima suferinzilor care vin în mare număr la instituțiile medicale din California de Sud și că se poate realiza o lucrare și pentru însoțitorii lor....

În loc de a investi toate resursele financiare într-o singură instituție medicală, ar trebui să înființăm mici sanatorii în mai multe locuri. În scurt timp, reputația privitoare la redobândirea sănătății în California de Sud va deveni și mai mare decât este în prezent. Acum este timpul favorabil pentru a intra în acea zonă, în vederea dezvoltării lucrării misionare medicale.” -- MS. În conformitate cu cele publicate în The Medical Evangelist, 1.

În perioada când a primit îndrumări cu privire la lucrarea medicală, sora White a vizitat de mai multe ori California de Sud, în speranța că îi va încuraja pe frați să-și continue cercetările în vederea găsirii unor proprietăți potrivite pentru înființarea de instituții medicale. Din când în când, i se descopereau în viziuni de noapte imagini ale sanatoriilor aflate în plină activitate. Sora White s-a străduit să descrie aceste reprezentări și le-a comunicat fraților care purtau responsabilitatea. Alteori, îi reveneau viu în minte îndrumările primite în anii trecuți cu privire la ținta și la scopul lucrării misionare medicale și cu privire la modelul ce trebuia urmat în ce privește înființarea și susținerea instituțiilor de sănătate, în diferite zone ale lumii.

Deși privirile unor frați erau îndreptate spre orașe, sora White atrăgea atenția asupra avantajelor oferite de zona rurală și asupra beneficiilor de care se pot bucura pacienții, dacă sunt îndepărtați de influențele tulburătoare ale vieții moderne de la oraș. Pasaje considerabile din această îndrumare au fost publicate în Testimonies for the Church, volumul 7. [Vezi Secțiunea intitulată «Our Sanitarium Work», 57-109, în Mărturii pentru comunitate 7:57-109.] Iată una dintre mărturiile ei:

„Într-o viziune de noapte, mi-a fost descoperită imaginea unui sanatoriu aflat într-o zonă rurală. Instituția nu era de mari dimensiuni, dar avea tot ce era necesar. Era înconjurată de copaci frumoși și de arbuști, dincolo de care se aflau livezi și păduri. În apropiere erau grădini unde doamnele paciente, atunci când doreau, puteau cultiva flori de toate felurile, fiecare pacient alegându-și o parcelă specială pe care să o îngrijească.

Scenă după scenă au trecut pe dinaintea ochilor mei. Într-una dintre aceste scene, am văzut mai mulți pacienți suferinzi, care tocmai veniseră la unul dintre sanatoriile noastre. Într-o altă scenă, am văzut același grup, dar, oh, cât de schimbată era înfățișarea lor! Boala dispăruse, chipul lor radia de bucurie, mintea și trupul lor păreau înviorate de o nouă viață....

Mulți bolnavi și suferinzi vor pleca de la orașe la țară, refuzând să se conformeze obiceiurilor și practicilor mondene ale vieții de oraș. Ei vor căuta să-și redobândească sănătatea într-unul dintre sanatoriile noastre de la țară. Astfel, deși ne vom afla la o depărtare de douăzeci sau de treizeci de mile de orașe, vom fi în stare să păstrăm legătura cu oamenii, iar cei care doresc sănătatea vor avea ocazia de a o redobândi în condițiile cele mai favorabile.

Dacă vom coopera cu El prin credință, Dumnezeu va face minuni pentru noi. Prin urmare, să pornim în mod înțelept, pentru ca eforturile

noastre să poată fi binecuvântate de Cer și încununare cu succes”. -- Mărturii pentru comunitate 7:78, 79.

Sfaturile privitoare la extinderea lucrării misionare medicale nu erau limitate la o categorie favorizată. „Dumnezeu și-a pregătit poporul pentru a ilumina întreaga lume”. Când scria aceste cuvinte, sora White era preocupată îndeosebi de ocaziile care se iveau pentru adventiștii de ziua a șaptea din California de Sud. „El i-a înzestrat cu talente prin intermediul cărora să extindă lucrarea Sa, până când aceasta va înconjura globul pământesc. Ei trebuie să înființeze sanatorii, școli, case de editură și tot felul de instituții în toate zonele lumii, în vederea aducerii la îndeplinire a lucrării Sale.... În multe țări, trebuie să se înființeze centre misionare medicale pentru a funcționa ca un ajutor divin în slujirea nevoilor celor suferinzi.

Domnul Hristos conlucrează cu aceia care se angajează în lucrarea misionară medicală. Bărbații și femeile care fac tot ce pot și în mod neegoist în vederea înființării de sanatorii și de cabinete medicale de tratament în multe țări vor fi răsplătiți într-o măsură bogată. Cei care vor vizita aceste instituții vor fi binecuvântați din punct de vedere fizic, intelectual și spiritual -- cei obosiți vor fi înviorați, cei bolnavi vor fi readuși la starea de sănătate, cei împovărați de păcat vor fi eliberați. În țările îndepărtate, de unde provin acele inimi care, prin intermediul unor asemenea instituții, vor fi întoarse de la slujirea păcatului la neprihănire, se vor auzi mulțumiri și glasuri melodioase. Prin cântecele lor de laudă și de mulțumire, se va prezenta o mărturie care îi va câștiga și pe alții la credincioșie și la părtășie cu Domnul Hristos”. -- Idem, 51, 52.

Cu ocazia serviciului religios de consacrare a Sanatoriului Loma Linda, în data de 15 aprilie 1906, sora White a reamintit câteva dintre manifestările Providenței, care au însoțit eforturile fraților în vederea achiziționării proprietăților din California de Sud. De asemenea, a prezentat succint planul divin care trebuia să fie îndeplinit prin intermediul acelei instituții. Pe

parcursul prezentării, ea a declarat:

„Responsabilitatea misionarilor medicali este solemnă. Ei trebuie să fie niște misionari în adevăratul sens al cuvântului. Cei suferinzi și bolnavi, care se vor încredința îngrijirii personalului aflat în instituțiile noastre misionare, nu trebuie să fie dezamăgiți. Ei trebuie să fie învățați cum să trăiască în armonie cu Dumnezeu. Dacă vor învăța să respecte Legea lui Dumnezeu, vor fi binecuvântați într-o măsură bogată, atât fizic, cât și spiritual.

Beneficiul unei vieți în afara orașului, în aer liber, nu trebuie să fie niciodată pierdut din vedere. Cât de mulțumitori ar trebui să fim pentru faptul că Dumnezeu ne-a dăruit sanatoriile de la Paradise Valley, Glendale și Loma Linda! «Afară din orașe!» -- aceasta a fost solia mea ani de zile. Nu ne putem aștepta ca bolnavii să se însănătoșească rapid, dacă sunt închiși între patru pereți, în orașe, fără să aibă posibilitatea de a vedea altceva, în afară de case, case și iar case -- nimic care să anime, nimic care să învioreze. Totuși, cât de greoi sunt unii în a înțelege faptul că orașele aglomerate nu constituie niște locuri favorabile pentru lucrarea în domeniul sănătății!

În California de Sud, nu cu mulți ani în urmă, au existat unii care doreau să se construiască un sanatoriu mare chiar în centrul orașului Los Angeles. În lumina instrucțiunii primite din partea lui Dumnezeu, noi nu am putut fi de acord cu aplicarea unui asemenea plan. În viziuni de noapte, Domnul mi-a arătat proprietăți neocupate, aflate în zone rurale, care corespundeau obiectivelor sanatoriului și erau de vânzare la un preț mai mic decât costul inițial.

A trecut ceva timp până am găsit aceste locuri. Mai întâi am achiziționat Sanatoriul Paradise Valley, lângă San Diego. Câteva luni mai târziu, prin providența lui Dumnezeu, proprietatea de la Glendale a intrat în atenția oamenilor noștri și a fost cumpărată și dată în folosință. Cu toate

acestea, am primit lumina că lucrarea noastră de înființare de sanatorii în California de Sud nu era încheiată încă. În mai multe ocazii, ne-au fost adresate mărturii care spuneau că lucrarea misionară medicală trebuie să fie înființată undeva în vecinătatea Redland-ului.

Într-un articol publicat în The Review and Herald, 6 aprilie, 1905, eu am scris:

«La întoarcerea noastră prin Redland, în timp ce trenul parcurgea kilometri întregi prin livezi de portocali, m-am gândit la eforturile care ar trebui să fie făcute în această frumoasă vale, în vederea proclamării adevărului pentru acest timp. Am recunoscut această zonă din California de Sud ca fiind unul dintre locurile care îmi fuseseră descoperite cu ocazia recomandării de a înființa acolo un sanatoriu pe deplin echipat.

De ce în asemenea zone, ca Redland și Riverside, nu s-a lucrat aproape de loc?... Domnul dorește să aibă femei și bărbați curajoși, care să preia lucrarea Sa în aceste locuri. Cauza lui Dumnezeu ne cere să înaintăm în California de Sud mai rapid decât am făcut-o până acum. În fiecare an, sute de oameni vizitează California de Sud în căutarea sănătății și, prin diferite metode, trebuie să ne străduim să le vestim adevărul. Ei trebuie să audă avertizarea de a se pregăti pentru marea zi a Domnului, care este chiar la ușă.... Lucrătorii care pot vorbi în public, în prezența unui auditoriu numeros, trebuie să se afle acolo unde îi pot întâlni pe oameni și le pot vesti solia de avertizare.... Ei trebuie să fie rapizi în sesizarea ocaziilor de a le prezenta adevărul prezent acelor care nu îl cunosc. Să vestească solia cu claritate și cu putere, pentru ca aceia care au urechi de auzit să poată auzi».

Aceste cuvinte au fost scrise înainte ca eu să fi auzit ceva despre proprietatea de la Loma Linda. Totuși eram conștientă de misiunea înființării unui nou sanatoriu. În toamna anului 1903, am avut o viziune a sanatoriului,

așezat în mijlocul unor livezi frumoase, undeva în California de Sud și nici o proprietate pe care o vizitasem nu a corespuns imaginii descoperite în viziune. În acea vreme, le-am scris despre această viziune fraților și surorilor aflați la adunarea de tabără din Los Angeles, la începutul lunii septembrie 1903.

În timp ce participam la sesiunea Conferinței Generale din 1905, la Washington, D. C., am primit o scrisoare de la fratele J. A. Burden, în care descria o proprietate pe care o descoperise la patru mile vest de Redlands, la cinci mile și jumătate sud-est de San Bernardino și la opt mile nord-est de Riverside. Când am citit scrisoarea lui, am fost convinsă că acela era unul dintre locurile din viziune....

Mai târziu, când am vizitat proprietatea, am recunoscut-o ca fiind unul dintre locurile pe care le văzusem în viziune cu aproape doi ani înainte. Cât de mulțumitoare sunt față de Domnul Dumnezeu nostru pentru acest loc, care este pregătit întru totul pentru noi, spre a-l folosi pentru onoarea și gloria numelui Său!” -- The Review and Herald, 21 iunie, 1906

La sesiunea Conferinței Generale din 1909, sora White le-a prezentat pe scurt delegaților adunați, câteva dintre experiențele legate de așezarea lucrării misionare medicale pe o temelie solidă în California de Sud și s-a referit îndeosebi la providența lui Dumnezeu, manifestată din belșug prin asigurarea facilităților pentru educarea și instruirea multor evangheliști misionari medicali, care să slujească în întreaga lume. În legătură cu aceasta, ea declara:

„Unul dintre avantajele principale oferite de Loma Linda este varietatea plăcută de scene fermecătoare, pe care le întâlnești la fiecare pas. Priveliștea vastă a văii și a muntelui este magnifică. Dar mai important decât scenele magnifice, decât clădirile frumoase și terenurile spațioase, este faptul că, nu

departe de această instituție, se află o zonă cu populație densă, asigurându-se în acest fel condițiile necesare pentru a le transmite multor oameni cunoașterea soliei celui de-al treilea înger. Trebuie să avem un discernământ spiritual clar, ca să putem recunoaște ocaziile providențiale, prin care Dumnezeu ne pregătește calea spre a lumina lumea.

În afară de faptul că suntem în posesia acestor locuri, avem și responsabilitatea serioasă de a atribui un caracter educațional activității instituțiilor medicale. Loma Linda nu trebuie să fie doar un sanatoriu, ci un centru de educație. Aici trebuie să fie înființată o școală pentru instruirea evangheliștilor misionari medicali....

În Loma Linda avem un centru favorabil promovării de acțiuni misionare diverse. Acum putem înțelege faptul că ajungerea acestui sanatoriu în proprietatea poporului nostru a fost actul providenței lui Dumnezeu. Trebuie să considerăm Loma Linda ca fiind un loc de care Domnul a prevăzut că vom avea nevoie și pe care ni l-a dăruit. Există o lucrare foarte valoroasă, care trebuie să fie îndeplinită în legătură cu interesele sanatoriului și ale școlii din Loma Linda, iar aceasta se va realiza atunci când vom contribui cu toții la atingerea obiectivului, acționând în unitate după rânduiala lui Dumnezeu” -- The Review and Herald, 21 iunie, 1906, 173, 174, 176, 177.

Cutremurul din San Francisco

Joi după-amiaza, în data de 12 aprilie 1906, sora White a plecat de acasă pentru a participa la adunarea anuală a Conferinței California de Sud, care se desfășura la Los Angeles, și la serviciile de consacrare a două sanatorii -- Paradise Valley, lângă San Diego, și Loma Linda, în San Bernardino Valley. Primele zile le-a petrecut la Loma Linda și în acest timp a avut o experiență remarcabilă, pe care ne-a descris-o pe scurt, astfel:

Judecăți retributive

„În data de 16 aprilie 1906, pe când mă aflam la Loma Linda, Cal., în timpul unei viziuni de noapte, mi-a fost descoperită o scenă extrem de impresionantă. Stăteam în picioare pe o colină, de unde puteam să văd casele zguduite ca o trestie bătută de vânt. Clădirile, mari și mici, se prăbușeau la pământ. Localurile destinate plăcerii, teatrele, hotelurile și casele celor bogați erau zguduite și spulberate. Multe vieți erau șterse de pe fața pământului, iar aerul era plin de strigătele disperate ale celor răniți și îngroziți.

Îngerii distrugători ai lui Dumnezeu erau în acțiune. O singură atingere, și clădirile, care erau atât de bine construite, încât oamenii le considerau pe deplin sigure în fața oricărui pericol, s-au transformat îndată în mormane de ruine. Nu mai exista nici un loc în care să poți fi în siguranță. Eu nu mă simțeam în vreun pericol deosebit, dar nu pot găsi cuvintele pentru a descrie groaza scenelor care se desfășurau înaintea mea. Se părea că răbdarea lui Dumnezeu ajunsese la capăt și venise ziua judecății.

Apoi, îngerul care stătea alături de mine mi-a spus că doar puțini

oameni au o idee cu privire la nelegiuirea care există în lumea noastră de azi și în special cu privire la nelegiuirea din marile orașe. El a declarat că Domnul stabilise un timp când îi va pedepsi cu mânie pe călcătorii Legii pentru desconsiderarea persistentă a poruncilor Sale.

Scena care s-a desfășurat înaintea ochilor mei a fost teribilă, dar ce m-a impresionat cel mai mult a fost explicația care mi-a fost prezentată în legătură cu aceasta. Îngerul care se afla lângă mine a declarat că suprema guvernare a lui Dumnezeu și sfințenia Legii Sale trebuie să le fie descoperite celor care refuză continuu să se supună față de Regele regilor. Cei care aleg să rămână neascultători, datorită harului trebuie să sufere pedepse, așa încât, dacă va fi posibil, să fie sensibilizați și să conștientizeze păcătoșenia vieții lor.

Întreaga zi care a urmat, am cugetat la scenele care mi-au fost arătate și la explicația care mi-a fost prezentată. În timpul dupăamiezei am călătorit spre Glendale, localitate aflată în apropiere de Los Angeles. În noaptea următoare, ... mi se părea că mă aflu într-o adunare, prezentându-le oamenilor cerințele Legii lui Dumnezeu. Am citit scripturile cu privire la instituirea Sabatului în Eden, la încheierea săptămânii creației și cu privire la darea Legii pe Sinai, și apoi am declarat că Sabatul trebuie să fie păzit «în virtutea unui legământ neîncetat», ca semn veșnic între Dumnezeu și poporul Său, pentru ca ei să știe că sunt sfințiți de Domnul, Creatorul lor.

Apoi, am stăruit în continuare asupra guvernării supreme a lui Dumnezeu, care este mai presus de toți domnitorii pământești. Legea Sa trebuie să fie standardul oricărei fapte. Oamenilor li se interzice să-și prejudicieze conștiința prin necumpătare sau îngăduind ca mintea lor să fie supusă influențelor satanice, deoarece acest lucru face imposibilă păzirea Legii lui Dumnezeu. Deși Conducătorul divin rabdă îndelung răutatea, El nu Se lasă înșelat și nici nu va tăcea totdeauna. În cele din urmă, supremația și autoritatea Lui, în calitate de Conducător al universului, trebuie să fie

recunoscute, iar justețea cerințelor Legii Sale trebuie să fie îndreptățită și eliberată de orice umbră de îndoială.

Le-am repetat oamenilor mai multe învățături, așa cum le promisem de la instructorul meu, cu privire la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și cu privire la necesitatea de a-i trezi pe cei nelegiuți, pentru a deveni conștienți de situația periculoasă în care se află în ochii lui Dumnezeu.” -- Mărturii pentru comunitate 9:92-94.

„Am avut nevoie de mai multe zile pentru a scrie o parte dintre lucrurile care mi-au fost descoperite în cele două nopți petrecute la Loma Linda și Glendale”. -- The Review and Herald, 5 iulie, 1906.

„În data de 18 aprilie, la două zile după ce văzusem în viziune scena prăbușirii clădirilor, am plecat pentru a participa la o întrunire planificată în casa de adunare din Carr Street, Los Angeles. Pe când ne apropiam de biserică, am auzit băieții care vindeau ziare strigând: «San Francisco, distrus de un cutremur!» Cu inima îndurerată, am citit primele vești tipărite în grabă, despre dezastrul teribil”. -- Mărturii pentru comunitate 9:94.

Activitatea pentru orașe, condusă din centre aflate în afara lor

În predica de dinainte de începerea conferinței, sora White a evidențiat sfințenia Legii lui Dumnezeu și a vorbit hotărât despre necesitatea unei acțiuni prompte și despre nevoia ca oamenii să se familiarizeze cu importanța evenimentelor care vor urma pe pământ. Ea s-a referit în special la avantajele care trebuie să fie obținute lucrând pentru orașe, din centre aflate în afara acestora.

„Afară din orașe, afară din orașe!” declara ea. „Aceasta este solia pe care mi-a încredințat-o Domnul. Vor veni cutremure, vor veni inundații, nu

trebuie să ne stabilim în orașele nelegiuite, unde vrăjmașul este slujit pe toate căile și unde Dumnezeu este atât de adesea uitat. Domnul dorește ca noi să avem un discernământ spiritual clar. Trebuie să înțelegem de îndată pericolul înființării de instituții în orașele nelegiuite. Să facem planuri pentru a avertiza orașele și în același timp să trăim în zone unde îi putem proteja pe copiii noștri și pe noi înșine de influențele contaminatoare și imorale care domină într-o măsură atât de mare în aceste locuri.” -- The Review and Herald, 5 iulie, 1906.

Scene ale distrugerii

Două săptămâni mai târziu, sora White s-a întors în casa ei din St. Helena, trecând prin San Jose, Mountain View și San Francisco. „Pe când călătoream spre nord”, scria ea într-un raport al acestei călătorii, „am văzut câteva dintre efectele cutremurului, iar când am intrat în San Jose, am putut vedea clădiri mari care se prăbușiseră și altele care fuseseră serios avariate.

La Mountain View, noul oficiu poștal și câteva dintre cele mai mari magazine comerciale din oraș fuseseră doborâte la pământ. Alte clădiri se prăbușiseră parțial și erau foarte avariate.” -- Idem, 24 mai, 1906.

„În drumul nostru spre casă, de la Mountain View, am trecut prin San Francisco și, închiriind o șaretă, am petrecut o oră și jumătate privind distrugerea produsă în marele oraș. Clădiri despre care se credea că sunt sigure în fața dezastrului zăceau în ruine. În unele cazuri, clădirile erau parțial cufundate în pământ. Orașul prezenta unul dintre cele mai îngrozitoare tablouri ale ineficienței ingeniozității umane în proiectarea unor construcții care să reziste incendiilor și cutremurelor”. -- Mărturii pentru comunitate 9:94, 95.

Avertizări și îndemnuri

În ce privește învățăturile și avertizările referitoare la necesitatea unui efort stăruitor în proclamarea soliei celui de-al treilea înger în orașe, din perspectiva calamităților care aveau să cadă asupra centrelor populate pe măsură ce se apropie sfârșitul lumii, sora White scria astfel:

„De la cutremurul din San Francisco, au început să circule numeroase zvonuri cu privire la declarațiile mele. Unii au răspândit zvonul că, în timp ce mă aflam în Los Angeles, am declarat că prezisesem cutremurul și incendiul din San Francisco și că Los Angeles va fi următorul oraș care va suferi. Nu este adevărat. În dimineața de după cutremur, nu am spus nimic altceva decât că «vor veni cutremure, vor veni inundații» și că solia Domnului pentru noi este «să nu ne stabilim în orașele nelegiuite».

Nu cu mulți ani în urmă, un frate care lucra în New York City a publicat câteva note foarte incitante cu privire la distrugerea acestui oraș. Eu le-am scris imediat celor ce conduceau lucrarea de acolo, spunându-le că nu a fost înțelept să publice astfel de note, pentru că în felul acesta putea fi stârnită o agitație care ar fi condus la o mișcare fanatică, prejudiciind cauza lui Dumnezeu. Observațiile incitante sunt în defavoarea progresului lucrării.”
-- The Review and Herald, 5 iulie, 1906.

La data de 3 august 1903, sora White a scris mai mult cu privire la acest raport senzațional:

„Acum a început să se spună că eu am declarat că orașul New York va fi spulberat de un val uriaș. Eu nu am afirmat niciodată acest lucru. Când priveam marile clădiri ce se înălțau în acel oraș, etaj peste etaj, am declarat: «Ce scene teribile vor avea loc când Domnul va începe să zguduie pământul cu putere! Atunci, se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18, 1-3». Întregul

capitol optsprezece din Apocalipsa constituie o avertizare cu privire la ce va veni pe pământ. Dar eu nu am nici o lumină specială referitoare la ceea ce se va întâmpla în New York. Tot ce știu este că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi doborâte la pământ de puterea distrugătoare a lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că timpul a venit. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale teribile, și aceste structuri masive se vor prăbuși. Nu ne putem imagina cât de îngrozitoare vor fi scenele care vor avea loc.”

În 1 septembrie 1902, sora White scria:

„În orașe mari, cum ar fi San Francisco, trebuie să aibă loc adunări de tabără bine organizate, deoarece nu va mai trece mult timp până când aceste orașe vor suferi judecățile lui Dumnezeu. San Francisco și Oakland devin asemenea Sodomei și Gomorei, iar Domnul Își va revărsa mânia asupra lor”.

20 iunie 1903: „Judecățile lui Dumnezeu sunt în țara noastră. Domnul vine curând. El îi avertizează pe locuitorii pământului de apropierea venirii Sale, prin incendii, inundații și cutremure. Oh, dacă oamenii ar putea ști momentul cercetării lor! Nu avem nici un timp de pierdut. Trebuie să facem eforturi hotărâte pentru a-i face pe cei din lume să înțeleagă că ziua judecății este aproape.”

3 iunie 1903: „Duhul lui Dumnezeu se străduiește să câștige inima multora. Pentru cei care nu au avut nici o ocazie de a auzi adevărul, timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este un timp al harului. Domnul privește spre ei cu duioșie. Inima Sa plină de milă este impresionată, mâna Sa încă este întinsă spre a salva.”

12 noiembrie 1902: „Se apropie timpul când, în istoria lumii, va trebui să vină o mare criză, când fiecare act al guvernării lui Dumnezeu va fi

urmărit cu un interes intens și cu o teamă inexprimabilă. Judecățile lui Dumnezeu se vor desfășura într-o succesiune rapidă, una după alta -- incendii, inundații și cutremure, războaie și vărsare de sânge. În curând trebuie să aibă loc evenimente decisive și de amploare.” [Aceste declarații și multe altele de o natură asemănătoare au fost publicate în Review, din data de 5 iulie, 1906, într-un articol semnat de sora White.]

15 februarie 1904: „Ultima dată când am fost în New York, am avut o viziune de noapte, în care mi s-a spus să privesc clădirile ce se înălțau etaj peste etaj până la cer. Aceste clădiri erau garantate împotriva incendiilor și fuseseră ridicate spre slava proprietarilor lor. Construcțiile se înălțau, sus, tot mai sus, folosindu-se cele mai costisitoare materiale....

În timp ce construiau acele clădiri înalte, proprietarii se bucurau cu o mândrie ambițioasă că aveau suficienți bani pe care să-i folosească pentru glorificarea eului.... Cea mai mare parte a banilor investiți de ei în acest fel fusese obținută prin opresiune, prin sudoarea feței celor săraci. În cărțile cerului este păstrat un raport al fiecărei tranzacții. Acolo este înregistrat fiecare act necinstit și fraudulos. Vine timpul când oamenii vor atinge o culme a insolenței și a fraudei, pe care Domnul nu le va permite să o depășească, iar ei vor învăța că îndelunga răbdare a lui Iehova are o limită.

Următoarea scenă care s-a ivit înaintea mea a fost aceea a unei alarme de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte, pe care le considerau rezistente la foc, și spuneau: «Sunt într-un totul sigur». Dar acele clădiri au ars ca și când ar fi fost făcute din smoală. Pompierii au fost incapabili să folosească pompele de incendiu.

Mi-a fost descoperit că, dacă nu va avea loc o schimbare în inimile mândre și ambițioase ale ființelor omenești, va veni timpul când vor vedea că brațul Domnului, care a fost puternic pentru a salva, este suficient de

puternic pentru a distruge. Nici o putere pământescă nu se poate împotrivi brațului lui Dumnezeu. Nici un material folosit în construirea clădirilor nu va fi suficient de rezistent, să le ferească de distrugere atunci când vine timpul stabilit de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe oameni pentru indiferența lor și pentru desconsiderarea Legii Sale.” [Citat în The Review and Herald, 26 aprilie, 1906.]

Chemati la pocăință

Sora White a evidențiat faptul că harul lui Dumnezeu, care a cruțat atât de multe vieți în timpul calamității înspăimântătoare din San Francisco și în localitățile din apropiere, era un apel puternic, adresat tuturor categoriilor sociale, de a recunoaște conducerea supremă a lui Iehova și obligativitatea cerințelor Legii Sale. Ea a îndemnat la organizarea unor eforturi evanghelistice în orașele din apropierea golfului, pentru ca oamenii să poată avea toate posibilitățile de a afla despre însemnătatea judecăților care vor veni asupra locuitorilor pământului.

Ca urmare, timp de mai multe luni după cutremur, s-au desfășurat acțiuni speciale și continue în vederea proclamării soliei celui de-al treilea înger în San Francisco, Oakland și în alte orașe din zonă. Sora White a făcut tot ce a putut pentru a-i încuraja pe lucrătorii aflați în aceste locuri și a întreprins mai multe vizite pentru a fi prezentă personal alături de lucrătorii angajați din plin în activitatea de predicare și de învățare. Ea le-a adresat celor care erau familiarizați cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu îndemnul să sprijine voluntar eforturile lucrătorilor. În același timp, sora White a scris despre lucrarea vastă ce trebuia făcută în fiecare țară.

„Lumea este plină de nelegiuire”, declara ea. „În fiecare țară domnește un spirit al fărădelegii, care se manifestă îndeosebi în marile orașe ale lumii. Păcatul și crimele din orașele noastre sunt înspăimântătoare. Dumnezeu nu

mai poate răbda multă vreme. Judecățile Sale au început să cadă deja în anumite locuri și, în curând, semnul dezaprobării Sale se va simți în altele.

Vor avea loc o mulțime de evenimente care vor dezvălui faptul că Dumnezeu este stăpân pe situație. Adevărul va fi proclamat într-un limbaj clar și inconfundabil. Ca popor, noi trebuie să pregătim calea Domnului sub călăuzirea puterii conducătoare a Duhului Sfânt. Evanghelia trebuie să fie vestită în puritatea ei. Fluviul de apă vie trebuie să-și adâncească și să-și lărgască vadul. În toate câmpurile misionare, de aproape și de departe, vor fi chemați oameni de la plug și de la ocupațiile lor obișnuite și vor fi educați și instruiți prin asocierea cu persoanele care au experiență. Dacă vor învăța să lucreze eficient, ei vor proclama adevărul cu putere. Prin lucrările minunate ale Providenței divine, munții de dificultăți vor fi înlăturați și aruncați în mare. Solia, care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului, va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor afla și vor discerne adevărul. Lucrarea va înainta mai mult și tot mai mult, până când întregul pământ va fi avertizat, iar atunci va veni sfârșitul.” -- The Review and Herald, 5 iulie, 1906. Paragraful conclusiv, asemenea multor sfaturi asemănătoare adresate pe parcursul acelor luni pline de activitate, petrecute după cutremurul din San Francisco, în slujba câștigării de suflete în marile orașe ale țării, pot fi găsite în secțiunea „The Work in Cities”, în Testimonies For The Church 9.

La sesiunea Conferinței Generale din 1909

În data de 9 septembrie 1909, joi seara, sora White s-a întors acasă, în locuința ei de lângă St. Helena, California, după o absență de cinci luni și patru zile, perioadă în care a călătorit mai mult de opt sute de mile și a vorbit în public de șaptezeci de ori, în douăzeci de locuri, în prezența unor auditorii mari și mici, de la California la Maine și de la Alabama la Wisconsin.

Scopul principal al călătoriei a fost acela de a participa la sesiunea Conferinței Generale, care avea loc o dată la patru ani și urma să se desfășoare la Washington, D. C., în primăvara anului 1909. Vizitele ei în alte locuri s-au datorat unor invitații urgente și au fost posibile doar prin revărsarea de har care i-a dat curaj și putere pe măsură ce mergea din loc în loc.

Cu câteva zile înainte de a-și începe călătoria, sora White a menționat că, având în vedere vârsta ei de optzeci și unu de ani, precum și sănătatea șubredă, cu siguranță, ar fi cel mai bine pentru ea să meargă la Washington pe ruta cea mai scurtă, dar că nu poate ignora solicitările de a vizita Los Angeles, Loma Linda și Paradise Valley, din California de Sud, și nici invitația de a face un popas la College View, Neb., precum și aceea de a le vorbi celor cinci sute de studenți de la Union College. Ea a declarat: „Trebuie să-l vizitez, de asemenea, pe fiul meu Edson, în Nashville, Tenn., și, dacă Domnul îmi dă putere, mi-ar face plăcere să-i vizitez pe frații Sutherland și Magan de la școala Madison”. Sora White și-a exprimat dorința de a se opri pentru o zi la Asheville, N. C., unde locuia Prof. S. Brownsberger și unde sora Rumbough construisese o casă parohială confortabilă și o sală de întruniri, pe care le dăruise Conferinței.

În timpul celor patru săptămâni de călătorie spre Washington, sora White a putut să vorbească de patru ori la College View, de câte două ori la Loma Linda, Nashville și Asheville și o dată la Paradise Valley, Madison, Hillcrest, Huntsville și la școala misionară Alden, lângă Hillto Când a sosit în Washington, s-a dus direct la Takoma Park, unde a fost găzduită în casa fratelui G. A. Irwin.

O adunare reprezentativă

La sesiunea Conferinței Generale din 1909 au participat reprezentanți din multe țări. Delegațiile venite din depărtare au fost neobișnuit de numeroase, aproape un sfert fiind prezenți din conferințele și centrele misionare de dincolo de ocean. Participarea celor din America a fost de asemenea numeroasă.

Încă din ziua de deschidere a sesiunii, sora White și-a asumat o responsabilitate serioasă în privința intereselor spirituale ale diferitelor categorii de credincioși adunați în tabără. În mai multe discursuri publice, ea i-a îndemnat pe frați și pe surori să se încreadă în Dumnezeu și să caute cu cea mai mare stăruință călăuzirea și binecuvântarea Lui. Toți cei prezenți în adunare trebuiau să primească inspirație și curaj pentru a contribui la dezvoltarea și la continuarea lucrării mărețe de pretutindeni în lume. În alcătuirea planurilor, ei trebuiau să-și aducă aminte fără încetare de nevoile celor ce pier și de importanța de a lucra în acele locuri, în care Dumnezeu deschidea în mod minunat calea pentru vestirea adevărului prezent.

Lucrarea în orașe

Unul dintre subiectele evidențiate a fost acela al situației marilor orașe ale lumii. „Iată orașele noastre”, îndemna ea, „și nevoia lor după Evanghelie.

Necesitatea unor eforturi stăruitoare în mijlocul mulțimilor din orașe a fost în atenția mea continuu timp de mai bine de douăzeci de ani. Cine simte responsabilitatea pentru marile noastre orașe? Unii vor spune: «Avem nevoie de toți banii de care dispunem pentru a extinde lucrarea în teritorii noi». Nu înțelegeți că, dacă nu vestiți adevărul în orașe, va avea loc o secătuire a resurselor financiare? Dacă le veți predica solia celor care locuiesc în orașe și care sunt înfometați după adevăr, ei vor accepta lumina și vor fi dornici să meargă mai departe pentru a le vesti și altora această lumină. Cei care dispun de mijloace financiare îi vor aduce și pe alții la adevăr și își vor dăruia banii pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu”. -- The General Conference Bulletin, 24 mai, 1909, 136.

Necesitatea de a face planuri extraordinare pentru predicarea soliei celui de-al treilea înger în centrele aglomerate ale țării a constituit una dintre subiectele principale prezentate de sora White în discursurile ei din timpul conferinței.

„În lumea noastră se realizează puțin”, declara ea, „dar, oh, dacă lucrarea cea bună s-ar putea răspândi până la mari depărtări, ajungând la fiecare suflet aflat în nevoie! Oh, dacă adevărul prezent ar putea fi proclamat în fiecare oraș! Această mare nevoie stăruie în mintea mea zi și noapte....

Bărbații și femeile înaintează tot mai mult în vestirea soliei Evangheliei. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta, dar avem nevoie de o mai mare trezire.... Este privilegiul nostru de a vedea lucrarea lui Dumnezeu dezvoltându-se în orașe. Domnul Hristos așteaptă, așteaptă să mergem în locuri noi. Cine se pregătește pentru această lucrare? Să nu spunem că nu avem suficienți lucrători! Suntem fericiți că există câțiva, dar pentru orașele noastre trebuie să fie făcută o lucrare cu mult mai mare.” -- Idem, 98.

Eforturi speciale în Noua Anglie

„Lucrarea pe care o avem de făcut este mare și minunată”, spunea ea într-un alt discurs prezentat în timpul Conferinței Generale. „Avem de salvat o lume întreagă”. În acest context, sora White s-a referit în mod special la binecuvântarea de care ar putea beneficia cauza lui Dumnezeu, printr-un efort unit și puternic de a proclama solia în orașele din Noua Anglie, unde soliile primului și al celui de-al doilea înger fuseseră vestite cu o mare putere. Ea declara: „În aceste orașe trebuie să vestim slava soliei celui de-al treilea înger. Cine dintre noi se va strădui să răspândească razele de lumină acolo unde adevărul a fost primit atât de favorabil în zilele de început ale soliei?” -- The General Conference Bulletin, 31 mai, 1909, 225, 226.

Într-unul dintre apelurile ei cu privire la lucrarea ce trebuia să fie realizată în orașele din Noua Anglie și din statele de pe coasta Atlanticului, sora White spunea:

„Ce se face în orașele din est, care au fost printre primele locuri în care s-a proclamat solia adventă? Orașele din vest au beneficiat de anumite avantaje, dar cine dintre cei aflați în est a fost însărcinat cu responsabilitatea de a relua lucrarea în zonele care, în perioada de început, au fost botezate cu adevărul apropiatei reveniri a Domnului? Mi-a fost descoperit că adevărul trebuie să meargă din nou în statele estice, unde ne-am început lucrarea și unde am avut primele noastre experiențe. Trebuie să depunem toate eforturile posibile pentru a le vesti cunoașterea adevărului tuturor celor ce vor fi dispuși să audă, și există mulți care vor asculta. Pretutindeni în marile noastre orașe, Dumnezeu are suflete oneste, care sunt interesate de adevăr. În statele din est trebuie să fie îndeplinită o lucrare serioasă. Din nou și din nou, mi-au fost adresate cuvintele: «Repetă solia, repetă solia. Spune-i poporului Meu să repete solia în locurile în care a fost predicată la început, unde bisericile au luat poziție una după alta în favoarea adevărului și unde puterea lui Dumnezeu a însoțit vestirea mesajului în mod remarcabil».” -- The

Delegațiile venite din depărtare

Prezența la sesiunea Conferinței Generale din 1909 a peste o sută de delegați veniți din depărtare i-a dat serei White posibilitatea de a întâlni vechi prieteni cu care fusese asociată în lucrare în anii trecuți. Adesea, în timpul conferinței, era vizitată de grupuri de frați veniți din diferite conferințe și din centre misionare din străinătate, care îi aduceau în mod personal salutările lor și îi raportau progresul soliei celui de-al treilea înger în zonele pe care le reprezentau. În acest fel, aproape toți cei veniți din depărtare, atât vechi prieteni, cât și persoane pe care nu le cunoscuse niciodată până atunci, au avut ocazia de a o asigura de curajul lor în Dumnezeu și de hotărârea lor de a-și îndeplini partea pentru încheierea lucrării.

După ce a avut bucuria uneia dintre aceste ocazii, sora White a declarat în mod public: „Mă simt deosebit de impresionată când frații noștri, care au venit din țări străine, mi-au relatat puțin din experiențele lor și când am auzit ce face Domnul pentru a aduce sufletele la adevăr”. (The General Conference Bulletin, 21 mai, 1909, 105.) Iar cu o altă ocazie, adresându-li-se în mod special, în timp ce vorbea în cadrul conferinței, ea a spus:

„Iată, aici sunt lucrătorii care au venit din țări străine pentru a vedea și pentru a înțelege. Acești lucrători sunt hotărâți să folosească orice privilegiu, ca să se poată întoarce în câmpul lor de activitate cu un har înnoit și cu o nouă putere a Duhului lui Dumnezeu. Frații mei, poate că, în câmpul vostru de lucru, vă confrunțați cu situații nefavorabile, dar Domnul știe totul despre aceasta și El va împlini nevoia voastră prin Duhul Său Sfânt. Trebuie să avem mult mai multă încredere în Dumnezeu.” -- The General Conference Bulletin, 21 mai, 1909, 57.

Conflictele între națiuni

Delegații care veniseră la sesiune din toate zonele Europei, din Asia, Africa, America de Sud, Australasia și din insulele mării, ca reprezentanți ai cauzei adevărului prezent, au fost însărcinați în mod solemn de sora White să se pregătească sufletește pentru evenimentele teribile de lupte și prigoană, care vor întrece orice imaginație și pe care urmau să le vadă în curând între națiunile pământului. „Foarte curând”, a declarat ea, „conflictul și opresiunea între națiunile străine vor izbucni cu o intensitate pe care acum nu o anticipați. Trebuie să fiți conștienți de importanța comuniunii cu Dumnezeu în rugăciune. Când veți avea asigurarea că El vă ascultă, veți fi voioși în mijlocul necazului, vă veți ridica deasupra descurajării, deoarece veți experimenta influența înviorătoare a puterii lui Dumnezeu în inima voastră. Avem nevoie de adevăr. Nimic nu poate lua locul adevărului sacru și solemn, merit să ne facă în stare să rezistăm încercării ispitei și să o suportăm asemenea Domnului Hristos.” -- The General Conference Bulletin, 21 mai, 1909, 57.

În cuvântul de rămas-bun din cadrul serviciului divin de încheiere a conferinței, sora White le-a adresat încă o dată un apel delegaților adunați din toate părțile lumii, să reziste privind la Cel Nevăzut. Ea a îndemnat fiecare lucrător să meargă înainte în puterea Atotputernicului lui Israel și a declarat că, deși este posibil să nu mai aibă niciodată privilegiul de a se întâlni cu frații ei la o altă conferință ca aceasta, totuși se va ruga pentru ei și se va pregăti să-i întâlnească pe toți în Împărăția slavei.

Sfaturi importante

Cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1909, sora White a citit un manuscris în care adresa un apel la loialitate față de principiile reformei

sănătății [Acest manuscris a fost publicat mai târziu în Mărturii pentru comunitate 9:153-166] și le-a vorbit delegaților despre acest subiect. [Vezi The General Conference Bulletin, 30 mai, 1909, 213-215.] Un alt manuscris citit a fost „Un apel pentru evangheliștii misionari medicali” și încă un altul, intitulat „Colegiul pentru Evangheliști Loma Linda”. [Vezi Mărturii pentru comunitate 9:167-178.]

După sesiune, sora White s-a întâlnit de două ori cu membrii Comitetului Conferinței Generale, înainte de a merge în Philadelphia și în alte orașe din est, iar de acolo, la adunările de tabără și la instituțiile din statele centrale și din vestul mijlociu, în drumul ei spre casa din California.

Cu ocazia întrevederilor cu Comitetul Conferinței Generale, sora White a citit mai multe manuscrise care tratau câteva dintre problemele cu care se confruntau frații. La solicitarea de a întreprinde în orașele de acasă și din depărtare o lucrare mai mare decât încercaseră să realizeze până la data aceea, se putea răspunde numai în măsura mijloacelor financiare și a oamenilor disponibili pentru dezvoltarea unei asemenea acțiuni. Ca să poată fi inițiată cât mai curând o campanie amplă și de mari proporții, sora White a sugerat că ar fi recomandabilă eliberarea unor lucrători de poverile grele pe care le purtau în cadrul centrelor instituționale, astfel încât aceștia să poată sluji în domeniul evanghelizării.

„Trebuie să ne străduim, atât cât este posibil, să găsim oameni consacrați, educați în domeniul administrativ și financiar, care să se ocupe de conducerea treburilor financiare din diferitele centre ale lucrării noastre. Să nu immobilizăm în aceste centre de influență oameni care ar putea face o lucrare mai importantă în domeniul predicării în public și în prezentarea adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu pentru cei necredincioși....

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ne-a fost încredințată solia celui de-al

treilea înger, o solie imperativă care trebuie să pregătească poporul pentru venirea Regelui nostru. Timpul este scurt. Domnul dorește ca tot ce este legat de cauza Sa să fie implicat în lucrare. El dorește ca solemnă solie de avertizare și chemarea la mântuire să fie proclamate cât mai departe cu putință. Mijloacele financiare care vor intra în trezorerie trebuie să fie folosite înțelept pentru susținerea lucrătorilor. Nimic din ce ar putea împiedica înaintarea soliei nu trebuie lăsat să se interpună în planurile noastre....

Ani de zile, pionierii lucrării noastre s-au luptat cu sărăcia și cu greutatea de tot felul pentru a așeza cauza adevărului prezent pe o temelie solidă. Cu mijloace sărăcicioase, ei au trudit neobosiți, iar Domnul a binecuvântat eforturile lor umile. Solia a înaintat cu putere în est și s-a întins spre vest, până când s-au înființat centre de influență în multe locuri. Poate că lucrătorii de azi nu îndură toate greutatea acelor zile de început. Totuși schimbarea condițiilor nu trebuie să conducă la nici o diminuare a efortului. Acum, când Domnul ne poruncește să proclamăm solia încă o dată cu putere în est, când El ne poruncește să mergem în orașele din est, din sud, din vest și din nord, oare nu vom răspunde noi, ca unul, pentru a împlini porunca Sa? Nu vom plănui noi să trimitem soli pretutindeni în aceste zone și să-i susținem fără rețineri?...

Pentru ce există Conferințele noastre, dacă nu pentru dezvoltarea lucrării? Într-un timp ca acesta trebuie să fie angajată orice persoană disponibilă. Domnul vine. Sfârșitul este aproape. Da, evenimentele se precipită! În scurt timp, nu vom mai putea să lucrăm în libertatea de care ne bucurăm acum. În fața noastră se află evenimente teribile și lucrarea pe care o facem trebuie să fie făcută repede. Acum trebuie să consolidăm lucrarea în orice loc este posibil. Pentru realizarea acestui deziderat avem o mare nevoie de tot ajutorul care poate fi oferit de pastorii noștri cu experiență, care sunt capabili să susțină atenția unor mari adunări....

Înainte de a pleca de acasă, I-am promis Domnului că, dacă îmi va cruța viața și mă va face în stare să vin la această conferință, voi vesti solia pe care mi-a adresat-o în mod repetat cu privire la orașele în care pier mii și mii de oameni fără a avea cunoașterea adevărului. După ce am prezentat această solie în fața poporului, binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra mea din belșug. Iar acum, frații mei, în numele Domnului, vă adresez apelul să faceți tot ce puteți mai bine și să plănuți înaintarea lucrării în direcția indicată de Dumnezeu....

Dacă vom realiza această lucrare, vom vedea că mijloacele financiare vor curge în vistieriile noastre și vom avea banii necesari pentru a desfășura o activitate tot mai mare și mai extinsă. Oare nu vom înainta noi prin credință, ca și când am avea mii de dolari? Noi nu avem nici măcar jumătate din credința pe care ar trebui să o avem. Să ne facem partea în avertizarea acestor orașe! Solia de avertizare trebuie să ajungă la oamenii care sunt pe punctul de a pieri neavertizați și nemântuiți. Cum putem noi să întârziem? Pe măsură ce vom înainta, vor veni și mijloacele financiare. Dar trebuie să înaintăm prin credință, încrezându-ne în Domnul Dumnezeuul lui Israel”. [Dintr-un manuscris publicat parțial în Mărturii pentru comunitate 9:98, 99.]

Ultimele activități

Cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1913, sora White le-a scris fraților adunați, împărtășindu-le câteva dintre experiențele avute de-a lungul celor patru ani care trecuseră de la sesiunea din 1909, când avusese posibilitatea de a le vorbi în mod personal.

„Timp de mai multe luni după încheierea acelei adunări”, scria ea, „am fost foarte îngrijorată și i-am îndemnat pe frații aflați în conducere, atrăgându-le atenția asupra acelor lucruri pe care Domnul mă instruisese să le transmit în mod clar.... Deși simt încă temerea cea mai profundă cu privire la atitudinea pe care unii o adoptă față de măsurile importante, legate de dezvoltarea cauzei lui Dumnezeu pe pământ, totuși am o încredere puternică în lucrătorii aflați pretutindeni și sunt convinsă că, dacă ei se unesc, se umilesc înaintea Domnului și se consacră din nou în slujba Sa, vor fi făcuți în stare să împlinească voia Lui. Sunt unii care nici măcar acum nu înțeleg lucrurile într-o lumină corectă, dar dacă Îl vor căuta pe Domnul cu seriozitate și își vor supune voința în întregime voinței lui Dumnezeu, vor putea să învețe să accepte părerile colaboratorilor lor și vor putea să evite comiterea unor greșeli serioase.

Sunt profund impresionată de scenele pe care le-am văzut recent într-o viziune avută în timpul nopții. Părea că are loc o mare mișcare -- o lucrare de reînviore -- care se extindea în multe locuri. Poporul nostru acționa în unitate, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Frații mei, Domnul ne vorbește. Oare să nu ascultăm noi glasul Său? Să nu aprindem noi candelile, lucrând ca niște oameni care așteaptă venirea Domnului lor? Trăim într-un timp în care este nevoie de acțiune și de purtători de lumină. «Vă sfătuiesc dar, fraților, ... să vă purtați în chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu

toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii».” -- The General Conference Bulletin, 1913, 34.

Activitățile personale

Cu privire la preocupările ei, atât în domeniul activității publice, cât și în cămin, în 1913, sora White scria:

„Îmi doresc mult să mă implic personal într-o activitate serioasă în cadrul bisericii și, în mod sigur, aș fi implicată într-o lucrare publică mai intensă, dacă nu aș considera că, la vârsta mea, nu este înțelept să te bazezi pe puterile fizice. Am misiunea de a-i comunica bisericii și lumii lumina care mi-a fost încredințată de-a lungul anilor de predicare a soliei celui de-al treilea înger. Inima mea este plină de dorința cea mai fierbinte de a le prezenta adevărul tuturor celor ce îl pot auzi și de a continua să particip la pregătirea materialelor pentru publicare. Dar trebuie să lucrez cu foarte mare atenție, ca să nu ajung în situația de a nu mai putea scrie deloc. Nu știu cât voi mai avea de trăit, dar nu sufăr din pricina sănătății atât de mult cât m-aș fi așteptat.

După sesiunea Conferinței Generale din 1909, am petrecut mai multe săptămâni, participând la adunări de tabără și la alte întruniri cu caracter general, precum și vizitând diferite instituții în Noua Anglie, în statele centrale și în vestul mijlociu.

La întoarcerea mea acasă, în California, am început o nouă lucrare de pregătire a materialului pentru tipărit. În ultimii patru ani, am scris destul de puține scrisori. Toată puterea mea a fost dedicată în principal încheierii unei cărți importante.

Ocazional, am participat la adunări, am vizitat instituțiile din California, dar cea mai mare parte a timpului ... am petrecut-o lucrând la manuscris, în casa mea de la țară, «Elmshaven», lângă St. Helena.

Sunt mulțumitoare că Domnul îmi cruță viața, ca să mai pot lucra puțin la cărțile mele. Oh, dacă aș fi avut puterea de a face tot ce înțeleg acum că ar fi fost necesar! Mă rog ca El să-mi dăruiască înțelepciune, pentru ca adevărurile de care poporul nostru are o atât de mare nevoie să poată fi prezentate într-un mod clar și demn de acceptat. Sunt încurajată să cred că Dumnezeu ne va face în stare să împlinim acest lucru.

Interesul meu pentru lucrare, în general, continuă să fie la fel de profund ca întotdeauna și doresc mult ca misiunea adevărului prezent să înainteze cu fermitate în toate părțile lumii. Cu toate acestea, consider că este recomandabil să nu mă implic prea mult în activitatea publică, atâta timp cât cărțile mele încă mai au nevoie de revizuire....

Sunt plină de mulțumire, mai mult decât pot exprima în cuvinte, pentru încurajarea din partea Duhului Domnului, pentru mângâierea și harul pe care El continuă să mi le dăruiască și pentru faptul că El îmi acordă puterea și ocazia de a transmite curaj și de a oferi ajutor poporului Său. Atâta timp cât Domnul îmi va cruța viața, voi fi credincioasă și loială față de El, căutând să fac voia Lui și să slăvesc Numele Lui. Fie ca Domnul să îmi mărească credința, ca să continui în cunoașterea Lui și să împlinesc voia Lui tot mai bine. Bun este Domnul și vrednic de laudă.” -- The General Conference Bulletin, 1913, 164

Pionierii soliei

Într-unul dintre mesajele adresate fraților adunați la sesiunea Conferinței Generale din 1913, sora White se referea la valoarea tot mai

mare a lecțiilor învățate din experiențele trecutului, cu care pionierii soliei celui de-al treilea înger erau familiarizați și cu privire la care aceștia puteau prezenta o mărturie convingătoare.

„Doresc mult”, scria ea, „ca bătrânii soldați ai crucii, cei care au încărunțit în slujba Domnului, să continue să-și împărtășească mărturia experienței lor de până acum, pentru ca aceia care sunt mai tineri în credință să poată înțelege că soliile pe care ni le-a încredințat Domnul în trecut sunt foarte importante în această etapă a istoriei pământului. Experiența noastră din trecut nu a pierdut nici o iotă din puterea ei.

Să fim atenți, să nu-i descurajăm pe pionieri sau să-i facem să creadă că nu mai sunt în stare să aducă o contribuție semnificativă. Influența lor încă poate fi exercitată cu putere în lucrarea Domnului. Mărturia pastorilor vârstnici va fi întotdeauna un ajutor și o binecuvântare pentru biserică. Dumnezeu va veghea zi și noapte asupra încercaților și credincioșilor purtători ai stindardului, până când va veni timpul ca ei să dezbrace armura. Asigurați-i că se află încă sub grija protectoare a Aceluia care nu aștește și nici nu doarme niciodată și că sunt păziți de străjeri neobosiți. Știind acest lucru și înțelegând că au rămas în grija lui Hristos, ei se pot odihni încrezători în providența lui Dumnezeu”. -- The General Conference Bulletin, 1913, 164.

Sunați din trâmbiță cu un sunet clar

Pe întregul parcurs al activității ei de o viață, încrederea sorei White în providența călăuzitoare a lui Dumnezeu, manifestată în lucrarea de vestire a soliilor celor trei îngeri, a rămas neclintită. Ea și-a mărturisit adesea convingerea că Dumnezeu a fost încă de la început Învățătorul și Conducătorul poporului Său, iar această convingere cu privire la conducerea divină din trecut și pe întregul parcurs al mișcării adventiste, îi dădea

încredere pentru viitor. Să citim următoarea declarație, scrisă în anul 1890, în care sora White își revizua propria experiență, cu o deplină conștientă a faptului că în viitor vor apărea deosebiri și controversate doctrine:

„Am avut ocazii prețioase de a câștiga experiență. Am trecut prin perioadele soliilor celor trei îngeri. Ei sunt reprezentați zburând prin mijlocul cerului, proclamând o solie de avertizare pentru lume și având o misiune specială pentru oamenii care trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude glasul acestor îngeri, deoarece ei sunt un simbol al poporului lui Dumnezeu, care lucrează în armonie cu cerul. Bărbați și femei, iluminați de Duhul lui Dumnezeu, sunt sfințiți prin adevăr și proclamă cele trei solii în ordinea lor.

Eu am avut o parte în această lucrare solemnă. Aproape întreaga mea experiență creștină este întretesută cu această lucrare. Unii dintre cei ce se află încă în viață au o experiență asemănătoare cu a mea. Ei au recunoscut adevărul descoperit pentru acest timp; ei au mers pe urmele marelui Conducător, Căpetenia oștirilor Domnului. În proclamarea soliilor, fiecare precizare a profeției s-a împlinit. Cei care au avut privilegiul de a lua parte la vestirea acestor solii au câștigat o experiență de cea mai mare valoare. Iar acum, când ne aflăm în mijlocul pericolelor ultimelor zile, când din toate părțile se vor auzi glasuri spunând: «Aici este Hristos», «Aici este adevărul», deși unii își vor propune să zdruncine temelia credinței care ne-a călăuzit afară din bisericile în care ne aflam și afară din lume, pentru a constitui un popor special în această lume, totuși mărturia noastră va fi vestită asemenea mărturiei lui Ioan:

«Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, ... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi».

Eu mărturisesc despre lucrurile pe care le-am văzut, despre lucrurile pe care le-am auzit, despre lucrurile pe care le-am pipăit, despre Cuvântul vieții. Știu că aceasta este mărturia Tatălui și a Fiului. Noi am văzut și mărturisim că puterea Duhului Sfânt a însoțit prezentarea adevărului, prin avertizări scrise și rostite și prin vestirea soliilor, una după alta. A nega această lucrare ar însemna a-L nega pe Duhul Sfânt și a ne așeza în tovărășia celor care s-au îndepărtat de credință, ascultând de duhurile amăgitoare.

Vrăjmașul va face tot posibilul pentru a smulge încrederea credincioșilor în stâlpii credinței noastre din soliile trecutului, care ne-au plasat pe platforma înălțată a adevărului veșnic și care a stabilit și a definit caracterul lucrării. Domnul Dumnezeu lui Israel și-a condus poporul Său, descoperindu-le adevăr de origine divină. Vocea Lui a fost auzită și este încă auzită, spunând: Avansați din tărie în tărie, din har în har și din slavă în slavă. Lucrarea se întărește și se lărgeste, pentru că Domnul Dumnezeu lui Israel este apărătorul poporului Său.

Cei care au numai o cunoaștere teoretică a adevărului, atingându-l doar cu vârful degetelor, care nu au așezat principiile adevărului vieții în sanctuarul lăuntric al sufletului, ci l-au ținut în curtea de afară, nu vor vedea nimic sacru în istoria acestui popor, care i-a făcut ce sunt în prezent și i-a determinat să fie niște misionari hotărâți în lume. Adevărul pentru acest timp este prețios, dar cei ale căror inimi nu au fost zdrobite, căzând pe stânca Hristos Isus, nu vor vedea și nu vor înțelege ce este adevărul. Ei vor accepta doar ce este în acord cu ideile lor și vor începe să zidească o altă temelie decât cea care a fost așezată. Ei își vor măguli vanitatea și prețuirea de sine, crezând că sunt capabili să înlăture stâlpii credinței noastre și să pună în locul lor niște stâlpi concepuți de ei.

Aceste încercări vor exista până la încheierea timpului. Toți cei care au

fost niște cercetători atenți ai Bibliei vor vedea și vor înțelege poziția solemnă a celor care trăiesc în miezul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ. Ei își vor simți propria slăbiciune și neputință și vor fi preocupați mai presus de orice, nu de făurirea unei forme de evlavie, ci de realizarea unei legături vitale cu Dumnezeu. Ei nu vor îndrăzni să-și găsească liniștea, până când Hristos, Nădejdea slavei, nu va locui pe deplin în sufletul lor. Eul lor va muri, mândria va fi alungată din suflet, iar ei vor avea umilința și blândețea Domnului Hristos.” [Dintr-un manuscris nepublicat.]

Activitatea de scriere

Corespondența particulară a sorei White este plină de referiri la manuscrisele cărților la care a lucrat cu drag și fără răgaz. În perioada în care s-a aflat în Europa, ea a dezvoltat conținutul lucrărilor *Great Controversy* și *The Life of Christ*. După publicarea ediției din 1888 a cărții *Controversy*, în 1890 a scris volumul asociat *Patriarchs and Prophets*. În 1892 a apărut *Steps to Christ*, în 1893, *Gospel Workers* și în 1896, *Thoughts from the Mount of Blessing*. Cea mai mare lucrare literară a ei, *The Desire of Ages*, a ocupat majoritatea timpului petrecut în călătoria din Australasia și a fost publicată în 1898.

În anul 1900, când au apărut *Christ's Object Lessons* și *Testimonies for the Church*, volumul 6, unii dintre prietenii ei au crezut că eforturile uriașe depuse în pregătirea manuscriselor pentru publicarea sub formă de carte se apropiaseră de final. Dar nu a fost așa. Ea a continuat să simtă responsabilitatea serioasă de a scrie. Un sentiment copleșitor al nevoii lumii care pierde și al nevoii multora care pretindeau a fi supușii Regelui Emanuel a determinat-o să lucreze mai departe, în efortul stăruitor de a le oferi celorlalți ceva din bucuria și pacea care îi umpleau sufletul. Iată o declarație a sorei White, din 1902, pe când îi scria unui prieten despre înaltul standard pe care trebuie să-l atingă credincioșii creștini:

„Oh, ce este acolo ar trebui să-i conștientizeze de răspunderea pe care o au de a fi asemenea lui Hristos în vorbire și fapte! Dacă nu reușesc prin vorbire, mă voi strădui să trezesc prin scrieri simțurile lor adormite. Sentimentul copleșitor al responsabilității pune stăpânire pe mine într-o asemenea măsură, încât mă simt împovărată ca un car plin cu snopi, dar nu doresc ca acest sentiment al obligației mele față de Înalta Putere să devină mai puțin intens. Acea Prezență este neîncetat cu mine, afirmându-și autoritatea supremă și chemându-mă să dau socoteală pentru serviciul pe care îl aduc sau îl evit.” -- Scrisoare nepublicată, 9 decembrie, 1902.

„Domnul îmi poruncește să vorbesc, și aceasta trebuie să fac”, declara în continuare sora White, simțindu-se împovărată peste măsură de responsabilitatea ei în calitate de sol ales. „Mi s-a cerut să-mi vestesc mărturia cu «fermitatea autorității».” (Idem, 7 decembrie, 1902.) Iar într-un alt mesaj, scris în aceeași lună, ea spunea:

„Am toate motivele să-L laud pe Tatăl meu ceresc pentru limpezimea gândirii pe care mi-a dat-o cu privire la subiectele Bibliei. Doresc cu ardoare să expun aceste lucruri prețioase, pentru ca mintea pastorilor și a oamenilor să poată fi abătută, dacă este posibil, de la conflicte și certuri și atrasă către ceva care hrănește sufletul -- o hrană care va oferi sănătate, curaj și speranță....

În timpul nopții îmi sunt descoperite în viziune multe lucruri. Scripturile îmi sunt înfățișate pline de har și de bogăție. Domnul îmi spune: «Privește aceste lucruri și meditează la ele. Poți să ceri harul bogat al adevărului, care hrănește sufletul. Să nu ai nimic de a face cu controversa, cu disensiunea și cu cearta care aduc întuneric și descurajare în suflet. Adevărul este clar, curat și plăcut.... Spune adevărul în credință și cu dragoste și lasă rezultatele în seama lui Dumnezeu. Lucrarea nu este a ta, ci a Domnului. În

toate soliile tale, vorbește ca una căreia i-a vorbit Domnul. El este autoritatea ta și El îți va dăruia harul Lui susținător».” -- Scrisoare nepublicată, 2 decembrie, 1902.

Aceste cuvinte au fost scrise în perioada în care se tipărea Testimonies for the Church, volumul 7. La scurt timp după apariția cărții, ea a scris despre volumele șase și șapte, următoarele:

„M-am simțit îndemnată să-i invit pe membrii bisericilor noastre să studieze ultimele două volume din Testimonies for the Church. Când am scris aceste cărți, am fost adânc inspirată de Duhul lui Dumnezeu.... Ele sunt pline de învățături prețioase. În viziunile din timpul nopții, Domnul mi-a spus că adevărul conținut în aceste cărți trebuie să ajungă la membrii bisericilor noastre, deoarece mulți sunt indiferenți cu privire la mântuirea lor.” -- Scrisoare nepublicată, 15 aprilie, 1903.

Dar aceste volume nu aveau să fie ultimele. Mai erau încă multe de făcut. „Trebuie să pregătesc cărți”, scria ea în luna mai 1903, „și, în acest fel, să le ofer altora lumina pe care mi-o dă Domnul. Nu doresc să las în urmă o lucrare neterminată”. În perioada aceleiași luni, a scris în continuare: „Mă străduiesc să pregătesc în vederea publicării un material care va apăra lucrarea sub toate aspectele, ca să nu ajungă la o dezvoltare disproporționată. Mai există multe materiale de pregătit pentru publicare.... Adevărul trebuie să fie prezentat așa cum este el în realitate.”

În luna august 1903, sora White îi scria unui vechi prieten, astfel: „Sănătatea mea este bună și sunt în stare să scriu mult. Îi mulțumesc Domnului pentru aceasta. M-am hotărât să nu mai particip la așa de multe adunări de tabără, ci să-mi dedic timpul scrisului... Doresc mult să scriu despre viața lui Solomon și despre istoria care a urmat perioadei lui de domnie și doresc, de asemenea, să scriu despre viața lui Pavel și despre

activitatea lui în legătură cu activitatea celorlalți apostoli. Uneori, gândul la această lucrare mă ține trează și noaptea.”

Sora White a trăit pentru a-și vedea dorințele împlinite cu privire la o mare parte din ce plănuise să realizeze. Cartea ei despre Educație a fost încheiată în 1903; Testimonies for the Church, volumul 8, în 1904, iar Ministry of Healing, în 1905. Multe Mărturii Speciale au fost pregătite spre a fi publicate sub formă de broșuri, iar în 1909 a fost publicat Testimonies for the Church, volumul 9, ultimul din serie. Până la finele anului 1910, sora White examinase cu mare atenție toate problemele legate de reeditarea cărții Great Controversy. O dată rezolvată această problemă, ea a găsit timpul pentru a superviza revizuirea cărții Sketches from the Life of Paul și pentru a adăuga mai multe capitole privitoare la activitatea și scrierile apostolilor din perioada timpurie a bisericii creștine. Acest material a fost publicat în 1911, sub titlul: The Acts of the Apostles. Următoarea carte a fost Counsels to Teachers, Parents and Students Regarding Christian Education, apărută în 1913 și, imediat după aceea, sora White a început să corecteze manuscrisele trimise tipografiei în 1914, pentru noua ediție a lucrării Gospel Workers.

În anul 1864, când a publicat Facts of Faith, sora White a inclus în acel mic volum istoria poporului Israel de după zilele lui David. În anii șaptezeci, a scris destul de amplu despre subiectul întoarcerii israeliților din Babilon, tratând în mod detaliat experiențele lui Neemia. Atât în cadrul articolelor ei, cât și în cuprinsul volumelor Testimonies for the Church, ea a relatat de mai multe ori istoria lui Solomon, a lui Ilie și a lui Elisei, a lui Isaia și a lui Ieremia, a lui Daniel, precum și a oamenilor de seamă din rândul evreilor și istoria întoarcerii exilaților din timpul lui Zorobabel, Iosua și Ezra.

După tipărirea cărții Facts or Faith, subiectele conținute au fost incluse în cea mai mare parte, cu multe adăugiri, în cartea de mai târziu, Spirit of Prophecy, volumul 1 (1870), iar în cele din urmă, în Patriarchs and Prophets (1870). La încheierea cărții Patriarchs, sora White spera să continue cât mai

curând cu istoria de după încheierea domniei lui David și să o publice într-un volum care să cuprindă cele scrise de-a lungul anilor despre experiențele lui Solomon și ale Israelului divizat, precum și despre redobândirea finală a aprobării lui Dumnezeu ca popor unit, ca tip al Israelului spiritual, biserica lui Dumnezeu pe pământ, pentru care se vor împlini în cele din urmă toate făgăduințele legământului.

Speranța pregătirii într-o formă potrivită pentru publicare a istoriei profețiilor și a regilor Vechiului Testament a fost cea care a condus la gruparea acestui material în mai multe serii de articole, care au fost publicate în paginile revistelor Review, Signs și Watchman.

Preocuparea față de istoria Vechiului Testament a fost reluată la scurt timp după întoarcerea serei White din Australia și a continuat cu intermitențe timp de mai bine de zece ani. Prin urmare, s-a acordat atenție mai multor manuscrise care tratau această perioadă din istoria biblică, perioadă care nu fusese inclusă în celelalte volume ale seriei „Controversy”.

În anii 1913 și 1914, sora White s-a gândit mult la încheierea acestei lucrări. La data accidentului suferit în februarie 1915, cu excepția ultimelor două capitole, era deja încheiat un volum cu titlul *The Captivity and Restauration of Israel*, ce acoperea perioadele incomplete, iar cele două capitole erau suficient de bine conturate pentru a permite o completare, introducându-se materialul suplimentar existent în manuscrisele ei.

În timpul ultimului an, în care sora White s-a odihnit în liniște și și-a încheiat manuscrisele, unul dintre copiii îi scria fiului ei, William C. White, în data de 23 decembrie 1914, următoarele:

„Chiar și atunci când este extrem de obosită, mama dumneavoastră pare să găsească o mare liniște în făgăduințele Cuvântului și, adesea, când

noi începem să cităm unele texte cunoscute din Scriptură, prinde câte o frântură de citat și începe să-l completeze.... Observ că nu este descurajată ... cu privire la imaginea de ansamblu a câmpului misionar în care lucrează frații ei și pare să aibă o puternică încredere în puterea lui Dumnezeu de a conduce și de a aduce la îndeplinire planurile Sale veșnice, prin eforturile celor pe care i-a chemat să ia parte la marea Sa lucrare. Ea se ridică deasupra criticismului ieftin și chiar deasupra greșelilor trecute ale celor care au fost muștrați și își exprimă convingerea, izvorâtă se pare dintr-o credință înnăscută în biserica viului Dumnezeu și din încrederea că frații ei vor rămâne credincioși cauzei de care și-au legat existența, că Domnul va fi cu ei până la sfârșit și le va asigura biruința deplină asupra oricărui plan al vrăjmașului.

Încredere în puterea lui Dumnezeu de a o susține în multele neputințe ale bătrâneții, încredere în făgăduințele prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, încredere în frații ei, care poartă povara lucrării, încredere în triumful final al soliei celui de-al treilea înger -- aceasta este credința deplină de care mama dumneavoastră pare să se bucure în fiecare zi și în fiecare oră. Aceasta este credința care îi umple inima cu voieșie și cu pace, chiar și atunci când suferă mari slăbiciuni fizice și nu mai este în stare să progreseze în activitatea literară. O credință ca aceasta poate inspira orice persoană aflată în preajmă.”

O răspundere solemnă

Spiritul care a caracterizat viața și activitatea serei White de-a lungul ultimilor ani de slujire este reflectat în mesajul intitulat „Curaj în Domnul”, adresat fraților ei adunați la sesiunea Conferinței Generale din 1913. Cuvintele ei de îndemn au fost de fapt o rugăciune și o binecuvântare:

„Mă rog fierbinte ca lucrarea pe care o îndeplinim în acest timp să se

întipărească adânc în inimă, în minte și în suflet. Dificultățile vor crește, dar, în calitate de credincioși ai lui Dumnezeu, să ne încurajăm unul pe altul. Să nu coborâm stindardul, ci să-l menținem sus, privind spre Cel care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. În timpul nopții, când nu pot să dorm, îmi înalț inima în rugăciune spre Dumnezeu, iar El mă întărește și îmi dă asigurarea că este alături de slujitorii Săi, atât în lucrarea de acasă, cât și în țările străine. Sunt încurajată și binecuvântată când înțeleg că Dumnezeul lui Israel Își călăuzește încă poporul și că va continua să fie cu el, chiar până la sfârșit.

Sunt învățată să le spun fraților noștri pastori: Soliile care vin de pe buzele voastre să fie încărcate de puterea Duhului Sfânt. Dacă a existat vreodată un timp când am avut nevoie de călăuzirea specială a Duhului Sfânt, acesta este acum. Avem nevoie de o consacrare deplină. Acum este timpul pentru a-i oferi lumii o demonstrare a puterii lui Dumnezeu în viața noastră și în activitatea noastră de slujire.

Domnul dorește ca lucrarea de proclamare a celui de-al treilea înger să înainteze cu o eficiență din ce în ce mai mare. El a lucrat în toate veacurile și, cu atât mai mult, va lucra în veacul acesta. Domnul dorește o împlinire triumfătoare a planurilor Sale pentru biserică. El își îndeamnă sfinții credincioși să înainteze uniți, crescând în putere și în încrederea și siguranța cu privire la adevărul și la neprihănirea cauzei Lui.

Trebuie să rămânem fermi, ca o stâncă, la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, amintindu-ne că Dumnezeu este cu noi spre a ne dărui puterea de a înfrunta fiecare nouă experiență. Să păstrăm fără încetare în viața noastră principiile neprihănirii, ca să putem înainta cu putere tot mai mare, în numele Domnului. Trebuie să păstrăm ca pe ceva deosebit de sfânt, învățătura credinței care ne-a fost descoperită de la începuturile experienței și până în prezent, prin îndrumarea și aprobarea Duhului lui Dumnezeu. Să iubim ca pe ceva foarte prețios lucrarea pe care Domnul a făcut-o să înainteze prin

intermediul poporului Său, care respectă poruncile și care, pe măsura trecerii timpului, va deveni tot mai puternic și mai eficient prin puterea harului. Vrăjmașul caută să întunece discernământul poporului lui Dumnezeu și să-i diminueze eficiența, dar dacă va lucra așa cum îl va îndruma Duhul lui Dumnezeu, El va deschide înaintea lui ușile ocaziei pentru lucrarea de zidire pe temeliile străbune. Experiența lui va fi în continuă creștere, până când Domnul va coborî din cer cu putere și cu mare slavă pentru a pune sigiliul triumfului Său final asupra celor credincioși.

Lucrarea care se află în fața noastră este de natură să solicite la maximum fiecare resursă a ființei umane. Ea va necesita exercitarea unei credințe puternice și a unei vigilențe constante. Uneori, dificultățile pe care le vom întâmpina vor fi foarte descurajatoare. Însăși măreția misiunii ne va umple de teamă. Cu toate acestea, cu ajutorul lui Dumnezeu, în cele din urmă, slujitorii Săi vor triumfa. «Prin urmare, frații mei, nu doresc să cădeți în descurajare» din cauza încercărilor prin care veți trece. Isus va fi cu voi. El va merge înaintea voastră, prin Duhul Său Sfânt, pregătind calea și va fi ajutorul vostru în fiecare situație de criză.

«Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin».” -- The General Conference Bulletin, 1913, 164, 165.

Capitolul 58

Ultima suferință

Timp de mai bine de doi ani înainte de accidentul care i-a grăbit moartea, sora White a fost mai liberă de suferință și de bolile obișnuite, decât în orice altă perioadă din viața ei. Cu o ocazie, puterile ei au cedat brusc, dar și-a revenit îndată și a fost în stare să-și reia activitatea cu destulă ușurință. De obicei, ori de câte ori era o zi plăcută, însoțitoarea ei o plimba în aer liber, iar acest lucru a permis o schimbare binefăcătoare. În mod obișnuit, era capabilă să se deplaseze fără ajutor din camera de sus până la trăsură. Dar aspectul ei era din ce în ce mai împovărat de ani, iar prietenii ei nu sperau că mai are mult de trăit.

În primăvara anului 1914, sora White a avut plăcerea de a-l întâlni încă o dată pe fratele James Edson White, unul dintre fiii ei, care a petrecut câteva săptămâni în casa ei. La scurt timp după întoarcerea lui, mama a suferit o stare de slăbiciune accentuată, din cauza unei complicații și, ca rezultat, a renunțat în cea mai mare parte la citit. În lunile care au urmat, a avut adesea nevoie de cineva care să-i citească.

Totuși încetarea activităților obișnuite nu a condus la micșorarea interesului față de progresul cauzei lui Dumnezeu de pretutindeni în lume. Paginile din Review and Herald și ale altor publicații denominaționale erau la fel de prețioase pentru ea ca întotdeauna. Continua să se bucure de scrisorile primite de la prieteni de demult și adesea își amintea viu experiențele din trecut.

Într-o conversație din 2 decembrie 1914, ea s-a referit la un incident care avusese loc cu mulți ani în urmă. Un anumit frate își exprimase

descurajarea cu privire la perspectiva lucrării dificile și mari ce trebuia să fie încheiată, pentru ca lumea să poată fi pregătită pentru cea de a doua venire a lui Hristos. Un alt frate, care avea o mare credință, s-a întors spre el cu fața luminată de o mare emoție și a spus: „Fratele meu, îngădui tu ca o asemenea perspectivă să aducă descurajare? Nu știi că Dumnezeu dorește ca noi să ducem bătălia până la porți? Nu știi că El dorește ca noi să lucrăm, din nou și din nou, știind că va veni biruința?”

La începutul lunii decembrie 1914, ea a mărturisit că, în timpul unei viziuni de noapte, a auzit voci care strigau: „Înainte! Înainte! Înainte! Duceți bătălia până la porți!”

Deși era nerăbdătoare să-și continue activitatea și dorea în special să vorbească din nou în public, sora White știa că puterea ei scade treptat și că nu trebuie să se bazeze pe energiile ei, care se diminuau. Aceasta a însemnat o adevărată încercare pentru ea, totuși se simțea resemnată în fața voinței Domnului. Ascultați rugăciunea ei la un altar familial de deschidere a Sabatului, în 26 septembrie 1914, după rugăciunea fratelui E. W. Farnsworth și a altora:

„Tu vei răspunde rugăciunilor noastre, iar eu Îți cer, Doamne, pentru cauza lui Hristos, dacă este voia Ta, dă-mi putere și har să continuu, iar dacă nu, sunt pe deplin dispusă să-mi încetez lucrarea, oricând consideri Tu că este mai bine. Oh, Doamne, doresc mult să fac unele lucruri, Tu știi, și aș vrea să le realizez, dacă îmi vei da putere, dar nu mă voi plânge, deoarece mi-ai cruțat viața mult mai mult decât au crezut mulți și mai mult decât am sperat eu însămi.... Dă-ne lumină, dă-ne bucurie, dă-ne marele har pe care Tu l-ai pregătit pentru cel nevoiaș. Cerem în numele lui Isus Hristos din Nazareth.”

Deși slăbiciunea fizică era tot mai accentuată, spiritul ei era în

permanență marcat de curaj. Într-o conversație cu dr. David Paulson, în 25 ianuarie 1915, sora White a declarat: „Domnul este ajutorul meu, Domnul este Dumnezeuul meu și nu am nici o îndoială. Dacă nu aș fi conștientă că El este călăuzitorul și susținătorul meu, spuneți-mi, în ce aș putea să mă încred? Am o convingere fermă, așa cum trăiesc și respir, că Dumnezeu va așeza picioarele mele pe Muntele Sionului și intenționez să-mi păstrez această credință până la moarte.”

În data de 27 ianuarie 1915, când celălalt fiu al ei, William. C. White, s-a întors acasă, după o absență de patru luni, timp în care fusese în est și în sud, sora White părea la fel de puternică precum fusese la plecarea lui. Încă se bucura de o stare de sănătate confortabilă și era refăcută. Aproximativ două săptămâni mai târziu, doar cu o zi înainte de a suferi un șoc, sora White a petrecut puțin timp plimbându-se cu fiul ei prin grădină și discutând despre interesele generale ale cauzei lui Dumnezeu.

În 13 februarie 1915, într-o zi de Sabat, sora White a suferit un accident care a dus-o mai târziu la mormânt. După-amiază, în timp ce pășea în holul de la intrarea în bibliotecă, s-a împiedicat și a căzut. Nepoata ei, sora May Walling, care o îngrijise o perioadă ca infirmieră, se afla în apropiere și s-a grăbit să o sprijine. Când eforturile de a o ridica în picioare s-au dovedit zadarnice, sora Walling a așezat-o pe un scaun și a condus-o în dormitor, așezând-o în cele din urmă în pat și chemând un medic din Sanatoriul St. Helena.

Examinarea preliminară efectuată de către dr. G. E. Klingerman a fost urmată de o examinare mai minuțioasă cu ajutorul razelor X, iar aceasta a dezvăluit la șoldul stâng o fractură evidentă de cap femural. Desigur, era imposibil de stabilit când avusese loc fracturarea osului -- înainte de a cădea și provocându-i căderea sau ca rezultat al acesteia.

Neliniștea din următoarele câteva zile și nopți a fost însoțită de foarte puțină durere. De fapt, încă de la început, în mila Sa, Domnul și-a cruțat slujitorul de durerea severă care însoțește de obicei acest gen de boală. Simptomele de șoc, de asemenea, au fost absente. Respirația, temperatura și circulația erau aproape normale. Dr. Klingerman și dr. B. F. Jones și asociații săi au făcut tot ceea ce le putea sugera știința medicală, pentru ca pacienta lor să se simtă confortabil, dar, la vârsta ei înaintată, nu puteau promite decât mici perspective de vindecare.

În tot timpul săptămânilor și lunilor ultimei ei suferințe, sora White a manifestat aceeași credință, speranță și încredere, care au caracterizat viața ei în zilele când era în putere. Mărturia ei personală era în permanență plină de voieșie și de un curaj puternic. Sora White considera că durata vieții ei este în mâna lui Dumnezeu și că El este prezent fără încetare alături de ea. Nu la mult timp după accident, mărturisea despre Mântuitorul ei: „Isus este Răscumpărătorul meu binecuvântat, iar Eu Îl iubesc cu întreaga mea ființă”. Și din nou: „Văd lumină în lumina Lui. Mă bucur în bucuria Lui și am pace în pacea Lui. Văd milă în mila Lui și iubire în iubirea Lui”. Sorei Sara McEnterfer, secretara ei de mulți ani, i-a spus: „Dacă aș putea să-L văd pe Mântuitorul meu față în față, aș fi pe deplin mulțumită”.

Într-o conversație cu o altă persoană, ea declara: „Curajul meu este întemeiat pe Mântuitorul meu. Lucrarea mea este aproape încheiată. Privind în trecut, nu simt nici cea mai mică urmă de descurajare. Sunt atât de mulțumitoare că Domnul m-a păzit de disperare și descurajare și că încă mai pot purta stindardul. Știu pe cine iubesc și știu în cine am crezut.”

Referindu-se la perspectiva morții, ea declara: „Cu cât va veni mai curând, cu atât va fi mai bine, iată ce simt tot timpul -- cu cât mai curând, cu atât mai bine. Nu nutresc nici un gând de descurajare, nici de tristețe.... Nu am nici un motiv să mă plâng. Fie ca Domnul să Își împlinească voința și să-și înfăptuiască lucrarea cu mine, ca să fiu curățită și înnoită -- este tot ce

doresc. Știu că lucrarea mea s-a încheiat, nu este de nici un folos să mai spun altceva. Mă voi bucura când îmi va veni timpul și mi se va îngădui să mă culc, pentru a mă odihni în pace. Nu am nici o dorință ca viața mea să fie prelungită.”

După rugăciunea rostită de cel care a scris aceste note de conversație, sora White s-a rugat:

„Tată ceresc, vin la Tine, slabă, ca o trestie frântă, totuși vin la Tine prin îndreptățirea dată de Duhul Sfânt și de adevărul care vor învinge. Îți mulțumesc, Doamne, Îți mulțumesc, și nu mă voi retrage de la nici o povară pe care Tu dorești să o port. Fie ca lumina Ta, fie ca bucuria și harul Tău, să fie cu mine până în ultimul meu ceas, ca să Te pot slăvi. Aceasta este marea mea dorință și aceasta este tot ce Îți voi cere. Amin.”

Această rugăciune umilă și plină de încredere, rostită de cineva care a fost un vas ales în slujba Domnului, a primit un răspuns deplin. Ea a primit mângâierea care face ca un copil al Tatălui luminii și al iubirii să nu se teamă de nici un rău, chiar și atunci când trece prin valea umbrei morții. Într-o zi de Sabat, doar la câteva săptămâni înainte de a-și da ultima suflare, i-a spus fiului ei:

„Sunt foarte slăbită. Sunt sigură că aceasta este ultima mea boală. Nu mă tem de gândul morții. Mă simt mângâiată în permanență, pentru că Domnul este alături de mine. Nu sunt îngrijorată. Valoarea Mântuitorului a fost atât de evidentă pentru mine. El mi-a fost prieten. El m-a susținut atât în timp de suferință, cât și de sănătate.

Nu mă îngrijorez cu privire la lucrarea pe care am săvârșit-o. Am făcut tot ce am putut mai bine. Nu cred că mai trebuie să continuu mult. Nu mă aștept la multă suferință. Sunt mulțumitoare că avem mângâierea vieții în

timpul suferinței. Nu vă îngrijați. Eu merg doar cu puțin înaintea altora.”

Biroul confortabil de la cel de-al doilea etaj al casei sorei White era locul preferat de pacientă și de infirmiere și aici stătea în cea mai mare parte a timpului, înconjurată de obiectele familiare din perioada mai activă a vieții, cu care fusese multă vreme obișnuită. Încăperea era luminoasă și aerisită. Un colț era format dintr-o fereastră mare, prin care razele luminoase și calde ale soarelui inundau o parte din cameră. În acest loc ședea ea în vechiul scaun de scris. Acesta fusese transformat într-un șezlong, în care era așezată în fiecare zi, după ce trecuseră una sau două săptămâni de boală. Priveliștea ce se putea vedea din acest colț luminos era plăcută și variată, iar ea se bucura mult de schimbarea frumuseților primăverii și ale începutului verii.

Foarte aproape de scaun, pe o masă, erau păstrate mai multe cărți pe care le scrisese. Ea le lua adesea în mână și le răsfoia, părând că îi făcea plăcere să le aibă aproape. Se purta cu aceste cărți așa cum se poartă o mamă afectuoasă cu copiii ei. Când a fost vizitată, a fost găsită de mai multe ori ținând în poală două sau trei cărți. „Prețuiesc aceste cărți așa cum nu am făcut-o niciodată”, a declarat ea. „Ele sunt adevărul și neprihănirea și constituie o mărturie veșnică a dreptății lui Dumnezeu.” Ea se bucura la gândul că, atunci când nu le va mai putea vorbi oamenilor, cărțile vor vorbi în locul ei.

Uneori, când puterile îi permiteau, era transportată cu un scaun cu roțile în veranda însorită de la etaj. Din acest mic balcon, împodobit cu trandafiri frumoși, panorama livezii și a viei, a munților și a văilor îi oferea o plăcere continuă.

În timpul primelor săptămâni de suferință, glasul ei se înălța în cântec de repetate ori. Cuvintele alese cel mai adesea erau:

„Am auzit de țara sfântă, luminoasă, Am auzit, și inimile noastre sunt fericite, Căci noi suntem o ceată de peregrini singuratici, Obosiți, triști și împovărați. Ni se spune că peregrinii au un loc de ședere acolo Nu mai sunt niște oameni fără cămin; Și noi știm că țara cea sfântă e bună, Unde curge râul curat al vieții....

Vom fi acolo, vom fi acolo peste puțin timp, Ne vom alătura celor curați și binecuvântați; Vom avea ramura de palmier, mantia, coroana, Și ne vom odihni pentru totdeauna.”

La aproximativ două săptămâni după accident, i s-a vorbit despre convenția misionarilor și a editorilor, care se desfășura la Mountain View, unde s-au făcut planuri pentru o creștere a circulației publicațiilor denominaționale. Această referire la editori a determinat-o să-și exprime încă o dată plăcerea avută cu doi ani în urmă, când i-a salutat personal pe cei mai mulți dintre ei, în propria casă. „Sunt foarte bucuroasă”, spunea ea, „pentru tot ce fac ei în vederea răspândirii cărților noastre. Puterea noastră de influență depinde într-o foarte mare măsură de departamentul publicațiilor. Doresc ca acest departament să împlinească în totalitate planul lui Dumnezeu. Dacă editorii noștri își fac partea cu credincioșie, eu știu, din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, că răspândirea adevărului prezent se va dubla și se va tripla. Acesta este motivul pentru care am fost atât de grăbită să-mi scriu cărțile, astfel încât să poată fi puse în mâinile oamenilor și citite. De asemenea, Dumnezeu dorește ca răspândirea cărților noastre în limbi străine să crească într-o mare măsură. În acest fel, cauza adevărului prezent va fi așezată pe un teren avantajos. Să ne amintim că, în toate eforturile noastre, trebuie să căutăm puterea zilnică și experiența creștină individuală. Numai dacă menținem o legătură strânsă cu Izvorul puterii noastre, vom fi făcuți în stare să înaintăm rapid și în unitate.”

În timpul ultimelor luni de viață ale serei White, mulți vizitatori -- vechi prieteni și alții -- au venit să o vadă. Uneori nu a mai fost în stare să-i

recunoască pe vechii tovarăși de lucrare, alteori, îi recunoștea pe toți cei care veneau. Ori de câte ori era posibil, dorea să converseze cu ei. Nu înceta niciodată să simtă plăcere în a mărturisi despre bunătatea și mila duioasă a lui Dumnezeu. Cu câteva luni înainte de boală, cita frecvent textul: Ei au biruit „prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor” și se simțea întărită de fiecare dată când mărturisea despre dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Într-un Sabat după-amiază, când familia fiului ei William C. White a petrecut un timp în compania ei, ea a fost binecuvântată în mod deosebit și i-a adresat nepotului ei multe sfaturi. „Domnul este foarte bun cu noi”, a declarat ea, „și dacă vom continua să-L cunoaștem pe Domnul, vom ști că venirea Lui este pregătită ca dimineața. Dacă există vreo întrebare în mințile voastre cu privire la ce este bine, priviți la Domnul Isus și El vă va călăuzi. Trebuie să aducem fiecare plan la Domnul, pentru a vedea dacă El îl aprobă.... Să ne aducem aminte că Domnul ne va susține până la capăt. Veghez în fiecare clipă, astfel încât să nu se interpună nimic între mine și Domnul. Sper că aceasta nu se va întâmpla. Dumnezeu să îngăduie să ne dovedim credincioșia. În curând va avea loc o întâlnire glorioasă. Sunt fericită că ați venit să mă vedeți. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze. Amin.”

Inima ei era plină de grijă iubitoare, nu numai pentru nepoții și nepoatele ei, ci și pentru toți tinerii din biserică. Uneori discuta cu infirmierele care o îngrijeau și cu secretarele ei despre nevoia de a selecta în mod înțelept literatură pentru tineret.

„Trebuie să-i sfătuim pe tineri”, îndemna ea, „să se atașeze de o literatură care contribuie la zidirea unui caracter creștin. Punctele esențiale ale credinței noastre trebuie să fie întipărite în memoria tinerilor. Ei au idee despre aceste adevăruri, dar nu le cunosc suficient, încât să se simtă determinați să le studieze cu interes. Tineretul nostru trebuie să citească o literatură care să aibă un efect sănătos și sfințitor asupra minții pentru a

deveni capabili să înțeleagă ce este adevărata religie. Există multă literatură bună, care nu sfințește.

Acum este timpul și ocazia să lucrăm pentru tineri. Spuneți-le că acum ne aflăm într-o criză periculoasă și dorim să știm cum să discernem adevărata evlavie. Tinerii noștri trebuie să fie ajutați și încurajați în mod corect, nu așa cum probabil ar dori ei, ci într-o manieră care îi va ajuta să aibă niște minți sfințite. Ei au nevoie de o religie sfințitoare, mai mult decât de orice altceva.

Nu mă aștept să mai trăiesc multă vreme. Lucrarea mea este aproape încheiată. Spuneți-le tinerilor noștri că doresc să-i încurajez să trăiască o viață atrăgătoare și plăcută pentru inteligențele cerești.”

Sfârșitul a survenit într-o vineri, în data de 16 iulie 1915, la orele 3:40 p.m., în camera însorită de la etajul casei ei din „Elmshaven”, unde a petrecut așa de mult timp în ultimii ani fericiți și rodnici ai vieții ei pline de activitate. A adormit în Isus, la fel de liniștită și plină de pace cum adoarme un copil obosit. La căpătâiul ei s-au aflat: fiul ei William C. White, și soția lui; nepoata ei, sora Mabel White Workman; secretara ei credincioasă, sora Sara Mc. Enterfer; nepoata și devotata ei infirmieră, sora May Walling; o altă îngrijitoare neobosită, sora Carrie Hungerford; menajera ei, sora Tessie Woodbury; ajutorul și tovarășa ei de mult timp, sora Mary Chinnock Thorp și câțiva prieteni și colaboratori care au petrecut mulți ani în preajma casei și biroului ei.

Cu câteva zile înainte de deces, sora White nu a fost conștientă în cea mai mare parte a timpului și, spre sfârșit, părea că a pierdut capacitatea de a vorbi și de a auzi. Ultimele cuvinte adresate fiului ei au fost: „Știu în cine am crezut”.

„Dumnezeu este iubire”. „El îi aduce la odihnă pe iubiții Săi”. Pentru ei, lunga noapte de așteptare până la venirea dimineții nu este decât o clipă, și chiar pentru cei ce rămân, timpul de așteptare nu va fi lung, deoarece Isus vine curând pentru a-i duce acasă pe cei iubiți ai Săi. Așa cum iubita noastră soră le declara celor ce se aflau în preajma ei, într-o zi de Sabat, în perioada suferinței: „Foarte curând, vom fi cu toții acasă”.

Capitolul 59

Serviciul funerar de la Elmshaven

Duminică, în data de 18 iulie 1915, la ora cinci după-amiaza, la „Elmshaven” -- o mică oază de har în marea pustie a lumii -- s-au adunat aproape cinci sute de prieteni și vecini, pentru a aduce un ultim omagiu memoriei sorei Ellen G. White și pentru a-i mângâia, prin prezența și simpatia lor, pe cei care au fost chemați să sufere pierderea celei pe care au iubit-o cu drag.

Serviciul funerar s-a desfășurat pe pajiștea din fața casei liniștite a sorei White, care fusese mult timp pentru ea un loc de retragere liniștită -- un veritabil „refugiu” când se întorcea din activitatea publică, așa cum îl descria ea adesea. Într-o margine a pajiștii fusese ridicat un umbrar pentru pastorii oficianți, iar sub ramurile întinse ale arbuștilor, au fost așezate scaune, bănci, precum și șezlonguri pentru vârstnici și pentru cei infirmi, astfel încât să poată sta toți cei care veniseră.

Versurile cunoscute ale imnului „It is well with my soul” („Când val de durere mă poartă spre cer”), cântat de un dublu cvartet de la Pacific Union College și de la St. Helena Sanitarium, au marcat deschiderea serviciului religios. În rugăciunea sa, fratele R. W. Munson a cerut ca toți cei prezenți să beneficieze de exemplul vieții devotate și evlavioase a celei care acum dormea și mulți să primească un ajutor special și putere prin lectura scrierilor publicate de ea. „Dăruiește îndeosebi”, s-a rugat el, „binecuvântarea asupra acelor scrieri pe care ea le-a făcut să ajungă până în cele patru colțuri ale pământului, ca lumea să poată auzi solia în numeroasele limbi în care au fost traduse cărțile ei. Îți mulțumim pentru cei din China, din Coreea, din Japonia, din India, din Africa și din insulele mării, care, citind scrierile servei Tale, au fost ajutați să intre în posesia cunoașterii mântuitoare a adevărului.

Binecuvântează, de asemenea, Te implorăm, pe cei care au plecat în aceste țări pentru a duce adevărul pentru acest timp.... O Doamne, grăbește proclamarea acestei solii pentru toți locuitorii pământului, pentru ca această generație să îl poată auzi și respecta și calea pentru venirea binecuvântatului nostru Mântuitor să fie pregătită!”

Fratele George B. Starr a citit din Biblie următoarele pasaje, unele dintre ele, doar parțial: Psalmii 116, 15; (Eclesiastul 7, 2.4); Romani 8, 35.37-39; Ioan 6, 39.40; Daniel 12, 2.3; Apocalipsa 14, 12.13; Ezechiel 37, 12-14; Isaia 26, 19; Apocalipsa 7, 9-17; Apocalipsa 21, 4. Citarea s-a încheiat cu câteva versete ce ilustrau în mod deosebit experiența vieții sorei White: Psalmii 40, 9.10 și Marcu 14, 8.

Primul vorbitor a fost fratele J. N. Loughborough, un slujitor demn de respect, cu mulți ani în slujirea creștină, susținut în mod minunat de Dumnezeu, ca martor direct al nenumăratelor evenimente providențiale, care au însoțit apariția și dezvoltarea mișcării adventiste. El a adus un omagiu iubitor muncii de o viață a celei alături de care a lucrat atât de adesea, încă din anul 1852. Prezentarea sa, în cea mai mare parte evocatoare, a constituit o schiță biografică, în care dezvăluia lucrările Duhului Sfânt în relație cu activitatea ei. El a evidențiat încă o dată faptul că scrierile publicate de ea tind spre o moralitate pură și conduc la Hristos și la Biblie, aducând liniște și mângâiere inimilor întristate și obosite.

Următorul vorbitor, fratele Starr, s-a referit la câteva aspecte ale vieții sorei White. „Nu am auzit niciodată vreo altă persoană”, spunea el, „care să vorbească despre dragostea față de Isus, așa cum am auzit-o pe ea. De multe ori am auzit-o exclamând, «Îl iubesc, Îl iubesc, ÎL IUBESC!» Întreaga ei viață a fost dedicată câștigării altora, pentru a-L iubi pe Isus și pentru a-I sluji cu toată inima....

Am considerat-o a fi persoana care are unul dintre cele mai puternice caractere pe care le-am cunoscut vreodată. Pot compara viața ei doar cu aceea a unui copac puternic, care înfruntă vântul și suportă cele mai severe intemperii, sau cu muntele căruia nu-i pasă de furtună... Credința ei în Dumnezeu a fost invincibilă. Ea și-a păstrat încrederea fermă și a triumfat în încercări care ar fi putut spulbera credința multora.”

„Când am salutat-o de plecare, cu două săptămâni în urmă”, a continuat fratele Starr, „i-am spus: «Mă bucur să vă văd atât de strălucitoare în dimineața aceasta». Sora White a răspuns: «Mă bucur că mă găsești astfel și aș dori să-ți spun că strălucirea vine dinăuntru». Apoi, ea a adăugat: «Nu am avut multe zile triste, nu-i așa?» «Nu, soră White», am spus, «nu, pentru că întotdeauna în viață v-ați ridicat deasupra lor». «Da», a răspuns ea, «Tatăl meu cereșc a plănuit totul pentru mine și El știe când se va sfârși, iar eu sunt hotărâtă să nu murmur».

Atunci i-am spus: «Nu pot decât să vă repet, soră White, cuvintele pe care ni le-ați scris într-una dintre ultimele dumneavoastră scrisori. Ați spus: „Umbrele se risipesc și ne apropiem de casă. În curând vom fi acasă și atunci vom vorbi despre toate acestea împreună în Împărăția lui Dumnezeu”». Ea a răspuns: «Da, aproape că e prea frumos ca să fie adevărat».”

„Am terminat cu acest pământ pentru totdeauna, Eliberată de toate grijile și temerile lui, Nu ni se vor mai alătura niciodată, Pe drumul nostru prin această vale a lacrimilor”,

Primele versuri ale celui de-al doilea imn au impresionat adânc multe persoane aflate în mijlocul adunării ce asculta. Aceste versuri fuseseră scrise cu ani în urmă de unul dintre cei ce au lucrat cu sora White în slujirea Domnului, și anume fratele Uriah Smith. Triste sunt despărțirile vieții;

„Dar se apropie o zi glorioasă, Sărbătoarea jubiliară a pământului, mult dorită, Când va veni Regele creației, Proclamând eliberarea poporului Său; Când, înălțați pe aripa strălucitoare a iubirii, Vor striga cu glas tare de pe pământ și mare, «Moarte, unde îți este domnia întunecată! Mormânt, unde îți este biruința!»”

Fratele E. W. Farnsworth, care conducea serviciul divin, a rostit următoarele:

„Frați și prieteni, ni se pare aproape imposibil să ne gândim la o predică menită să comemoreze o persoană a cărei viață și activitate au însemnat o predică vie continuă, timp de aproape opt decenii. Cu șaptezeci și opt de ani în urmă, sora White și-a dăruit inima lui Dumnezeu. De-a lungul tuturor acestor ani, cu greu putem găsi vreo perioadă de încetare sau de întrerupere a celei mai stăruitoare și entuziaste lucrări pentru Domnul, iar viața ei și ceea ce reprezintă literatura scrisă de ea constituie cel mai mare elogiu care ar putea fi rostit vreodată cu ocazia serviciului ei funerar.

M-am întrebat ce ar fi spus sora White, dacă ar fi fost în viață, și unul dintre noi ar fi fost acum în locul ei. Anumite lucruri sunt convins că le-ar fi rostit. Cred că pentru binele prietenilor, al rudelor, al vecinilor și al altor persoane adunate aici, ea ar fi citat acest pasaj:

«Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat» -- iar eu aș îndrăzni să spun că nici o ființă umană din această generație nu a înălțat cu o mai mare insistență harul lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor, așa cum a făcut-o ea -- «și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftelile lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie».

Ea le-ar fi vorbit celor apropiați și prietenilor, inspirându-se din acest

text, dar nu s-ar fi oprit aici. În această după-amiază, ea ar fi adăugat, «așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos» și ar fi accentuat aceste cuvinte. Ea le-ar fi întipărit în inima și mintea noastră, nu doar în sensul general, ci ar fi accentuat faptul, marele adevăr, că fericita noastră nădejde urmează să se împlinească în curând. Ea ar fi îndreptat inima și mintea noastră spre acea fericită nădejde care a fost și nădejdea, bucuria și inspirația ei. Frați, prieteni și vecini, aș dori să fiu ecoul aceluia glas aici, în această după-amiază. Sunt sigur că acesta este mesajul pe care l-ar fi vestit ea. Dar ea se odihnește.

Mă simt inspirat să declar că asistăm la o împlinire reală a pasajului aflat în capitolul cincisprezece din 1 Corinteni, unde spune: «Boldul morții este păcatul». Îngăduiți-mi să îl citesc. Iată ce spune: «Căci dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți». Iar ea ar fi citit mai departe: «Atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”»

Gândul pe care îl am în minte este acesta: că există un sens anume, în virtutea căruia boldul morții este smuls aici și acum, fraților. [Aminuri spuse cu toată inima.] Sentimentele noastre firești, dragostea din inimile noastre vor face să curgă lacrimi și nu ne putem abține. Dar dincolo de ele, fraților, există mângâierea că păcatul a fost alungat din această ființă și, o dată ce boldul păcatului a fost scos, moartea nu poate ține multă vreme o asemenea persoană. [Multe aminuri.]

Citim într-un loc despre Isus că nu era posibil ca El să fie ținut în moarte. De ce? -- Deoarece acolo nu exista nici un păcat. Când neprihănirea domnește și păcatul este alungat, moartea își pierde boldul. Cel decedat poate dormi în mormânt pentru puțin timp, dar moartea nu-l poate reține foarte mult. Ziua eliberării se apropie. În curând va suna trâmbița și, mulțumiri fie

aduse Domnului, o vom vedea din nou pe sora White.

Mă adresez familiei și prietenilor și plâng alături de dumneavoastră astăzi, dar există un aspect legat de viața neprihănită în Hristos, care face ca moartea să nu ne mai umple de groază, iar mormântul să nu mai fie un blestem. Isus a fost acolo, iar noi putem păși în siguranță pe urmele Lui. Așadar, fraților, să privim în sus. Să privim dincolo de această vale a lacrimilor și a tristeții, spre o speranță și o viață luminoasă și veșnică, pentru cauza lui Isus, amin”.

Serviciul divin s-a încheiat cu intonarea unuia dintre imnurile preferate ale sorei White, „Ne vom întâlni dincolo de râu”, și cu rostirea binecuvântării de către fratele S. T. Hare.

Capitolul 60

Serviciul religios comemorativ de la Richmond

În urma unei cereri speciale a administratorilor de la Uniunea de Conferințe Pacific și de la Conferința Adventiștilor de Ziua a șaptea din California, a doua zi după funeraliile sorei White la „Elmshaven”, a avut loc un serviciu religios comemorativ la Richmond, California.

Organizarea unui asemenea serviciu religios nu a fost dificilă, deoarece la Richmond se desfășura adunarea anuală a Conferinței California, iar acest oraș se afla pe linia principală a căilor ferate ce leagă coasta Pacificului de est, unde urma să fie transportat trupul neînsuflețit, pentru a fi așezat în locul de înmormântare al familiei. Prin urmare, au fost anunțate bisericile mai mari din apropiere și, în dimineața zilei de 19 iulie, mai mult de o mie de prieteni din orașele aflate în împrejurimile San Francisco-ului și de la distanțe mai mari s-au adunat în tabăra de la Richmond.

Serviciul divin a fost condus de către fratele E. E. Andross, președintele Uniunii de Conferințe Pacific, asistat de fratele E. W. Farnsworth, vicepreședinte al Uniunii; fratele J. N. Loughborough, un onorat pionier al mișcării adventiste; și fratele A. O. Tait, editor la Signs of the Times. [Sicriul a fost purtat de fratele J. L. McElhany, președinte al Conferinței California; fratele A. Brorsen, E. J. Hibbard, G. W. Reaser, W. M. Healey, și C. E. Ford. Au cântat frații D. Lawrence, C. A. Shull, J. H. Paap, și E. Lloyd.]

Innul de deschidere, „Sweet be the rest”, și pasajul biblic citit de către fratele E. W. Farnsworth (12 Corinteni 15, 12-20.35-38.42-45; 2 Corinteni 4, 6-18; 5, 1-10) au pregătit mintea celor prezenți în adunare pentru a împărtăși

spiritul rugăciunii de invocare, în care fratele Loughborough a recunoscut că, „deși asupra noastră pot veni suferințe și deși, în această stare, lipsa puterilor trupesti ne poate determina să dezbrăcăm armura”, totuși planul lui Dumnezeu va fi adus la îndeplinire. Când Mântuitorul a fost așezat în mormânt, ucenicii au crezut că lucrarea Sa pe pământ a ajuns la sfârșit, dar moartea Sa pe cruce a fost de fapt adevărata viața a cauzei susținute de El.

Deoarece fratele Wilcox era plecat în est, schița biografică atent pregătită de el a fost citită de către colaboratorul său asociat, fratele A. O. Tait, de la Pacific Press Publishing Association. În paragrafele introductive, era enunțat principiul că „există oameni prin intermediul cărora Dumnezeu realizează mult. Toate marile mișcări, redeșteptări și crize, de-a lungul secolelor, au fost centrate în jurul unor oameni, astfel încât istoria vieții lor include istoria lucrării lui Dumnezeu în lume sau istoria crizelor și a mișcărilor”. Citând biografiile unor oameni ca Noe, Avraam, diverși evrei de seamă, Wycliffe, Luther și a frații Wesley, scriitorul a continuat: „În ce privește mișcarea adventistă, care vestește ultima solie de reformă pentru lume, există două persoane ale căror biografii trebuie să includă începuturile, întemeierea și dezvoltarea ei mondială. Chiar mai mult, lucrarea lui Dumnezeu prin aceste două persoane va avea o influență asupra acesteia până la sfârșit. Mă refer la fratele James White și la iubita lui soție, sora Ellen G. White”.

În această retrospectivă a istoriei vieții sorei White, așa cum a fost citită la Richmond, activitatea ei în zona coastei Pacificului era descrisă astfel:

„Lucrarea în California a fost inaugurată în vara anului 1868, de către frații J. N. Loughborough și D. T. Bourdeau. În toamna anului 1872, fratele și sora White au vizitat San Francisco, Santa Rosa, Woodland, Healdsburg și Petaluma. Soliile ei au fost primite aici de suflete dornice să asculte, iar activitatea ei a fost mult apreciată.

În februarie 1873, fratele și sora White au călătorit la Michigan, întorcându-se în California în luna decembrie a aceluși an, pentru a prelua răspunderi noi și mai mari în vederea inițierii de noi acțiuni. În 1874, au contribuit la desfășurarea a două adunări de corturi în Oakland. Aici, în cadrul unei campanii locale, sora White a vorbit cu un efect uimitor despre subiectul temperanței.

Era perioada în care în Oakland a început publicarea primului număr al revistei *Signs of the Times*, datat 4 iunie 1874. În anul 1875, a fost organizată *Pacific Press Publishing Company*, cu un capital inițial de 28.000 de dolari. Această companie își continuă activitatea, valorând în prezent 250.000 de dolari și având o cifră de afaceri anuală de peste un milion de dolari în domeniul literaturii religioase și educaționale.

Dumnezeu i-a descoperit sorei White că, pe coasta Pacificului și în orașele din jurul golfului, poate fi realizată o mare lucrare. Această descoperire a început să se adevărească foarte timpuriu. În 1875-1876, au fost ridicate biserici în Oakland și San Francisco. Pentru a sprijini construirea acestor biserici, fratele și sora White au vândut tot ceea ce aveau în est.

Sora White a fost implicată îndeaproape în acțiunea de înființare a colegiului de la Healdsburg, unde au fost formați lucrători care au plecat în toate zonele lumii. Această școală își continuă activitatea în cadrul Colegiului *Pacific Union*, lângă St. Helena, care, de asemenea, a beneficiat de sprijinul ei iubitor.

După ce au purtat marea răspundere a construirii Sanatoriului *Battle Creek*, fratele și sora White au avut deosebită plăcere de a încuraja o lucrare asemănătoare în California, având ca rezultat dezvoltarea Sanatoriului *St. Helena* -- înființat inițial ca *Centru de Sănătate Rural*. Fiind ea însăși

suferindă de-a lungul întregii vieții, simpatia sorii White a fost întotdeauna îndreptată spre cei bolnavi. În ce privește alte trei instituții misionare medicale din California -- Paradise Valley, lângă San Diego; Glendale, lângă Los Angeles, și Loma Linda -- sora White a purtat responsabilități eroice și a acordat un mare ajutor. Aceasta este valabil în special cu privire la Colegiul Evangheliștilor Medicali din Loma Linda.

În 1878, a vizitat Oregon. Aici a participat la prima adunare de tabără din Oregon, la Salem.... Viața ei a fost o viață de sacrificiu. În sărăcie, cu o sănătate precară, fiind ea însăși bolnavă, în timp ce sufereau și alți membrii ai familiei, muncind alături de soțul ei, economisind până la limita nevoilor elementare ale existenței, dăruindu-le altora speranță și voioșie în timpul celor mai adânci descurajări personale, a investit, mai mult decât puteau cuprinde zilele vieții ei, într-o renunțare și uitare de sine zeloasă pentru binele altora. De multe ori a renunțat la tot ce i-ar fi putut asigura confortul. Apelurile adresate altora au fost să facem, să facem și să facem pentru Dumnezeu și pentru omenire, dar, în toate acestea, a fost binecuvântată de Dumnezeu într-o mare măsură. Ajunsă de multe ori în pragul mormântului, despărțită de prieteni și sortită morții de către medici de repetate ori, și-a redobândit sănătatea în mod miraculos.

Sora White și-a încetat activitatea așa cum a început-o -- săracă în privința bunurilor pământești. Veniturile provenite din cărți -- o sumă destul de considerabilă -- au fost dăruite fără rețineri pentru sprijinirea instituțiilor aflate în nevoie și pentru săraci. Inima ei a fost întotdeauna compătimitoare, iar mâinile ei au slujit adesea celor suferinzi și bolnavi....

Influența vieții sorii White nu se stinge. Învățăturile și muștrările ei directe i-au creat dușmani. A fost tratată cu răutate și criticată. Dar cei care o cunosc bine pot să judece viața ei. A fost o ființă omenească, supusă tuturor slăbiciunilor și limitărilor omenești, dar a găsit în Domnul Hristos, un Mântuitor și un Ajutor prețios. El a chemat-o să aducă la îndeplinire o

lucrare cât se poate de nepopulară, iar ea a răspuns. Dumnezeu a folosit-o într-o manieră măreață. Sora White a fost cu adevărat o mamă în Israel.

Domnul nostru cel binecuvântat a dat glas cele mai liniștitoare judecăți cu privire la inima omenească, atunci când a spus că un pom se cunoaște după roade. În lumina acestor cuvinte, viața sorei noastre și influența ei binecuvântată asupra tuturor celor care au trăit în apropierea ei constituie o mărturie a caracterului și lucrării ei.”

Pentru predica de după citirea schiței biografice, fratele E. E. Andross a ales ca text biblic, versetul: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” -- „Da”, zice Duhul; „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

„Aceste cuvinte ale Scripturii nu pot vorbi despre nimeni altcineva”, a declarat vorbitorul, „mai bine ca despre iubita noastră soră. Totuși, în circumstanțe ca acestea, inimile noastre tânjesc după dimineața glorioasă a învierii. Vrem să știm că moartea va fi nimicită și cei care dorm se vor trezi. Oricât de binecuvântată ar fi fost viața celei care a plecat, dorim să știm că iubita noastră soră va învia pentru o nemurire glorioasă. Domnul nu ne-a lăsat să ne întristăm ca unii care nu au nici o speranță. «Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților», scrie profetul; «îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?» Ce cuvinte binecuvântate!...

Încă o dată, citesc cuvintele profetului Isaia, așa cum sunt scrise în cel de-al douăzeci și șaselea capitol: «Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți». Moartea urmează a fi nimicită, iar cei ce dorm urmează să fie treziți....

Așadar, astăzi, iubiții mei frați, și îndeosebi cei ce sunteți cel mai adânc îndurerăți în această ocazie -- membrii ai familiei -- vă spun, nu trebuie să ne întristăm ca unii care nu au nici o nădejde. Sora noastră, după mai bine de șaptezeci de ani de muncă stăruitoare și credincioasă pentru Domnul, s-a culcat pentru ultimul somn, dar va învia curând. «Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer». Ea va auzi glasul Lui și va ieși afară.... Oh, să-L «urmăm și noi pe Miel oriunde va merge», asemenea iubitei noastre surori. Iar când, peste puțin timp, lucrarea noastră va fi încheiată, să putem spune asemenea apostolului: Am luptat lupta cea bună, ne-am sfârșit alergarea, am păzit credința.”

Serviciul divin comemorativ de la Richmond s-a încheiat prin intonarea unui imn și anunțul final al fratelui E. W. Farnsworth.

Capitolul 61

Serviciile funerare de la Battle Creek

În Sabatul din 24 iulie 1915, sora White a fost așezată la odihnă alături de soțul ei, fratele James White, în cimitirul Oak Hill, din Battle Creek, Mich., pentru a aștepta acolo chemarea Dăătorului vieții.

În Tabernacul

Din orașele și localitățile din apropiere au venit mulți prieteni, pentru a li se alătura membrilor bisericii din Battle Creek și pentru a aduce un omagiu al dragostei și al respectului memoriei celei care a fost chemată la odihnă. De asemenea, un număr considerabil de participanți au venit din statele învecinate, incluzând președinți și alți administratori din conducerea unor conferințe locale: Conferința Lake Union, Diviziunea Nord-Americană și Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a șaptea.

Cadrul de desfășurare a serviciului funerar era potrivit și impresionant. Serviciul a avut loc în marele Tabernacul, la construirea căruia, cu aproape patru decenii în urmă, au contribuit nenumărate persoane și în care sora White a rostit de multe ori cuvintele vieții. Ofrandele de flori au fost așezate în așa fel încât să alcătuiască o boltă florală deosebit de frumoasă. Prietenii de la Sanatoriul Battle Creek au trimis o mulțime de palmieri, ferigi, crini și margarete, acoperind aproape în întregime platforma și continuând spre scările laterale. Multe aranjamente florale erau alcătuite în așa fel încât să simbolizeze ocazia și speranța de dincolo. Biserica din Battle Creek era reprezentată ca o roată frântă, Asociația de Publicații Review and Herald, o coloană frântă, Conferința Generală și Uniunea Nord Americană era reprezentată ca o cruce și o coroană, iar Asociația de Publicații Pacific Press,

ca o Biblie deschisă, pe paginile căreia se evidenția făgăduința Mântuitorului: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine”.

Timp de două ore, înainte de serviciul religios, sicriul a fost așezat pe un suport, în fața platformei. Alături de acesta se afla garda de onoare [Au fost cinci gardieni de onoare, servind câte doi: -- frații C. S. Longacre, din Washington D.C.; M. L. Andreasen, din Hutchinson, Minn.; W. A. Westworth, din Chicago, Ill.; E. A. Bristol, din Indianapolis, Ind.; L. H. Christian, din Chicago, Ill.; C. F. McVagh, din Grand Rapids, Mich.], în timp ce mii de participanți treceau pentru a o privi pe slujitoarea lui Isus, vârstnică și împovărată de ani, dormindu-și ultimul somn. În lunga procesiune, se aflau bărbați și femei cu umerii apăsați de greutatea anilor, oameni care, la începuturile experienței lor, fuseseră păstoriți adesea de cea a cărei pierdere din rândul slujitorilor în lucrarea lui Dumnezeu o plâneau acum. Pe obrajii multora, curgeau lacrimi pentru pionierul nobil care, mai mult de o jumătate de secol, a păzit credința dată o dată pentru totdeauna sfinților și urma să se bucure în speranța răsplătirii finale ce îi așteaptă pe credincioși.

Când a sosit ora programată pentru serviciul divin, Tabernaculul, care avea aproape 3500 de locuri, era plin, și mulți stăteau în picioare. S-a estimat că alte 1000 de persoane, sau mai mult, au rămas afară, deoarece nu au avut loc.

Dintre membrii familiei sorei White, au fost prezenți ambii fii aflați în viață -- fratele James Edson White, din Marshall, Mich., și fratele William C. White, din St. Helena, Cal.; sora Sara McEnterfer, din St. Helena, Cal.; sora Addie Walling MacPherson, o nepoată ce locuia în Suffern, N. Y.; sora L. M. Hall, care fusese în trecut îngrijitoare în casa sorei White, multe alte persoane care, în anii trecuți, fuseseră asociați în lucrarea ei. Multe inimi erau copleșite de o profundă simpatie pentru sora Emma White, soția fratelui J. E. White, absentă din cauza unei afecțiuni reumatismale, care, în ultimii

doi ani, o împiedicase să iasă din casă.

Serviciul religios a fost impresionant în totalitate. Cântăreții [Cântăreții au fost dna H. M. Dunlap, dra Florence Howell, dna George R. Israel, dra Nenna Dunlap, prof. Frederick Griggs, dl M. H. Minier, dr. M. A. Farnsworth și dl Frank W. Hubbard.], purtătorii sicriului [Purtătorii sicriului au fost frații I. H. Evans, președinte al Diviziunii Nord Americane; W. T. Knox, trezorier al Conferinței Generale; G. B. Thompson, secretar al Diviziunii Nord Americane; prof. Frederick Griggs, secretar pentru educație al Conferinței Generale; F. M. Wilcox, editor la Advent Review and Sabbath Herald; și G. E. Langdon, pastor al bisericii Tabernacul din Battle Creek.] și pastorii [Pastorii au fost frații: A. G. Daniells, președinte al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a șaptea (conducătorul serviciului religios); S. N. Haskell, din South Lancaster, Mass.; M. C. Wilcox, din Mountain View, Cal.; C. B. Stephenson, din Atlanta, Ga.; William Covert, din Aurora, Ill.; L. H. Christian, din Chicago, Ill. Fratele George I. Butler, din Bowling Green, Fla., mult timp asociat apropiat al fratelui și sorei White în lucrările administrative, a fost invitat de Conferința Generală să participe la serviciul divin, dar nu a putut să fie prezent.] au urcat pe platformă, îngenunchind câteva momente în rugăciune tăcută. Apoi a cântat corul:

„Adormită în Isus! Somn binecuvântat, Din care nimeni nu se va mai trezi vreodată pentru a plânge! Liniștită și netulburată odihne, Neîntreruptă de dăinuirea vrăjmașilor!...

Adormită în Isus! Așteptând învierea apropiată, Când ultima trâmbiță va răsună străbătând cerul! Sfărâmând lanțurile mormântului Și trezind la înnoirea deplină, nemuritoare!”

Citirea Scripturii

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou”, a citit fratele F. M. Wilcox, din Washington D. C. „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. Pasajele citate din viziunile lui Ioan pe insula Patmos au fost Apocalipsa 21, 1-7; 22, 1-5, în legătură cu făgăduințele prețioase scrise în cel de-al treizeci și cincilea capitol al profetiei lui Isaia: „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”

Rugăciunea

Fratele M. C. Wilcox, din Mountain View, Cal., a înălțat rugăciunea spre tronul harului:

„Bunule Dumnezeu, Tatăl nostru care ești în ceruri, suntem bucuroși că nu există pe pământ nici o încercare prea mare, pentru că Tu ești mângâierea și puterea copiilor Tăi. Suntem bucuroși că putem veni la Tine în dimineața aceasta și că știm că Tu ești Tatăl nostru; bucuroși, datorită mării iubiri cu care ne-ai iubit, în ciuda stării noastre păcătoase și muritoare, nu pentru că noi suntem vrednici de a fi iubiți, ci pentru că Tu ești dragoste.

Îți mulțumim pentru darul singurului Tău Fiu care a murit în locul nostru și pentru că prin El poți accepta niște muritori atât de nevrednici și îi poți pregăti pentru moștenirea glorioasă despre care am auzit vorbindu-ni-se.

Îți mulțumim că puterea Ta este așa de mare, încât poți supune și poți

învinge tot ce este neplăcut în noi, că Tu poți lua natura noastră umană sărmană, josnică și lipsită de valoare și o poți transforma în aurul curat al lui Dumnezeu.

Îți mulțumim ție pentru toate făgăduințele prețioase și asigurările cuvântului Tău; pentru toate avertizările sale credincioase; pentru toate preceptele sale sfinte; pentru binecuvântata speranță a venirii Domnului nostru care stă înaintea noastră, când El va lua acest pământ și îl va schimba prin puterea Sa ca să fie o locuință veșnică pentru toți copiii Săi.

Îți mulțumim, Tatăl nostru, pentru ce ai făcut pentru noi în această ultimă mare vestire a Evangheliei. Îți mulțumim pentru lucrarea pe care ai înfăptuit-o prin slujitoarea Ta, sora noastră, care se odihnește aici în dimineața aceasta, pentru toate sfaturile și învățăturile dăruite de Tine prin ea; pentru instituțiile la întemeierea cărora a contribuit, pentru solia puternică pe care a vestit-o ea.

Deși inimile noastre sunt nespuse de întristate în dimineața aceasta, Tatăl nostru, Te laudăm pentru ce ai făcut, luând omenescul sărman și slab și făcând din el un asemenea instrument pentru zidirea lucrării Tale.

Vino aproape de inima noastră, care este zdrobită în această dimineață. Toarnă în ea balsamul Duhului Tău, al sfințeniei Tale vindecătoare. Uplete cu prezența Ta prețioasă toate golurile lăsate de moarte. Ajută-i pe cei care plâng să privească dincolo de acest timp, spre dimineața glorioasă care se află chiar în fața noastră, când Domnul Isus Hristos va vindeca fiecare rană produsă de păcat, va mângâia fiecare inimă ce se încrede în El și va face toate lucrurile noi pentru veșnicie.

Te rugăm să ne ajuți să învățăm din această viață care tocmai s-a încheiat lecția despre curajul omenesc, despre nevoia de a ne dăruia pe noi

înșine ție, despre marea încurajare pe care ne-o dăruiești Tu, despre ceea ce vei face pentru aceia care se consacră în slujba Ta.

Știm că sora noastră este în siguranță. O putem lăsa cu Tine. Peste puțin timp, Tu vei vorbi, iar morții vor învia pentru nemurire. Dar Te rugăm pentru cei care se află în viață. Te rugăm pentru cei care rămân să lupte cu încercările și conflictele acestor zile din urmă. Cât de slabi suntem -- cât de incapabili de a ne confrunța cu aceste lucruri! Speranța noastră în acest ceas este în Tine. Te rugăm pe Tine, marele Dumnezeu care ne-a creat, să ne pregătești pentru a Te sluji; întărește-ne pentru un efort mai puternic, dăruiește-ne o credință mai statornică, mai multă atenție și stăruință și un mai mare har de a învinge încercările și conflictele, ferește-ne de toate înșelăciunile, amăgirile și cursele vrăjmașului, dă-ne o vedere mai limpede, ca să înțelegem ce dorești Tu să fim și să facem fiecare dintre noi și dă-ne un triumf rapid pentru venirea Domnului nostru.

În acest fel, Tată, în această zi tristă, încredințăm toate lucrurile în mâinile Tale și ne rugăm ca marele Dumnezeu, care ne-a călăuzit și a fost cu noi, să ne îndrume la fiecare pas al căii, să ne conducă afară din pustia îndoielii și a încercării, să ne ducă în țara luminii depline, unde nu va mai fi păcat, nici tristețe și unde ne vom desfăta sub privirile iubitoare ale binecuvântatului nostru Răscumpărător, care a învins păcatul și este biruitor asupra morții. Și îngăduie, oh, Tatăl nostru, ca, în acea mare zi, cei adunați aici să fie în numărul celor ce vor trăi pentru veșnicie, împreună cu cei buni care au plecat dintre noi și vor rămâne în mormânt până la venirea Ta. Te rugăm toate acestea în numele lui Isus. Amin.”

Cuvântarea fratelui Daniells

Un solo, „Odihnă pentru mâna truditore”, interpretat de profesorul Griggs, a fost urmat de mesajul președintelui Conferinței Generale, fratele A.

G. Daniells. Vorbitorul a prezentat succint, și totuși clar, perioada de început a vieții și experienței creștine a soriei White, precum și activitățile ei ulterioare. Prima parte a cuvântării sale a constituit o schiță biografică și a conturat ideea principală ce a străbătut întreaga prezentare, și anume că adevărul autentic al lui Dumnezeu a fost dăruit bisericii rămășiței prin intermediul darului prețios al Spiritului Profetiei.

Cu privire la chemarea din perioada timpurie a vieții soriei White, de a-I sluji lui Dumnezeu într-un mod special, precum și cu privire la roadele care au caracterizat lucrarea ei, fratele Daniells a spus:

„Ea a adoptat Biblia drept călăuză supremă a vieții și, prin intermediul învățăturilor ei, a ajuns să fie pe deplin convinsă că a doua venire a lui Hristos este aproape. Din acel moment nu a mai șovăit niciodată. Crezând cu tot sufletul, ea a simțit că unul dintre scopurile supreme ale fiecărei persoane care trăiește în acest timp este acela de a trăi o viață în Hristos și de a investi toate resursele în slujba salvării celor pierduți.

Această concepție a condus-o la rugăciune neîncetată pentru prezența launtrică a Duhului Sfânt. Dorința ei stăruitoare după această prezență divină a fost împlinită într-o măsură mai mare decât și-ar fi închipuit.... Viața ei de o deplină consacrare, ascultare și rugăciune pentru ajutor a fost răsplătită prin primirea darului profetiei, unul dintre cele mai alese daruri ale Duhului.

În luna decembrie 1844, Duhul Sfânt i-a dăruit o descoperire a celei de a doua veniri a lui Hristos. În această viziune a viitorului, îi era prezentată o imagine a răsplătirii glorioase care îi așteaptă pe cei răscumparați și soarta teribilă care va veni asupra tuturor celor ce refuză să-I slujească Domnului. Această viziune a destinului familiei omenești a lăsat o impresie profundă asupra inimii ei. În acest context a primit însărcinarea de a lucra în calitate de sol al lui Dumnezeu. Ea a simțit că Dumnezeu îi poruncea să vestească solia

luminii și a mântuirii.

Aceasta a constituit o mare încercare. Avea doar șaptesprezece ani. Era mică, fragilă și timidă, dar după o frământare îndelungată și serioasă, a cedat chemării Domnului ei, apoi i-au fost dăruite curajul și puterea de a-și începe lucrarea de o viață.

După această consacrare și biruință, a urmat o serie de experiențe remarcabile, de o veridicitate inconfundabilă, considerată de lucrătorii asociați din acel timp ca o manifestare a darului profeției, făgăduit bisericii rămășiței de către Domnul Hristos. Cei care i-au fost asociați de-a lungul anilor ce au trecut de la acea dată nu au avut niciodată nici un motiv să-și schimbe convingerea că descoperirile primite de ea pe parcursul timpului veneau de la Dumnezeu.”

Fratele Uriah Smith, asociat în această lucrare de-a lungul întregii vieți, atât alături de fratele, cât și de sora White, a depus următoarea mărturie cu privire la darul manifestat în învățăturile ei:

„Fiecare test la care pot fi supuse aceste manifestări ale Duhului Sfânt dovedește că sunt veritabile. Dovada internă și externă care le susține este convingătoare. Ele sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu ele însele. Dacă aceia care sunt cei mai în măsură să judece nu au fost înșelați tot timpul, atunci putem spune că Duhul lui Dumnezeu a fost prezent în mod evident, de fiecare dată când au fost date. Pentru fiecare persoană care a asistat la desfășurarea lor, aceste manifestări liniștite, demne și impresionante s-au recomandat de la sine, fiind în opoziție totală cu manifestările false ori fanatice.

Rodul lor este de așa natură încât evidențiază faptul că sursa din care provin este opusă răului.

1. Ele tind spre cea mai curată moralitate. Ele demască orice viciu și îndeamnă la practicarea tuturor virtuților. Ele evidențiază pericolele prin care trebuie să trecem pe calea spre Împărăție. Ele dezvăluie planurile amăgitoare ale lui Satana. Ele ne avertizează împotriva curselor lui. Ele au dat pe față strategiile subtile ale fanatismului pe care vrăjmașul a încercat să îl infiltreze în mijlocul nostru. Ele au descoperit nelegiuiri ascunse, au adus la lumină greșeli acoperite și au scos la iveală motivele rele ale celor ipocriți. La fiecare pas, ele au ferit cauza adevărului de primejdii. Ele au trezit din nou și din nou la o mai mare consacrare față de Dumnezeu, la eforturi mai zeloase pentru sfințirea inimii și la o mai mare sârguință în slujba Domnului nostru și pentru cauza Lui.

2. Ele ne conduc la Hristos. Asemenea Bibliei, Îl evidențiază ca unica speranță și singurul Mântuitor al omenirii. Ele ne descriu viu și detaliat caracteristicile vieții Sale sfinte și exemplul Său divin și, prin apeluri irezistibile, ne îndeamnă să mergem pe urmele Sale.

3. Ele ne conduc la Biblie. Ele evidențiază faptul că această carte constituie Cuvântul inspirat și neschimbător al lui Dumnezeu. Ele ne sfătuiesc să considerăm acest Cuvânt ca fiind sfătuitoarea noastră și regula credinței și a practicii noastre. Cu o putere convingătoare, ele ne determină să studiem îndelung și atent paginile lui și să ne familiarizăm cu învățăturile lui, pentru că prin el vom fi judecați în ziua de pe urmă.

4. Ele au adus mângâiere și consolare pentru multe inimi. Ele l-au întărit pe cel slab, l-au încurajat pe cel sărman și i-au dat speranță celui deznădăjduit. Ele au instaurat ordinea în locul confuziei, au clarificat lucrurile complicate și au răspândit lumină în locurile întunecate.

La data de 30 august 1846, sora Harmon s-a căsătorit cu James White,

născut în Palmyra, Somerset County, Maine. De la data căsătoriei lor și până la decesul fratelui White, în 6 august 1881, viața sorei White a fost strâns legată de aceea a soțului ei în activitatea energetică a lucrării Evangheliei. Ei au călătorit pretutindeni în Statele Unite, predicând, scriind, înființând și dezvoltând, organizând și administrând. Timpul și roadele au dovedit cât de vaste și de solide au fost temeliile așezate de ei și cât de înțelept și de bine au fost ridicate.

Concepțiile susținute și formulate pe larg de sora White cu privire la subiecte fundamentale -- suveranitatea lui Dumnezeu, divinitatea lui Hristos, eficacitatea Evangheliei, inspirația Scripturilor, maiestatea Legii, caracterul păcatului și eliberarea de sub puterea lui, frățietatea dintre oameni și relațiile și responsabilitățile implicate -- învățăturile ei în privința acestor mari subiecte și viața ei dedicată Domnului și slujirii semenilor au fost impresionante datorită descoperirilor primite din partea Duhului divin. Ele sunt roadele Aceluiași Duh -- roade prin care va fi judecată viața și activitatea ei. Ele trebuie să decidă sursa și caracterul spiritului care a dominat întreaga ei viață. «După roadele lor îi veți cunoaște». «La lege și la mărturie: căci dacă nu vor vorbi așa, este pentru că nu există lumină în ei».

Totuși această temă nu implică nici o incertitudine. Învățătura ei este clară, iar influența vieții ei este pozitivă.

Nici un învățător creștin din această generație și nici un reformator religios din veacul precedent nu i-au atribuit Bibliei o valoare mai mare. În toate scrierile ei, Biblia este reprezentată ca fiind Cartea cărților, călăuza supremă și întru totul suficientă pentru întreaga familie omenească. În nici una dintre scrierile ei, nu există nici o urmă de «înaltă critică», de «ideologie nouă» și nici o filozofie sceptică sau distructivă. Cei care încă mai cred că Biblia este Cuvântul inspirat și infailibil al viului Dumnezeu vor prețui la cel mai înalt nivel suportul pozitiv și categoric acordat acestei convingeri în scrierile sorei White.

În învățăturile ei, Hristos este recunoscut și înălțat ca unicul Mântuitor al păcătoșilor. Declarația îndrăzneată și fără echivoc a ucenicilor că «nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți» este accentuată. Puterea de a răscumpăra din păcat și din efectele lui se află numai în El, și toți oamenii sunt îndrumați spre El.

Scrierile ei susțin cu fermitate doctrina că Evanghelia, așa cum este revelată în Sfintele Scripturi, este singura care prezintă calea mântuirii. Nu se acordă nici o recunoaștere nici unuia dintre filozofii Indiei sau codurilor etice din Burma sau din China ca o comparație cu Evanghelia Fiului lui Dumnezeu. Doar ea este speranța pentru o lume pierdută.

Duhul Sfânt, reprezentantul Domnului Hristos pe pământ, a fost însărcinat ca învățător ceresc și călăuzitor trimis în această lume de Domnul nostru, la înălțarea Sa, pentru a face real în inimile și viețile oamenilor tot ce El a făcut posibil prin moartea Sa pe cruce. Darurile acestui Duh divin, așa cum sunt enumerate în Evangheliile și în Epistolele Noului Testament, sunt recunoscute, acceptate, cerute în rugăciune și primite în felul pe care Duhul îl consideră potrivit.

Biserica instituită de Domnul nostru și dezvoltată de ucenicii Săi în primul secol este evidențiată ca având un model divin. Prerogativele și autoritatea ei sunt pe deplin recunoscute și toate rânduielile ei sunt respectate. Valoarea organizării și a ordinii evanghelice, așa cum este revelată în Scripturi, este accentuată în mod deosebit, pentru eficiența bisericii în toate activitățile ei de pretutindeni în lume.

Prin lumina și prin sfaturile care i-au fost date, sora White a susținut concepții vaste și progresiste cu privire la probleme vitale care influențează bunăstarea și înălțarea familiei omenești din punct de vedere moral,

intelectual, fizic și social, precum și din punct de vedere spiritual. Scrierile ei sunt pline de învățături clare și pozitive, pledând în favoarea unei educații creștine cuprinzătoare și practice pentru fiecare tânăr și tânără. Ca răspuns la sfaturile ei insistente, denominațiunea cu care a conlucrat susține în prezent un sistem de educație pentru toți copiii și tinerii.

Scrierile ei prezintă concepțiile cele mai cuprinzătoare cu privire la reforma sănătății, la cumpătare și la legile vieții, precum și la folosirea rațională și eficientă a unor remedii pentru tratarea bolilor. Adoptarea acestor principii a așezat poporul pentru care a lucrat ea în primele rânduri, printre cei care susțin reforme de sănătate asemănătoare și lucrează pentru îmbunătățirea stării de sănătate a oamenilor.

Nici statutul social al familiei nu a fost pierdut din vedere. Sclavia, sistemul castelor, prejudecățile rasiale nedrepte, oprimarea celor săraci, neglijarea celor nefericiți -- toate acestea sunt evidențiate ca fiind necreștinești și o piedică serioasă în calea bunăstării neamului omenesc și ca rele pe care biserica lui Hristos a fost chemată de Domnul ei să le înlăture.

În scrierile serei White, se acordă o atenție proeminentă responsabilităților bisericii în ceea ce privește misiunile din străinătate și de acasă. Fiecare membru al bisericii este îndemnat să fie o lumină în lume, o binecuvântare pentru cei cu care este în legătură. Toți trebuie să trăiască viața lipsită de egoism a Domnului, în slujba altora. Iar în țările creștine, biserica trebuie să depună cele mai înalte eforturi de a-i evangheliza pe cei care se adâncesc în întunericul și în superstiția provenite din țările păgâne. Mergeți în toată lumea, predicați în toată lumea, lucrați în toată lumea, este îndemnul care străbate toate scrierile serei White, așa cum va ilustra următorul citat:

«Membrii bisericii trebuie să aibă o credință din ce în ce mai mare,

împărtășindu-se de zelul inspirat de aliații lor cerești nevăzuți, de cunoașterea resurselor inepuizabile de care dispun, de măreția lucrării în care sunt angajați și de puterea Conducătorului lor. Cei care se așază sub controlul lui Dumnezeu, spre a fi călăuziți și conduși de El, vor înțelege cursul neîntrerupt al evenimentelor rânduite de El. Inspirați de Spiritul Aceluia care și-a dat viața pentru viața lumii, ei nu vor mai sta într-o stare de inactivitate și de neputință, arătând spre lucrurile pe care nu sunt capabili să le facă. Ei vor îmbrăca armura cerului și vor merge la război, hotărâți să facă și să îndrăznească pentru Dumnezeu, știind că atotputernicia Lui va împlini nevoile lor.»

În acest fel, timp de mai bine de șaptezeci de ani, ea și-a dedicat viața într-o slujire activă a cauzei lui Dumnezeu pentru omenirea păcătoasă, suferindă și nefericită. Din 1846 și până în 1885, a călătorit pretutindeni în Statele Unite, după care a vizitat Europa, dedicând doi ani pentru activitatea în acele locuri, activitate care era într-o perioadă de formare. În anul 1891, a plecat în Australia, unde a rămas timp de nouă ani, călătorind prin colonii și investindu-și toate energiile pentru dezvoltarea lucrării.

La întoarcerea în Statele Unite, în anul 1900, la vârsta de 73 de ani, ea a simțit că misiunea de a călători era aproape îndeplinită și că trebuia să-și dedice restul vieții pentru a scrie. Astfel, în timpul scurt care i-a rămas, a continuat să lucreze din greu, până la decesul survenit la vârsta înaintată de aproape 88 de ani.

Probabil că înțelepciunea noastră nu este suficientă pentru a spune în mod precis care etapă a vieții serei White a fost de cea mai mare valoare pentru lume, dar se pare că marile volume de literatură biblică, pe care le-a lăsat în urmă, se vor dovedi a fi cel mai mare serviciu adus omenirii. Cărțile ei numără mai mult de douăzeci de volume. Unele dintre acestea au fost traduse în multe limbi vorbite în diferite părți ale lumii. Ele au ajuns acum la o circulație de peste două milioane de exemplare și continuă să fie publicate

cu miile.

Când parcurgem întregul domeniu al adevărului Evangheliei -- al relației omului cu Domnul său și cu semenii -- trebuie să observăm că sora White, în toate scrierile ei, a pus la dispoziție un suport pozitiv și constructiv pentru toate aspectele fundamentale. Ea a venit în întâmpinarea fiecărui aspect vital al nevoii omului și l-a înălțat la un nivel mai înalt.

Acum, ea se odihnește. Glasul ei a încetat să vorbească, pana ei a fost lăsată la o parte. Dar influența puternică a acelei vieți active, pline de Duh și de forță, va continua să existe. Acea viață a fost legată de Cel Veșnic, a fost unită cu Dumnezeu. Solia proclamată și lucrarea înfăptuită constituie un monument care nu va pieri și nu se va prăbuși niciodată. Multele volume pe care le-a lăsat în urmă, tratând fiecare etapă a vieții umane, îndemnând la toate reformele necesare bunăstării societății, reprezentată de familie, oraș, stat și națiune, vor continua să modeleze o atitudine publică și un caracter personal. Soliile lor vor fi împărtășite într-o mai mare măsură decât au fost împărtășite în trecut. O dată cu trecerea anilor, cauza căreia i-a fost dedicată viața și pe care această viață a influențat-o și a condus-o la un asemenea nivel al progresului va continua să contribuie la înaintare, cu o forță și o rapiditate mai mari. Noi, cei care suntem implicați în această lucrare, nu trebuie să ne temem de nimic altceva decât de propriul eșec în a ne îndeplini partea, cu toată credincioșia și loialitatea pe care ar trebui să le dovedim.”

Discursul fratelui Haskell

În discursul care a urmat cuvântului rostit de fratele Danniells, fratele S. N. Haskell a îndreptat atenția ascultătorilor spre cuvintele psalmistului: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”. (Psalmii 116, 15.) Unii pot considera că această declarație este ciudată, totuși este adevărată. Slujitorii lui Dumnezeu, care dorm acum, sunt nespuse de prețioși

pentru El. Atât cât va mai exista timp, influența vieții lor evlavioase va continua să aducă roade bogate. Vrajmașul neamului omenesc nu va mai putea să pună în pericol binele lor; ei sunt în siguranță în fața puterii lui. Domnul Isus îi declară ca fiind ai Săi și, în dimineața învierii, El le va da plinătatea bucuriei.

Într-una dintre viziunile pline de slavă primite pe insula Patmos de Ioan, ucenicul iubit, atenția profetului a fost atrasă de „un glas din cer”, care i-a poruncit să scrie: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” Apocalipsa 14, 13. Acestea sunt cuvinte minunate, îndeosebi când sunt înțelese în lumina contextului lor, la încheierea profeției cu privire la întreita solie ce urma să fie vestită pentru a pregăti sfârșitul lumii și cea de a doua venire a lui Hristos.

Se pare că Cerul a fost doritor să ne ajute să înțelegem că, în timpul sfârșitului, când aceste solii sunt proclamate în puterea Duhului Sfânt, unora dintre cei angajați în această lucrare li se va îngădui să se odihnească de ostenele lor. Toți aceștia [suntem asigurați] sunt priviți ca niște fericiți binecuvântați ai lui Dumnezeu. Nici eforturile lor neîncetate pentru a purta stindardul adevărului nu vor rămâne fără rezultat; „Faptele lor îi urmează”. Astăzi, în lumina acestei asigurări venite chiar din cer pentru copiii oamenilor, putem spune despre iubita noastră soră, care doarme acum, că vorbește încă, măcar că a murit. (Evrei 11, 4.)

Fratele Haskell a descris experiența credincioșilor din Tesalonic, care fuseseră chemați de timpuriu să sufere persecuții nemiloase chiar până la moarte. În prima sa epistolă adresată celor întristați, apostolul Pavel îi mângâie, vorbindu-le despre certitudinea speranței creștine. „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au

adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1 Tesaloniceni 4, 13-18.)

Vorbitorul a atras atenția la expresia: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa” -- așa cum Hristos a înviat din morți -- „și cei care dorm în Isus vor fi aduși la viață asemenea Lui”, și a ilustrat această idee prin experiența Mariei la mormântul închiriat. Amarnic dezamăgită că nu Îl găsisse pe Domnul ei, „Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare. Femeie, i-au zis ei, pentru ce plângi? Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus».” Inima ei plângea după Mântuitorul și, chiar în acel moment, El se afla alături de ea, deși ea nu L-a recunoscut.

„«Femeie», i-a zis Isus, «de ce plângi? Pe cine cauți?» Ea a crezut că este grădinarul, și I-a zis: «Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau.» Isus i-a zis: «Marie!»” Aceasta este tot ceea ce i-a zis: Marie! Ea auzise de multe ori acea voce, îi era familiară și L-a recunoscut imediat pe Isus după tonul vocii, după exprimare, deoarece imediat L-a numit Rabuni sau Învățătorule. „Nu mă ține, i-a zis Isus; căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”. (Ioan 20, 11-17.) După aceea, Maria s-a grăbit să le ducă ucenicilor vestea bună a învierii Mântuitorului.

„Iubirea ei față de Domnul”, a continuat vorbitorul, „datorată faptului

că El îi iertase păcatele și refăcuse legătura sufletului ei cu Cerul, a fost ceea ce L-a reținut pe Mântuitorul pe pământ după înviere, până când i S-a făcut cunoscut Mariei. În această relatare, există ceva deosebit de impresionant. Ea ne arată că Mântuitorul dorește să li Se descopere aceluia care sunt devotați Lui și lucrării Lui -- aceluia care doresc, mai presus de orice, să păstreze o legătură vie cu Cerul. Așa cum Maria L-a recunoscut pe Domnul după voce și după comportamentul Său, tot așa, cred eu, vom putea și noi să o recunoaștem pe sora noastră care acum doarme. Deși nu vom mai putea auzi glasul ei niciodată în această lume, influența ei va rămâne, iar în dimineața învierii, dacă vom rămâne credincioși și ne vom afla în poporul lui Dumnezeu în acea oră fericită, vom auzi iarăși glasul ei și o vom recunoaște. Dragi prieteni, între cer și pământ există încă o legătură vie, iar făgăduințele pe care Domnul le-a adresat poporului Său se vor împlini. Nici măcar un singur cuvânt nu va rămâne neîmplinit. Fie ca Domnul să ne ajute să ne aflăm în rândul celor care Îl vor întâlni în pace și vor avea privilegiul de a o saluta pe sora noastră în Împărăția cerului. Fie ca Dumnezeu să ne acorde acest har pentru cauza Numelui Său”.

Imnul „We shall meet beyond the river” și binecuvântarea rostită de fratele W. T. Knox au încheiat serviciul divin din Tabernacul. Șaretele așteptau pentru a transporta sutele de participanți la locul de înmormântare din cimitirul Oak Hill.

La mormânt

Trecuse o jumătate de secol de când, în frumosul loc în care urma să se odihnească ea însăși, sora White, și soțul ei, îl înmormântaseră pe cel mai mic dintre copiii lor și, curând după aceea, pe întâiul lor născut. În 1881, când fratele James White avea să fie așezat alături de copii, prea puțin gândea tovarășa lui îndurerată că Domnul îi va da puterea de a continua în slujire timp de mai bine de încă o treime de secol. Totuși așa s-a întâmplat, iar acum, lucrarea ei încetase. Ea urma să se odihnească alături de cei iubiți.

Fratele I. H. Evans a citit pasajul despre învierea lui Lazăr, așa cum este redată în cel de-al unsprezecelea capitol al lui Ioan. Isus a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată”. Fratele Evans a citit, de asemenea, din mărturia inspirată a apostolului Pavel în 1 Corinteni 15, multe asigurări mângâietoare cu privire la învierea celor neprihăniți. „Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.” „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți”. „Toți vor învia în Hristos.” „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte, unde îți este boldul moarte?” „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.”

„Poate că dormim, dar nu pentru totdeauna; Va veni un sfârșit glorios; Ne vom întâlni pentru a nu ne mai despărți niciodată, În dimineața învierii. Din cele mai mari adâncimi ale oceanului, Din deșert și din câmpie, Din văi și munți, Nenumărate mulțimi se vor scula din nou la viață.”